

VIOLET
DİKENLERİN
MENEKŞESİ

GINA CHEN

İnsani yünden yozlaşmış bir cadı, lanetli bir prens ve ikisinin kaderini birbirine bağlayan bu kehaneti anlatan; karanlık ve büyüleyici bir fantastik çıkış kurgusu...

Violet bir Kâhin ve bir yalancıydı. Zekice kurgulanmış ve her zaman doğru olmayabilen kehanetleriyle kraliyet sarayını etkisi altına almıştı.

Dürüstlük zavallılar içindi. Tıpkı yazın sonunda taç giydikten sonra Violet'ı resmi rolünden almayı planlayan, tabii bir o kadar da çekici olan Prens Cyrus gibi. Elbette, Violet bu konuda bir şey yapmazsa...

Ancak kral, ondan yaklaşımakta olan baloda Cyrus'ın aşkı bula-çağı yönünde yanlış bir kehanet duyurmasını istediğinde Violet, korkunç bir laneti uyandırdı. Kraliyet ya kurtulacak ya da yok olacaktı. Violet yapması gereken seçimle baş başa kalmıştı. Bedeli ne olursa olsun, kendi kaderinin kontrolünü ele geçirme fırsatını yakalayacak ya da Cyrus'la aralarında büyüyen talihsiz çekiciliğe teslim olacaktı.

Violet'in zekâsı onu acımasız saraydan koruyabilir fakat kaderini değiştiremezdi. Prensle arasındaki nefret ve aşk sınırı giderek incelirken, Violet kendini ve krallığı kurtarmak için şeytani bir aldatmaca ağını çözmek zorundaydı. Aksi hâlde hepsinin mahvolması kaçınılmazdı.

EN İYİ BİLİM KURGU & FANTASTİK
2022 GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ ADAYI

Instagram Twitter TikTok @artemismilenyum

ISBN 978-605-304-860-2

9 786053 048602

ARTEMIS MİLENYUM

YAYIN NO: 2407

MİLENYUM: 54

VIOLET, DİKENLERİN MENEKŞESİ

GINA CHEN

ORJİNAL ADI: VIOLET MADE OF THORNS

Dizi Yönetmeni: T. Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Neslin Gizem Efeoğlu

Editör: Mihriban Onur

Son Okuma: Nurdan Başalan

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

İç Cilt İllüstrasyonu: Aslıhan Özmen x All Time Fav Box

1. Basım: Temmuz 2023

ISBN: 978-605-304-860-2

Sertifika No: 43949

VIOLET, DİKENLERİN MENEKŞESİ

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

VIOLET MADE OF THORNS

© 2022, Gina Chen

Kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

eposta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

"Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır."

VIOLET DİKENLERİN MENEKŞESİ

GINA CHEN

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin!

Bana, benden önce inanan tüm okuyucularıma...

1. BÖLÜM

Prens Cyrus'ın, bugün başkente geliniyle dönmekten başka bir çaresi yoktu.

Güneş Başkenti'nin en yüksek noktası olan Kâhin Kulesi'nden şehrin dışındaki tarlaların arasında dalgalanan bir dizi mor sancığı görebiliyordum. Kraliyet kervanı, güney kapılarına yaklaşıyordu. Kordonla çevrelenmiş kalabalık, sokakları doldurmuştu; eve dönen prenslerini karşılamayı bekliyorlardı. Cyrus sarayda kalarak öğrenemeyeceği tüm bilgeliği, *topraktan ve onun cömert insanlarından* öğrenmeye karar vermişti. Bu yüzden, kıtayı gezmek için seyahate çıkışının üzerinden altı ay geçmişti.

Ya da bunun gibi bir şeydi. Veda konuşmasının yarısında dinlemeyi bırakmıştım.

Açıkçası bu turun asıl amacı, kendisine lanetinin çözümü olacak bir gelin bulmasıydı. Cyrus konuşmasında bundan bahsetmemişti. Bunu biliyordum çünkü babası Kral Emilius, daha sonra bunu atladığı için onu azarlamıştı; birkaç gün sonra yeni bir kehanet rüyası gördüğümü açıklarken *kendi* konuşmamda bundan bahsetmek zorunda kalmıştım.

Kâhin olmanın en iyi yanı sadece kule, olanaklar ya da krala rahatça erişim değildi. Herkesin, söylediklerinize kolaylıkla inanmasıydı.

“Başkent, Majesteleri olmadan canlılığını kaybetmişti. Onu kurtarmaya çalışırken kendinden geçen o kızları özledim,” dedi fal masamda oturan yuvarlak suratlı kadın. “Sanırım bu tamamen değişecek. Şimdiye kadar sıradaki kraliçemizi seçmiştir, değil mi?”

Cyrus beni dinleseydi, bunu çoktan yapmış olurdu. “Seçmiş olsa iyi olur,” diye mırıldandım pencereye dönerek.

“Anlayamadım?”

“Dedim ki, *onunla tanıştı.*” Yalnız ziyaretçime esrarengiz bir şekilde gülümsedim. Kervanın dönüşüyle birlikte bugün kimse-
nin kulemi ziyaret etmesini beklemiyordum. Bu kadın, asil bir yüzü görebilmek uğruna sıraya giremeyecek kadar rahat birinin havasına sahipti: Siperlikli bir şapkası ve fal masasının mermer yüzeyinde yukarı doğru çevirdiği nasırlı elleri vardı. “Majesteleri gitmeden önce söylediğim kehanetten bahsediyorsanız, rüyalarım bana ‘Prens Cyrus, yolculuğu bitmeden önce geliniyle buluşacak,’ demişti. Ne bir eksik ne bir fazla.”

Kadın, başını salladı. “Kullandığınız kelimeleri tam olarak hatırlayamadım...”

Kelimeleri net olarak hatırlamak önemlidir. Onlara karar vermek için dört gece bu odada dolanmıştım ve sonunda bu kelimeler önemli hâle gelmişken yanlış hatırlamalarına izin vermeyecektim. Cübbemi alıp karşısına oturdum ve kalın örgümü omzumun üzerinden attım. Bu okuma ne kadar erken biterse, bu küçük sohbet de o kadar erken biterdi ve saraya gidip prensi kendim karşılayabilirdim. “Görmemi istediğin şey nedir?”

Kadının kaşları seğirdi. Söylemese de sert tavrım onu gücendirmişti. “Tek endişem hasat mevsimi, Kâhin Violet. Çiftliğimin geleceğine dair herhangi bir şey bilmek istiyorum. Kaderlerin bize nazik davranması için dua ediyorum.”

Bu kader okumalarını yapmaktan hoşlanmıyordum ama kral, krallığın kehanetlerinin arkasındaki kıza güvenmeleri için halkla düzenli olarak etkileşim kurmamda ısrar ediyordu. Genelde böyle

sorular ya da çöpçatanlık talepleri geliyordu ve soytarıların âşık olduğunu görmek bende kusma isteği uyandırıyordu.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve parmaklarımın tenine değmesi zihnimde güneş gibi parıldayan bir kıvılcımı ateşledi. Gözlerimi kapattım ve avucundaki oluklara, kıvrımlara, yara izlerine ve altında pompalanan kana odaklandım. Sihrimi sabitlemek için geçmişine dair herhangi bir fiziksel işaret arıyordum. Zihnimdeki görüşte, onun ruhunu bu dünyanın dönüşüne bağlayan ipleri buldum:

Şehrin dışında şakayıklarla bezenmiş bir çiftlik.

Aylık rutininin bir parçası olarak Güneş Başkenti'ne gidiyordu.

Sınır bölgesinde farklı bir çiftlik daha. Ailesinin miydi? Bir sevgilinin evi miydi? Peri Ormanı ufukta belirmişti.

Gecelere kadar tarlada çalıştığı uzun günler...

Ve sonra hepsi yok oldu.

En net iplikler zaten yaşanmış olanlardı, kadının anıları gibi. Öte yandan, geleceğinin iplikleri puslu hatta çelişkili olabilirdi. Kaderler kararsız Tanrıları ve talihler her zaman değişebilirdi. Geleceği doğrudan göremezsem bile Kaderlerin niyetini hissedebildim: önsezi, bir fırtına öncesi esintisi gibiydi; olasılıklar, ılık bala parmağını daldırmak gibiydi. Ama çoğu zaman Kaderler, elini göstermekten hoşlanmazlardı.

En azından niyetleri bu olmadığı sürece, her neyse.

Ziyaretçilerim gördüğüm az şeyle yetinmek zorundaydı.

Auveny Krallığı'ndaki tek Kâhin olduğum için ellerindeki tek seçenek bendim. Bu bir tesadüf değildi. Dünyada bilinen dokuz Kâhin vardı, her birimiz çeşitli saraylarda görev yapıyorduk çünkü yalnız bırakılmayacak kadar yararlıydık. Duyduğuma göre Yue'deki bir Kâhin, kehanetlerine ek olarak, bir göletin dalgalanmasından fırtınaları tahmin edebiliyordu ve Verdant'taki bir başkası ise her doğumun tarihini tam olarak söyleyebiliyordu.

Yedi yıl önce Güneş Başkenti'nin kendi sokaklarından koparılmış, on sekiz yaşındaki en genç Kâhin bendim. Tek bildiğim, rüya görmek, iplikleri okumak ve yalan söylemekti.

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyorum,” diye mırıldandım, zihnimde kadının geleceğinin üstündeki sise bakarken. Belirsiz görülerimi onun anılarından aldığım ayrıntılarla süslüyordum. “Şakayıkların bu yıl iyice büyüyecektir ama çalışkan olmalısın. Belki de çok fazla gezmeme ve çiftliğine dönmelisin.”

Gözlerimi açtığımda kadın ellerini çekti. “Nazik Kaderler, bunu öğrenmem çok iyi oldu,” dedi. “Başka bir şey var mı?”

Sonunda tatmin olana kadar bir şeyler mırıldandım. Bana teşekkür ederek gümüşleri dilek çeşmesi hâline gelen kurumuş çeşmeye atıp kulemden ayrıldı.

Çeşmenin süslü kenarına bakıp iç çektim. Paraya ihtiyacım yoktu çünkü saray, ihtiyacım olan her şeyi sağlıyordu ancak önceki Kâhin'in zamanında çeşme adaklarla dolmuştu. Benim görev süremdeyse, biraz... tozlanmıştı.

Ve şimdi Cyrus geri döndüğüne göre itibarım daha da kötüleşecekti.

Dışarıdaki gürültü, tezahüratlarla yükselip alçalıyordu. Kraliyet kervanının şehre girdiğini anlamak için pencereden bakmama bile gerek yoktu. Saray halkı, neredeyse Cyrus ayrıldığından beri eve dönüşünü planlıyordu. Geçen sürede Kral Emilius daha da hastalanmıştı ve Cyrus'ın yıl sonundan önce tahta çıkması bekleniyordu. Onun iyiliği için bir girişimde bulunmanın tam zamanıydı.

Dişlerimi sıktım. Bu benim için de geçerliydi.

Yedi yıl önce, Kâhin Felicita -yıldızlar ruhuna rehberlik etsin- son kehanetini dile getirmişti:

“Toprak kanla, güllerle ve savaşla kıpkırmızı çiçek açacak. Prensin kalbi ya lanetlenecek ya da kurtuluşumuz olacak. Onun seçimi hepimizi kurtarabilir. Gelini...onun seçimlerine kalmış! Bir lanet, bir lanet, lanetlerin laneti... Tanrılar, dikkatli olun.”

Ölmeden önce söylediği son şey buydu. Hasta yatağında ona bakan bir hizmetçi, Kahin’in ağzının donmuş gibi açık kaldığını ve sanki konuşmak için biriyle savaşıyormuş gibi elleriyle boğazını tırmaladığını iddia etmişti. Öldükten sonra bile vücudunu düzeltememişlerdi.

Krallık paranoyaya kapılmıştı. Felicita, Auvény’nin sonunu mu ilan ediyordu? Dünyanın sonunu mu? Prens Cyrus bunu nasıl hızlandıracaktı? Onun ölümünden sonra yeni Kâhin ben olmuştum ama o zamanlar sadece bir çocuk ve ipekle oynayan kim-sesiz bir oyuncuydum, herkes gibi kafam karışmıştı. Felicita’nın tarif ettiği şeyle ilgili bir rüya hiç görmemiştim.

Verecek cevabımın olmaması da hoşlanılan biri olmama engel olmuştu.

Komşu topraklarda görev yapan Kâhinlerden yardım isteyip sırayla onları uyardık, ancak onlar bile yaklaşan herhangi bir alâmet hissedemediler. Balica’nın yaşlı Kâhin’i, belki de -Felicita sadece yaşlı bir deli değilse- gördüğü her şeyin çok uzak bir gelecekte olacağı anlamına geldiğini düşünmemizi istedi. Hazırlanmak için zamanımız vardı.

Ve böylece, her yeni sezonda, her galada, her soylu misafir gelişinde krallık, Cyrus’ın âşık olmasını umarak nefesini tuttu.

Felicita’nın kehaneti bu konuda yeterince açıktı: Gelecek, prensin kalbine, seçimine ve gelinine bağlıydı.

Cyrus, yedi yıldır kimseyi seçmemişti. Omuzlarında uğursuz bir kehanetin yükü varken kendisi *seçici* olmaya karar vermişti.

Ancak oyalanabileceği zamanı doldurmuştu.

Seyahatinin sonuçlarını bizzat görmek için saraya gitmeye karar verdim. Kulemin girişini saray arazisinin kuzey ucuna

bağlayan köprü sayesinde kısa bir yürüyüş yapmam yeterliydi. O olmasaydı, Julep Nehri'nin kıyısında olan kulemin zeminine ulaşmak için iki yüz basamak inmek zorunda kalırdım. Kâhin Kulesi, bir zamanlar kıtayı kaplayan Peri Ormanı'nın bir kalıntısıydı. Zamanla kıta büyümüş ve kule ortaya çıkmıştı, bu yüzden hiçbir zaman işlevselliği önemsenmemişti.

Masallara göre, ilk Kâhinlerden biri duvarları yerden kaldırmıştı ve yıldızların arasında yaşayabilmek için onları yükseltmişti. Peri Ormanı geniş, uluslar daha az ve diyardan sihir sızarken böyle hünerler yaygındı. Ağaçların dağlardan daha uzun olduğu gölgelikleri perilerin aydınlattığı ve biz insanların ormanlarda dolaşan en zeki yaratıklar olmadığımız zamanlardı. Bazen uzun zaman öncesine ait iplikleri rüyamda görüyor olmasaydım buna inanmayabilirdim.

Bugün Kâhin Kulesi aynı yerde değildi. Bir diş gibi göğe uzanıyordu, nehir kıyılarından yükselen taşlaşmış asma gövdesiyle gelişmiş şehre karşı yemyeşildi. Ben köprüden uzaklaşırken bir esinti cübbemin eteklerini havalandırdı. Güneş Başkenti'nin manzarası, sarayın mermer yatağının ve altın uçlu kulelerinin arkasında kayboluyordu. Bir dizi kapıdan geçtim ve bahçeler önümde belirdi: düzgün çiçek tarhları, oymalı çeşmeler ve süs ağaçlarından oluşan bir seçki.

Yolda birkaç kişiyi selamladım. Hızlı bir reverans ve "Kâhin Hanım" mırıltısıyla birlikte bir baş selamıyla geçiştirildi çünkü herkes formaliteleri umursamadığımı bilirdi. Labirent şekli verilmiş çalıların ve yeni budanmış bir dizi begonyanın arasında parmak uçlarımda geçerek bekçiyi atlattım, sandaletlerimde kalan biraz kirle sarayın arka girişlerinden birine vardım.

İçerideki her oda ve koridor dedikoducularla doluydu. Kaşlarımı çattım, kulak misafiri *olmadan* duyduğum şeyler beni rahatsız etmişti.

Kraliyet ailesinin özel odalarına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladığımda konuşmalar arkamda kalmıştı. Cyrus'ın odasının dışındaki muhafızlar ben yaklaşıırken tedirgin olsalar da beni durdurmadılar.

Yatak odasının çifte kapısını ardına kadar açtım.

“Onu içeri almayın... Violet, git buradan.”

Gözlerim gardırobunun yanındaki Cyrus'a takıldı. Prens yarı çıplaktı. Ve -ah- eskisinden daha yakışıklıydı.

Auvenly Cyrus Lidine, masal kitaplarından çıkmış gibiydi: Gösterişli, entelektüel, sizinle konuşmaya tenezzül ederse esprili ve peri cazibesi olmadan bile yakışıklıydı. Bir çuvalı bile modaya uygun gösterebilirdi ve gülümsemesi, yaz sıcağından daha fazla bayılma nöbetinden sorumluydu.

Şimdi on dokuzuncu yaşının sonunda, boyuna göre kilo almış, kasları ergenliğinin tamamlanmasıyla belirginleşmişti, büyümesi sona erdiği için kıyafetleri artık dikişlerinden sıkıymıyordu. Çocuklukta geçirdiği bir hastalıktan sonra porselen gibi solan yanaklarının rengi geri dönmüştü. Bakır rengi saçlarının yeni kesimiyle çocuksuluğundan kurtulmuştu.

Ama bazı şeyler asla değişmiyordu, odadan çıkmadığım için bana diktiği küçümseyici bakışları da buna dâhildi. Ayrı geçirdiğimiz aylar, aramızdaki nefreti dindirmemişti.

Hayatımız boyunca birbirimizi görmesek bile bu nefret dinmezdi.

“Buraya zorla giremezsin...” diye söze başladı Cyrus.

“Girdim bile,” diye mırıldandım odaya göz gezdirerek. Odada bizden başka kimse yoktu ki bu bir problemdi. Yatak dağılmamıştı. Banyo boş görünüyordu. Ne alt katta nedimler görmüşüm ne de Güneş Başkenti sosyetesine yeni katıldığı için etrafına kalabalık toplanmış bir saray kadını. Bu yüzden direkt sordum: “O nerede?”

Cyrus aynaya dönüp yeleğini iliklemeğe devam etti. “Kim?”

“Müstakbel kraliçe. *Evleneceğin kız.*”

“Seni ilgilendirmez.”

Örgümü sallayarak yürüdüm. “Açıkkçası...” O derin bir iç çerkerken kendimi Cyrus ile aynanın arasına sıkıştırdım. “İlgilendirir.” Çocukluğumda yetersiz beslenmemiş olsaydım, onunla göz hizasında olacak kadar uzayabilirdim. Hâliyle, benden bir karış daha uzundu ve ona ters ters bakmak için çenemi kaldırmak zorunda kalıyordum. “Gitmeden önce bir gelin bulacağını söylemiştim ve işte, kollarında kimse olmadan buradasın. Beni yalancı çıkarma.”

“O zaman yalan söylememeliydin.”

Gözlerimi kısıtım. Cyrus kuş desenli ceketini giyerken beni görmezden geldi.

Sadece baskı altında söylemek zorunda kaldığım küçük bir yalandı. Geçen sonbahar, Peri Ormanı’nın sınır bölgelerinin kapkaranlık olduğu, geceleri köylerde kan kırmızısı gül yapraklarının uçtuğu bildirilmişti. İnsanlar endişeleniyordu, bu yüzden Kral Emilius benden Felicita’nın kehaneti hakkında herhangi bir ipucu ya da detay bulabilmem için geleceği okumamı istemişti.

Ama gecelerim sonuçsuz, rüyalarım sinir bozucu derecede boştu.

Cyrus seyahate çıkarken sarayı yatıştırmak için bir şeyler uydurmuştum:

Prens Cyrus, yolculuğunun bitiminden önce geliniyle tanışacak.

Küçük yalanlar fazla sulandırılmış şarap gibiydi. Neredeyse hiç fark etmezsiniz ve fark etseniz de şikâyet edilecek kadar büyük bir sorun olmazdı. Cyrus’ın önünde sonunda bir gelin bulması gerekiyordu. Tek yaptığım ona bir zaman çizelgesi vermekti.

“İyi,” dedim kollarımı kavuşturarak. “Gelinini bulacağını gerçekten rüyamda görmemiştim. Görmek zorunda olmamalıydım. Şimdiye kadar birini seçmeliydin.” Sokaklarda onun için baygınlık geçiren kızlardan bir patika döşeyebilirdi. Ne kadar zor

olabilirdi ki? “Felicita’nın kehaneti boynunda asılı kaldığı sürece insanlar bu durumdan ve senin saltanatından korkacak. Sana *lanetli* diyorlar. Yüzüne söylemiyorlar belli ki. Sana zaman *kazandırdım*, Prensçik; zaman ve iyimserlik.”

Manşetlerini kontrol eden Cyrus, aslan kafası şeklindeki düğmelerini inceledi ve sıkılmış ses tonuyla konuşmaya devam etti: “Görüyorum ki kehanetten çok kendi itibarınla ilgileniyorsun.”

Dişlerini göstererek gülümsedim. “Aynı anda iki şey için endişelenebiliyorum.”

“Elbette! Güvenilmez itibarın ve babamın senin hakkındaki düşünceleri.”

“Son devriye raporları geçen hafta geldi. Peri Ormanı’nda çürüyen ağaçlar bulmuşlar.”

“Farkındayım. Gördüm.” Sonunda kıyafetleriyle uğraşmayı bıraktı ve bakışlarını benimkilere indirdi. Yeşil gözlerinin etrafını huzursuzluk kaplamıştı ama gözlerini başka yöne çevirmeden önce onu uzun süre göremedim. “Babam orayı yakmak için çoktan asker göndermeliydi.”

“Ama *sorunun temeli*...”

“Felicita’nın son kehaneti olabilir, evet ama ben hiçbir şey yapamam. Ne zaman ve kime âşık olacağıma ben karar veremiyorum.”

Felicita’nın kehaneti sadece bir gelinden bahsediyordu, aşkın bunda bir rolü olmak zorunda değildi. Oysa Cyrus tam bir romantik olduğu için bunun önemli olduğunu düşünüyordu. Aksi takdirde, şimdiye kadar görücü usulü evlendiği bir Verdantese prensesiyle üçüncü yıl dönümünü kutluyor olacaktı. “Denemiyorsun bile,” diye alay ettim.

Cyrus sadece başını iki yana salladı. “Kehanetin bozulacağına dair boş umut vermiyorum. Hepsi bu kadar.” Yatak odasının kapılarına doğru döndü.

Onu takip ederek odasından çıktım ve saraydakilerin ortalıkta dolanıp durduğu koridora girdim. Parlayan gözlerle ve hazır sollarla prene döndüler. Cyrus, merdivenden aşağı koşar adımlarla inmeden önce yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yerleştirdi. Kalabalıktan uzaklaşır uzaklaşmaz yüzündeki gülümseme keskin bir şekilde kayboldu. İki gardiyan onu uzaklaştırsa da aralarından sıyrıldım.

Sesimi alçalttım. “Halk arasında paniğe yol açacağın zaman bir planın var mı en azından?”

“Bunu *seninle* tartışmayacağım,” diye mırıldandı.

“*Benimle* mi?” Aynı alay eder tonda konuşmaya devam ederek parmaklarımı göğsüme bastırdım.

“Sen, yıllarca kuyumu kazmak için her fırsatı değerlendirdin.”

“Ben hayatını kurtarmasaydım, sahip olamayacağın yıllar.”

Cyrus ters ters baktı. Nasıl tanıştığımızı gündeme getirmemden nefret ediyordu. Bense anlatmaya bayılıyordum.

Zemin kata iner inmez, orta avluda bize doğru gelen kalabalıktan kaçınmak için keskin bir dönüş yaptı. Halı, benden ve diğer herkesten kaçmaya çalışırken adımlarımın hızını yavaşlattı ama cübbemin mavi ipek kumaşı arkamda dalgalanırken ona ayak uydurmayı başardım.

“Bu sadece bir kehanet meselesi değil,” diye seslendim arkasından. Pek çok düğ, onun yükselişinden pek de memnun değildi. Cyrus’ı fazla *dürist* buluyorlardı. “Konsey bu korkuyu sana karşı kullanacak. Seni taht için uygun görmüyorlar. ‘*Sen lanetlisin*’in hangi kısmını anlamadın?”

Ağzı ince bir çizgi hâline geldi. Cyrus haklı olduğumu biliyordu. “Konsey, ölüm döşegindeki bir Kâhin’in hiçbir detay veya zaman çizelgesi vermeden sarf ettiği sözlerden ziyade kendi hâkimiyetlerine odaklanmalı. Yarın bir deprem, sel ya da düşen bir yıldız bizi yerle bir edebilir ama kimse bu konuda paranoya yapmıyor.”

“Bu çok mantıklı ama benim peri tozuna alerjim olduğu kadar insanların da mantığa alerjisi var. Prenscik...”

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını dönünce neredeyse ona çarpacaktım. Pelerininin etekleri, ayaklarımın etrafını sardı. “Kralın olmamı istemiyorsun bile. Neden tavsiyeni dinleyeyim?”

Boğazımdaki acı yumruyla yutkundum. Çünkü o kral *olacaktı*. Halk ne kadar paniklerse paniklesin, Konsey ne düşünürse düşünsün, Cyrus sonunda her zaman istediğini alırdı. “Enerjimizi ya savaşmak ya da birlikte çalışmayı öğrenmek için harcayacağız. Bu konuda akıllıca davranmamız için birbirimizi sevmemize gerek yok.”

“Ya seninle çalışmak istemezsem?”

“Önünde sonunda çalışmak zorunda kalacaksın. Ben senin Kâhin'inim.”

“Bunu değiştirebilirim.”

Alışkanlıktan güldüm ama bakışlarında soğukluk vardı. Her zaman böyle tartışırdık ama hayır, Cyrus gerçekten gitmeme izin vermezdi. Kâhinler dünyada bu kadar az sayıdayken mevcut Kâhin'i ortadan kaldırmak kadar emsalsiz bir şey yapacak cesareti yoktu.

Dudaklarımı yaladım. “Bana, benden nefret ettiğinden daha çok ihtiyacın var.” Kulağa kibirli bir cümle gibi gelebilirdi ama blöf yapmamın tek yolu buydu.

Cyrus'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Bu, konuşmanın herhangi bir kısmından keyif almış olabileceğine dair tek ipucuydu. “Öyle mi?”

Arkasını döndü. Koridordan Konsey Odası'nın yaldızlı kapısına doğru gidişini izledim. Bir uşak onu selamlayarak kapıyı açtı ve Cyrus içeriye girerek gözden kayboldu.

Konsey'in on dört dükünün ve vekillerinin çoğu, yılda iki kez yaptıkları toplantılar için bir hafta önce gelmişti. Kendi hâkimiyetleri için vergiler ve ejderha muhafızı tahsisleri konusunda tartışarak çok fazla gösteriş sergilerken çok az ilerleme kaydetmişlerdi. Auvény, üç Güneş Kıtası ülkesinin en büyüğü ve en zenginiydi. Güneyimizdeki Balica Cumhuriyeti'ni, Peri Ormanı'nı ve doğu dağlarının ötesindeki Verdant Krallığı'nı geride bırakmıştı. Bu da liderliğimizde hırsı ve kendini beğenmişliği teşvik eden bir statüydü. Ayrıca en alt düzeydeki tebaa için bile adil yasalar ve fırsatlar sunan örnek bir krallık olmaktan gurur duyuyorduk.

Yani büyük bir kendini beğenmişlik de vardı.

Hava, benim için kulak misafiri olmaya değmeyecek kadar sıcaktı ama ilginç olan her şey yakında duyulurdu; sırlar, Güneş Başkenti'nde pire gibi zıplar ve kulaktan kulağa yayılırdı. Ve bir Kâhin'in ilgilenmesi gereken bir konu olursa, Kral Emilius beni bizzat çağırırdı.

Cyrus, Konsey Odası'na girdikten sonra, üst kattaki kütüphanede görüşmenin bitmesini beklemeye başladım. Çoğu öğleden sonramı birçok yerden toplanmış bu eski kitaplar arasında geçiriyordum; ne kadar eski olurlarsa olsunlar, rüyalarımda gördüğüm yabancı şeyleri anlayabilmemin bir yolu da onlardı. Başkentnin nehirlerle çevrili tepelerinin ardına hiç geçmemiştim. Görevlerim beni burada tutuyordu ve saray nezdinde güvenilir olmaya çalışıyordum; bu sürece *tembellik* eklenmeden bile yeterince eleştiri alıyordum.

Ay Kıtası'ndan ünlü bir Yuenen kâşifinin seyahat günlüğüne göz atıyordum ki kapıların çarpılarak açıldığını ve ardından bir bağırış sesinin geldiğini duydum. Daha bir saat bile geçmemişti. Kitabı yerine koyarak, büyüyen bir kalabalıkla birlikte gürültüyü takip edip Yedinci Lord Rasmuth ile On üçüncü Lord Ignacio'nun tartıştığı ana avluya gittim.

Biri, uçan kuşları bile ürkütecek kadar yüksek sesle ayağını yere vurdu. “Verasetin canı cehennem!” diye kükredi Ignacio. “Prens hâlâ lanetli! Bir kraliçe bulana kadar onu kral olarak desteklemeyeceğim. Hatta o zaman bile desteklemeyebilirim!”

Kısa boylu olmama rağmen siyah saçlarım ve parıldayan, ilgi çekici cübbemle kalabalığın arasından sıyrıldım. Çevremdeki gözler cevap bulabilmek için bana doğru dönmeye başladı ki bu, tam olarak kaçınmak istediğim durumdu.

Dirseğime dokunan şallı hanımefendi, sanki sormak için fırsat kolluyormuş gibi bana doğru üç adım atınca derin bir iç çektim. Kısa bir selamdan sonra nihayet dördüncü adımında bana bakmayı bırakıp konuşmaya başladı: “Kâhin Hanım, yakında bir düğünümüz olmayacak mı? Siz öyle söyle...”

“Majesteleri'nin, *yolculuğu* sona ermeden önce gerçek aşkını bulacağını söylemiştim,” diye cümlesini tamamladım. “*Gezisi henüz sona ermedi ve açıkçası yolculuğu da bitmedi.*” İşte bu yüzden kelimelerin ne olduğu önemliydi.

Başım ağrıyormuş numarası yaparak kendimi ortamdan kurtarmaya çalıştım. Sarayın içine doğru ilerlerken, cevabımın yeni sonuçlarının kalabalığın arasında şaşkın ifadeler ve fısıltılarla dalgalandığını görebiliyorum. Haber, hava kararmadan tüm şehre yayılacaktı.

Cyrus'ın herkesinkinden daha yüksek sesle yankılanan ayak sesleri yakınlardan geliyor ve Majesteleri'nin şu anda soruları *yanıtlamayacağı* mesajını veriyordu. Babasının makamının bulunduğu kanada doğru ilerlerken ceketinin kuyruğunu fark ettim.

Arkasından seslenmekten kendimi alamadım: “Sana ben demiştim demekten nefret ediyorum, Prenscik... Ah, bekle, hayır, etmiyorum. *Ben demiştim!*”

Ters ters bakmak için bile durmadı.

Cyrus'ın isyan girişimi ikimizi de zora sokuyordu ama ben-den çok ona zarar veriyordu. Kral Emilius, oğlunun ruh hâlini

biliyordu. Toplum içinde takındıkları diplomatik gülümsemelere rağmen Cyrus, babasıyla, benimle tartıştığından daha fazla tartışabilirdi ve asla kazanamazdı. Bunu biliyordum çünkü hayatımda kralın herhangi bir konuda fikrini değiştirdiğini hiç duymamıştım.

Öte yandan ben, her zaman kralla uyum içindeydim ve Cyrus bu yüzden bana kızılıyordu. Babasının saygısı, bir ejderhanın ininin derinliklerinden yağmalanmış bir hazine kadar zor kazanılan bir şeydi. Bu saygı, Cyrus yükseldiğinde bile beni koruyacaktı. Kral Emilius, tacını devrettikten sonra bile muhtemelen bir eliyle Auvény'nin iplerini elinde tutacaktı. Tamamı onun tarafından atanmış olan Dükler Konseyi, Emilius'a sadıktı ve gerçek güç burada yatıyordu.

Kuleme döndükten sonra akşam karanlığı gökyüzünü perdelemeye başlamıştı. Kimsenin hizmetlerime ihtiyaç duymayacağı kadar geç olan bu saatlerin tadını çıkarıyordum. Yatak odamda ocağı yakıp serin bir banyo yapacaktım. Cübbemi omuzlarımdan sıyrıp eteğimin düğmelerini açtım, bluzumu çıkarıp başımın üstünden geçirip çıkardım.

Kendimi toparlayarak küvete daldıktan sonra mum ışığında kendimi temizlemeye başladım. Sabunla yumuşamış cildimdeki eski yara izleri çoğunlukla solmuştu. Köpüklü suyla ağırlaşan mürekkep kadar koyu saçlarım etrafımda birikiyordu.

Bu hâlimi gördüğünüzde, Ay Bölgesi'nin gecekondu mahallelerinde cılız bir ot olarak doğduğumu tahmin edemezsiniz. Artık içinde kendi porselen küvetim ve ipek çarşafların serili olduğu yatağımın da olduğu kendi kulem vardı. Okuma yazma biliyordum, kraliyet ailesi kadar iştahla yemek yiyordum ve insanlar önümde eğiliyordu.

Yine de bir unvan ve bir kule, insanların anlamadığı şeylerden duyulan korkuyu ortadan kaldırmazdı. Onlara yabancı bir kız olarak, içimde bir o kadar yabancı oldukları bir sihir yaşama saydı, hiç şansım olmazdı. Haklı olsam bile prene karşı kibirlendiğimde bunu unutmamalıydım.

Kurulandıktan sonra geceliğimi giydim ve kendimi bitkin bir hâlde yatağa bıraktım.

Gözlerimi kapattığım an aşağıda bir şey şıngırdadı.

Sonra tekrar tekrar: *tak-tak-tak*.

Dolap mı genleşiyordu? Kaşlarımı çattım.

Tak-tak-tak-tak.

Kıkırdamalar.

Kalp atışlarım kulaklarımı doldurdu. Yalnız olmamam için hiçbir sebep yoktu. Yataktan kayarak karanlıkta bulabildiğim en yakın sert nesneyi aldım, bu da küvetin yanındaki uzun saplı bir fırçaydı. Nefesimi tuttum ve merdivenleri gıcırdatmamaya dikkat ederek aşağı indim.

Zifirî karanlıkta, duvarların kenarlarını yoklayarak odanın etrafında dolaştım ama tek ses, kendi ayaklarımın zemine sürtme sesiydi.

Burada kimse yoktu. Yine de sadece kendimi yatıştırmak için karanlığa doğru sordum: “Kim var orada?”

Sıcak çelikle buluşmuş bir dile benzeyen tıslama duydum. Fırçayı geniş bir yay çizerek salladığımda zeminde takırdayan ve kayan katı bir şeye çarptım.

Ahşap tepsi ve kâse... Nefes aldım.

Kahkahalar yayıldı. *Hah-hah-hah*.

Vi-o-let.

Tökezleyerek tekrar döndüm. Adımın yankısı kafatasımın içinde yankılandı, buradaydı ve aynı anda hiçbir yerdeydi.

Ne kadar da

uygun bir

adın var

Vi-o-let.

Kelimeler, birçok ses birleşmiş gibi üst üste biniyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı; bu, dünyevi bir ses değildi.

Rezil

Vi-o-let.

Ay'ın Violet'i.

Bu sesleri daha önce hiç duymamıştım, yine de içgüdüsel olarak tanıdıktı ve ruhumun bir katmanı onu doğuştan biliyor gibiydi. “Kimsin?” Cevabını bildiğim hâlde sordum.

Uzak karanlıkta iki loş ışık titreşti. Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu odada hiçbir şey bu tür bir parıltı yapamazdı.

Sana gücünü veriniz, sefil.

Önümde tuttuğum fırçayla, yere devirdiğim tepsinin etrafından dolanarak tedirgin adımlarla ışıklara yaklaştım. Neye doğru yürüdüğümü anlamıştım: ziyaretçilerimin hediyeler ve madeni paralar attığı dilek çeşmesi ve bir de çeşmenin tepesine oyulmuş, bazen dua ettikleri yüzü olmayan heykelcik.

Eskiden yüzü olmayan...

Mavi bakır heykelciği son gördüğümünden beri bariz bir şekilde aşınmıştı; bırakın bir Kader figürünü, bir figür olarak bile neredeyse tanınmaz hâldeydi. Neredeyse ilk Kâhin kadar eski olduğu söylenen bir antika için ise iyi durumdaydı.

Ama yaklaştıkça, heykelciğin oyukları soğuk bir dinginlikle, içinden şelale gibi akan bir kumaşa sarınmış bir kadın şeklini aldı. Gözleri mavi alevlerle yanıyor gibiydi. Ağzından dizeler döküldü:

Yedi yıl kazanıldı

Bir hayat borçlanıldı.

Taçlı oğlanı kurtardın

Üstünde hakkı olan bizdik.

Ölümünü yönlendirdin

Böylece kulende kaldın.

Artık geri ödeme zamanı.

Anılar zihnime akın etti: Ay Bölgesi pazarında koşan prens. Onu bir at arabasının altında kalmadan önce yoldan çekmiştim. O zamanlar çocuk sayılırdık. Felicita hâlâ hayattaydı. Uzun zaman önceydi. “Anlamıyorum.” Bedenimdeki her damar, başa

çıkamayacağım bir tehlikenin farkında olarak nabız gibi atıyordu.
“Bu bir tehdit mi?”

Kadere meydan okumanın her zaman bir bedeli vardır.

Bir can borçlanıldı.

Oğlan ölmeli

yaz bitmeden önce.

Yoksa yanan sen olursun.

“Neden? Ama ben...” Fırçanın tahta sapını kavrayan elim titredi, sağlam olan herhangi bir şeye tutunmak için bulabildiğim tek şeydi. Ayaklarım uyuştı.

Oğlan ölmeli

çünkü tüm masallar BİTMELİ.

Odada rüzgâr mı esiyordu yoksa bunu ben mi hayal etmiştim? Felicita da böyle mi delirmişti? Gerçekten Tanrılarla konuşuyor olamazdım. Bu imkânsızdı.

Karanlığı dolduracak kadar sağlam ve sağır edici sesler yükseliyordu:

VAKİT GELDİ,

SONUNDA, SONUNDA,

KAN, GÜLLER VE SAVAŞ.

Fırçanın ucuyla heykeli dürttüm. Vücudunun üst yarısı yere düştü. Mermer gövdesinden siyah dallar fışkırdı, çeşmeden aşağı örümcek ağları iniyordu. Duvarlardan bir kıkırdama sesi daha geldi. Başımı ızdırarla ellerimin arasına aldım.

Çıldırıyordum. Bu delilikti. Kahkahayı durdurmak için yerde bir şeyler bulmaya çalıştım ve kırık mermer, elimi kesti. Keskin acıyla birlikte haykırdım. Şimşekler çaktı. Oda sanki ilahi bir darbe almış gibi dönüyordu.

SENİ KURTARACAK HİÇBİR SEVGİYE LAYIK DEĞİLSİN.

Dumanı soludum.

Kule alevler içinde kaldı.

Kül kokusuyla nefesim kesilerek uyandım. Ellerim boğazımın etrafını sarmış, bacaklarım çarşafların içinde bükülmüştü. Ateş, tenezi kor gibi kavuruyordu. Bir kez daha gözlerimi kırptırdım ancak gece karanlık ve soğuktu. Tepemde, kulenin tavanına dizilmiş taşlar, sanki ne gördüğümü biliyormuş gibi yanmamış hâlde göz kırptıyordu.

Yavaşça ellerimi boynumdan çektim.

Bu bir kehanet miydi yoksa? Başka ne olabilirdi ki? Halüsinasyon mu? Gerçek gibiydi.

Gördüğüm hiçbir kehanete benzemiyordu. Daha önce hiçbir beni ile doğrudan konuşmamıştı.

Daha önce hiçbir beni *tehdit etmemişti*.

Yorganımı üzerimden atarak yataktan çıktım ve titreyen ellerimle sabahlığımı giydim. Balkon kapılarını itip kendimi parmaklıklara yaslariken soğuk rüzgâr dizlerime vurdu. Şafak ağarıyordu. Güneş Başkenti'nin kiremitli çatıları aşağıda parıldıyordu. Şehir surlarının ötesinde, arazi gölgeli vadilerle bölünmüştü.

"Ne istiyorsun?" diye sordum gökyüzüne.

Hiçbir cevap gelmedi. Belki de Kaderlerin etkisine inanmadığımdandı, gerçekten inanmıyordum ve Tanrılar bütün gün hakarete uğramak için en basit nedeni bulmaktan başka ne yapabiliirdi ki?

Nefesim duman gibi kıvrılarak havaya karıştı. Beni en çok sarısan Felicita'nın kehanetinin hatırlatılmasıydı: kan, güller ve savaş. Eğer kehanet doğruysa... Eğer zamanı *geldiyse*...

Neden yedi yıl önce Cyrus'ı kurtarmamla ilgisi olsun ki?

Kaderler onun ölmesini neden istesin?

İnsanlar, geleceği görme yeteneğim olduğu için bunun beni Tanrıların habercisi yaptığını düşünüyordu. Sanki bu güçleri ya

da sihrimin nasıl çalıştığını anlıyormuşum gibi. Geleceği gösteren rüyalar görüyordum ve şimdi sesler de duyuyordum.

Ama hiçbir zaman nedenini anlamamıştım.

Kaderler geleceğimizi kontrol ediyorsa da ne amaçla olduğunu anlamıyordum. Auvény'de, Kaderlerin bizi yargıladığına inanılırdı. Cömert, dürüst, gerektiği kadar konuşan; sakın, bağışlayıcı olursak, aşkı bulmamız ve kalbimizin ağırlığını altın olarak kazanmamız için kader iplerimizle oynayabilirlerdi. Değirmencinin zengin koca bulan nazik kızını, canavara dönüşen bir adamı uysallaştıran hizmetçiyi, kilitli kulelerde şövalyelerini bekleyen sadık kızları herkes duymuştur.

Ama beni benden daha iyi tanıdığını varsayan hiçbir şeye inanmıyordum.

Ben iyi bir Kâhin olmaktan daha çok, iyi bir yalancıydım. Kaderimizin bir nedeni olduğuna inanmıyordum. Dünyanın adil olduğuna inanmıyordum. Kurtlara, dolandırıcılara ve kötülüğü bir yetenekmiş gibi giyen taç takmış adamlara inanıyordum. Kendilerine ait olanı yemeden önce yargılanmayı beklemeyenlere... Onlar, geleceğin hileli bir zardan daha iyi olmadığını biliyorlardı, bu yüzden hileyi kendileri yapıyorlardı.

Krallar ve dükleri, geleceklerini sadece yalanlar ve gülümsemelerle yazarlardı. Bu gücü, karanlıkta duyduğum yüzü olmayan seslerden daha iyi anlıyordum.

Gözlerimi kapatıp sesin ne dediğini hatırladım: *Oğlan yaz bitmeden ölmeli, yoksa yanan sen olursun.*

Yoksa. Bu bir tehdit değilse o zaman bir seçimdi.

Bu, o ölürse kurtulabileceğim anlamına geliyordu.

Parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar kendimi parmaklığa dayadım. Şimdilik, sadece kelimeler vardı. Şimdilik, bu sadece bir kâbustu.

Bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Sakin gökyüzüne son bir bakış atıp kuleye dönerek balkon kapılarını arkamdan kapattım.

2. BÖLÜM

Tekrar uyandığımda çarşafarımda bir kan lekesi gördüm. Regl döngüm beklediğimden daha erken başlamıştı. Zaten berbat başlayan sabaha kötü bir sürpriz daha eklenmişti. Çarşafımı topladım ve oda hizmetçisinin alacağı sepete attım.

Alt katta, dilek çeşmesinin üzerindeki heykelcik bütün hâldeydi, suratı yoktu ve kıpırdamıyordu. O zaman gördüğüm bir rüyaydı. Bu, dün geceyi daha da sinir bozucu hâle getiriyordu.

Rüyalarım her zaman gerçekleşirdi.

Heykelciğin üstünü bir bezle örttüm.

Kutsal odaya göz gezdirdim. Dün nasılsa bugün de aynı görünüyordu. Pek önemli bir şey yoktu: okumalarım için bir masa ve sandalyeler, halı kaplı küçük bir oturma alanı ve bir ocak. Yıllar önce burayı temizlemek için elimden geleni yapmıştım. Yüzyıllardır Kâhinler burada sadece dağınıklık biriktirmişlerdi ve insanlar kazara günah işlemekten korktukları için herhangi bir şeyi atmaktan çekiniyorlardı. Ben de yapabileceğim en iyi şeyi yapıp ihtiyacım olmayan her şeyi bir daha asla ışık görmemesi için dolaplara doldurmuştum.

Dışarıda bir zil çaldı. Bir anı aklıma gelirken gözlerimi kırptırdım. Bir şeyi unutuyordum.

Zil tekrar çaldı. *Çing.*

Ah. Kralla haftalık görüşmem...

Çing.

Kahretsin. Kafamı pencereden dışarı uzattım. Saat kulesinden başka bir çan sesi daha yayıldı ve bunu, güneşin tepedeki konumuna bakılırsa sekiz çan sesi daha takip edecekti.

Uyuyakalmıştım. Geç kalmıştım.

Aptal kâbus, aptal! Her neyse. Prensle uğraşmak istemiyordum ama gün ışığında aptalca görünen şifreli uyarılardan daha acil dertlerim vardı. Kral Emilius beni yakmakla tehdit etmeyebilirdi ama hayal kırıklığına uğradığında bakışları bahçesindeki her gülü soldurabilirdi.

Onu asla hayal kırıklığına uğratmazdım.

Saçlarımı tarayıp arkada topladım, örmeye vakit yoktu. Temiz bir elbise ve şu anda temiz, parlak ve mavi rengine olan cübbemi giydim. Kâhin'in cübbesi, efsaneye göre gökten kesilmiş bir Auenese yadigârıydı. Kumaş, gökyüzünün rengine uyacak şekilde değiştirdi.

Ayrıca çok geniş kolları vardı. Ocaktan iki soğuk çörek alıp birini ağzıma, diğerini de kol manşetlerimden birinin içine soktum. Yıldızlar izin verirse, Majesteleri'nin ayaklarının dibine kırıntıları silkelemeyecektim ama midemin guruldamasından daha iyiydi.

Saraya doğru koştum. Bahçelerin ortasındaiken karo döşeli patikalarda çok fazla yabancıнын gezdiğini fark ettim. Sanki ortada gerçek bir tehlike yokmuş gibi ağır ağır da olsa devriye gezen çok fazla muhafız vardı.

Bir şeyi mi unutmuştum?

Kalabalığın gittiği yönü takip ederek iyi giyimli ve gürültülü bir topluluğun, girişini kapattığı sarayın önüne döndüm. Dış kapılardaki muhafızlar, dışarıda bekleyen büyük kalabalığın bir kısmının içeri girmesine izin veriyordu.

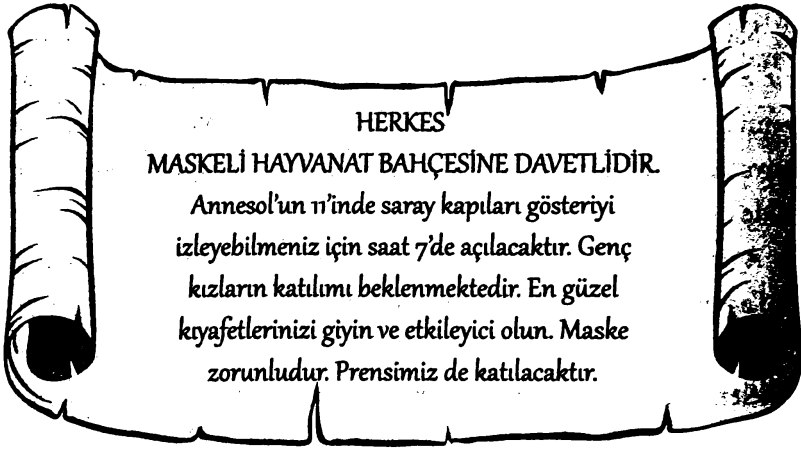
Bakışlarım, merdivenin dibindeki, gözümü korkutacak kadar genç görünen, kıpır kıpır bir kıza takıldı. Boğazımı temizleyip ona doğru eğildim. “İnsanlar neyi bekliyor?”

“O-oh! Kâhin Hanım!” Kız reverans yaptı. Elbisesi sade olmasına rağmen iyi dikilmişti ama bir soylu kızı olarak tanıdık gelmiyordu. Muhafızlar halktan insanları da içeri alıyorsa, seyirciye açık bir etkinlik olmalıydı. “Prens balo hakkında bir duyuru yapıyor.”

“Ne hakkında?”

“Balo. Şehrin her yerindeki el ilanlarını görmediniz mi?”

Bir parça kâğıt gösterdi ve kâğıdı elinden kaptım. Kısaca ayrıntılar yazıyordu:

Demek Cyrus'ın dün gece babasıyla yaptığı konuşmadan bu sonuç çıkmıştı: acil durum balosu.

“Teşekkür ederim.” Çok fazla sırtıtmamaya çalışarak broşürü kıza geri verdim. Bu, en azından halledebileceğim bir sorundu.

Hâlâ sarayın içine girmem gerekiyordu, o yüzden zor da olsa ilerlemeye devam ettim. Kolumdaki çöreklerden biri yere düşüp ezilerek muhallebiye dönünce kahvaltımı yanımda getirme kararından pişman oldum. Etrafımdaki kafalar bana dönüyordu ve

insanlar kim olduğumu fark edince yol vermek için kenara çekiyorlardı.

Kabul odası kaşındırıcı derecede sıcaktı. Tüylü şapkalar ve bu sezonun modası olan pastel tonlarındaki fırfırlı elbiseler giymiş kalabalık, odayı doldurmuştu. Herkes etkileyici olmak için gösterişli giyinmişti. Hatta bazıları sıcakla arası iyi olmayan perilerini bile getirmişlerdi. Perilerin hepsi altın parıltıları sönmüş şekilde şapka kenarlarında bayılmıştı.

Periler sadece nazik, şanssız yoksulları kutsardı ve Peri Ormanı sınırlarının dışında nadiren görülürlerdi. Sihirli yaratıkların hepsi bir tür istifçiydi ve bu küçük, cırtlak yaratıklar en iyi insanları seçerlerdi ancak bu şekilde ifade ettiğinizde kötü bakışları üzerinize çekerdiniz. Şimdilerde periler, ağzında bir kaşık ambrosia ile doğan herkesi takip ediyordu. Ambrosia, Peri Ormanı'ndaki çiçeklerin altın nektarından özenli bir şekilde damıtılırdı ve perilerin kabul ettiği tek para birimiydi çünkü onları sarhoş eden tek şey buydu.

Kral Emilius sihre olan talebi görünce, bitkinin Peri Ormanı için önemine rağmen Auenese çiftçilerini, onu nasıl yetiştireceklerini öğrenmeye teşvik etmişti. O günden beri ambrosia ticareti en büyük sektörümüz hâline gelmişti. Güneş Başkenti'nin yukarı mahallelerinin hiçbirinde tepenizden perilerin geçtiğini görmeden yürüyemezsiniz.

Bir peri, çürüyen bir balkabağı kadar zehirli bir kalbiniz olsa dâhi birkaç damla ambrosia karşılığında saçlarınızı, yerinde kalması; kahkahalarınızı, bir müzik gibi duyulması ve elbisenizi, balo salonunun kapılarından sığamayacak kadar görkemli olması için seve seve büyülerdi. Yalnızca en zenginler günlük olarak bir tane ambrosia alabilirdi. Hangi katılımcıların büyülenmiş bir cilde sahip olduğunu söyleyebilirdim: makyajları yüzlerinde erimeyenler.

İyiliğe kimin ihtiyacı vardı? Bu, çirkin ve fakir insanlar içindi.

Kral Emilius, elleri bastonunun üzerinde, sahnenin kenarında oturuyordu. Son haftalardaki hâinden daha sağlıklı görünüyordu. Başını yana eğip bana gülümsediğinde rahatladım, beklemiyordu. Aynı hareketi taklit ederken birinin hacimli ve kloş kollarına çarpıyordum neredeyse.

Prenses Camilla da hizmetçileriyle çevrili bir şekilde salonun ön kısmındaydı. Onu gözden kaçırmak imkânsızdı; Cyrus'ın ikizi olarak, soluk altın rengi buklelerin ışıltısıyla aynı dikkat çekici görünümüne sahipti. Erkek kardeşinden biraz daha uzun olan kız, kılıç dövüşü ve avlanırken geliştirdiği kaslar olmasa zarif bir güzel olarak anılabilirdi.

Kalabalıktan kaçtığımı görünce sırtıttı. Eldivenli elimi tutarak koluma girdi, böylece özel bir konuşma yapacak kadar yakınlaştığımızı. “Küçük kardeşim için organize edilmiş bir gelin avı. Seninim gerçekten büyüdü.” Prenses, kardeşinden sadece yarım saat büyüktü. “Zaman çok hızlı geçiyor.”

Başka bir dost yüzü görebilmek için gözlerimle odayı taradım. “Dante burada değil mi?” Onu fark etmek Camilla’dan bile daha kolay olmalıydı çünkü sarayda çok az Balican vardı ama ne hantal vücudunu ne de siyah buklelerini görebiliyordum.

“Seninle geleceğini sanmıştım.”

Ben onun Cyrus'ın yanına yapışıp kalacağını düşünmüştüm. Cyrus'ın dönüşüyle, Dante benim yerime onun arkadaşı olmaya geri dönecekti; prensin geri gelmek yerine bir ejderha tarafından yutulması için bir neden daha. Dante, dün gece olanlar hakkında konuşabileceğim tek kişiydi.

Kalabalık susunca dikkatim sahneye yöneldi.

Cyrus kürsüye çıktı, yakasında güneş ışını deseni olan şık bir mor ceket giymişti. Terliyormuş gibi bile görünmüyordu. Doğanın aynasıymış gibi büyüleyici bir gülümseme takınırken, “Hoş geldiniz,” dedi.

El ilanlarını kavrayan tüm o genç hanımlar kendilerini çevreleyen kadife iplere bastırarak öne doğru atıldılar ve odadaki hava bir anda âşık nidalarıyla doldu.

Tanrım, bunun onun için bu kadar kolay olmasından nefret ediyordum.

Cyrus konuşmasına kıtadaki seyahatlerinden bahsederek yeterince güvenli bir giriş yaptı. Sınır bölgelerinin gelişimini överek sıcak karşılamaları için Balica ve Verdant saraylarına teşekkür etti ve şehre doğru seyahat eden kayıp perilerle olan karşılaşmasına güldü.

“Şimdi, baloya gelince...”

Balkondan boğuk bir ses, “Majesteleri,” diyerek araya girdi, “Kutlamaya ne kadar hevesli olsak da bir düğün bekliyorduk, balo değil. Ne oldu?”

Yukarı bakıp kaşlarımı çattım. Adını hatırlamıyordum ama konuşanın Lord Ignacio’nun yeni karısı olduğunu biliyordum. Dük adına sorun mu çıkarıyordu?

Kral Emilius kırıışmış elini sallayarak Cyrus’ı devam etmeye teşvik etti ancak prens sadece sevimli gülümsemesini genişletti. “Hiçbir şey olmadı. Pek çok güzel hanımla tanıştım ama bir kraliçe bulamadım. İnsanlar kesin olmayan bir şey için umutluydu. Belki de Kâhin’in söylediği her şeye inanmamalısınız.”

Bakışları odanın diğer ucundan bir tehdit gibi bana saplandı. Seyircilerden şaşkın mırıldanmalar yayıldı, buna prensesin, “Oh, Cyrus, *hayır*,” demesi de dâhildi.

Yüzüm ısındı. Kurbağa beyinli velet. “Majesteleri...”

Ancak çok az kişi benim konuşmam için sustu ve sesim salonda boğuldu.

Hırlayarak kolumu Camilla’nın elinden kurtardım, kürsünün ve küçümseyici prenslerinin altına gelene kadar ilerledim. Her zaman görülmek ve duyulmak için mücadele etmem gerekiyordu. Gecekondu mahallesinden Kâhin kulesine taşındığımdan beri

saraydakiler benim ağırbaşlı olmamı beklemekten asla vazgeçmemiştir. Sanki saraydaki yerim sadakaymış, hiçbir zaman tamamen bana ait değilmiş gibiydi, hem de ben buraya onlardan daha çok aiten.

Ben sadece nasıl küstah olunacağını biliyordum. Başka bir şekilde saygı kazanmayı reddetmiştim. Bu yüzden daha yüksek sesle yeniden konuşmaya başladım: “*Majesteleri...*” Gevezelikler keşildi. “Daha önce de söylediğim gibi, yolculuğu bitmeden önce gerçek aşkını bulacak. Kendisi oyalandığı için beni suçlamak istiyor. Belki de benim bilgeliğimi sorgulamayı bırakırsa yolculuğu daha hızlı sona ererdi.”

“*Belki* daha güvenilir bir Kâhin olsaydın, bunu sorgulamazdım,” diye ısrar etti Cyrus kırkıdamalar arasında. Halk arasındaki çekişmelerimiz çok tanıdık bir manzaraydı. “Sözde yolculuğum *nerede* biteceğini söyleyebilir misin?”

“Kendi kışında değil, o yüzden belki de kafanı dışarı çıkarmalısın.”

Cyrus’ın yüzünün rengi atarken kalabalıkta gülüşmeler yayıldı, Camilla âdeta kahkaha atıyordu.

“*Cadı ve prens, tıpkı kedi köpek gibi,*” diyerek kıs kıs güldü biri.

Kral Emilius öfke içermeyen basit bir hareketle parmaklarını bastonuna vurdu. “Hem oğlumun hem de Kâhin’in işaret ettiğine inandığım nokta şu: İş aşka geldiğinde hepimiz kolay bir arayışla kutsanmış değiliz. Sevgili Merchella’m burada bizimle olduğu sırada onu bulduğum için kendimi şanslı sayıyorum. Yıldızlar ruhuna rehberlik etsin. Gerçek aşkın bizi karanlıktan nasıl kurtaracağını kendimize hatırlatmak güzel.” Ağzı ciddi bir tavırla kapandı.

Salon sakinleşmişti, prens ve ben zıt yönlerde bakıyorduk. Cyrus’ın yıl bitmeden babasının yerini alacağını hayal edemiyordum, tepeden tırnağa çekicilikle donanmıştı ama babasının saygınlığının bir zerresini bile barındırmıyordu.

Sessizlik bir uçurum gibi genişlerken, Camilla oflayıp kürsüye doğru ilerledi. “Yakışıklı Prensi kurtarma zamanı,” diye mırıldandı. Kardeşine bakıp el çırparak onu uzaklaştırdı. Camilla Lidine, adımlarının gücünü anlayan ve benimseyen bir kadın olarak, Cyrus’a kıyasla tamamen farklı bir fırtına türüydü.

Cyrus kenara çekildiğinde, seyirciye hitap etmek için kollarını iki yana açtı. “Eğlenceli kısma geçelim, güzel Auvény halkı. Balo. *Maskeli Hayvanat Bahçesi*.” Onaylayan bir uğultu yayıldı. “Harika bir isim, değil mi? Ben buldum. Şimdi, *bu hayvanat bahçesinde sergilenen garip yaratıklar ne olacak*, diye sorabilirsiniz?” Omuzlarını hareket ettirince arkasında bir çift kanat açılır gibi oldu, ardından kuğu resmiyle detaylandırılmış bir şal ortaya çıktı. “Tabii ki biziz.”

Kalabalık bir oh çekti.

“En güzel ve en cüretkâr kıyafetlerinizi giyin ve bulabileceğiniz en parlak maskeyi takın. Sarayı görünmeyen diyarlardan gelen yaratıklarla dolduralım. Beni etkileyin ama daha da önemlisi, kardeşimi etkileyin. Dikkatini çekebilerseniz, kim bilir...” Kalabalık mırıldanmaya başladı. “Elinizin üstüne bir öpücük mü? Yoksa yanağınıza mı? Onu bir *yüzük* alacak kadar büyüleyebilir misiniz?” Bağırışlar yankılandı. Cyrus, duyulabilir bir inlemeyle karakterini ortaya çıkardı. “Çok heyecan verici, değil mi? Sorusu olan?”

Birçok el havaya kalktı. Camilla ilgiden beslenirdi, bu sirkte olabildiğince uzun süre devam ettirecekti. Cyrus şu anki kadeherine boyun eğmiş görünüyordu, gözleri utançla parlarken gülümsemesi donmuştu.

Gürültüden sıkılmışımdı ve Cyrus’ın aksine burada kalmak zorunda değildim. İçeri girdiğim kadar kolay bir şekilde kapılara doğru ilerledim. Kalabalık, salyalar akıtarak bıraktığım boşluğu doldurmaya can atıyordu ve görgü kuralları yerlerin salyayla kaplanmasını engelleyemiyordu.

Avluya çıktığımda, güneşin yüksek parıltısı ve sarayın yapıldığı günkü kadar beyaz olan mermer duvarları gözlerimi kamaştırdı. Saray, uzaktan bakıldığında Güneş Başkenti'nin kademeli semtlerini oluşturan kiremit çatılı binaların tepesinde parıldayan bir taç gibi görünüyordu.

Kalabalığın arasında bulamadığım o yüzü kapıda gördüm.

"Dante!" diye seslendim. "Eğlenceyi kaçırdın."

İlk bakışta, Dante Esparsa kadar salaş birinin prensin en iyi arkadaşı olacağını düşünmezsiniz. Bol gömleği ve Cyrus'ın ona hediye ettiği tavus kuşu tüylü şapkasıyla etrafındakilerden daha rahat giyinmişti. Ametistler kulaklarında parıldıyor, aynı mücevherlerin işlendiği bir kuşak da belini sarıyordu. O da benim gibi başkentin pastel modasını umursamıyordu, teninin kahverengi tonunu daha iyi tamamlayan zengin renkleri seçmişti. Omzuna muhtemelen iş için kullandığı kâğıtlarla dolu bir çanta asmıştı. Üniversitede derslere girmedeği zamanlarda sarayın kütüphanesi için metinler çeviriyordu.

Kökleri gerçekten o kadar mütevazı değildi; eski bir Balican liderin evlatlık oğlu olan Dante, Balica Cumhuriyeti'nin asalet kurallarına uyabilseydi, bir unvana sahip olabilirdi ancak o, saray saçmalıklarından kaçınmayı tercih ediyordu. Bir keresinde, "*Bütün gün emir almak isteseydim, büyükannemin yanında kalırdım,*" demişti. İlk gençlik yıllarından beri Balica ve Auvény arasında yaşamıştı. İlk zamanlar büyükelçi olmayı planlıyordu, ta ki siyaset başını ağrıta kadar. Çok yazık, istediği zaman herkesle iyi geçinebilen türden bir insandı ama görünüşe göre genellikle bunu istemiyordu.

Yıllar önce ben bir öğretmen ararken, iyi bir arkadaş olmama rağmen benimle arkadaş olmuştu. Belki de bu yüzden birlikte çalışabiliyorduk, bazen sadece şikâyet edebileceğiniz birinin olmasını isterdiniz.

Avlunun ortasında buluştuğumuzda Dante şapkasını koltuğun altına sıkıştırarak bana doğru koştu. “Şöyle düşün, eğer duyuru bittiyse tam zamanında gelmişim demektir.”

“Neredeydin?”

“Amcam bugün gidiyor. Aileme birkaç mektup gönderebilmek için rüşvet olarak ona öğle yemeği ısmarlamak zorunda kaldım.” Balica sınırına yapılan rahat bir yolculuk iki hafta kadar sürerdi ve amcası yakın zamanda geri dönmeyecekti. “Peki, ne kaçırdım?” Dante ellerini çırpı. “Camilla bu sefer nasıl bir dehşete sebep oldu?”

Ben ona duyuruyu anlatırken, mozaikten güneş çizimlerinin olduğu yolu takip ederek daha boş görünen batı bahçelerine doğru yürüdük. Yeniden dikilmek üzere hazırlanan toprak sürülmüş; yeşil renkli, yumuşak bir toz hâline gelmişti. Aslan şeklinde budanmış bir çalı, kemerli pençelerinin altından geçerken bize doğru kükredi.

Dante düşünceli bir şekilde başparmağını çenesine vurdu. “Cyrus gezisi hakkında başka bir şey söyledi mi? Endişelenecek bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Devriyeler, Peri Ormanı sınırında çürüyen ağaçlar buldu.”

“On birinci Bölge’deki eski bir haber. Yaktıklarını duydum. Ah, Balica’ya yakın, değil mi? Ne kadar mutlu olduklarını hayal bile edemiyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “Değiller.”

Kayıtlara göre, Aueny ve Balica iki yüzyıldır barış içindeydi ancak aralarında çoğunlukla Güneş Kıtası’nın kalbindeki Peri Ormanı ile ilgili toprak anlaşmazlıkları vardı. Hükümdarsız son toprak parçasıydı; yamuk yumuk ağaçları, dikenli çalılardan oluşan ve ona adını veren periler gibi tuhaf yaratıklar dışında hiç kimse için barınak olmayan, birbirine dolanmış bir yığından ibaretti.

Balica, Peri Ormanı'nı kutsal bir alan olarak görüyordu. Aueny ise, orayı yakmazsak bir gün bizi lanetleyecek, aşırı büyümüş bir yabancı ot yığını olduğunu düşünüyordu.

Bazıları yer altı suyunu kirlettiğinden endişe etse de çürüme sorun bile değildi; bu, sadece Peri Ormanı'nın ne kadar öngörülemez olduğunun bir belirtisiydi. Orman gibi davranmazdı. Mevsimlere göre değişmez, bitkileri keyfine göre büyürdü. Bazıları oranın bir orman olmadığını, ağaçlarının sadece onların şeklini almış bir sihir olduğunu ve değişip canının istediği her şeyi yaratabileceğini söylüyordu. Sınır boyunca ormanın gölgelerinde titreyen hayaletlerin, sizi ölüme çeken tılsımlı meyvelerin, olmaması gereken şeylerin göz açıp kapayıncaya kadar ortaya çıktığına dair hikâyeler duyabilirdiniz.

Ama yine de bir orman gibi yanıyordu. Aueny ise kime sorduğunuza bağlı olarak onu yok etmek veya istila etmek için ateşi kullanmakta hızlıydı. En yeni dört egemenlik, Kral Emilius'un saltanatının başlangıcında Peri Ormanı olarak bilinen topraklarda kurulmuştu. Balica, aşırıya kaçılmaması konusunda onu uyarmıştı ancak kral, Peri Ormanı'nın tehlikeli olduğu ve kökünün kazınması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Ancak bu uyarılar sekiz yıl önce bir çatışmaya dönüştükten sonra karşı çıkmayı bırakmıştı. Münferit bir olaydı ancak o zamandan beri gerginlikler daha da artmıştı.

"Yakmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Kıyafetimin kolundan ezilmiş muhallebili çöreği çıkarıp bir parça kopardım, geri kalanını Dante'ye uzattığımda reddetti.

"Tuhaf olması tehlikeli olduğu anlamına gelmez ama... Sorun şu ki, *aslında bildiğimizden daha tehlikeli* olabilir. Cyrus, gezisinin son kısmında çürümüş bölgeyi geçti. Peri Ormanı'nın yoldan görünmeyen kenarına kadar gitti ve oradaki zeminin güllerle kaplı olduğunu fark etti."

Bir sonraki lokmamı yerken boğulacaktım.

Dante sertçe sırtıma vurdu. “İyi misin?”

Kan, gül ve savaş... Çöreği parçalayarak hırıldadım. “Normal güller mi? *Kehanette bahsedilen güller mi?*”

“İşte... Öncelikle, ölme.” Kemerindeki matarayı alıp elime tutuşturdu. “Senin bilmeni umuyordum. Son zamanlarda herhangi bir rüya gördün mü?”

Mataradan su içerken neredeyse yine boğulacaktım. Ona dün gecedен bahsetmeyi düşündüm ama bu kehanetlerde gerçeklik payı varsa... Dante’nin beni bunun sadece bir kâbus olduğuna ikna etmesini isteyip istemediğim ayrı bir konuydu, ona en iyi arkadaşının gerçekten ölümüne mahkûm olduğunu söylemekse çok daha zor bir görevdi.

“Hayır, ama yine de endişeliyim.” Ağzımı silerek zaman kazandım. “Bu... İçimden gelen bir his. Büyük şeyler bir anda gerçekleşme eğilimindedir. İşte onun yükselişi, bu balo...”

“Cyrus, Lord Denning’in, gülleri dedikodu çıkarmak için kasten diktiğini düşünüyor. Canlı değillerdi ama yeni koparılmış tomurcuklardan ve yapraklardan ibaretti. Orada birinin kocaman bir gül bahçesi olacağını sanmıyorum. Peki bu güller nereden geldi? Cyrus, sessiz kalmaları için devriyelere para ödedi ama Peri Ormanı’ndan kehanet niteliğinde bir şey çıkarsa...”

“O hâlde artık gelin seçiminde inatçı olmaması gerektiğini *biliyor.*”

Dante homurdandı. “Sebepleri var. Ama katılıyorum.” Beni geçip saraya doğru baktı. “Hımm... Cyrus’tan bahsetmişken.”

Arkamı döndüm. Hakkında konuştuğumuz prens, mor pelelini dalgalandırarak patikadan bahçenin canlanmış heykellerinden biriymiş gibi uzun adımlarla bize doğru geliyordu. Mükemmel bir şekilde dikilmiş giysilerin içinde, mükemmel şekilde oyulmuş bir vücut ve yüzüne aynı mükemmellikte yontulmuş sinirli bakışlarıyla ilerliyordu.

Dante'nin gırtlığının gerisinden gelen o sabır dolu iç çekişi şimdiden duyabiliyordum. "Violet... Neden bizden biri ona zorla limon yedirmiş gibi görüldüğünü bilmiyorsun, değil mi?"

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Daha önce, şey, kafasının kığında olduğunu söylemiş olabilirim. Herkesin önünde."

"Tanrı aşkına!"

"Sen de öyle düşünüyorsun!"

"Evet, *ama içimden*." Dante kırıksık alnına masaj yaptı. "Artık çocuk değiliz. Yakında Kral olacak, büyük K ile *Kral*."

"Dinlemezse büyük K ile *Kurbağa beyinli* olacak... Merhaba, Cyrus."

Adını söyleyip bir bıçağın sert ucu gibi bakan bakışlarıyla karşılaştığımda, prensin adımları birkaç adım ötede yavaşladı. Önce de bu kadar yakışıklı mıydı? Sarayın perileri bir şeyler yapmış olmalıydılar. Belki de alnındaki kırıksıklıkları yok edip çilli burnunu düzeltmişlerdi. Ölümüne mahkûm edilmiş gibi görünüyordu. Bunun dışında tam olarak dünkü gibi görünüyordu: çileden çıkarıcı.

Dikkati Dante'ye kaydı. "Ben gittikten sonra herkes seni çalabilir, öyle mi? Seni bozacağını biliyorsun."

"Ben de kendimi gayet iyi bozabilirim, teşekkür ederim." Dante, bir gülüşüyle ortamdaki her türlü gerginliğin üstesinden gelebilirdi. "Ayrıca dürüstlük, yalnızca insanlar dürüstlüğü önemsiyorsa önemlidir. İyi bir lider, onurlu ve işe yaramaz olmaktan çok zeki bir yalancıdır."

"Bana işe yaramaz mı diyorsun?"

"Ve onurlu."

Cyrus'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Dante öne çıkıp omzuna bir şaplak attı. Selamlaşmak için kollarını kavuşturup yumruklarını vurdular, görülemeyecek kadar hızlı yaptıkları gizli bir hareketle parmaklarını şaklattılar. Tanrım, görmemem gereken bir şeye dâhil oluyormuş gibi hissediyordum.

Sonra prens bana döndü. “Balica ve Verdant’a seyahat edip onların mükemmel tavırlı Kâhinlerini gördükten sonra, senin neden bizim başımıza kaldığını merak ediyorum.”

“Kusura bakma, sen bana hakaret ederken ben başımı eğip beklemeli miydim?” diye alay ettim. “Sen başlattın.”

“Bu bir uyarıydı. Daha kötüsünü de söyleyebilirdim. Tekrar yapmayacağım. Ama Kâhin olarak kalmak istiyorsan buna göre davranmaya başlamalısın.”

Dalga geçerek reverans yaptım. “Saygımı kazan ki ben de sana saygılı davranayım.”

Cyrus hızlı bir adımla bana yaklaştı. “Gitmeliyim,” diye mırıldanan Dante’ye neredeyse hiç kulak asmamıştı. Kalp atışlarım, sanki dans ediyormuşuz gibi hızlandı.

Bunu -eskrimciler gibi daire çizdiğimiz, birbirimize vurup kaçıttığımız atışmaları- özlemiştim. Benimle uğraşmanın zaman kaybı olduğunu iddia ederdi. Fakat beni küçük düşürmeye çalışmaktan da asla vazgeçmezdi.

“Zekisin,” diye mırıldandı Cyrus. “Ama kibirlisin. İnsanların, seni sadece sana destek olan bir kralın olduğu için dinlediklerini fark edeceksin. Bunu keşfetmen uzun sürmeyecek.” Başını eğince düzleştirilmiş saçlarından bir bukle alına düştü. Bakışları, uzun kirpiklerinin altında gölgelendi. “O harika zihninde bencil olmayan tek bir düşünce yok ve ben asla böyle birine kendimi mecbur bırakmam. Gurur duy çünkü sahip olduğun tek şey gururun.”

Kan akışım hızlandı. O yerimi bilmemi istiyorsa ben de ona yerini hatırlatırdım. Eldivenlerimi çıkarıp cebime koydum. “Belki de ipliklerine daha yakından bakmalıyım.” Buradaki ilk yılımdan beri kader iplerini okumama izin vermemişti. “Bensiz ilerleyebileceğinden bu kadar eminsen, geleceğinde başarıdan başka bir şey görmem.”

Yan tarafında sıkıdığı yumruklarına uzandım. Parmaklarım eklemelerinin uçlarına dokununca Cyrus irkildi. Bu korku muydu

yoksa utanç mıydı? Anılarına ulaşabileceğimi biliyordu, neyi saklamaya çalıştığını merak ettim.

“Violet.” Dante beni omzumdan çekti. Aramıza girdiğinde ela gözleri kısılmıştı. Ondan uzaklaşan Cyrus’a baskı yapmamı engelledi.

“Bırak yapsın,” diye çıkıştı Cyrus.

“Bahçede insanlar var.”

Cyrus, sanki aniden sahnemizin çirkinliğinin farkına varmış gibi dişlerinin arasından sertçe nefes verdi. Kulak misafiri olacak kadar yakında kimse yoktu ancak hikâye, izleyen herkes için açıldı: Prens, yarım saat önce onu saray mensuplarının önünde neşeyle küçük düşüren Kâhin’ini kontrol edemiyordu.

“Ben olmasaydım burada olmazdın,” dedim. “Bunu asla unutma, Prensçik.”

Cyrus başını sallayarak, sanki hüsrânının son kırıntılarını da sıkıyormuş gibi elini saçlarına gömdü. “Asla unutmadım.” Kuru bir kıkırdama onu boğuyormuş gibi sözlerini yarıda kesti. Arkasını döndü ve bana bir kez daha bakmadı. “Daha iyi bir zamanda görüşürüz, Dante.”

Muhafızları tarafından çevrelenip çizimleri mermer yolda tıkrdayana kadar onu izledim.

Dante arkamdan homurdandı, “Beni bu duruma sokmasan olmaz mı?”

“Benim yerime Cyrus’ı seçersen alınmam. Belli ki desteğe ihtiyacı var.”

“Ortada bir seçim yok, Violet. Pazardan alınacak meyve değil sin. Bu böyle işlemiyor. İkinizi de önemsiyorum.”

Omuz silkip dilimi ısırardım. Kendi geleceğime bir göz atamıyordum ancak her zaman uçlarda olacağımı ve uzaktan güleceğimi biliyordum. Saraya sığamayacak kadar tuhaf, sıradan insanlar arasında mutlu olamayacak kadar hırslıydım. Dante’nin arkadaşlığının bu kadarına bile sahip olduğum için memnundum. Çoğu insan bana görüş gücü ile kutsanmış olduğum için minnettar olmam gerektiğini, burada olduğum için şükretmem gerektiğini

söylerdi. Onlara göre minnettarlıktan başka bir şey hissetmemem gerekiyordu.

Dante, bundan hoşlanmasa bile beni anlıyordu. Yabancı olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Hypsi'nin başkanı olan annesi, on yıl önce Auveny'nin Peri Ormanı'na ilerlemesini durduracak çatışmaya öncülük etmişti. Hypsi, Auveny'ye sınırı olan bir Balican eyaletiydi. Ve uzun süredir sınır anlaşmazlıklarıyla uğraşmanın yükünü taşıyordu. Başkan, dikkate alınan tek tehdidin yaralayıcı tehditler olduğuna inanıyordu ve haksız da değildi.

Çatışma haberi başkente geldiğinde, Auveny onları güneye daha fazla asker göndermekle tehdit etmişti. Büyük bir savaştan kaçınmak için Balica Cumhuriyeti ve Kral Emilius anlaşmaya vardı: Yangınlar durdurulacaktı ancak Hypsi Başkanı da görevinden alınacaktı. Cyrus, o sırada Güneş Başkenti'nde kalan Dante için canını dişine takmış olmasaydı, o da Güneş Başkenti'nden atılırdı.

Cyrus'ın Dante'yi koruduğu gibi, sihri olan talep ve Kral Emilius'a olan yardımlarım da beni koruyordu. Ancak bu, asla yeterli olmayacaktı. Sonuçta duygular değişebilirdi. Krallar değişirdi. Kendi hatan olmasa da inşa ettiğin her şeyi kaybetmek çok kolaydı, tıpkı soylu çekişmeleri veya her şeyi abartan prenslerin gücenmesi gibi. Nazik olma lüksüm yoktu. Nazik olan yegâne insanlar, istedikleri herhangi bir şey için pençe atmak zorunda kalmamış olanlardı.

Dante gibi hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu bilen ve buna rağmen merhametine tutunan *nazik* insanlar vardı. Ben o kadar nazik değildim.

Kibar insanları bu dünyada diri diri yerlerdi.

Dante'yle bahçedeki turumuzu Cyrus ya da gelecek dışında her şeyden bahsederek bitirdik. Fakat prensin karşılaşmamızda bana attığı keskin bakışları ve hoşuma gitmeyen kendinden emin tavırları aklımda oylanmaya devam etti.

3. BÖLÜM

Akşamları kulemin balkonuna tüneyip bacaklarımı demir parmaklıklardan sallandırmayı seviyordum. Gün batımının mor-pembe renginin yansıdığı cübbem omuzlarımdan kaymıştı.

Burada, tüm Auvény'deki en iyi manzaraya sahiptim.

Nehrin yarattığı sis, Üniversite Meydanı ve Sanat Bölgesi'nin boş sokaklarına yayılıyordu. Şehrin alt kısımlarındaki kırmızı binalar, Yue'den gelen annem de dâhil hiç tanımadığım birçok alt sınıf göçmenin yaşamak ve çalışmak için Auvény'ye yerleştiği Ay Bölgesi'ni işaret ediyordu. O labirent gibi ara sokaklar, hayatımın ilk on bir yılını geçirdiğim yerlerdi.

O zamanlar sakatat restoranlarının ve ikinci el dükkânlarının vitrinlerinden sarkan Yuenen tabelalarını zar zor okuyabiliyordum. Bir zamanlar, nazik bir sokak çalgıcısının bana ballı şekerlemeler aldığı pazar yerinde her hazinenin bulunabileceğini sanırdım. Tırmanılmayacak kadar yüksek duvarlarla karşılaştığımda dünyanın sonunun geldiğini düşünürdüm.

Daha önce de rüyalarımda yabancı topraklar görmüştüm ama zihnim henüz görüntülere nasıl sınırsız tutunacağını öğrenmemişti. Dağ büyüklüğündeki ormanlar, uçsuz bucaksız ufuklar, başka dönemlerin kahkahaları ve savaş naraları... Bunlarla karşılaştırıldığında o günlerim kısıtlı ve belirsizdi. Bu gördüklerim

nasıl olur da bir görüden ya da yaşanmış başka bir hayattan bir kesit olabilirdi?

Sahip olduğum yeteneği anlayacak kadar büyüdüğümde, kaderimde kudretli şeyler olduğunu biliyordum. Ancak oraya ulaşmak için kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Kimseyi buna ikna edemezsem, Kâhin olmanın hiçbir önemi yoktu.

Deli dilenciler çoktu. Ama Kâhinler sayılıydı.

Ben kimdim ki zihnimin özel olduğunu iddia edecektim? Sıska bacaklarımla yırtık pırtık bir çadırdaki yaşayan, yüzü kirden görünmeyen, beş parasız bir yetimdim. İnsanlar sadece görebildikleri şeyleri bilir ve inandıkları şeyleri görürlerdi. Ben, onlar için ara sokakların görünmez çocuklarından biriydim. Haşeratın farkım yoktu.

Sokaklardan kaçma şansımı bir rüyada gördüm.

Ay Bölgesi'nin binaları, zihnimde sanki dünyanın üzerindeki bir mercekle kaldırılmış gibi çok yüksek ve parlaktı. Sarayın duvarları kadar bembeyaz, atların çektiği inci gibi bir at arabası, trompet sesleri eşliğinde mahallenin kemerlerinin arasından geçiyordu.

Arabanın oymalı kapıları açıldı. Mor ve altın renkli giysiler içinde biri erkek diğeri kız iki çocuk dışarı fırladı. Birbirleriyle uyumlu burunları, gamzeleri ve gökyüzündeki göz kamaştırıcı ışıkların altında parlayan kehribar renginde saçları vardı. Gökyüzü, şimdiye kadar gördüğümde çok daha fazla yıldızla dolu bir rüya gibiydi.

Çocuklar, muhafızlardan ayrılarak dükkân tezgâhlarının olduğu labirent gibi bir sokağa kaçtılar. Görüntü bir anda bulanıklaştı. Sarsıcı, ıslak bir çıtırtı pazarı susturdu.

Görüntü beni tezgâhların, üst üste yığılmış eşyaların ve sokakta kümelenmiş tanıkların arasından sürükledi ve çocuğun parçalanmış bedeninin yattığı, kafasının beygirin toynaklarının altında ezildiği bir çömlek arabasının enkazına götürdü.

At, iplerinden kurtulmuştu. Efendisi ise bu korkunç olay yaşanmadan önce dizginlerini yakalamak için yalnızca bir saniye geç kalmıştı. Hatanın büyüklüğü pek önemli değildi, çocuk ölmüştü.

Ölmüş *olacaktı*.

Kim olduğunu bilmiyordum ama kıyafetlerini, arabasını ve dehşetini görmüştüm. O önemli biriydi.

Tam ihtiyacım olan kişiydi.

Uyanır uyanmaz pazar yerine gittim. Boyanmış vazoların istiflendiği bir arabadan birkaç adım ötede, yüksek bir evin gölgesinde durup bekledim. Bunu her gün yaptım; ta ki bir sabah, hava olgunlaşmış bir meyve kadar tatlı ve bir o kadar da yapışkanken arabanın kornalarını duyana kadar.

Oğlan gülererek arabanın etrafından dolanıp geldi. Ayaklarım toprağa sabit ve kollarımı iki yana açmış hâldeyken beni gördü. Sanki onun için orada olduğumu biliyormuş gibi bakışlarımız buluştu.

Soru sormasına fırsat vermeden onu öne doğru ittim. Araba havada uçuşan tahta ve porselenlerin sisi içinde bir tezgâha çarparak dağıldı. At, koşarak çocuğun az önce durduğu yere gelmişti.

Çocuğun şoku kontrol edilebilir bir titremeye dönüştüğünde, ona gördüğüm her şeyi ve onu kurtaracağımı nasıl bildiğimi anlattım. Adımı sordu, ben de ona kendi uydurduğum ismi söyledim: *Violet*. Ailemi sordu ve ben de ailemin olmadığını söyledim. Bu yüzden bana, evim dediğim mahalleden esinlenerek *Violet Lune*, Ayın Violet'ı adını verdi.

Karşılığında o da bana adını söyledi: Cyrus Lidine.

Veliaht prensi kurtarmıştım.

O anda, geleceğimi her zamankinden daha net gördüm. Görüş gücümünden dolayı değil, sanki bir mucizeymişim gibi bana diktği bakışlarından... Ondan her şeyi isteyebilirdim ve o da bunu kabul ederdi.

Başkentin ortasındaki, göğü delip geçecek kadar yüksek görünen kuleyi işaret ettim. Orada yaşayan cadıyı ve geleceği benim gördüğüm gibi görmesinin doğru olup olmadığını sordum.

Ben de orada yaşayabilir miyim? diye sordum.

Cyrus beni saraya getirdi ve orada, kralın önünde diz çökerek ona hizmet edeceğime yemin ettim. Sonraki günler bir kasırga gibiydi; beni bildiğim hayattan daha da uzağa, sadece hayal edebileceğim bir hayata götürdü. *Ne istersem isteyeyim sorgulanmıyordu.* Tatlıları, demli çayı ve çok yumuşak olmayan yastıkları sevdiğimi, onları her istediğimde getirtebileceğimi öğrendim. Saçlarımı belime kadar uzattım. Sarayda yeni bir oyun arkadaşı edinmek için sabırsızlanan prensesin seçtiği elbiseleri giyerek aynaların önünde dolandım. İnsanlar beni gördü. *Peşimden koştular.* Dünya sınırsızdı, tıpkı hırslarım gibi.

Tek aksilik, Kâhin Felicita'nın vefatıydı. Ben geldiğimden zaten hastaydı ve o ayın ilerleyen günlerinde, bugün hâlâ peşimizi bırakmayan o kehaneti söyleyerek ölecekti. Beni de gelenekler konusunda eğitimsiz bırakacaktı. Belki de Kaderler ortalığı karıştırıyordu çünkü büyük şeyler, bir anda olma eğilimindeydi.

Kâhinliğe soyunmamın ardından tahmin edemeyeceğim şeyler oluştu. Saraya çalkantılı girişim, saygı kazanarak geçen yıllar ve babası beni ona tercih ettiğinden Cyrus'ın iyi niyetinin yok olması gibi. Cyrus kendini tamamen kapatana kadar sonuncusunu fark etmemiştim. Bana gülümsemeyi bırakıp sadece bana ders vermek için konuşmaya başladı. Hafızam mükemmel olmasaydı, Ay Bölgesi'nde kurtardığım göz kamaştırıcı çocuğun hiç var olmadığını düşünürdüm.

O çocuğu sadece bunun için bile hatırlardım: Tanıştığımız o ilk ürktücü gün elimi sımsıkı tutarken verdiği sözü tutmuştu.

Sana bir ev vereceğim.

Kapının tıklanma sesi düşüncelerimi böldü.

İç çekerek bacaklarımı balkon korkuluğundan çıkarıp aşağı indim. Neyse, zaten fazla duygusallaşmıştım.

Kapıda, kralın sarı üniformalı kâhyası vardı. “İyi akşamlar, Kâhin Hanım.” Eğilerek selam verdi. “Majesteleri gül bahçesinde sizi bekliyor.”

Doğru, henüz kralla görüşmemiştim. Cübbemi düzelterek dışarıdaki kahyâyı takip ettim ve geçmişimi geçmişte bıraktım.

Alacakaranlık yerini karanlığa bırakmıştı. Saraya giden köprüyü geçtiğimde, kapıların ardındaki bahçelerin, çitlerin ve ağaç tepelerinin geniş, bulanık çizgilerden ibaret olduğunu gördüm. Yıldızlar gökyüzünde tomurcuklanmıştı ve bana göz kırpyordu. İri yarı bir figürün tek başına beklediği güllere giden yolda tek bir fener yanıyordu.

Gül bahçesi, Kral Emilius’un arazide en sevdiği köşeydi. Daha doğrusu arazi, merhum kraliçenin favorisiydi ve o öldükten sonra Kral tutkulu bir şekilde bu görevi üstlenmişti. Eskiden güllerin renklerine göre özel anlamları vardı ancak Felicita’nın kehanetinden bu yana güllerin tek bir anlamı vardı: *lanet*. Artık kimse gül yetiştirmiyordu ama saray, bir cesaret gösterisi olarak onları tutmakta ısrar ediyordu. Bu, kraliyetin gelecekte korkmadığının bir beyanıydı çünkü kehanet onların lehine sonuçlanacaktı.

Başımı küçük bir reveransla öne eğerek kralla doğru yaklaştım. “Majesteleri. İyi görünüyorsunuz.”

“Kâhin.” Aslan başlı bastonunu tutarken eli titrese de sağlıklı görünüyor ve kambur durmuyordu. Lidine erkeklerinin, yaşlandıkça kemiklerini ve kaslarını zayıflatan bir kan hastalığı vardı. Geçen yıl hastalığın yayılması hızlanmıştı ve öldürmese de Kral Emilius’un temelli yatalak olması an meselesiydi. “Yıldızlardan haber var mı?”

Oğlan yaz bitmeden ölmeli yoksa yanan sen olursun.

“Bu hafta hiç yok,” diye yalan söyledim.

Başını sallarken gözleri düşünceli bir şekilde kapandı. “O hâlde şimdilik, Auvény’nin bir sonraki kraliçesi sorunuyla ilgilenmemiz gerekiyor. Halkımızın sabrını yeterince zorladık. Sınır bölgelerinde kehanete dair daha fazla işaret var.”

“Çürümeye yakın güller,” dedim bildiğimi belli ederek.

“Evet. Peri Ormanı’ndan daha uzak bir köyde tarlaların bir gecede güllere dönüştüğüne dair haberler de vardı. Neyse ki etkilenen çiftçinin komşuları nezdinde iyi bir itibarı yok ve çoğu, bunun kötü mahsullerini örtmek için bir aldatmaca olduğuna inanıyor.” Bir sonraki nefesi, bir öksürük yüzünden hırıltılı bir iç çekişe dönüştü. “Ne olursa olsun, o lanet olası kehanet nihayet üzerimize çökerse diye en kötüsüne hazırlanıyorum. Senin de yardımına ihtiyacım olacak, Kâhin.”

Kralın yüz ifadesini daha iyi görebilmek için başımı eğdim ama ortam yüzünün tamamını göremeyecek kadar karanlıktı. Yine de o ses tonunu iyi bilirdim.

Benden kehanetlerimin yanıltıcı olmasını ilk isteyen Kral Emilius’tu. Auvény’de kimsenin benim gördüklerimi inkâr edemeyeceği gerçeği açıktı çünkü buradaki hiç kimse benim sahip olduğum sihre sahip değildi. Daha gençken zihnim bu konuda şok yaşamıştı. Benden yalan söylememi istediği ya da onu tanıdığım erdemli ününe aykırı olduğu için değildi; onun gibi biri yalan söylemek *zorunda* olduğu içindi. Bir kralın gücü bile bir sokak faresinin kaprislerine bağlı olabilirdi.

Bana dürüstlük kadar yalanın da bir araç olduğunu söylemişti. Her ikisi de hangi kelimelerin söyleneceğini seçmekle ilgiliydi. Her ikisinin de sonuçları olabilirdi.

Önemli olan sonunda ne elde ettiğinizdi.

“Maskeli Hayvanat Bahçesi’ne diğerlerinden farklı bir kız katılacak,” diye devam etti, hafif bir gülümsemeyle bana dönerek. “Saat on birde girişini yapacak. Kelebek kanadına benzeyen yeşil ve muhteşem bir maske takacak. Üzerinde, ejder pulu, zümrüt ve

yeşim taşıyla süslü, altın sarısı çiçeklerle kaplı bir elbise olacak.. Her şeyiyle kusursuz olacak. Ve o, Cyrus'ın gerçek aşkı olacak. Anlıyor musun?”

Uzun bir süre anlayamadım çünkü kastettiği şey... “Anlaşmalı bir evlilik mi?”

“Aynen öyle. Gezisi sırasında Cyrus'la gönderdiğim birinin ayarladığı güzel, Balıcan bir hanımefendi.”

Dudaklarımdan boğuk bir kıkırdama kaçtı. Cyrus, bu tartışmaların hepsini *anlaşmalı bir evlilik* yapmamak için çıkarmıştı. “Bu mükemmel. Cyrus'ın yıllar önce yapması gereken buydu.” Ayrıca endişelenmem gereken bir şey daha azalmıştı.

Kır bıyıklarının uçları yukarı doğru kalktı. “Kabul etmene sevindim. Umarım Cyrus da öyle düşünür. Cyrus'ı, kızın onun gerçek aşkı olduğuna ikna etmelisin.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Gözlerimi kırıştırdım. “Kızdan haberi yok mu?”

“Yıldızlar aşkına, hayır.” Bastonunu koltuğunun altına sıkıştıran Kral Emilius, ellerini üstünde altın oymalı bir güneş olan kemerinin tokasında kavuşturdu. “Gerçekte, bir gelinin yalnızca bir gelin olduğunu düşünebiliriz ama oğlum ne yazık ki âşık olma konusunda inatçı. Bu buluşmanın kader olduğuna inanırsa plan daha iyi sonuç verecektir. Balo, dikkatleri başka yöne çekecek.” İki parmağını kaldırdı, bu şekilde titremeleri daha belirgindi. “Birincisi, dikkatleri sınır bölgelerinden uzaklaştıracak. İkincisi, herkesin gözü önünde bir aşk hikâyesinin başlangıcı için mükemmel bir ortam olacak. Ve kim bilir? Belki Cyrus âşık *olur*. Kız birçok yönüyle olağanüstü görünüyor.”

Şık bir plandı. Tabii, Cyrus'ı ikna eden ben olmak zorunda olmasaydım.

Kral beni inceledi. “Pek emin değilmiş gibi görünüyorsun.”

“Pekâlâ...” Ağzımdan çıkan fısıltıyı zar zor bastırdım. Ağzım açık kalmıştı. Sımsıkı kapattım. “*Halkı* buna ikna edebilirim ama Cyrus bana pek güvenmiyor.”

“Yakında onun Kâhin’i olacaksın. Ne olursa olsun bu güveni inşa etmeniz gerekecek.”

Hoşnutsuzluğumu gizlemeden politik olmaya çalışarak, “Umarım zamanla öyle olur,” dedim. “Ama duyuru sırasında bizi gördünüz.”

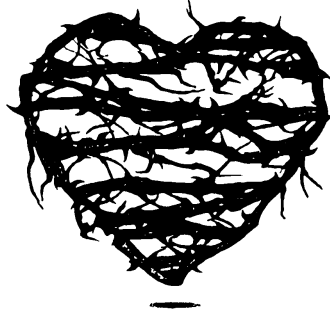
“Cyrus haklı olduğun için öfkelenmişti. İnatçı olduğunun farkında. Yakında tavrını değiştireceğini düşünüyorum.” Kral Emilius bir şey düşünüyormuş gibi duraksadı ve sonra, “Dürüst olmam gerekirse, sen oğlundan daha akıllısın. Senin zekâna sahip olsaydı, bu toprakların geleceği hakkında daha az endişelenirdim.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kralın bana kendi çocuğundan daha fazla değer verdiğini asla düşünmezdim ancak daha benzer bir dünya görüşünü paylaşıyorduk. Entrikaları açık bir dille tartışabilirdik. Sarayın ya da oğlunun kusurlarıyla ilgili olsalar bile, fikirlerimi açıkça konuştuğum için beni asla azarlamazdı. Her şeyden önce Auvény’nin geleceğini düşünüyordu. Hiçbir şey kişisel değildi.

Kendinden emin olmaktan çok kendini beğenmiş biriydim, şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı. Sonuçta, daha iyi bir planım yoksa onu reddedemezdim. “Endişelenmenize gerek yok.”

“İşte benim Kâhin'im.” Gözleri, kısılmış bir çift gölgeli hilale benziyordu. “Krallığa çağlar boyunca anlatacakları bir aşk hikâyesi yarat, Violet. Bu, Felicita’nın bize bıraktığı korkunç kehaneti yıkmak için uygun bir fırsat.”

Onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım. “Yapacağım, majesteleri.”

4. BÖLÜM

Baloya altı hafta kalmıştı. Güneş Başkenti'nin vitrinleri bir gecede değişmişti. Raflar çantalarla, yelpazelerle ve mücevherlerle, yani prensin dikkatini çekmek isteyen bir kızın ihtiyaç duyabileceği şeylerle doluydu. Terziler, vitrin mankenlerinin üzerinden gofre kumaştan yapılmış yazlık kıyafetleri çıkarıp yerine ipek ve kadife balon etekler giydirdiler. Şehrin dört bir yanında, maske satıcılarının ve tuhafiyelerin yanında parfüm hazırlama istasyonları açılmıştı.

Ve Prens Cyrus Lidine'e bir buçuk metreden fazla yaklaşmak imkânsız hâle gelmişti.

Sarayın içi yalakalarla doluydu. Şehre adımını atar atmaz hayranları ismini haykırıyordu.

Bekârlığı, iki tür Güneş Başkenti kızını cebzetmişti: ilki kendilerini Beyaz Atlı Prens'in hayali tarafından koparılmayı bekleyen narin çiçekler olarak görenlerdi. Diğerleri ise dişiyle tırnağıyla kazıyarak uğraşmasına rağmen ancak Peri Ormanı böğürtlenlerine benzeyenlerdi. Sadece bir prensin sunabileceği şeylere açlardı: mücevherler, beyaz at arabaları, onları çevreleyen kıskanç bir toplum.

Ne de olsa mal varlığı olmayan bir prens, sadece bir çocuktuktu.

Cyrus, Üniversite Meydanı'nda kendisi hakkında bir soru-cevap oturumu düzenlediğinde, ileride onu köşeye sıkıştırma umuyla katıldım. Dante'nin hatırı için geçici bir ateşkes talep edecektim, sadece bu kadarı için anlaşılabiliştik.

Eğitim salonunun bir sütunundan diğerine uzanan kalabalık bir seyirci grubu vardı. Binanın basamaklarında boş bir yer bulmaya çalışırken burnumu kırıştırdım. Majesteleri yakışıklı ve son derece gözde bir bekâr olabilirdi ancak güzel yüzü bu kalabalığın en fazla yarısına bedeldi.

Hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler, egzersiz programı, bir partnerde neleri çekici bulduğu gibi anlamsız detaylarla kalabalığı eğlendiriyor ve bunları sık sık göz kırpmalarla süslüyordu. Seyircilerden biri bayıldığında, inilti dolu bir flörtün ortasında uyukluyordum. Cyrus, onu tam zamanında yakalamak için sahnedən aşağı atladı. Onun bu kahramanlığını gören beş kız daha aynı muameleyi umarak devrildi. İnsanlar ona yaklaşmak için akın ediyordu. Saçından bir parçaya, tırnağına hatta tükürüğüne sahip olmak istiyorlardı çünkü aşk iksirleri çok talep görüyordu.

Ortam o kadar kaotik bir hâl aldı ki İmparatorluk Muhafızlarının müdahale etmesi gerekti. Ben de onunla konuşmadan oradan ayrılmak zorunda kaldım. Prens'in güvenini kazanma ihtimalinden ne kadar korksam da uzlaşmadan kasıtlı olarak kaçmıyordum. Dürüst olmak gerekirse ona bunu *deneyecek* kadar yaklaşmıyordum.

Cyrus'a bir buluşma daveti göndermeyi düşündüm ama bu çok küstahça geldi. Zaten sürekli entrika çevirdiğimi varsayıyordu... Pekâlâ, *haksız* da değildi. Beni herkesten daha uzun süredir tanıyordu ve bundan çıkan tek şey, ona yalan söylememin imkânsız olduğuydu.

Biraz dostluk tohumu ekmeye ihtiyacım vardı. Bir soytarı gibi görünmemeyi umarak en tatlı gülümsememi takındım. Söylediği

her şeyi onaylayarak başlayabilirdim: *Evet, seni kızdırmak için varım, Prenscik. Ne kadar zekisin.*

Aynamın önünde alıştırma yaparken konuşmayı ciddi bir ifadeyle bitiremedim.

Kulem tekrar halka açık okumalar için açıldı. Ben de odağımı Cyrus'ın destansı aşk hikâyesinin geri kalanını inşa etmeye kaydardım. Her masalın ihtiyaç duyduğu bir şey varsa, o da *dramaydı*. Ne demişler, her gelecek kazanılır ve kan olmadan kader olmaz.

Maskeli Hayvanat Bahçesi bir balo hilesi olsa da öyle değilmiş gibi davranmak zorundaydım. Katılımcılar, prens ile bir şansları olduğunu hissetmeliydiler. Müstakbel gelinimiz, son dansı garantilemek kadar önemsiz bir savaş olsa bile onun için yarışmalıydı.

Bu yüzden, Güneş Başkenti'ni şimdiden kasıp kavuran hararete ek olarak, Veliaht Prensimizin etrafındaki saplantıyı daha da *arttırmaya* hazırlandım.

Yıldızlar yardımcım olsun.

Kutsal odanın kapısının önündeki ziyaretçilerin boğuk seslerini duyarak uyandım. Güneş bile tozsuz zeminlerin soğuşunu kıracak kadar uzun süredir uyanık değildi. Sabah rutinimi uzattım. Üç farklı kıyafet deneyip saçlarımı parıldayana kadar fırçaladım. Fal masasını silerek haberci kuş tarafından bırakılan her haber bültenini okudum.

Leydi Gilda bir matbaa alıp *Gilda'nın Dedikoduları*'nı basmaya başladığından beri tüm saray dedikoducuları bir matbaaya yatırım yapmaya karar vermişlerdi. Lady Ziza Lace'in *Kadınısı Konular*'ı, Cyrus'ı bir anatomi dersindeymişçesine detaylı anlatan iğrenç açıklamaları sayesinde en ilgi çekici paçavraydı. Bugün gazeteler, prensin en sevdiği yiyeceklerden doğum takımıyıldızına kadar her şeyi kapsayan profiller oluşturarak okuyucu kitlesi için

mücadele ediyordu. Prens, yarım ayın altında doğmuş bir kuğuydu; bu ne anlama geliyorsa artık.

Gazeteleri katlayıp farklı şekiller vererek balkondan aşağı fırlattım. Bekleme odamdaki sesler artık arka plandaki gürültülere dönüşerek ara sıra gelen çığlıklarla noktalandı. Bununla yüzleşmeye asla hazır olmayacaktım ama buna mecburdum.

Sonunda derin bir nefes alarak ısıtılı ve cafcıflı kaosu karşılamak için kapıyı açtım.

Bekleme odası, Güneş Başkenti'nin bütün bekâr kızlarıyla doluydu. Kol kola, göğüs göğüse pazara giden bir keçi arabasından daha kalabalıktı burası. Duyuru kalabalıksa, karşımdaki görüntü *boğucuydu*.

Bazı bağırışları seçebiliyordum:

“PERİLERİMİ KENDİM KAZANDIM, SENİ NEKTAR ŞİLİNLİ FARE SURAT!”

“Prens Cyrus'ın en sevdiği renk ne? Daha sonra yeni bir şal yaptırmak için terziye gitmem gerekiyor.”

“O yeni kaslarıyla bir turp rendeleyebilir...”

“Kâhin *sonunda* geldi.”

Ağzımdan yorgun bir iç çekiş kaçtı. Birbiri ardına gelen kâbus gibiydiler. Yine de talep gördüğüm için minnettar olmalıydım. Kâhin kulesine çıkan halka açık yol, kaygan sarmaşıklarla kaplı iki yüz merdivenden oluşuyordu ve korkuluk yoktu. Güneşli bir günde bile tehlikeliydi ancak yağmurlu bir günde ölüm cezası gibiydi. Bu hanımların sisli şafakta sırf benim söyleyeceğim şeyleri duymak için buraya geldikleri gerçeği... Eh, taht değişimlerinin yaşandığı bu çalkantılı zamanlarda bu durum, iş güvencesidir.

İlk sırada, kapının olduğu yerden birkaç santim uzakta duran, ayrıtık dişli bir kız vardı. Eğilerek selam verdi ve resmî selamlamayı okumaya başladı: “Bilge sözlerini arıyorum, Kâhin Hanım. Kader ile bağlantınız kutsanmış ve...”

Elimi sallayarak onu durdurdum, şimdiden yorulmuştum. “Evet, evet, bu kısmı geçelim.”

Eşiği koşarak geçti. “Bu çok heyecan verici. Arkadaşlarımın hepsi size fal baktırdı ve bunun en ilginç deneyimleri olduğunu, sizin çok tuhaf bir zevkiniz olduğunu söylediler. Ah, iyi anlamda tuhaf tabii...”

Odanın ortasına, dört serpantin ejderin kaldırdığı oyma mermerden yapılmış bir masaya karşılıklı oturduk. İsteğe göre kullanılmak üzere bir çay seti ve bir deste fal kartım vardı.

Gevezeliğinin bir noktasında adının Sicene olduğunu söyleyen kız, heyecanlı bir şekilde odayı inceliyordu. “Burası o kadar boş ki... Kötü anlamda değil. Temiz, demek istiyorum. Basit yaşam, sağlıklı yaşamdır; babamın eskiden yaptığı gibi...”

Boğazımı temizledim. “Ne görmek istiyorsun?”

“Ah, evet, şey. Majesteleri Prens Cyrus ile ilgili olarak geleceğin benim için ne getireceğini bilmek istiyorum. Şayet bu mümkünse.”

Eldivensiz ellerimin avuçlarını yukarı doğru çevirerek uzattım. “Bana ellerini ver ve başlayalım.”

Sicene mutlu bir şekilde dediğimi yaptı ve ben de gözlerimi kapattım. Zihnimde, toprağa kök salmamış ve sadece yıldızların kavrayabildiği bir yerde bir çift göz daha açıldı.

Sicene, kız kardeşleriyle gevezelik yaparak Saray Sokağı'nda alış-veriş yapıyordu.

Kraliyet kervanı Arnavut kaldırımli bir sokakta ilerliyordu. Prens Cyrus'ın yansıması arabanın penceresinde belirdi. O, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı.

Altın... sarayın balo salonundan bir parıltı mı? Uzaktan boğuk bir müzik yankılandı.

Bir süre daha aradım ama fazla bir şey yoktu. Kaderler bu kızla hiç ilgilenmiyordu. Bu, ne beklediğimle ilgiliydi: Hepimiz

prenses ya da cesur yetimler değiliz ya da -yıldızlar korusun- büyük kaderleri olan cesur yetim prensesler değiliz.

Dilim ona sunacak şifreli cümleler aramaya başladı. "Prens Cyrus ile aydınlatıcı bir konuşma yapabilirsiniz." Sicene konuşkandı ve bundan bahsedersem, bunu yapacak öz güvene sahip olacaktı. "Bunlar, birbirinize söyleyeceğiniz tek sözcükler olabilir ama doğru sözcükleri bulursan, onları sonsuza dek saklayacaktır. Umudunu kaybetme."

Ağzından küçük bir inilti çıkarken ellerimi sıkıca kavradı. "Kaybetmeyeceğim! Onun *düşüncelerinde* olmaktan bile mutlu olurum."

Onu kovmadan önce, olası konuşma konuları hakkında bir süre daha saçmalamasına izin verdim. Çıkarken çeşmeye cömert bir bağışta bulunacağı kesindi.

Sicene'den sonra gün aynı şekilde devam etti: Ziyaretçiler önüme oturup ellerini beklentiyle benimkilerin üzerine koyuyorlardı. Kalpleri prense, bilgiye açıkları bana aitti. "Aşk görüyor musunuz?" Çoğunlukla hepsi aynı nedenle burada olmasına rağmen, daha spesifik bir şey söyleyemeyecek kadar çekingen bir şekilde soruyorlardı.

İpliklerinin arasında daha fazla gezindikçe, baloyu daha rahat görmeye başlamıştım. Dönen elbiseler, tuhaf maskeler ve ordumuzu beslemeye yetecek kadar çok pasta... Özellikle altın maskeli bir beyefendi tüm katılımcıların dikkatini çekiyordu. Onun Cyrus olduğundan o kadar emindim ki birkaç ziyaretçiye bu kişiyi bulmalarını önerdim. Esrarengiz olmak için de, "İyi şans getirmesi için," dedim.

Açık sözlülüğümden hoşlanmayan ama yine de diğerleri gibi dilek çeşmesine gümüşler atan Leydi Mirabel gibi çekilmez ziyaretçilerim de oluyordu.

"Komik olduğunu sanıyorsun, cadı," dedi. "Ama hava atabileceğin tek şey kıskançlığın. Majesteleri sadece bakışıyla bir odayı

büyüleyebilirken sen fark edilmek için *olay* çıkarmak zorundasın! Ah, bahse girerim, onun gelinini bulmasını bile istemiyorsundur.”

“Ah, beni yakaladın.” Parmaklarımı ürkütücü bir şekilde salladım, o çekinerek uzaklaşırken kıs kıs güldüm. Ama parlak bir parıltı yüzüme yaklaşıp bana doğru ciyakladığında moralim bozuldu. Işıltılı toz burnumu gıdıklayınca hapşırdım. “Kutsal odada peri yasak!”

Mirabel kaşlarını çattı ama onu kovalamak için küçük bir hareket yaptı. Gitmeyince çantasından altın bir şişe çıkarıp başparmağına altın renginde bir ambrosia damlattı. Parıldayan peri, parmağının üzerine indi. Sarhoş bir şekilde vızıldayıp pencereden uçmadan önce göz açıp kapayıncaya kadar onu yalayıp temizledi.

Sonrasında Mirabel’e kendini nasıl içkiye boğacağına ve utandıracağına dair kısa ve öz bir okuma yapmaktan büyük zevk aldım. Yüzüme tükürdükten sonra fırlayıp gitti.

Sırada şaşırtıcı bir ziyaretçi vardı: Dördüncü Bölge Lordu'nun yeğeni Leydi Ziza Lace.

Gazete çıkarmadan önce Ziza, Auvény'nin vergi kayıtlarından daha uzun olduğu söylenen bir liste çıkarılabilecek kadar insanla olan yakın ilişkileriyle tanınıyordu. Ünü denizin iki yakasını da kapsıyordu ve baba tarafını ziyaret etmek için sık sık Yue'ye giderdi. Hiçbir talibini kendine layık bulmadıktan sonra, evde kalmış olmayı planladığını duymuştum. Şimdi otuzlu yaşlarında ve kendine ait başarılı girişimleri varken prensle ilgilenmesini beklemiyordum.

Siyah bukleleri, inci gibi pudralı yüzünü çevreliyordu. Göğüslerini kocaman gösteren sıkı korsajlı, koyu sarı bir elbisenin içinde sıkışmıştı. Oturup kalkarken her yeri oynuyordu. “Bugünün *Kadınsı Şeyler*’ini okudunuz mu? Takımyıldız analizi hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Ah, doğum takımyıldızları. Cyrus yanlış kehanetleri gerçek-ten önemsiyorsa onları yasaklardı. “Gerçekten ilgilenmiyorum...”

“Bir yarım ay *Kuğusu* olan Prens Cyrus doğal olarak özel bir kişidir. Bilmeceleri ve düzenli olmayı sever, iğrenç insanlardan hoşlanmaz.”

Ağzımı açıp tekrar kapattım. “İğrenç insanlardan *hoşlanan* var mı?”

“Evet. Aksi takdirde ikiyeüzlü olurum.” Ziza kıkırdarken, gözleri parlayarak fal masasının üzerine eğildi. “Peki, Bayan Lune. Bana Prens Cyrus’ın seçeceği gelinin kim olacağını söyleyin.”

Kaşlarım kalktı. Kralın planlarından haberi olamazdı.

Yine güldü. “Ben olmayacağım! Hırslıyım, hayalperest değilim. İhtimalleri bir düşünün: O sadece bir kızla evlenecek, *sadece* bir kızla. Olasılık pek yüksek değil. Ama müstakbel kraliçenin istediği kadar arkadaşı olabilir.”

Yani amacı buydu... Zekiceydi. Bağlarının daha samimi görünmesi için bir kraliçeyle taç giymeden önce arkadaş olmak daha iyiydi. Soğuk çay demliğime uzanarak, “Cevabı bilseydim, bu gelin avını yapıyor olmazdık,” dedim soğuk bir sesle. Ziza gibi geveze ziyaretçiler beni terletiyordu.

“Pekâlâ, bu çok yazık.” Ziza sandalyesine yığıldı. “Amcam, Cyrus’ın gerçek aşkını *bulmama* ihtimali olduğunu düşünüyor. Kâhin Felicita Hanım’ın delirmiş olabileceğini biliyorum ama Konsey onun kehaneti konusunda hâlâ çok endişeli görünüyor. Onuncu Bölge Lordu Fidare’i tekrar değerlendirdiklerini duydum.”

Bardağımı doldururken neredeyse taşıracaktım. “Taht için mi?”

Halk arasında kaba tabirle “Fifi” lakabıyla bilinen Lord Fidare, Cyrus ve Camilla’nın büyük kuzeniydi. Cyrus, on beş yaşında ağır bir şekilde hastalanınca lanet korkusu çılgınlığa döndü. Dükler

Konseyi ise Kral Emilius'un onu varis olarak ataması için hatırı sayılır bir çaba sarf etmişti.

Ama kapalı kapılar ardında neler konuştuklarını, dostane bir ortamda olduklarını düşündüklerinde birbirlerine neler fısıldadıklarını duymuştum. Fidare'ye olan baskıları korkudan kaynaklanmıyordu. Hayır, dükler, prensin oğulları ve kızlarıyla bu kadar kısa süre görüşmesinden ve bir Balican olan Dante'nin arkadaşlığını tercih etmesinden hoşlanmamışlardı. Peri Ormanı'nı yakmaları ve onları zengin eden ambrosia modasına karşı inatla sesini yükseltmesi de hoşlanmamaları için bir diğer sebebi.

Sonunda, Cyrus iyileşmişti. Kral Emilius, Fifi'yi son dört yıldır bulunduğu Onuncu Bölge'ye başkanlık etmesi için sınır bölgelerine gönderdi. O zamandan şu ana kadar bunun hakkında bir söylenti duymamıştım.

Ziza ellerini çırpı. "Ah, ama sadece kuru gürültü. Konsey, Cyrus hayattayken kimseyi zorlayamaz. Majesteleri asla oğlunun yerini elinden almaz! Ama Lord Fidare'in baloda olup olmayacağını merak ediyorum."

Kupamı dudaklarıma götürdüm. "Fifi... Lord Fidare çoktan nişanlandı." Hatırladığım kadarıyla bir Yuenen ticaret varisiyle nişanlanmıştı.

"Sen *zaten nişanlandı*, diyorsun. Ben de *henüz evli değil*, diyorum," dediğinde neredeyse boğulacaktım. "Tahtta Fidare'in olmasını tercih etmez miydin?"

İstemsiz bir şekilde kahkaha attım. Fifi iyi bir beyefendi idi -fazla iyi- ama yalnızca bir somun ekmek kadar güçlüydü. Hükmü sürerse diğer düklerin kuklası olacağına şüphe yoktu. Diğer dükler ise kendi paralarını çoğaltmaktan başka bir şeyle ilgilienmiyordu.

"Etmez miydin?"

Başımı kaldırdım. Benim Ziza'yı değerlendirdiğim gibi onun da beni değerlendirdiğini fark ettim. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. “Çok açık konuşuyorsam beni bağışla ama Prens Cyrus ile aranızdaki husumet ortada. Gezisinden yanında kaçak bir Kâhin'le dönerek onu senin yerine geçirip geçirmeyeceğini merak etmiştim. Ne de olsa Verdant'ın iki Kâhin'i var ve onların sarayını ziyaret etti, değil mi?”

Omurgamdan aşağıya bir tehdit ürpertisi indi. “Mevcut bir Kâhin'in yerine başkasını getirmek, Auvény'de eşi benzeri görülmemiş bir şey.”

“Ah, ama emsal teşkil etmek bir kralın işidir. Siz tehlikeli bir kadınsınız, Bayan Lune ve bunu iyi anlamda söylüyorum.” Zizza'nın parmakları bir ejderha hazinesi değerindeki yüzükleri birbirine değince şıngırdadı. Gülümsemesi bir camı kesebilirdi. “Krallar, halkının sevgisiyle yükselip düşebilir. Fakat bir Kâhin, sevgi gibi değişken bir şey istemez. Seni var eden *biziz*. Kader tarafından kutsanmış olan sözlerin, resmî bir başlık olsun ya da olmasın ağırlık taşır. Eğer istersen, sözlerinle Majesteleri'nin tahta geçmesini engelleyebilirsin.”

Gözlerim kısıldı. Hainceydi. Ama *doğruyd*. Saltanatı hakkında çok sayıda korkunç şeyi önceden söyleyebilir, Cyrus'ın taç giyme planlarını karmaşık hâle getirebilirdim. Sırtından bıçaklamak gibi sonuçları olurdu ama yapabiliirdim. İnsanlar bana inandığı sürece, bir fısıltı kadar kolaydı.

Fakat... Düklere kolay bir galibiyet vermeyi midem kaldırmıyordu. Cyrus'tan hoşlanmıyordum ama onlardan dürüstlük talep etmekte haklıydı.

Kırsal kesimden eskisi kadar ziyaretçi almıyordum ancak gelenlerin ipliklerinde gördüklerim, mücadele ettikleri köylerini durumunu anlamam için yeterliydi. Yönetimden akan zenginlikle uyuşmuyordu. Lordların ipliklerinin arasında madeni paralarla dolu kasalarını ve kirli hesap defterlerini görüyor, matematiğin onların lehine olması için ne yaptıklarını merak ediyordum. Açgözlülük sineklerden daha yaygındı ancak yine de bunun

üzerinde uzun süre düşününce tiksiniyordum... Zaten çok fazla şeyleri vardı.

Prensin planları makul olsaydı, idealizmine hayran kalabilirdim. Ama her şeyi doğru yapmaya çalışırken çok zaman kaybediyordu.

Hayır, Cyrus yerine kurtlardan oluşan Konsey'i, Lord Fidare'i ya da denenmemiş başka bir planı seçmezdim. Ama ihanet etme olasılığım, kılıfında beklettiğim bir silah gibiydi.

Bakışlarımı kaçırmadan baştan çıkarıcı herhangi bir ipucu vermemeye çalıştım. "Bence çok açık konuşuyorsun."

Leydi Ziza dudaklarında minik bir gülümsemeyle başını öne eğdi. "Özür dilerim, Kâhin Hanım."

Ziza'dan sonra gelen ziyaretçiler onun kadar ilgi çekici değildi. Saatler, günler gibi gelmeye başlamadan önce kısa bir süreliğine bu duruma şükrettim. Aşk hayatlarını kehanet etmenin ötesinde, bir aile sırrını araştıran bir kadına; din uğruna savaşmak için Kaderlerden onay isteyen Yue'den gelen gezginlere ve yeni satın aldığı sihirli tohumların neye dönüşeceğini bilmek isteyen bir çiftçiye okumalar yaptım. Görüş gücüm cansız objeler üzerinde çalışmıyordu ama normal gözlerim bile bunların kurutulmuş bezelye olduğunu görebiliyordu.

Saat yediyi vurduğunda, hâlâ bekleyenleri geri çevirdim ve yuvarı çıkıp yatağıma geri döndüm.

İnsanlar beni yoruyordu.

Biraz dinlenebilmek için gözlerimi kapattım. Bugün izini sürdüğüm tüm ipler, Güneş Başkenti'nin ve maskeli eğlence tutkunlarının bulanık parçalarıyla birleşti. Geçmişin görüntüleri hafızama kolayca kazınırdı ancak geleceğin ipliklerini hatırlamaya çalışmak, açık ellerle su içmek gibi olabiliyordu.

Saat kulesinin sesini tekrar duydum, bu sefer on bir kez çaldı. Gece daha da karanlığa gömülmüştü. Yıldızlar dönerek, titreyerek ve parıltıdayarak gökyüzünü aydınlatıyordu.

Hayır, yıldızlar değildi.

Perilerdi. Gökyüzü perilerle doluydu.

Rüya görüyordum.

Gözlerimi açtım ama periler hiçbir yere gitmedi. Altın süs eşyaları gibi havada süzülüyorlardı, kanat çırpışlarının uğultusunun dışında sessizlerdi.

Ayaklarımın üzerindeydim ama hiçbir şeyin üzerinde durmuyordum. Ne kadar sık olursa olsun, uyanma ile rüya görme arasındaki bu evreyi ayırt etmek hiç kolay olmuyordu. Uzandığımda, üç peri parmak boğumlarıma kondu. Minik uzuvları elimi gıdıklıyordu. En azından rüyamdaki periler beni hapsiştirmiyorlardı.

Zamanı geldi, rüzgârın uğultusunda sesler yankılandı. Sonunda yükselecek onlar: canavarlar ve çalılar...

Vücudumdan bir ürperti geçti. Rüzgâr durdu.

Bir peri, parmağımın ucuna kadar sürünerek onu çekiştirmeye başladı. Neyi işaret ettiğini göremeyeceğim kadar küçük ve parlaktı. Sanki bana bir şey göstermek istiyormuş gibi bir çimdik kadar sert bir şekilde çekmeye devam ediyordu.

İleriye doğru adım attım.

Bir adım daha attım, karanlık dağılıyor gibiydi. Daha önce hiçbir şeyin olmadığı yerde çalılıkların sarp kenarları şekillendi. Ayak parmaklarımın altında yosunlar canlanıyordu. Nefes alınca ciğerlerime bir ürperti doldu.

Perilerin geri kalanı çalılıklara akın etti. Dalların ve sarmaşıkların arasından dirsek atarak aydınlattıkları yolu takip ettim. Dikenler cildimde küçük kesikler açıyordu. Daha derinlere ilerlerken tutunmam zorlaştı ama hafızamın zarafetiyle manevra

yaptım: Yine küçük bir hırsızdım, çamaşır ipinin asılı olduğu çatılar arasında dolaşıyordum.

Burası bir orman gibi değildi. Ağaç gövdeleri, eğrelti otları veya taşlar yoktu. Sadece bir merkeze doğru uzanıp kıvrılan sarmaşıklar vardı. Hıştının susmasına yetecek kadar durduğumda, net bir gümbürtü duydum; etrafımdaki sarmaşıklar aynı vuruşla nabız gibi atmaya başladı.

Bir kalp gibi...

Gerçek bir tehlike hissetmiyordum ama yine de huzursuzdum. Nefesimi sakinleştirip attığım her adımı kontrol etmeye başladım. Periler daha da azalmıştı. Bir ay ışığı hüzmesi, yeşillikler arasındaki bir boşluğu aydınlatmak için sarmaşıkları yarıp geçmişti. İlerideki böğürtlen çalısına bir şey takılmıştı.

Bir vücut...

Bir erkek...

Kıvrık kirpikleri, kapalı gözleri ve kıpkırmızı dudakları vardı. O kadar güzeldi ki, ben bile onu bir kez öpmek istedim.

Prens...

Göğsü inip kalkıyordu ve tek hareketi buydu. Uyuyordu, ölü değildi ama ölü gibi bembeyazdı. Yaklaştıkça titremeye başladım. Gözlerinin etrafında mor gölgeler, ağzında derin bir bıçak yarası vardı. Uyanık olduğum saatlerde Cyrus'tan nefret etmek kolaydı. Ancak burada, rüyalarımda, o sadece bir kehanet piyonuydu. O seslerin bana söylediği her şey doğruysa, yaz gelmeden ölebilirdi.

Tomurcuklanan bir filiz, saçlarının arasından geçerek yanağının yanında kıvrıldı. Gözlerimin önünde büyüdüğünü görebiliyordum ve başparmağımla onu uzaklaştırmayı isteyeceğim kadar sinirimi bozuyordu.

Gözleri açıldığı an geri çekildim.

Dikenli sarmaşıklar bir yılan gibi vücudunun etrafında kıvrılıyor, güllerin dikenleri tenine kandan çiçekler çiziyordu. Yapraklar

uzaklaşırken, önü kahverengi lekeli olan yırtık pırtık gömleği görüş alanına girdi.

Rüzgâr fısıltılarla doldu. Hiçbirini duymuyordum. Sadece Cyrus'ın etrafını inceleyen keskin yeşil renkli delici bakışlarına odaklanabildim.

“Lanetim,” dedi bir suçlama gibi. “Mahvoluşum.”

Büyüyen çalılık onu yuttu.

5. BÖLÜM

Kral, beni Cyrus'ın geleceğini inşa etmekle görevlendirmişti. Rüyalarım bana Cyrus'ın bir geleceği *olmayabileceğini* söylüyordu.

Dante herkesin rüya gördüğünü söylerdi. Ama rüyaları tanımlama şekilleri benimkinden çok farklıydı. Bana anlattığı son rüyasında, yeni havucunu tebrik etmek için kız kardeşiyle buluşmak üzere bir kurbağaya binerek memleketine gidiyordu.

“Senin bir kız kardeşin yok,” dedim ona. “Ayrıca neden birini havuç için tebrik edesin ki?”

“Aynen,” dedi. “Rüyalar böyledir işte.”

Anlayamadım. Rüyamda gördüğüm her şey ya olmuştu ya da olacaktı... veya olması *gerekiyordu*. Ve şimdi, daha önce hiç bu tür alametlere sahip olmadığım hâlde Tanrılardan, perilerden ve rüya prenslerinden bana gönderilen şifreli mesajlar alıyordum.

Cyrus'ı bu konuda uyaramazdım.

Rüyamda, *mahvoluşum* diyerek beni suçlamıştı.

Buna inanmıştım.

Belki de başka bir yolu vardı. Kaderi ilk değiştirişim olmayacaktı. Zaten bu sorun da böyle başlamıştı. Kurtarmamam gerekirken bir prensi ölümden kurtarmıştım. Tanrıların, prensin ya da benim hayatım dışında istediği başka şeyler de olmalıydı.

Cyrus, Felicita'nın kehaneti gerçekleşmeden ölebilir miydi? Belki de hepsi bağlantılıydı. Ya da sonunda ben de deliriyordum.

Kesinlikle deliriyordum.

Okumaların karmaşası ve endişeli gecelerim arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Aradan bir hafta geçmişti ve benim yine kralla görüşmem gerekiyordu. İlerlemem hakkında bir güncelleme istiyordu, ben de Cyrus'ın kaderindeki gelinden neden henüz haberi olmadığına dair pek de tatmin edici olmayan bahaneler uydurdum.

"Dikkatli olman önemli. Kurmaca olduğundan şüphelenirse, plan işe yaramaz," dedi Kral Emilius. "Ama balo yaklaşıyor."

"Anlıyorum, Majesteleri."

Başını salladı, gülümsemesine rağmen bakışları endişeyle kı-sılmıştı.

Kralın sözlerinin arkasında hiçbir zaman kesin bir tehdit olmazdı. Ancak danışmanları ve dükleri artık işe yaramadıklarında bir kenara atmasında, vizyonunun ihtişamında ve bunları gerçekleştirme becerisinde bunu hissedebiliyordum. Auvény'nin önceki yıllarına ait haritalarını görmüştüm. Krallık şu anda, Kral Emilius'un saltanatı başladığındaki zamana göre iki katı büyüklüğündeydi ve hâlâ büyüyordu.

Bir hatadan ders almadığınız müddetçe böyle bir şeyi başaramazdınız.

Kral beni kendi kanı gibi yetiştirmiş olsa da ben, kendi kanının aksine tek kullanımlıktım. Bunu beceremezsem, Cyrus nihayet yükseldiğinde beni desteklemek için ne kadar istekli olurdu, bilmiyordum. Bununla alay etmiştim ancak Cyrus'ın beni görevden alma tehdidini gerçekleştirdiği düzinelerce senaryo hayal edebiliyordum. Saray dedikoduları bile bunu bir olasılık olarak görüyordu. Sahip oldukları bilgilerin doğruluk payına bakılırsa, buradaki tek Kâhin ben olmayabilirdim.

Hoş bir sürpriz olmak, savunmasız olmaktan daha iyiydi. Bu krallığın zirvesine tırmanmıştım ve bu, uzun bir düşünüş olurdu.

Toplantıdan sonra, prensin odasında olup olmadığını görmek için doğruca sarayın ikinci katına çıktım. Bu pek zarif olmaya-caktı fakat mükemmel bir yer ve zaman bulmayı bekleyemezdim.

Cyrus'ın kilitlemeyi öğrendiği yatak odasının kapısını çaldım ve beklemeye başladım. Etrafa göz atarken bekleme odasının hâlâ pek değişmediğini fark ettim. Etkileyici görünecek şekilde döşen-mişti. Çerçevesi antika eşyalar, süslü kitaplar ve bir usturlap; hepsi yeniydi ve kullanılmamıştı.

Kapıya tekrar çaldım.

Bitişigindeki odanın kapısı açılınca şaşırdım.

Cyrus çalışma odasının gölgelerinden dışarı baktı. Gözlerinin altında torbalar ve yanağında sanki bir bıçağın kabzasına bilinç-sizce düşmüş gibi duran kırmızı bir iz vardı: Ters *CL* bir işaretse, monogramlı bir bıçaktı. Onu çıplak yakalamış gibi hissettim, her zamanki mükemmelliği üstünde değildi.

Gözlerini ovuşturdu ve hızla buruşuk gömleğini çekti. “Ne istiyorsun?” diye mırıldandı. Sesi, uykudan uyandığını gizle-yecek kadar kısık değildi.

İçimde, yanağındaki o ize dokunma dürtüsü yükseldi; tıpkı rüyamda o dikenin çekmek istediğim gibi. Onun bu hâlini her za-man daha çok severdim, umurunda olduğundan değil tabii. Ca-zibe onu tahmin edilebilir kılıyordu. Genelde onu hiç düşün-mesem bile onu yıpranmış hâlde görmek, ne yaptığını merak etmeme neden oluyordu.

Elimi uzattım. “Ateşkes. Hiçbir şey için olmasa bile Dante’nin akıl sağlığı için.”

Cyrus umursamaz bir şekilde yere baktı. “Ellerinin eldivenli olmadığını fark etmeyeceğimi mi sandın?”

Tanrı aşkına... “Bu bir *oyun* değil, Prenscik. Ben sadece...”

“Benden özür dilemek istiyorsan bunu tüm sarayın önünde yapmalısın.”

Tüylerim diken diken oldu. Yutmaya çalışsam da gururumla boğuluyordum. “Özür mü diledim? *Ateşkes* teklif ettim.”

“İlgilenmiyorum.” Cyrus kapı kolunu tuttu.

Kolumu uzatıp kapıyı ardına kadar açtım. “Korkunç görünüyorsun, Prenscik, bunu bilmelisin.” Refleks olarak saçını karıştırdınca homurdandım, gerçekten utangaç olduğuna inanamıyordum. “Uykularını kaçırın şey ne? Balo mu? Konsey mi? Tekrar Fifi’yi gündeme getirdiklerini duydum. Dürüst olmak gerekirse, düzgün bir okumayla ipliklerine bakmama izin vermelisin. Sıkıcı anılarla ilgilenmiyorum. Yıldızlar aşkına, muhtemelen çoğunda ben de varım. Ama olacaklar konusunda seni uyarabilirim.”

Cyrus kaşlarını çatarak yaklaşırken havayı mürekkep kokusu kapladı. “Buraya gelmeden önce babamla konuştun mu?”

“Toplantımızı yaptık.”

“Senden ne yapmanı istedi?”

Kaçmamak için direndim. Ses tonu suçlayıcı değildi ama altında gizlenen başka bir soru seziyordum. “Hiçbir şey. Ona sadece güncellemeleri verdim. Bu hafta çok fazla okuma yaptım.”

“Babam, sadakati ödüllendirir ama kendisinde sadakat namına bir şey yok.”

Bu bir tehdit miydi yoksa beni *uyarmaya* mı çalışıyordu?

“O, *kral*. Hepimiz ona sadık olmalıyız.”

Cyrus hemen cevap vermedi, göğsü tüllü gömleğinin altında inip kalkıyordu. “Bazıları diğerlerinden daha sadıktır.”

Çalışma odasına geri çekilirken dudaklarımı ısırđım. Omuzlarının düşük hâli, burada olmamla dalga geçmediğini gösteriyordu. Ne kadar sıklıkla gerçekten düzeltmeye çalışsak da her zaman ikimizin de önce vermeye istekli olmadığı bir güven alışverişine geri dönüyorduk.

“Cyrus,” dedim, boşuna olacağını bilerek.

Kapıyı yüzüme kapattı.

Sonraki birkaç gece rüyalarım hayatım boyunca gördüğüm görülerle dolu, uykum daha az sarsıcıydı. Rüyamda kırsal manzaralar, akşam yemeği zamanı ısınan evler, anlamadığım dillerde sohbet eden çobanlar ve çalılık tepelerde gezinen uzun dişli yük hayvanları gördüm. Bu sabah, çok uzun zaman önce gerçekleşmiş olması gereken bir... deniz yolculuğu rüyasının içindeydim. Bugünkü gemilerimizin hiçbirine benzemeyen bir yapıda, devasa, sık bir geminin güvertesinde uyandım.

Daha boş zamanlarımda tam olarak hangi dönemi gördüğümü, geminin Auenese mi yoksa Yuenen mi olduğunu, hatta belki de sadece kalıntılarına sahip olduğumuz çökmüş bir kültürün kökeni olup olmadığını anlamaya çalışabilirdim. Dünyanın öbür ucunda üçüncü bir kıta olduğuna dair söylentiler de vardı. Saray erkânının önünde alçakgönüllü davranmayabilirdim ama rüyalarımın geniş dünyası içinde ben küçücük kalıyordum. Bilmediğimiz şeylerin neyi kapsadığının farkında değildik. Denizin derinliklerinde veya yıldızların etrafında neler vardı? Bize çok yakın olan Peri Ormanı'nın kalbi bile keşfedilmemiş durumdaydı.

Şu anda, deşifre etmek istediğim tek bir rüyam vardı. Cyrus ile ilgili gördüğüm rüya, her zamanki görülerime ya da diğer insanların gördüğü rüyalara pek benzemiyordu. Bana özel *gösterilmiş* gibi gelmişti. Gerçekten var olan bir yere benzemiyordu ancak hiç görmediğim bir yer olabilirdi: Peri Ormanı gibi.

Cevapları aramaya başlayacağım yer orasıydı.

Kulem iki haftayı aşkın bir süredir açıktı ve ziyaretçiler sonunda bir günü boş bırakmama izin verecek kadar azalmıştı. Cübem ve eldivenlerim olmadan saray kütüphanesine gittim. Geniş, dantel yakalı, krem rengi bir bluz ve yüksek belli gümüş ipliklerle süslenmiş çizgili bir etek giymeyi tercih etmiştim.

Kitap dolu raflar, neredeyse tavana değecek kadar yüksek ve baş döndürücüydü. Daha öncesinde bir öğleden sonrayı Peri Ormanı botaniği ile ilgili okuma yaparak ve raftan rafa sinsice doluşıp kitapların sırtlarına bakarak geçirdiğim bir koridoru seçtim. Daha çok halk masalları ve tıp kitapları vardı. Şakayıkların yetiştirilmesiyle ilgili birkaç kalın cilt iyice yıpranmış durumdaydı.

Altın harflerle süslenmiş deri ciltli bir kitap gözüme çarptı: *Ormanın Gelenekleri ve Büyüleri*. Kitabı raftan alıp kapağını çevirerek açtım. Tanrılara şükür, çizimler vardı. Bu kitapların çoğu mürekkeple yazılmış küçük harfli metinlerle doluydu.

“Violet?”

Dante aşağıda, yeleği ve papyonuyla muntazam giyinmiş bir şekilde köşeden bakıyordu. Sol kulağından zümrüt yeşili bir damla sarkıyor, çenesinde balo için uzattığı sakalları belli oluyordu. Bunun kendisini çapkın gösterdiğini düşünüyor, bana göre ise tıraş olmayı unutan çok çalışan bir öğrenciye benziyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Nereden başlayabilirdim, *rüyalarım beni tehdit ediyor ya da Cyrus ya da ben ölmek zorunda olsaydık en çok kimi özlerdin*, mi deseydim? Bu retorik bir soru değildi.

“Hayır, her şey yolunda,” dedim. Kitabı kolumun altına sıkıştırıp merdivenden aşağı kaydım.

“*Gelenekler ve Büyüler?*” Kitabı işaret etti. “Bu eski bir cilt ancak yine de yardımcı olabilir. Önceki Balıcan arşivci tercüme etti, böylece en iyi kısımları atlamış olmayacaklardı.”

“En iyi kısımlar?”

“Bilirsin işte, açıklamalar. İşleri neden öyle yaptığımızın nedenleri gibi.” Her zamanki gibi bilgindi. “Auveneseli başarşıvcinin Balıca’dan çevirdiği her şey, bir *nasıl yapılır* kılavuzu gibi ve bu utanç verici.”

Dante’yi, yığınlardan çıkarak dağınık el yazısıyla bir şeyler karaladığı kara tahtanın olduğu çalışma masalarına kadar takip ettim.

“Bu arada, Camilla geldi mi?” diye sordu.

Dante, arşiv işlerine ek olarak, haftada iki kez prensese ders veriyordu. Teorik olarak veriyordu, her neyse. Prenses genellikle dersleri ekiyordu. “Onu görmedim. Muhtemelen *Maskeli Hayvanat Bahçesi* ile meşguldür. Herkes gibi.” Bir sandalyeye çöküp kollarımı yanlardan sarkıtarak homurdandım. “Bu çok saçma. İki gün önce *tam anlamıyla* köpüren bir ziyaretçim vardı. Bir seyyar satıcının onu daha çekici kılacağını iddia ettiği şu iksirlerden içmiş ancak adam, iksirin onu *sinekler* için çekici kılacağından bahsetmeyi atlamış.”

Dante, tahtanın bir kenarında sınır bölgesi anlaşmazlıklarının tarihiyle ilgili yazan notları sildi. “İnsanın kraliçe olabilmek için pek şanslı olmuyor. Bu şans zayıf olsa bile, yapabileceklerinin en iyisini yapmak istiyorlar.”

“*Yok denecek* kadar az. Bırak gururu, harcanan enerjiye değmez. Cyrus’a gerçekten âşık olanlardan bahsetmek bile istemiyorum. Onun nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorlar.” Bir tüy kalemin kabarık ucuyla oynayarak koltuğumun daha da içine gömüldüm. “Hâlâ uyuzluk yapıyor. Ben ona yaltaklanmadığım sürece benden yardım bile istemez. Bana bir şans vermesi için onu ikna edemedin mi?”

Omzunun üzerinden boş rafları ve kapalı kapıları inceledi. “Ah, senin daha az doğrulanmış kehanetlerini de onaylamıyorum. Eğer ona bu şekilde *yardım etmeyi* planlıyorsan.”

Burnumu kırıştırdım. “Bahse girerim, bir tacın olsaydı, yardım etmeme izin verirdin.” Dante'nin arkasını dönmeden önce sadece bir an için sırtıttığını gördüm.

“Durum o kadar vahim değil.”

“Emin misin? Her şey yolundaymış gibi davranıyor. Bak, kral olmak Cyrus'ın çıkarına, Cyrus'ın bana güvenmesini sağlamak benim çıkarıma ve iyi geçinmemiz de senin çıkarına. Kazan-kazan-kazan.”

Dante, kitaplardan oluşan uzun bir yığını masaya getirirken, “Hepimizin içinde yaşadığı bu dünyayı daha iyi hâle getirmek benim çıkarıma,” dedi. Belini inciteceği konusunda onu uyarmadan önce, hepsini kolaylıkla kaldırdı. Kitap yığınlarını taşıyan arşivciler, askerlerimizden daha iyi durumdaydı. “Ve ilk işim prensesi bulmak olacak, böylece Auenese-Balican anlaşmaları hakkında düzgün bir tarih dersi alabilecek.”

Yalnız kalmak istemediğim için ben de onunla birlikte sarayda Camilla’yı aramaya çıktım. Sık sık gittiği avluları ve eğitim alanlarını kontrol ettik. Üst kata, yatak odasına çıktım ve onu panjurlar kapalı, uyku maskesi takılı, kollarında biriyle birlikte ölü gibi uyurken bulup bulamayacağımı merak ettim. Camilla, çapkınlık konusunda bile Cyrus’ı geride bırakıyordu. *Lidinelere arzulamak*, Güneş Başkenti’nde mevsimsel bir kabuldü. Ancak Camilla hükümdar olmayacağı için, dedikodular dışında kimse buna aldırış etmiyordu.

Ama odasında da değildi. Ayak bileklerim pes etmek üzereyken, sonunda Camilla’nın hüsrana uğramış bağırsı balo salonundan yankılandı: “Ekmek, ekmek, ekmek, ekmek, ekmekten *bıktım!*”

Devasa alan temizlenmişti. Tozlarının alınması için avizeler indirilmiş, yerler cilalanmıştı. Beyaz önlüklü hizmetkârlar, elli kişilik bir masada tek başına oturan Camilla’nın etrafında tatlı tepsileriyle koşturuyorlardı. İki elinde de bir ekmek çubuğu vardı ve çılginca tamamı hamurdan yapılmış sarayın bir kopyası gibi görünen şeyi işaret ediyordu.

“*Bir tane daha* ekmekten yapılmış bir heykel görürsem, onu yanımdan geçen bir sonraki beyinsize bağlayıp bir kuş kafesine kilitleyeceğim. Maskeli Hayvanat Bahçesi, on yılın olayıdır. En azından bir meyve aranjmanı yapabiliriz! Buzdan bir heykel!”

“Yazın mı, majesteleri?” Yanındaki nedimesi, bir deftere hızla not alıyordu.

“Kışın sıcaklık yaratabiliyorsak, yazın neden buzumuz olmasın? O zaman buzu unutun. Şekerden yapılmış bir heykel olsun. Çikolatadan.”

Camilla’ya yanaşırken prensesin bacaklarına dolanan mürekkep mavisini kedisi Catastrophe’a takılmamaya özen gösterdim. Bıyıklarındaki kırıntılara bakılırsa tatlıyı seviyordu. “Ekmegi değerlendirdin mi?” diye sordum.

Camilla arkasını dönerek bir ekmek çubuğuyla yanağına şaplak attı. “Komik değil, Violet.”

Çiftçiler arasında, tarlalar çürümeye bırakılırsa Auvény’nin bir alkol denizine dönüşeceğine dair bir şaka vardı. Çünkü şakayıklar dışında ektiğimiz tek şey tahıl ve üzüm. Ürünlerimizin çoğu, toprağının daha zengin olduğu ve şakayık çiftliklerinin tüketmediği Balica’dan ithal edilmekteydi. Yine de Güneş Başkenti’ne karadan ulaşım haftalar alıyordu ve bazen soğuk vagonların içinde bir avuç bozulmuş meyve buluyordunuz, bu da kötü kutlamalar anlamına geliyordu.

“İşte buradasın,” Dante bana yetişirken nefes nefese kalmıştı. Kitap destesini Camilla’nın önündeki masaya bırakarak gümüş takımların üzerinde şingirdayan bir çift kullanılmış çatal bıçağı gösterdi. “Bütün hafta burada mıydın, prenses? Yemek mi yiyordun?”

“Planlama yapıyorum. Maskeli Hayvanat Bahçesi’nin tatlılarına karar verme görevini üstlendim. İlk adım, belli ki hepsini denemek.” Camilla ona her biri madeni paradan büyük olmayan ve içinden bir çubuk çıkan karamelli pastalardan oluşan tabak uzattı.

“Biliyorsun, dersler *senin* yararına.”

“Öyleyse bile, ben hiçbir fayda görmüyorum. Siyasete uğraşmayı düşünmüyorum.”

Nefes almak için papyonunu gevşetirken, “Ağızdan çıkan *her şey* siyasettir,” diye kekeleydi. “Taht sırasında olmaman, *senin*...”

Camilla yüksek sesle esneyerek kendini koltuktan kaldırdı. Miyavlayan Catastrophe’u kucağına aldı. “Şehirde birkaç işim var.

Tartışmaya devam etmek istiyorsan gelebilirsin. Eşlik edecek biri olması her zaman yolculuğu daha iyi hâle getirir.”

Dante ve Camilla ahırlara gidene kadar yol boyunca ağız dalaşına devam ettiler. Hâlâ kafamı diğer gürültülerden arındırabileceklerini umuyordum, bu yüzden peşlerine takıldım.

Dikkat çekmeyen herhangi bir aracı tercih etmek yerine, beyaz atlı bir arabaya bindik. Saray arazisinden çıkarken meydanda Cyrus’ı gördüm ya da en azından o olduğunu *düşündüm*. Birçoğunu okumalarımın tanıdığım hanımların arasında zar zor seçiliyordu. Muhafızları yakınlarda duruyordu. Kraliyet ikizlerinin popülaritesinin bir kısmı ulaşılabilirliklerinden kaynaklanıyordu. Onlara doğru yürüyebildiğinizde, herhangi birinin kolunu süsleyebileceğine inanmak kolaydı.

Eminim, Cyrus bir tavus kuşu kadar kendini beğenmişti.

Meydan gözden kayboldu. Saray Sokağı’nın geçip gidişini izlemek için cam pencereye yaslandım. Şehrin yedi semtinin mücevheri, şehrin en eski ve en iyi korunan kısmını ve yüzyıllardır ayakta kalan mimari tarzını sergiliyordu. Bembeyaz mermer evler, pastel renklerle boyanmış yeni binalar arasında yer alıyordu. Dantelli tenteler ve dönen demir armatürler vitrinleri donatmıştı. Yürüyüş yolları boyunca manolya ağaçları çiçek açmıştı.

Dante ve Camilla, bir orkestra şefi gibi el kol hareketleriyle tartıştıkları için araba sallanıyordu.

“Kulağa ne kadar korkunç gelse de farz edelim ki Cyrus’a bir şey oldu?” Dante mantıksal nedenleri sıralamayı bitirmiş, şimdi de duygusal oyunlara geçmişti. “İşi devralmaya hazır olmalısın.”

“Farz edelim!” Camilla karşımdaki koltuktan bağırdı. “*Farz etmek* ne işe yarar?”

Düşündüğünden daha muhtemeldi. “O tahtta sen olmalısın,” dedim saç örgümün ucuyla oynayarak. Ne de olsa Camilla, sadece yarım saat farkla da olsa ilk doğandı. “Cyrus lanetlenmemiş olsa bile.”

Camilla gülümsedi. Bunu daha önce tartışmıştık. “Güç iyidir ama sorumluluk öyle değil. Ayrıca birini kıskırttığım için bu krallığın ejderha ateşiyle yanmasını istemem. Ne yapacağımı ancak yıldızlar bilir. Şu anda toplantılara katılmama gerek yok, öpmem gereken ayaklar yok, kırsalda keyfimce at sürebilirim. Neden hükmetmek isteyeyim ki?”

Anlıyordum. Başka birinin üzerimde güç kullanması hoşuma gitmezdi, bu yüzden gücü kendim kullanmayı tercih ederdim. Camilla, yaşam biçimini kaybetmekten asla korkmamıştı. Ama benim sırtımı dayayabileceğim bir ailem yoktu.

Tartışma, Dante’nin evden gelen mektupları kontrol etmek için postacıya uğramasıyla nihayet sona erdi. Camilla ve ben at arabasıyla birkaç sokak daha ilerledik ve balo için hazırlanan yeni elbisesini almak üzere terzinin önünden durduk. Perileri cazibesini zirveye çıkaracaktı ama o yine de modaya uygun bir taban yaratmak istiyordu.

Aynalı panele doğru ilerlerken, “Göz alıcı kanatlar düşünüyorum,” dedi. Terzinin arka tarafındaki soyunma odası, oturduğum daireden daha büyüktü. “Fazla mı olur?”

“Muhtemelen.”

“Harika. Sen ne giyeceksin?”

“Ben baloya gitmeyeceğim.”

Gömleğini çıkarıp başka bir tanesini denedi, bu koyu kırmızıydı. “Sarayın perileri senin için güzel bir şeyler ayarlar.”

Dışlerimi sıktım. “Sorun bu değil.”

“Haklısın. *Sorun* şu ki Violet Lune, kendini o kuleye kapatmışsın. Maskeli Hayvanat Bahçesi çifte görev yapacak: Cyrus’ı evlendirmek ve *seni* kabuğundan çıkarmak.”

“Kabuğumdan çıkmama gerek yok, *diğer insanların kendilerinininkine sığması gerek.*”

“Nasıl bir elbise istediğine karar vermelisin. Aksi takdirde periler seni balo salonu perdeleriyle boy ölçüşecek kadar tafta ve

püsküllerle donatmaya kendileri karar verirler.” Aynada kendine baktı ve ardından bir *hımm* sesi çıkardıktan sonra daha da açık bir dekolte için gömleğinin bir düğmesini daha açtı. “Ve onların parıltılarına alerjin olmadığını biliyorum, bu yüzden bu defa o bahaneyi kullanamazsın.”

“Tozlarına hâlâ alerjim var!”

“O hâlde burnuna bir mandal tak. Ah, Leydi Emmacine’in bu öğleden sonra bebek partisi var. Gitmeliyiz. Ortama karışman senin için iyi bir alıştırma olur.”

Parti davetlerini kabul etmek, şarap içmeyi hobi sanan oynak aristokratlara ilahi çöpçatanlık yaparak dört saat geçirmek için kesin bir yoldur. “Kurbağa öpmeye gitmeyi tercih ederim.”

“Bak, bu tam da insanlara söylememen gereken türden bir şey,” diye söylendi. “Güzel ve zekisin ama bir katır kadar inatçı-sın, Violet ve bunun değişmesi gerekiyor. İnsanların sana sıradan bir cadı gibi bakması yeterince kötü.”

Kaşlarımı çattım. Bu, insanları uzak tutuyorsa belki de iyi bir şeydi. Ben sıradandım, ben bir cadıydım, gerçek buydu. Beğenilmek değil, saygı duyulmak istiyordum. Zorunda kalmadıkça insanları etkilemeye çalışmak istemiyordum.

Bol gömleği üstünde sallanan Camilla, soyunma odasından dışarı bakıp terzinin asistanını çağırdı. Ona doğru kıpkırmızı suratıyla koşan asistan, üzerini örtmesi için işe yaramayacak bir el hareketi yaptı. Camilla diktirmek istediği başka bir elbise için kumaşları seçerken ben de temiz hava almak için dışarı çıktım.

Sokaklar kalabalıktı, herkes iki hafta sonra gerçekleşecek olan balo için alışveriş yapıyordu. Altın kanatlı periler gündüz yıldızları gibi tepelerinde uçuyordu. Sarhoş olanlardan bir tanesi yeni temizlenmiş bir pencereye çarptı.

Altıncı Bölgenin Lordu ailesiyle birlikte dolaşıyordu. “Benim zamanımda, herkesin elinde bir peri olacak kadar ambrosia

zenginliğimiz yoktu,” dediğini duydum kızına. “Herkes gibi pudra ve arsenik sürüyorduk.”

Saraydaki dağ gibi tatlıları hatırlamadan önce bir sokak satıcısından tart almayı düşündüm. Bunun yerine arabanın basamaklarına oturdum. Oturduğum an, yoldan geçenler yavaşça sokağın yukarısındaki bir şeye doğru dönüp bakmaya başlayınca kendi bakışlarım da oraya kaydı.

Yıldızlar aşkına, ne vardı?

Pastel renginde bir kalabalık, elbiselerin şeklini alarak ve mendilleri sallayarak bize doğru yaklaşıyordu. Çığlıklar duyuluyordu. Yalnız bir figür kalabalığın önüne çıktı. Gömleğinin yakası rüzgârla açılmış, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bacakları kasılmıştı. Yüzünü gördüğümde neredeyse tükürüğümde boğulacaktım.

Bu Cyrus’tı.

Hayranlarının izdihamından kaçıyordu.

Zırhlarının ağırlığı yüzünden yavaşlayan muhafızları çok geride kalmıştı. Çevredekiler tökezleyerek yoldan çekiliyordu. Birkaç kişi daha kalabalığa katıldı. Ama neden?

“KİM ONDAN ÇİÇEĞİ ALIRSA ÖZEL BİR RANDEVU KAPACAK!” diye bağırdı biri.

Ah, Cyrus artık yeterince yakındı. O kaçarken göğsüne tutturulmuş pembe çiçeği görebiliyordum. Muhtemelen oyunbaz olmaya ve biraz rekabet yaratmaya çalışmıştı ama işler kontrolden çıkmıştı.

“ÇİÇEĞİ BİZE ATIN!”

“GÖMLEĞİNİZİ BİZE ATIN!”

Düşünmeden saldırıyorlardı.

Onlar bana doğru koşarken, arabanın içine daldım. Çeteler hava gibiydi: Kısmen kimya, kısmen şans ve öfkeli bir elle

çalkalanan yapışkan duyguların karışımı gibi... Bir şeye gönül verdiklerinde yollarına çıkan herkes kıyma da olabiliirdi.

Başımı pencereden dışarı uzattığımda, muhtemelen en iyi elbisesini giymiş olan bir kızın Cyrus'ı yarım sokak ötede yere indirdiğini gördüm. Kalabalık onu gömleğinden, daha doğrusu her yerinden yakaladı. Bir düzine el, çiçeği kapmaya çalışıp onu pembe parçalara ayırdılar.

Ama histeri bitmemişti. Yaprakları için de tırmalaya başladılar, sonra da prensin uzuvları için... Cyrus kendini tamamen bırakmıştı ve artık hiçbir şey onun kontrolünde değildi. Muhafızlarından biri az önce aşağı inmeyi başarmıştı ancak kaos büyüyüp şaşkın seyircileri kendine çekerken herhangi bir ilerleme kaydedemediler. Alnında ayakkabı şeklinde iz olan bir kız, onu bacaklarından çekerek eteklerin altında ezilmekten kurtardı.

"Biraz *medeni* olalım..." Cyrus kalabalığın arasından nefesini tuttu, güzel yanakları kızarmıştı.

Tanrım, parçalanıp dörde bölünmek üzereydi.

Gömleğindeki düğmelerin yarısı kopmuştu. Eteğine yapışan biri geriye doğru sendeleyerek bir yığın insanı bowling lobutları gibi yere devirdi. Cyrus'ın gözleri yaşarmıştı; gömleğinin önü açılmış, tüm güçlü kasları göz önüne serilmişti.

Çılgınlık içinde kovalamaca devam ediyordu.

Pencereden uzaklaşıp arabanın pelüş koltuklarına gömülürken elimle ağzımı kapattım, gülmekten karnım ağrıyordu. Her şeyi gördüğümü bilmiyordu.

Araba sallandı ve kapı hızla açıldı. "Üzgünüm, yapmak zorundayım."

Cyrus içeriye baktı. Ona ve yarı çıplak vücuduna baktım, her ikisi de çaresizce sığınacak bir yere ihtiyaç duyuyordu. O anda, yemin ederim, Kaderlerin güldüğünü duyabiliyordum.

Hayır, Kaderler gülmüyordu; sadece arkasındaki histeri yüzündendi. Cyrus kendini öne atıp arabaya binmeye çalıştı. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalkıp tüm vücudumla yolunu kapattım.

“Binmeme izin ver!”

“*Kesinlikle* hayır!” Kapıyı neredeyse parmaklarının üzerine kapatacaktım ama araya sıkıştırarak açtı.

“Sen her zaman haklısın, ben her zaman haksızım; şimdi ve sonsuza dek...”

Beni ikna eden sözleri değil, paniği idi. Çünkü burada ne kadar uzun kalırsak, benim de o kalabalığın içinde ezilme ihtimalim o kadar artıyordu. Ayrıca onun bana güvenmesini falan sağlamam gerekmiyor muydu? Çılgınlık camı kırabilecek bir frekansa yaklaşıncaya düşünmek zorlaştı. “*İyi.*” Geri adım attım. “Ama bu her zaman işe yaramaz...”

Cyrus kendini içeri attı. Şoföre bağırdı, “Git, git, git! *Neyi bekliyorsun?*”

Araba aniden harekete geçince kafam tavana çarptı. Kapı çarparak kapandı ve kollarımız birbirine girince Cyrus’a doğru yuvarlandım, neredeyse ikimizi de yere devirecektim. Düşmeden önce beni belimden yakaladı.

“Küçük bir uyarı iyi olurdu!” Görüşüm sabitlendi, yan tarafımı ıslatan terin ve onun çıplak göğsüne yapıştığımın belli belirsiz farkındaydım. “Camilla orada...”

“Başka bir arabaya binebilir! Beni neyin kovaladığını görüyorsunuz?” dedi inleyerek. “Lanet olsun, cazibeyi çok fazla sürmüş olmalıyım.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Mükemmel yüzü farklı görünmüyordu ama ben nerden bilecektim ki? Belli ki herkes benim göremediğim bir şey görüyordu. “Tebrikler, Prenscik, artık kendi hayranlarını bile kontrol edemiyorsun!”

Cyrus bana dik dik bakarken ben ona sadece küçük, acı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Bu arada, beni artık bırakabilirsin.”

Kucağında olduğumu ve kolunun belime dolanmış olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Koşmaktan kızarmıştı ama beni vagonun zeminine düşürmeden hemen önce kızarıklığı daha da arttı.

6. BÖLÜM

Sarsıntılı bir yolculuktu.

Cyrus gömleğinin kopmamış düğmelerini ilikledi. Karşı koltuğa çöküp kollarımı kavuşturdum. Araba, Sanat Bölgesi'nin dar sokaklarına girerken yavaşladı. Mermer ve kereste taşıyan kızaklar ileride trafiği yavaşlatıyordu. Hayran sürüsünü artık duyamıyordum ama kararlılarsa çok geride olamazlardı ve kraliyet arabası yazın ortasında yağan kar gibi parılıyordu. Yakalanmamız an meselesiydi.

Yuenen dükkânlarının tabelaları parlamaya başladı. Birazdan Ay Bölgesi'ne girecektik ve yaya trafiği bizi tamamen durdurabilirdi. Bu sokakları hâlâ hatırlıyordum. Muhtemelen Cyrus'a, görünmeden saraya kaçabileceği bir yere kadar rehberlik edebilirdim.

Onu arabadan da atabilirdim.

Gururumu bir kenara bırakıp onunla iyi anlaşmayı öğrenmem gerektiğini biliyordum. Dante'nin, kralın ve diğer herkesin bana Cyrus'ın yakında yükseleceğini hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. Prens tahta çıkacak kadar uzun yaşarsa, bunu atlatmam için kanayana kadar dilimi ısırمام gerekebilirdi.

Auveny'deki yerimi kazanmam gerekiyordu. Beni büyüten yetimhaneye göre annem, Yue Krallığı'ndan sürgün edilmişti. Bir memuru boğazından bıçaklayan, sonra da binlerce mil ötedeki

Güneş Kıtası'na gitmekte olan bir gemide saklanan kırbaç yaralarıyla dolu bir cariyeydi. Denizaşırı ülkelerdeki çoğu işçi sınıfına mensup Yuenen gibi o da kendini Ay Bölgesi'nde bulmuştu ama bu, uzun sürmemişti. Hastalanıp solduğunda bana bırakacak hiçbir şeyi yoktu. Bir adı bile... Rüyamda daha önce hiç görmediğim renkte çiçeklerle dolu tarlalar gördükten sonra kendi ismimi kendim seçmiştim. Alacakaranlıkta yeryüzünün büründüğü renk gibiydi.

Menekşeler... Bir şifalı bitki uzmanı, tezgâhındaki aynı çiçeklerden oluşan kurutulmuş bir buketi işaret ettiğimde bana ne olduklarını söylemişti. Yabani, inatçı *menekşeler...*

Yetimhaneden kaçtığımda sekiz ya da dokuz yaşından büyük değildim. Sokaklar tehlikeliydi ama bilmem gerekiyordu: Orada rüyalarımın başka neler vardı?

Yuenen dilini bir seyyar satıcı gibi, Auenese dilini ise bir yalancı gibi konuşmayı; zeki, gözlemci ve herkesten daha iyi olmayı öğrendim.

Benim diyebileceğim herhangi bir şeye sahip olabilmek için buna mecburdum.

Yani farkındaydım. Yapılacak en akıllıca şeyin ne olduğunu biliyordum ama yine de Cyrus'ı kalabalığın önüne atmak istediğim için beni bağışlayın. Akıllıca olmasa da tatmin edici olabilirdi ama karşımda oturan çocuk her şeye sahip olmak için *doğmuştu* ve asla hak etmek için bir şey yapması gerekmiyordu.

Araba, geçiş hakkı bizde olmasına rağmen durmayan kalabalığın arasında sürünerek yavaşladı. Sweet Celestial Inn'in uzun kırımızı tabelası, Ay Bölgesi sınırını belirtmek için apartman bloklarının üzerinde yükseliyordu.

Derin bir nefes aldım. Kavgacı gururumun sesi, taşlarda ilerleyen tekerleklerin gıcirtısıyla boğulana kadar sessizleşip iyice kısıldı. Arabanın kapısını açtım ve ellerine dokunmamaya dikkat ederek Cyrus'ın kolunu tuttum.

Eldivensiz ellerimin temasıyla irkildi. “Ne yapıyorsun?”

“Burada kalırsak bizi yakalarlar.” Kapının kolunu kavradım ve ona döndüm. “Onları sokaklarda atlatabiliriz. Hadi gidelim.”

Alacalı gölgeler içinde kalan prensin yüz hatları o kadar sert görünmüyordu. Belki de onu gerçek bir şaşkınlık anında yakalamıştım. “Bu bölgeyi bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.”

Hareket etmedi.

“Ya da seni burada bırakabilirim. Senin seçimin.”

Bir kalp atışı... Cyrus dışarı çıktı ve bana, güvensizlikten çok kafa karışıklığıyla baktı. Şöföre, “Saraya geri dön. Onları uzaklaştır,” dedi.

Sonra pazar yerine doğru beni takip etmeye başladı.

Prensi etrafta gezdirmek *istemiyordum* ama yine de ondan daha rahat olduğum bir yerde dolaşmanın yarattığı bir tatmin vardı. Burada diğer semtlerdeki daha lüks Yuenen pazarlarında bulamayacağım çok az şey vardı ama bu atmosferi özlüyordum. Ay Bölgesi’nin bu caddesini yiyecek satıcıları doldurmuştu. Hava, dumian ve yağ kokusu yüzünden boğucuydu. Bir şeye ya da sıcak sobaya dirsek atmadan zar zor hareket edebiliyorduk. Etrafımızdaki herkes bizi ileriye doğru itiyordu. Prens, Kâhin ya da başka biri, bizim kim olduğumuz umurlarında değildi; onların da gidecekleri kendi hedefleri vardı. Saray, Güneş Başkenti’nin bu bölümünün dağınıklık ve kaostan başka bir şey olmadığını düşünüyordu ancak bunun nasıl bir nehrin akıntısı gibi olduğunu görmüyorlardı. Kaotik ama akıcı, kendi tarzında verimli...

Pazar yerinin daha boş bir kısmına doğru yol aldık. Neredeyse her şeyi satan bir kadından bir hasır şapka ve uzun bir ceket alıp ona ederinden daha fazla gümüş fırlattım. Cyrus şapkayı takmayı reddetse de ceketini giydi. Omuzlarını sıkımişti ve onu düzgün bir şekilde sarmıyordu ama zavallı gömleğini kapatıyordu. Bir yan

kesici kadar hızlı adımlarla yolumuza devam ederek, yan sokaktan geçip bizi pazar yerinin dışına çıkardım.

Eskiden burada bulunan kepenkli yerleri bir kasap ve bir eczane doldurmuştu. Duvarlar beyaz renge boyanmıştı. Cyrus durup başını kaldırdı, sonra etrafında döndü. Tam olarak aradığı anıyı bulamayacaktı ama yeri yeterince iyi tanıyordu.

Yedi yıl önce hayatını kurtardığım sokaktaydık.

“Hatırlıyorsun,” dedim.

Sessiz kaldı.

Nehirden sadece birkaç blok uzaktaydık. Oradan da fazla dikkat çekmeden Saraylar Mahallesi’ne kadar kuzeydeki kıyıları takip edebildik. Sokaklar çamurlanınca eteğimi yukarı doğru topladım. Bizi kanalizasyon suyunun üzerinde tutan bir kaldırım şeridinde tek sıra hâlinde yürüyorduk.

“Dikkatli ol,” dedi.

Cyrus kolunu bana dolayıp beni duvara yasladı. Kirli, geniş bir el arabası yanımızdan geçti.

Araba gitse de hareket etmedi.

Arabadan indiğimizden beri bakışlarını üzerimde hissediyordum ve sonunda onlarla karşılaşmıştım. Gözleri zümrüt yeşiliydi ve zaten yakışıklı olan yüzünde parlak, değerli bir mücevher gibi parlıyordu.

Cyrus, nevresim parçalarından yapılmış bir ceketle bile muhtemelen bir masal kitabının kahramanı gibi görünürdü. Onunla ilgili en adaletsiz şey buydu.

“Neden bana yardım ediyorsun?” diye sordu. Soru sakın ve meraklıydı.

Çünkü bana güvenmene ihtiyacım var. Çünkü seni babanın yalanlarıyla beslemem gerekiyor. Çünkü ölmeden önce senin için yaptığım son güzel şey bu olabilir.

Ona doğruyu söyleyemesem de farklı bir sebep sunabilirdim. “Çünkü sen her zaman her şeye sahip olacaksın ve her zaman ulaşması gereken kişi ben olacağım.”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Yüz ifademi inceliyordu ama bakışları dudaklarımda uzun bir süre takılana kadar ne düşündüğünü merak etmemiştim. Adımın diğer yarısını bana veren çocuk onun içinde bir yerlerdeydi. *Lune. Violet Lune, Ayın Violet'i.* Benim için ne ifade ettiğini bilmeden bana verilebilecek en güzel hediyeyi vermişti. Ben babasının yalancısı olduktan sonra tartışmaktan başka bir şey yapmamıştık.

Ancak kan davamızın kendine özgü bir samimiyeti vardı.

Uzağa baktım. “Söylediğim gibi. Hayatımızın geri kalanını savaşıarak geçirebiliriz ya da birbirimize sadece istediğimizi elde edecek kadar yardım edebiliriz. Ayrıca, gerekmedikçe asla birbirimizle konuşmak zorunda kalmayız.”

“Bana sadakat yemini et.”

Bakışlarım ona döndü. “Ne?”

Cyrus’ın ağzının kenarı kıvrıldı. “Sadakat yemini et, sana inayım. Bu, küçük bir istek. Babama yemin ettin.”

“Çocukken etmiştim.” Çünkü burada kalmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu, çünkü kralların ne yaptığını henüz anlamamıştım. “Yalandan yapamaz mıyım? Parmaklarımı arkamda birleştirerek falan?”

“Öyleyse numara yap.”

Sözcükler boğazımdan yukarı çıktı ama çenem hareket etmeyi reddediyordu. Kızardım. “Hayır.”

“Şüphelendiğim gibi... Gerçekten taviz veremeyecek kadar gururlusun.” Kolu gevşedi, olduğu yerde bir sıcaklık bırakırken yanımdan geçerek taşlarının kirlendiği nehir yoluna doğru yürüdü.

“Uyuz,” diye mırıldandım. Onu takip ediyordum ama biraz sersemlemiştim. “Ayaklarına kapanmış bir Kâhin’den daha azını kabul edemeyecek kadar kibirli olan prens *‘Fazla gururlu’* diyor.”

“Standartlarım var.”

“Bu yüzden mi başkentte dudakları olan her kadını eğlendiriyorsun?”

Gülümsemesini saklayacak kadar hızlı dönmedi. “Bana sevgi gösterenlere karşı nazik olmalıyım.” Cyrus’ın her şeye politik bir yanıtı vardı.

Julep Nehri’nin kıyısına vardığımızda patika genişledi. Dalgalar ejder pulu gibi parlıyor tuzlu sularında birkaç tekne sürükleniyordu. Aylak balıkçılar iskelede iskambil oynuyorlardı. Bize kısaca bakıp, işaret ederek kıkırdadıktan sonra oyunlarına devam ettiler. Kıyıdan uzakta, kimsenin bizi fark edemeyeceği mesafede Üniversite Bölgesi’nin hareketli kaldırımları vardı.

Küçük bir taş tekme attım. “Gelecek okumalarımдан ne öğrendiğimi merak etmiyor musun? Balo yüzünden peşine düşülen tek kişi sen değilsin. Gizli ilişkileri, şüphe duyman gereken her türlü saray mensubunu gördüm...”

Cyrus, taşı nehre fırlatmama yetecek süre kadar yürümeyi bıraktı. Ardından kaşlarını çatarak tüm hoşnutsuzluğuyla beni onurlandırdı. “Görüş gücünü kullanarak ziyaretçilerinin anılarını karıştırmamalısın.”

“İyi olduğum konular için özür dileyemem.” Bir anlık ateşkesimiz sırasında cesaretimi toplayarak sııttım. “Gelecek hakkında da birkaç eğlenceli şey öğrendim. Dans edeceğin kızlar... Konsey planları... Kazanacağın tek şey bilgi, Prenscik ama ahlak dersi vermeyi bırakman gerek.”

Başını iki yana salladı. “Violet, ne istersen yap. Sadece...” Ama cümlesini tamamlamadı.

“Sadece ne? Gördüklerimi korkunç, kötü amaçlarım için kullanmayayım mı? Sürekli ima ettiğin şey bu. Beni uzaklaştırmasaydın

sana saldırmazdım, bu kadar basit.” Sadece havadan sudan konuşmak istemiştım ama bunu yüksek sesle söylemek de güzeldi.

Hâlâ yanıt vermiyordu, muhtemelen iyi bir yanıtı olmadığı içindi. Aramızdaki mesafeyi kısaltıp, ellerimi arkamdan çözerek avuç içlerimi yukarıya kaldırdım.

Bu kısmı kafamda kurgulayarak yatak odamda volta atmıştım: Cyrus’ın ipliklerini okumayı teklif et. Ona gerçekten gördüğün her şeyi anlat ve ardından onun gerçek aşkını görüyormuş gibi yap. Saat on biri vurduğunda gelecek olan, elbisesi şakayıklarla ve kelebeklerle süslenmiş o kız... Babasından hediye edilen küçük bir yalan...

Ama şimdi karşımdayken, dilimin ucuna gelen soruyu tahmin etmemiştim: “Söz konusu ben olduğumda neden bu kadar korkuyorsun?”

Sanki rüyalarımındaki Cyrus’ın bildiği bir şeyi biliyormuş gibiydi. Gözlerinde daha önceki incelemeleri kadar delici bir şey titreşti. Kırmızı dudakları kurumuş, taranmış saçları solgundu; rüzgârda savrulan, çalılarla sarılmış, karanlığın onu yutmasına hazır versiyonundan o kadar da uzak değildi.

Lanetim... Mahvoluşum...

Sakin bir nefes aldıktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar yüzündeki o ifade kayboldu. “Kafanda kuruyorsun,” dedi. Çizmeleri gıcırdarken yoldaki su birikintilerine aldırış etmeden uzaklaştı.

Kimse öldüğümüzü düşünmeden önce saraya geri döndük. Camilla, giriş holünün basamaklarında memnuniyetsiz bir şekilde ayaklarını yere vuruyordu. Onu ve devasa alışveriş poşetlerini eve getiren yedek araba uzaklaştı.

Kaybolan arabası için bir açıklama alana kadar Cyrus’ın içeri girmesine bile izin vermedi. Cyrus nihayet ona ne olduğunu anlattığında Camilla kahkahalara boğuldu.

“Sokaklarda ilk kez kovalandığım zamanı hatırlıyorum. İlgiiyi bir bahçe gibi yönetmek zorundasın,” diye konuşmaya başladı. “Sınırlarını erkenden belirle, gerekirse daha da sıkı hâle getir. Aşırı sevilen bir bitki boğulur.” Prensın parçalanmış gömleğini çekiştirdi. “Peki, hoşlandığın birini buldun mu?”

Cyrus ceketini çıkarıp koridorun zemininde bıraktı. “Pek değil.”

“Ah, *birisi* var. Güzel mi?”

“Uzun bir banyoya ihtiyacım var.”

“Eğer onu başından savarsan, kızı bana gönder,” diye seslendi arkasından. Bana döndü. “Güzel mi?”

“Kimse yok.”

“Mükemmel. Hepimiz mahvolduk.”

Gözümün ucuyla Cyrus’ın yukarı çıkışını izledim. Bugün ilerleme kaydetmiştik. Fakat baloya sadece iki haftam kalmıştı, bu ilerleme yeterli değildi. Ayrıca tek sorunum o değildi.

Camilla dikkatini, alışveriş poşetlerini dairesine getiren bir grup hizmetçiye çevirdi. Bir sepet giysi, uyumlu bir kılıç ve silah, üst üste sıralanmış şapkalar ve işaretlenmemiş üç kutu daha gördüm. “Ah, onlar değil,” dedi, bir yığın kitapla ayrılan bir çocuğun peşinden koşarken. “Onları kütüphaneye geri götür.”

Bunlar Dante’nin ona vermeye çalıştığı kitaplardı. Arabada bıraktığım *Ormanın Gelenekleri ve Büyüleri* kitabı da yığının içindeydi. “Bekle, bu benim,” dedim, onu yığından çekerek.

Kitabım ve yorgun kemiklerimle kuleme geri döndüm.

Yatak odama çıkan çok sayıdaki merdivenleri çıktıktan sonra, günün terini ve kirini üzerimden atmaya gittim. Sonra bir tepsi mum yaktım; akşam boyunca bacaklarımı yazı sandalyemin kolçağından aşağı sarkıtarak mum ışığında kitap okudum.

Ormanın Gelenekleri ve Büyüleri kitabının ilk kısmı tıp ve tedavi konularına ayrılmıştı. Çabuk büyüyen sarmaşıklarla ya da güllerle ilgili herhangi bir açıklama var mı diye göz gezdirdim, ama kitap birkaç gerçek bitkiden bahsediyordu. Çoğu bitkinin,

sihirler sayesinde baştan çıkarıcı bitkilere ve meyvelere dönüşebileceğini ve değişken ormanların meyvelerine güvenilemeyeceğini iddia ediyordu.

Bir sonraki bölüm, yerleşim alanı oluşturmak için ormanı temizlemekle ilgiliydi. Yüzeyin üzerindeki tüm bitkiler yakılmalı, ardından sınır olarak yere bir kan çizgisi çekilmeliydi. Kan, sihri öldüren insanoğlunun bir parçasıydı ve toprağın kanla lekелendiği yerde Peri Ormanı yeniden yeşermeydi.

Yaygın Auenese düşüncesinin aksine, bu metin Peri Ormanı'nı korunması gereken bir yer olarak ele alıyordu ve aynı metin, konuşulduğunu hiç duymadığım şeylerden bahsetmeye devam ediyordu: temizlik ritüelleri, küllerin uygun şekilde atılması, yıkım kalıcı olduğu için gereğinden fazla temizlememenin önemi. Güneş Başkenti batı tarafı bunu hatırlıyordu. Lidineler krallığı birleştirmeden önce feodal beyler arasında yüzyıllarca süren kanlı savaşlar, bir zamanlar orada yetişen tüm Peri Ormanlarını yok etmişti. İki yüz yıllık barıştan sonra bile Peri Ormanı bu topraklarda yeniden büyümemişti.

Ben paragraflar arasında esnerken, Camilla'nın hizmetkârlarından biri önceki tadımdan kalma tatlılarla dolu bir sepetle kuleye geldi. Ancak o zaman akşam yemeği yemeyi unuttuğumu ve acıktığımı fark ettim. Kızın ardından kapıyı kapattıktan sonra, fal odamın girişinde duran çeşmeye bir kez daha baktım.

Bir süre önce madeni para leğenini boşaltmıştım ve dibinde her zaman pas olduğunu varsaydığım kırmızı lekeler vardı. Ama bu bölümü okuduktan sonra aklıma, üzerine hiç düşünmediğim bir şey geldi: Kaderler kanla ilgilenirdi.

Bu fanilik, zamanın başlangıcından beri atalarımızdan annemize ve bize kadar gelen bir bağdı. Kandan oluştuğumuz anda geleceğimizin zarları atılırdı. Dindarların çoğu, bedenlerimizin Kader'in bir aracı olduğunu söylerdi.

İnsanlar da kan teklif ederdi. Büyükannelelerin şans getirmesi için evlerinde keçi kanı dolu kâseler bulundurdıklarını

görmüştüm. Başkentin dışındaki bazı çalılıkları araştırırsanız, Tanrılar adına kurban edilen hayvanların kanlarının biriktiği sunakları hâlâ bulabilirdiniz. Karmaşık rüyalarımda şunu gördüğümü hatırladım: Aristokratların işe aldıkları perilerin kan varken çalışmayı reddetmesiyle bu uygulamalar azalmıştı. Kan, aniden cazibenin etkisini düşüren bir lekeye dönüşmüştü.

Ayrıca bu teklifler... Çirkin ve kabaydı.

Eğilip leğenin dibine bir çizgi çizerken çeşmenin ortasındaki heykel bana baktı. Siyah toz, parmağımı lekeledi.

Bu, bir zamanlar damarda akan bir kandı.

Ne kadar süredir kullanılmamıştı?

Kaderlerin o gece benimle nasıl konuştuğunu hatırladım. Kayıtsız varlıklar değillerdi. *Kinciydiler*. Kaderler, onlara tapmaktan vazgeçmemize, daha da kötüsü; onları dünyevi yaratıklarla değiştirmemize gücenebilirler miydi? Bazı âlimler, peri kutsamalarının Kader'e bir hakaret olduğunu çünkü artık onların hak etmeyenlere verildiğini söylüyordu. Belki bunda doğruluk payı vardı.

Büyüye karşı kan, dünyaya karşı yıldızlar...

Tanrıların başkasının çıkarlarını yürekte düşündüğüne dair hangi kanıt vardı?

Masama döndüğümde, gözlerimi ovuşturarak açık kitaba donuk bir şekilde baktım. Kader'in gerçekten ne istediğini bilmediğim gerçeğini hiçbir araştırma değiştiremezdi. Ayrıca cevabı, düşük maaşlı bir akademisyenin ikinci el varsayımında bulamayacaktım. Neden aksini iddia ediyordum ki?

Başımı kollarıma gömdüm. Burada bir şeyler vardı, keşke ne aradığımı bilseydim.

İşte buradasın.

Ses kulağımda yankılandığında, sandalyemde doğrulurken nefesim kesildi. Tatlı ve keskin bir kokuyu -*güller* miydi?- içime çekince öksürdüm. Hemen ardından gözlerimi yaşartan bir koku

geldi. Ellerimi sandalyemin ahşap kolçağına kenetlemeden önce, boğazımdaki panik yükseldi ve zifirî karanlığı anlamaya çalıştım.

Kulemde değildim. Masam, kitap ya da yarısı yenmiş tatlı sepeti yoktu. Burası, boş bir karanlıktı.

Rüya görüyordum.

Seni arıyordum, küçük yıldız.

Lanet olsun, yine mi Kaderlerdi? Cevapları bulmayı umarken bunu demek istememiştim. İşte bu yüzden *Tanrıları* yeminlerimizde kullanırdık. “*Ne istiyorsun?*” diye bağırdım. “*Yeterince...*”

Prensın güvenini kazanmak istiyorsun.

Sesimi kestim.

Yemin ederim, bu varlığın gülümsediğini hissedebiliyordum.

Tek bir varlıktı, bir anlık sakinlik içinde bunu fark etmiştim. Tek bir sestti. Daha önce bir kez karşılaştığım, parça parça satas-malardan oluşan bir fırtınayla gelen Tanrılar korosu değildi.

Dinliyor musun?

“Sen kimsin? Kader misin?”

Soruma cevap ver, küçük yıldız.

Önemsizliğimin belli belirsiz farkında olarak, içimi kemirip çatırdatan bir korkuyla karanlığa baktım. “Dinliyorum.”

Güzel. Prensine tam olarak bu sözleri söyle.

Tanrıların gırtlığı varsa, az önce temizlediğini duymuştum.

Aşka giden yolculuk asla sorunsuz ilerlemez,

ve seninkini, baban onaylamaz.

Kılık değiştirmiş hâlde seni şaşırtacak,

ama saat gece yarısını vurmadan önce ona sarılmayı bırak.

“Bu kadar mı?” Kaşlarımı çattım. Boş karanlıkta bir şekil, bir yüz, herhangi bir şey aradım. Bu sözler kehanet gibi geliyordu. “Sana neden güveneyim?”

Güvendiğin biri var mı?

Güldüm ama cevap vermedim. Dilimi tutmaya çalıştım. Muhtemelen bir Tanrı'ya karşı daha kibar olmalıydım, daha kötü mütefekkerim de olabilirdi.

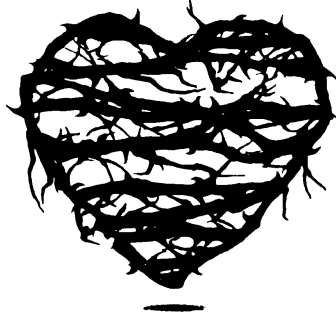
Sana yardım etmek istiyorum. Sesi boğuk ve Camilla'nın sahip olabileceği şekilde sinsiydi. Geleceğini gördüm ve birlikte başaracak çok şeyimiz olduğuna inanıyorum.

“Ne gibi?”

İpliklerin sonu geldiğinde sana söyleyeceğim. Sana ihanet edecekler. Hepsi edecek. Ancak o zaman anlayacaksın.

“Kim? Neyi anlayacağım?” Bunların hiçbiri gerçek bir cevap değildi. İlahi dilden nefret ediyordum.

Çok daha fazlasına layıksın, küçük yıldız. Bir daha asla kralların kırıntıları için diz çökmemelisin.

7. BÖLÜM

Tıkırtı duydum.

Başım çatlıyordu. Yanağım ısırılmış gibi sızlıyordu ve dilimde pas tadı vardı. Kafamı, salyamin aktığı kitap sayfasından kaldırdım. Ne kadar zamandır masamda uyuyordum?

Pencereden süzülen ışık, gözlerimi acıtacak kadar yoğun değildi. Sandalyemin arkasında parlak gri cübbem asılıydı.

Daha fazla tıkırtı geldi.

Uyuduğum yerden kalkarken kemiklerim pişmanlıkla inledi. Ayağa kalkıp sesin geldiği tarafa doğru sinirle ilerledim. Pencerenin pervazında bir gölge dalgalandı. Haberci güvercinlerden birini bulmayı umuyordum.

Onun yerine kar beyaz bir şahin vardı.

Kaşlarımı çattım. Av kuşları burada görülmezdi.

Camilla bugün ava mı çıkmıştı? Kulenin yakınında değil, Güneş Başkenti'nin kuzeydoğusundaki meşe ormanlarında avlanırdı. Kilidi ve pencereyi açtım. Şahin cıvıldayarak içeri girdi. Ayağına bir not bağlanmıştı.

Şimdi hatırladım: Cyrus böyle bir kuş besliyordu. Onu seyahete çıkarken yanında götürmüştü ve o zamandan beri kuşu görmemiştim. Tüyleri eskiden cılız ve daha koyu renkliydi.

Kâğıdı çözdüm. Şahin, ben onu sevip gagasının altını okşayana kadar başını ileri geri salladı ve sonra uçup gitti.

Notta yalnızca düzgünce kaleme alınmış iki satır vardı:

Dün için sana teşekkür etmediğimi fark ettim ve etmeliydim.

Teşekkürler.

Gülümsedim. Bu kadar mesafeli ve açık sözlü olmak Cyrus'a kalmış.

Sanırım bunu gönderme zahmetine girdiği için memnun değildi. Notu refleks olarak buruşturdum ama şömineye atmadan önce tereddüt ettim.

Tekrar düzleştirip katladım, ardından *Ormanın Gelenekleri ve Büyüleri*'nin sayfalarının arasına arayaç olarak yerleştirdim. Saklanmış bir parça duygu...

Bugün ona söyleyeceğim bir kehanetim vardı.

Hızlıca bir yere ulaşmaya çalışıyorsanız, saray avlularının ve koridorlarının labirentinde gezinmek dikkatli adımlar gerektirirdi. Köşeyi dönerken aceleci bir adım atarsanız, koşturan hizmetkârların ya da gözetleyen dedikoducuların olduğu bir akıntıya sürüklenirdiniz.

Her zamanki gönülsüz selamlarımı vererek sohbet gruplarının arasından sıyrıldım. Peri Ormanı'nın çürümesiyle ilgili konuşmalara kulak misafiri oldum. Haberler, yerel devriyelerin çoktan dizginlediği bir baş belası olarak hafife alınmış, son birkaç hafta içinde sessizce yayılmıştı.

Ancak bu son fısıltılar, çürümenin ilk kez rapor edildiği On birinci Bölge yerine Onuncu Bölge'den bahsediyordu. Lord Fidare, bu yeni bölge kolayca yanıp gittiği için yüksek bir alarm vermemişti fakat bazı danışmanlar açıkça farklı düşünüyor, uyarı veya sebep olmaksızın yeni bir yere sıçrayan çürümeden endişe duyuyorlardı. Henüz kimsenin kendiliğinden büyüyen güllerden

bahsettiğini duymamıştım. Kehanetle net bir bağlantının olmaması, şu anda bu endişeleri sessiz tutan tek şey olabilirdi.

Öğle yemeği saatinde dedikodular dışında her şey normal görünüyordu. Ortalıkta kan, gül ya da tanrısal sesler yoktu. Yemekhanedeki seçeneklere bakarken iştahım yoktu ama yemek yeme şansını da asla reddetmezdim. Bu yüzden bir somun ekmeğin yumuşak kısımlarını koparıp reçelle mideye indirdim.

Cyrus genellikle bu saatlerde Konsey toplantısında olurdu. Zihnim düşünceden düşünceye atlarken onu bulmak için koridorları dolaştım. *Belki Kâhin Felicita Hanım da Tanrıları duymaktan delirmişti ve kafamın içindeki sesleri dinlemekten daha iyi bir fikrim olsaydı, onu yapıyor olurdum.*

Maskeli Hayvanat Bahçesi için son hazırlıkların yapıldığı büyük balo salonuna göz attım. Şarap fiçileri, heykellerin yanında istiflenmişti. Duvara yaslanmış merdivenler vardı ve tavandan parlak süslemeler sarkıyordu. Saray muhtemelen bu balonun hazırlanması için şehirdeki zanaatkârların yarısını işe almıştı. Hazine şu anda patlıyordu. On Üçüncü Bölge'nin ejderha muhafızları ilkbaharda bir dizi zengin inine baskın düzenlemişti ve nakliye kervanı nihayet bu ayın başlarında başkente ulaşmıştı.

Odada boş boş dolaşan bir grup kız, hizmetçilerin önüne geçti. Bazılarını Cyrus'ı kovalayan gruptan tanıyordum. Bir tur rehberi gibi diğerlerinin önünde yürümesin bakılırsa, liderleri On Üçüncü Bölge'nin Lordu'nun entrikacı kızı Leydi Mirabel'di.

“Bu alanı hatırlayın. Boşluğu *içinize çekin*,” diye ilan etti. “Birkaç gün içinde burası, prensin kalbini kazanmak için son hamlenizi yapacağınız ve tüm sıkı çalışmanızın karşılığını alacağınız savaş alanınız olacak. Hayatta kalmak için zekâya, güzelliğe ve hainliğe ihtiyacınız olacak.” Bütün hafta bu konuşmayı düşünmüş olmalıydı. “Arkanızı sağlama alın. Şantajla hazır olun. Salona yayılan bir yalan haberle hayallerinize veda edersiniz!”

Odadan geçerken dikkat çekmemeye çalıştım ama arkadaki kızlardan biri bana çılğınca el sallamaya başladı. "Kâhin!"

Geçmiş bir okumadan, sivilceli yüzünü hatırlayarak utandım. "Merhaba... Sicene, değil mi?" İsteksizce, -yapmasam daha garip olurdu- saklandığım portmantoların yanındaki yerden çıktım.

"Evet! Baloyla ilgili yeni kehanetleriniz var mı?"

Dikkatler ondan uzaklaşınca Mirabel kaşlarını çattı. "Kâhin bir kurbağa ile bir prensi öpüşse bile ayırt edemez! Profesyonel olmayan tavrından çok çektim. Sadece kuskandığı için sana kötü şeyler söyleyecek!"

"Neyin kıskançlığı?" dedim soğukkanlılıkla. "Kurbağayı Cyrus'a tercih ederim. Kurbağa sen değilsen."

"Aha! Aha!" Sanki üstüme hedef tahtası koymuşum gibi şiddetle beni işaret etti. "İşte şimdi bunu kanıtladı!"

"Mira." Kaşlarını çatan arkadaşlarından biri, üstüme atlama-dan önce onu geri çekti.

"Bu saray sana *müşamaha* gösteriyor, Kâhin. Üstelik oldukça cömertler!"

"Umurumda değil," dedim. "Sizi eğlendirmek için burada değilim." Porselen tabaklar, gün doğumları, ballı kekler ve kaldıramayacakları kadar büyük kafaları olan yavru hayvanlar bunun için vardı.

Kızlar nefesleri kesildikten sonra kıkırdamaya başladılar. Arkamda ayak sesleri duyduğumda söylediklerimin gerçekten o kadar komik olup olmadığını merak ettim.

Ardından, tam da aradığım kişinin berrak sesi geldi: "Neler oluyor?"

Harika, Cyrus uygunsuz davrandığım bir anı yakalamıştı. Şimdi önümüzdeki on yıl boyunca bunu önüme serecekti.

Topuklarımın üzerinde dönüp geniş bir gülümsemeyle konuşmaya başladım: "Prenscik. Seni arıyordum."

"*Prenscik?*" diye tısladı biri arkamdan.

Cyrus, Konsey toplantısı günleri resmî giyinirdi. Saçları geriye doğru taranmıştı ve gömleği, fırfırlı yakasına kadar düğmelenmişti. Bir cep saati çıkardı ve açıp kapattı. “Beni niye arıyordun?”

“Özel olarak konuşmalıyız.”

“Umarım zamanımı boşuna harcamazsın çünkü bugün çok yoğunum.”

“Neden öyle varsayıyorsun...” diye homurdandım. Arkamdaki kıkırdamaları duyabiliyordum. Utanç vericiydi. “Rüyamda bir şey gördüm, tamam mı?”

Bana biraz daha uzun süre baktı. Derin bir nefes aldı. “İyi. Çabuk ol.”

“Ekselânsları!” Mirabel, Cyrus’ın kolunu tutmak için bana omuz atarak geçti. Muhafızlarından birkaçı silahlarına davrandı. “On Üçüncü Bölge’nin çok uzakta olduğunu biliyorum ancak istediğiniz kadar gelip kalabilirsiniz. Amcam da en az bu kadar muhteşem balolar düzenliyor.”

Cyrus, kaşla göz arasında aniden yeni bir ifadeye bürünürken uzun kirpiklerini kırptırdı. “Davetiniz için teşekkür ederim, Leydi Mirabel.” Tanrım, ses tonu da değişmişti. Bal kadar tatlıydı. “Böylesine *müsrif*, fazlasıyla abartılı bir Maskeli Hayvanat Bahçesi’ne izin veren katkılarından dolayı amcana kişisel şükranlarımı zaten ilettim.”

“Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı? Yakın zamanda seyahat etmeyi düşünüyor musunuz?”

“Şu an için...”

“Yanıt hayırsa, önemli değil. Güneş Başkent’inde de yapılacak pek çok muhteşem şey var...”

Mirabel nehir kıyısının ve parkların güzelliğinden bahsetmeye başlayınca Cyrus’ın yüzündeki gülümsemenin yok olmaya başladığını gördüm. Bacağı kaçmak isteyen bir av hayvanının bacağı gibi seğiriyordu ve diğer kızların açlığının arkamda büyüdüğünü de hissediyordum. Dekoratif bir zırh gibi, prens de cilalı

ve güzeldi ancak savaşa uygun değildi, bu gelin arayışı sürecine de. Sadece bu seferlik, onu bu cezadan kurtarmaya karar verdim çünkü *benim* de günüme devam etmem gerekiyordu.

Diğer kolunu tuttum ve Mirabel ciyaklarken onu odadan çıkarmaya başladım. Cyrus daha dengesini bulamadan tökezleyince şokla bana doğru döndü.

“Sen kaba olamazsın ama ben olabilirim, o yüzden *hadi gidelim*,” diye tısladım ve gömleğinin manşetini, düğmelerini koparacak kadar sertçe çektişirdim. Sonunda bana ayak uydurdu.

Mirabel’in gücenmiş *of* nidaları koridorda yankılandı ve sonrasındaki sohbet, meşgul hizmetkârların sesiyle birlikte boğuklaşmaya başladı. Cyrus’ı boş bir koridora çektiğimde geriye sadece kahkahalar kalmıştı.

Onun kahkahası...

Parlak ve neşeliydi, bakışlarımız buluştuğu an gülmeyi kesti.

“Bu gerekli miydi?” Cyrus’ın gülümsemesi sadece bana özel sert bir ifadeye dönüştü. Tanrım... Beni tekrar kızdırmıştı.

“Ne kadar ikiyüzlüsün,” diye çıkıştım, ateşkesi pahalı bir vazoda gibi yere düşürmek yerine, onu kullanarak güvenini kazanmam gerektiğini hatırlamadan önce.

“Kronik bir yalancı bana ne yapacağımı mı söylüyor?”

“Sen *ikiyüzlüsün*.”

“Durumlarımız farklı. Vatandaşlarıma gösterdiğim nezaket...”

“Ah, yıldızlar aşkına, *kapa çeneni*.” Boynundaki fırfırlı saçmalıklarla onu boğabilirdim.

Cyrus kollarını kavuşturup desenli duvara yaslanmıştı. “Pekâlâ, Violet, bana rüyandan bahset. Ama meşgulüm.” Beni hiç ciddiye almıyordu. Zamanını boşa harcamalıydım.

Nefes aldım. Böyle gitsin. “Rüyamda seni gördüm.”

Gözlerine meraklı bir bakış yerleşti. Ona tüm gerçeği söyleseydim, *sadece onun hakkında rüyalar gördüğümü* söyledim.

“Seni bir kızla dans ederken gördüm,” diye devam ettim. “Mücevherlerden ve ejderha pulundan yapılmış kelebek şeklinde bir maske takarak baloya saat on bir civarında gelecek. Elbisesi de kelebeklerle ve şakayıklarla kaplı olacak. Gördüğün an nefesin kesilecek. Onu öpeceksin ve *anlayacaksın*. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm... Eh, sonunda onu bulacaksın.”

“Gerçek aşkı mı?” diye mırıldandı, garip bir şekilde sessizdi.

“Bu iyi, çünkü sanırım rüyamda Felicita’nın kehanetinin işaretlerini gördüm.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Kanlı... bir vücut.” *Senin vücudun*. “Etrafı güllerle çevriliydi.”

Beni baştan aşağı inceledi. “Yalan söylediğinde iyi hikâyeler çıkarabiliyorsun.”

Yüzüm buruştu. “Hayır, söylemiyorum,” dedim ve sonra aynı nefeste: “Ne var?” diye sordum.

“Karşılığında ne alacağım?” Sözlerinde bir yaramazlık kokusu vardı, flört etmeye daha uygundu. Gülümsemesindeki çapkınlık, sanki benim bunu fark ettiğimi anladığı an yok oldu.

Bu sulara yüzmeye alışkın değildik. Balo salonundan nefes nefese ve hızla atan kalplerimizle çıkmaya da. Bunu başka bir şeyle karıştırmazdım ama...

“Violet.” Cyrus boğazını temizledi.

“*Aşka giden yolculuk asla sorunsuz ilerlemez,*” dedim aynı anda. İrkildi.

Dudaklarımı yalayarak kafiyenin geri kalanını aklımdan geçirdim: “*Ve seninkini... baban onaylamaz. Kılık değiştirmiş hâlde seni şaşırtacak ama saat gece yarısını vurmadan önce ona sarılmayı bırak.*”

“Bunu nereden duydun?” Sesi biraz tedirgin gibi geliyordu. Biraz... korkmuş muydu?

“Sana söylemiştim. Rüyalarımda.”

“Seyahatim sırasında Balican Kâhin’i... o da bana aynı şeyi söyledi.”

“Tam olarak aynı kelimelerle mi?” Yani benimle *konusan* Kader'di. Benim dışımda Kâhinlerle de mi konuşuyordu? “Fakat... baban bana aşkı bulacağına dair herhangi bir kehanet almadığını söyledi.”

Omuz silkti. “Yalan söyledim. Nasılsa onu onaylayamaz, değil mi?”

Cevabının basitliği beni sarstı. Ayrıca görünüşe göre bunlarla alay ediyordu. “Tamam... Ben ikiyüzlüyüm. Mutlu musun? Eğer umurundaysa, az önce Mirabel'e de yalan söyledim.”

“Ne?”

“Amcasına duyduğum *şükran*, çalıntı Balican hazinesini getirdiği için onu ipe asmayı içeriyor.”

Hâlâ kafam karışık. Her zaman iki farklı şeyle ilgili sohbet ederdik. “Ejderha muhafızlarının getirdiği mi?”

“On Üçüncü ve On Dördüncü Bölgeler, ejderhalarının sınıra yakın kayalıklarda çoğalmasına izin veriyor. Ejderhalar baskın yapmak ve cepleri komşumuzun altınlarıyla dolu olan Auenese tarafındaki yuvalarına dönmek için güneydoğuya, Balica'ya doğru uçuyorlar. Sonra muhafız devreye giriyor ve onları ortadan kaldırıyor. Çalınanları ait olduğu kişiye geri vermiyoruz demek yerinde olabilir. Bütün sabah bununla uğraştım.”

Ejderha muhafızlarının bu kadar büyük bir kısmının sınır bölgelerine gönderilmesine şaşılmalıydı. Ejderhalar, daha az gelişmiş kırsal bölgelerde, parlak herhangi bir şey için köyleri basan, kıskırtıldıklarında kükreyerek ateşler çıkaran haşerelerdi. Hâlâ bina büyüklüğündeki ataları kadar büyük olsalardı başımız büyük belada olurdu ama şimdi bu, çoğunlukla onların yaygın üremelerine ve ağgözlü pençelerine karşı devam eden bir savaştı.

Ayrıca görünüşe göre düklerimizin de ağgözlü pençelerine karşı. Şaşırmamıştım... Aueny, Kader'in adil bir yargısı olduğunu ve talihin onu hak edenlere düştüğünü iddia edebilirdi ama ziyaretçilerimin iplerini okuduktan sonra, gerçekten iyi ruhların

binde bir olduğunu biliyordum. Geri kalanımız kirli ellerimizi açık etmemeyi umuyorduk.

“Bana bir şey söyleyebilirdin,” diye kekeledim, kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu.

“Peki, sen ne yapardın?” Cyrus alışılmadık şekilde rahatlamış görünüyordu, elleri ceplerindeydi. Artık acelesi bile yoktu.

“Bilmiyorum... Bunu yeni duydum! Şey yapabilirdim... Geleceklerine bakmak için bazı danışanlarımı cezbedebilirdim... İpliklerindeki sırları veya tutarsızlıkları arardım. Anlıyorum, Prens-cik, bana güvenmiyorsun ama bana bir şans vermelisin.”

“Verdim. Veriyorum.”

“Ayrıca bu kadar sır saklıyorken, lanet olası standartlarını düşür.” Gözlerimi kıstım. “En azından Kâhin’in söylediklerini bana anlatmalıydın. Herkes aşkı bulman konusunda panik içinde ve sen endişelenmene gerek olmadığını *biliyordun*.”

“Gerçekleşene kadar inanmak zor. Tüm hayatım boyunca beni takip eden kehanetler oldu, her biri diğerinden daha belirsizdi.” Yüzünden bir düzine düşünce geçerken tavana büyük bir ilgiyle baktı. “Sanırım balonun yapılması gerekiyor. Kelebekler ve şakayıklardan oluşan bir elbise. Bu da bir şeydir.”

“Başka ne duydun? Diğer Kâhinlerin ne dediğini bilseydim, rüyalarımı daha iyi yorumlayabilirdim.”

“Auveny’de neden sadece bir Kâhin tuttuğumuzu biliyor musun? Kralın bir tanesini kontrol etmesi daha kolay olduğu için.” Bakışlarını benimkilere indirdi, kelimeleri ruhsuzdu. “Babamın politikası saltanatının başından beri böyle. Kâhin Felicita Hanım’ın yanında başka bir Kâhin tutabilirdi ama bir kehanetin belli bir şekilde anlatılmasını istediğinde *iki* Kâhin’i ikna etmeye çalışmak... Bu düşünceden hoşlanmamıştı. Diğerini saçma bir fiyata Verdant’a takas etti.”

“Biliyorum.” Bunu biliyordum. “Soruma cevap vermedin.”

Başını iki yana salladı. “Diğer Kâhinler bana pek bir şey söylemediler. Başka bir rüya gördün mü?”

Aramıza sis gibi bir soğukluk yerleşti. Cyrus’ı tehditler konusunda uyarabilirdim. Dikenler konusunda...

Kana bulanmış teninde güllerin açtığını söyleyebilirdim.

Yazın sonuna kadar ya o ölecekti ya da ben.

Ama kralın verdiği görevi tamamlamıştım ve artık kendimi cömert hissetmiyordum.

“Hayır,” dedim gözümü kırpmadan. “Bu kadar.”

Uyanık bir şekilde yatağımda uzandım. Çok sıcaklayınca battaniyelerimi fırlattım. Sahip olduğum her yeni endişe, kafatasıma bir iğne gibi saplanıyordu.

“İşe yaradı,” dedim. “Cyrus bana inandı.”

Balkon kapıları ardına kadar açıldı ama esintisiz bir geceydi. Acaba herhangi bir Tanrı beni duyabilir miydi? Belki de yukarıda tartışıyorlardı.

İçlerinden biri bana yardım etmek istiyor gibi görünüyordu. Gerisi benim ölmeme aldırmazdı. Hiçbirine nasıl mesaj göndereceğimi bilmiyordum.

“Geleceğindeki ihanetten söz ettin.” Yarı doğru bir yanıtı. Alaycı bir kahkaha almayı umarak çarşafLARımın nakışlarındaki desenlerin izini sürdüm. Bu, söyledikleri her şeyin doğru olduğu anlamına gelse bile. Sadece bir *cevap* istiyordum. “İhanet geliyorsa, öylece beklemek istemiyorum. Bana olacakları söyle, söyleyeceklerini dinleyeyim.”

Gözlerimi kapatıp uykumun gelmesini bekledim.

Ses cevap vermedi.

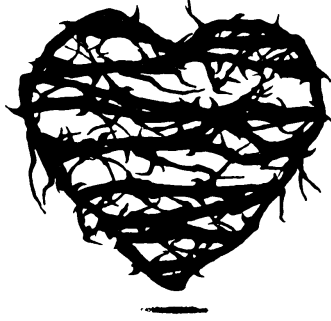
Ancak en sonunda, rüya görmeye başladım:

Islak, misk kürkü. Bir yaprak yığını. Havada demir kokusu.

Aç bir hırıltı ve insana ait olduğu zar zor anlaşılan bir ses: "İmdat... İmdat!"

Canavara benzeyen bir yaratık sürünerek yükseldi. Ay ışığının altındaki sarmal boynuzları gümüşü renkteydi. Aynı anda insan, canavar ve ormanın karşısında olması yanlıştı.

İki ayağının üstüne kalkarak aydınlık pencereye doğru yalpaladı. Gül yaprakları peşinden sürüklendi.

8. BÖLÜM

Maskeli Hayvanat Bahçesi zamanı nihayet gelmişti. Güneş batarken, arabalar büyük meydanı doldurdu ve eğlence tutkunları saray kapılarından içeri girmeye başladılar. Cyrus, gece yarısından önce gerçek aşkını bulacaktı.

Öyle düşünüyordum.

Kehaneti gün boyunca kafamda tekrarlamıştım. Kader hem bana hem de başka bir Kâhin'e bunu söylemişse, bu gerçek bir kehanet olmalıydı ancak ikinci satırı dikkatimi çekmeye devam ediyordu:

Bunu baban onaylamaz.

Cyrus'ı, tarif ettiğim kızla, kehanetteki kızın aynı kişi olduğuna inandırmıştım. Ama ilkinin babasının uydurduğunu biliyordum, bu da onu onaylayacağı anlamına geliyordu. Yani aynı kız olamazlardı.

Cyrus'ın dikkatini çeken başka biri olacak mıydı? Anlamadığım başka bir anlamı mı vardı? Temkinliydim. Tanrılar bizimle oynamayı seviyordu.

Sonra ne olduğunu bilmediğim o görüm vardı. Silüet hâlindeki bir canavara benziyordu. Keşke daha fazlasını görseydim.

Yedi buçukta, kraliyet ikizlerinin eski hizmetçisi; inatçı ve yaşlı bir kadın olan Eina, kulemin kapısını çaldı. “En son hazırlanan sensin, hemen dışarı çık.”

“Baloya gitmiyorum,” dedim kapının aralığından ama arkamı döndüğümde sarayın hizmetindeki üç peri, açık olan pencereden içeri girmişlerdi bile.

Bir dizi tartışma, pazarlık ve hapsiirmeden sonra Eina aynanın önünde benimle savaşılmaya başladı. Beni iç gömleğime kadar soydu ve peri tozunu solumamı engellemek için burnuma bir mandal taktı.

Periler zaten benden uzak durmaya çalışıyordu. Eina onları izledi, ardından bana dönüp beni cıkcıkladı. “Aylık döneminde misin?”

“Ah, hayır, bu bir sorun mu?” dedim. “Sanırım gidemeyeceğim.”

“Biraz kanla başa çıkabilirler. Sadece elbiseye bulaşmadığından emin ol.” Perilere bir tıklama sesi çıkardı.

“Onlarla konuşabiliyor musun?”

“Getir götür işleri yaptırabiliyorum.”

Periler, sanki ayrıntılar üzerinde tartışıyormuş gibi hızla birbirleriyle cıvıldaştılar. Kurdeleler bir anda ortaya çıktı ve başka bir hareketle birden havaya fırladılar. Ah. Beni üçe bölünmüş gibi göstermedikleri sürece sesimi çıkarmayacaktım, perilerin inatçı zevkleri vardı.

Bir esinti bacaklarımın etrafında döndü. Aşağıya baktığımda, beni sarmak için havadan şifon yapraklarını çekip çıkardıklarını gördüm. Her biri yarı saydam olan katmanlar yaratıyorlardı. Eldivenler ellerimi sardı, ayakkabılar ayaklarımda belirdi; sonra ay grisi kumaşın geri kalanı bir elbise şeklini aldı. Aynadan uzaklaştığımda en ufak bir hareketle sis gibi dağılan etekler dalgalandı. Düşük yakadaki minik inciler, örümcek ağındaki çiy gibi parlıyordu.

“Ah,” dedim boğuk bir sesle, burnum hâlâ mandallıydı. “Güzel görünüyorum.”

Eina kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Örgümü çözerek saçlarımı havalı bir şekilde topladı. Perilerin yarattığı maskeyi kaldırdım. Bir anka kuşu bana bakıyordu. Gümüş kanatlarını açmış, ışığı yakaladıkça gökkuşağının renklerinde parlıyordu. Neyse ki ayakkabı olarak sandalet giyecektim, bu yüzden Eina sonunda beni kuleden dışarı attığında düşerek ölmeyecektim.

Sanırım gecenin tadını çıkarmaya *çalışabilirdim*.

Saray arazisinin kuzey tarafı boştu. Benim için tasarlanan çanta, şal ve yelpazeyi beceriksizce kullandığıma kimse şahit olamazdı. Sonunda hepsini bahçedeki bir banka bıraktım. Avludaki aslanların ve ejderhaların yanından geçtim, her biri kendi görkemli kıyafetleri içindeydi. Yer çekimine meydan okuyan etekler, renk değiştiren takımlar, dikmesi bir yıl sürecek işlemeli desenler... Bir elbise, içinde kanat çırpın kuşların olduğu dev bir kafese benziyordu.

Hepsi birinci sınıf cazibe kullanmıştı. *Periler* gösteriş yapmak isteyeneye kadar ölümlü oyunlarımıza kayıtsızlardı. Sıradan bir günde kimin perisini ambrosia karşılığında satın aldığını söyleyebilirdim. Bu insanların elleri fazla yumuşak, ayakkabıları fazla temiz, tavırları fazla kabaydı. Ancak kostümlü zenginler, gerçek peri sahiplerinden ayırt edilemezdi. Gecenin gerçek kazananları ambrosia tüccarlarıydı.

Sanki geleceğimi arayan başka bir güzel yüzmüşüm gibi büyük balo salonuna girmek için sıraya girdim. Balo salonu kapısından içeri girer girmez derin bir nefes aldım.

Sanki yıldızlar yeryüzüne indirilmiş gibiydi.

Kurulumu görmüştüm. Duvarda, balo salonunun sonsuz bir şekilde uzadığı yanılsamasını yaratan aynalar olduğunu biliyordum. Zemine yayılan sis ise bir kimyagerin hilesiydi. Tepede, gece

göğünün takımyıldızlarını taklit etmek için özenle yerleştirilmiş binlerce mum vardı. Gerçek sihir değildi ama saray onu kopyalamak konusunda yarım yamalak bir iş çıkarmıştı. Saat on biri vurduğunda, Cyrus'ın gerçek aşkı olması için ayarlanan kız kapıdan içeri girecekti. Bir an için bunun bir aldatmaca olduğunu unutmuştum.

Bir uşak beni, başkentin tüm nüfusunun dans edip yemek yediği merkeze doğru yönlendirdi. Konuşmalar kulağıma geldi: prensin maskesi ve gerçek aşkı için tahminler, bu gece kaç kişinin hangi karanlık köşelerde ahlaksız hâllerde olacağına dair daha müstehcen konuşmalar...

"Bu mesafeli duruşun arkasında, prensin iyi kalpli ve derin bir ruha sahip olduğunu görebiliyorum..."

"Ayrıca bir Tanrı'nın vücuduna sahip! Pardon, bunu söylemek günah mıydı?"

Daha önce süslü etkinliklerde bulunmuştum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirebilirdim. Her gün yapıyordum. Ama uzun zamandır ilk defa kendimi yersiz hissediyordum. Herkes burada olmaktan memnundu, sarhoş bir neşeyle başlarını geriye atmışlardı, ben ise...

Bir tabak yemek yedikten sonra gitmek istiyordum.

Burada kimseyle konuşmak umurumda değildi. Buradaki kimseden *hoşlanmıyordum*. Dedikodu beni sıkıyordu ve sürprizi zaten biliyordum.

Hiç sosyal biri olmamıştım. Çocukken sessiz ve bir gölge gibi görünmez olmak daha güvenliydi. Yanlış kişiler bundan faydalanmasın diye görüş gücümünden özgürce söz edemezdim. Saraya ilk geldiğimde, yolumu bulana kadar kesinlikle utangaçtım. Asiller, güvenemeyeceğim kadar iyilerdi. Birçoğu Lidine kraliyet ailesiyle uzaktan akrabaydı ve ailem olmadığı için şanslı olup olmadığını merak etmeme neden olmuşlardı, bu sayede konumumdan faydalanamazlardı.

Sokaklar beni ürkütmüştü ama saray hayatı kalbimi buzla kaplamıştı. Küçük bir parçam, Kaderlerin *en iyi insanlar en iyi hayatları yaşar*, yargısının doğru çıkmasını umuyordu. Fakat görevlerime yerleştikçe, böyle bir hiyerarşinin olmadığını kabul ettim. İnsanlar her şeye sahip olduklarında onları kaybetme korkusuyla daha da acımasızlaşırdı. Yönetmelikleri hiçe sayan tüccarlar, daha mürekkebi kurumadan yozlaşmış anlaşmalar yapan lordlar ve kapalı kapılar ardında entrikalar çeviren bir Konsey varken zenginlerin suçlarıyla karşılaştırıldığında yankesiciliğim ne kadar önemsiz görünüyordu.

Yine de zihinlerinde neler görebildiğimi bilmelerine rağmen, endişesiz ve utanmazca bana gelirlirdi. Sonunda bir krallığı başarıyla hâle getirmek için gerekenleri öğrenmiştim ve bunun iyilikle hiçbir ilgisi yoktu.

Kendi pazarlıklarımı ve anlaşmalarımı yapmıştım ama bu birlikteliklerde güleliyordum. Yüzümü buruşturmadan olmazdı.

İç çekerek büyük kalabalığı taradım. Camilla da bu kalabalığın içindeydi, şarabıyla birlikte tabii ki.

Boş bir masanın üzerine tahta oturur gibi kurulan etrafı en az iki düzine kızla çevrili olan prensesi bulmak sadece bir dakika sürdü. Mavi, kadife takımından bir çift yanardöner kanat çıkıyordu. Tavus kuşu tüyü maskesi benim boyum kadar genişti. Bana doğru el salladığında balosunu mahvetmemek için yüzümdeki gerginliği sildim.

Camilla, maskeli bir kedinin ağzına şarap dökerken, “Cyrus ve ben, gece bitmeden kimin daha çok kur yapabileceğine dair iddiaya girdik,” dedi. Geleneksel olarak kızlar bir bibloyu, öpüp sevdiklerine verirlerdi. Prenses, bir ejderhayı kuskandıracak bir hazinein üzerinde oturuyordu.

“Cyrus daha gelmedi mi?”

Camilla onu gösterdi. Balo salonunun ikinci kat sahanlığında, altın tilki maskeli bir beyefendi, parmaklığın üzerinden eğilmişti.

Kalabalığın uğultusuna rağmen başkaları da onu fark etti. Okumalarımda bunu kulaklara fısıldadıktan sonra Cyrus'ın maskesi sır olmaktan çıkmıştı. Kuyumcunun çırağı da geçen hafta özel bir komisyon aldığı hakkında gevezelik etmişti ve ertesi gün her gazetede ayrıntılar vardı.

Ama belki de Cyrus nasıl akıllıca bir oyun oynayabileceğini biliyordu. Çünkü arkasındaki gölgelerden, başka bir altın tilki daha çıktı.

Sonra arkalarından iki tane daha.

Hemen arkasından dört tane daha.

Birbirinin aynısı sekiz altın tilki, korkuluğun arkasında sıralanarak eş zamanlı olarak eğildiler. Yedi sahtekâr ve sadece bir prens...

Zemin kata iner inmez etrafları kuşatıldı. Orkestradan bir melodi yükselerek onları dans alanına yöneltti. Gözleri iri iri açılmış olan umutlu kızlar dalgın dalgın gülümsüyordu.

Bu, *en az* üç saat daha sürecekti.

Gözümle çıkışı aradım.

Camilla, sanki kafamın arkasından görüyormuş gibi, "En azından bir saat kalmaya *çalış*," dedi.

Homurdanarak tatlı masasına yöneldim.

Dokuz zil çaldı. Şu sonuca vardım: Işıklar çok parlaktı, flörtler korkunçtu ve yediğim hamur işlerinden biri elbisemin korsesine bulaşmıştı. Kaderler izliyorsa, *onlar* bile burada olmamı istemiyordu.

Tilki maskeli beyleri takip edemiyordum ama ne zaman birine çok yaklaşısam o itişip kakışma girdabına sürükleniyordum ve hepsine, bağırımdan bir nefes uzaktaydım. *Siz kurbağa beyinliler, hiçbiriniz Cyrus'la evlenemeyeceksiniz; hepiniz kandırılıyorsunuz!*

Eriyip ördeğe daha çok benzeyen bir şeye dönüşen buzdan bir kuğu heykelinin gölgesindeki bir koltuğa çöktüm. Masalara yığılmış o kadar çok yiyecek vardı ki bazı pastalara hiç dokunulmamıştı. Başka bir masada, ekmekten yapılmış gerçek boyutlu bir ejderha vardı, kesesi meyve ve çikolatadan yapılmış paralarla doldurulmuştu. Üç kat üst üste dizilmiş yaban mersini, beze ve limondan oluşan en sevdiğim pastadan dilimler kesmeye başladım.

Camilla, bir tepsi dolusu içkiyi çalarken benim orada olduğumu gördü. “Ne yapıyorsun?”

“Üç dilim pasta ve beş dilim pişmanlık yiyorum, ne yapıyor muşum gibi görünüyor?”

İkinci dilimden sonra, öldürmek istemediğim tek kişiyi gördüm. Elinde şarap kadehi, kıvrıcık saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, fildişinden basit bir maske ve kireç tüylü acayip bir şapka takmış olan Dante Esparsa, sefaletimin ortağı.

Üniversiteden kendi arkadaş çevresi ile birlikteydi. “Esparsa, şansımız nedir?” diye beyefendilerden birinin sorduğunu duydum. “Majesteleri kesinlikle bir gelin seçecek ancak sevgili seçimi konusunda yeterince tartışma olmadı. Fırsatımız olsa bu olaylara aldirış etmezdim.”

Dante, “Korkarım bu şansın yok denecek kadar az,” dedi.

“Biz yabancılara, bu kadar uzun süredir Cyrus’ın gözdesi olmanın alışılmadık geldiğini kabul etmelisin.”

Dante’nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Arkadaşları kötü niyetli olmasa bile mesaj açıktı. Prens onunla ilgilenmiyorsa neden yabancı birini diğerlerine tercih ediyordu? “Sohbetimin başka hüneler gerektirecek kadar sıkıcı olduğunu mu ima ediyorsun? Hakarete mi uğradım yoksa gurur mu duymalıyım, bilmiyorum.”

Arkadaşları kahkaha attı. Dirseğine dokundum ve Dante beni görünce memnuniyetle çemberden uzaklaştı. “Vay, vay, vay... Perilerin ne getirdiğine bir bakın. Camilla’ya bir şans vermeye mi çalşıyorsunuz?”

Kızarak bir elimle göğsümü kapattım. “Kapa çeneni.”

“Hoş görünüyorsun.”

“Kendim gibi hissetmiyorum.”

“Seni temin ederim ki elbiselerin içinde de acınası olabilirsin.”

Omzunun üzerinden baktı. Arkadaşları, onsuz şarküteri masasına baskın düzenlemişti. “*Teşekkür* ederim. Önce sarhoş olmasaydım çıldırırdım. Beyler kimseyi tavlayamıyor ve hanımların da Cyrus’ı bulması gerekiyor.” Dante eldivenli elimi tuttu ve eğilerek komplo kurarcasına fısıldadı, “Demek Cyrus’ın gerçek aşkını buldun, ha?”

“Öyle umuyorum,” dedim soluk bir gülümsemeyle. Dante’ye yalan söylemekten hoşlanmıyordum.

“Kesinlikle haksızlık. Öpüşmeyi hayal ediyorsun ve bu bir kehanet oluyor. Onunla öpüşme hayalleri kuruyordun ve *ıslak uyan-dın, değil mi?*”

Kaşlarımı çattım. “Peki ya sen?”

O da kaşlarını çattı.

Dans alanı, ziyaretçilerimin ipliklerinde gördüğüm gibi vals yapan tilkiler ve dönen elbiselerle doluydu. Müzik sustukça, yeni bir dansçı grubu ayaklarını sürüyerek piste geliyordu.

Dante beni öne doğru itti. “Dans edelim mi?”

Gözlerimin önünde yanıp sönen gerçek bir korkuyla karşı çıktım. “Nasıl dans edileceğini bilmiyorum...”

Kolunu belime doladı. Eli, sırtımda dokunduğu yeri ısıtıyordu. “Sadece rahatla.”

Öylesine sallanmaya başladım. Sonra Dante hareket ettikçe omurgam düzeldi ve ayaklarım yerinden kalktı. Neredeyse sihir gibi, mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorduk.

Aslında gerçekten de sihirdi.

Ayaklarıma baktım. “Bu ayakkabılar sihirli.”

“Hizmetçi Eina’ya, senin elbiseni oluşturan perilere bir iki istekte bulunmasını söylemiş olabilirim. Yoksa bu konunun, baloya

katılman için Camilla'nın seni her gün zorlamasıyla hiçbir ilgisi yok. Emrinde üç peri var, onları da kullanabilirsin. Saraydaki herkes *iki* taneye sahip olmak için cinayet işlerdi."

"Yani bu dekolte... *senin* hatan mı?"

"Ah, hayır, o Camilla yüzünden. Lütfen, benim bir klasım var." Dante göz kırptı. "Ama bu gece çok hoş görünüyorsun."

Bir saniye bakıştıktan sonra beni döndürdü ve müziğin kreşendosu düşüncelerimi alıp götürdü. Dante dans edebiliyordu, bir prensle rekabet etmese ve tüm Balicanların ağaçlara takıntılı taşra mistikleri olduğunu varsaymasalardı -ki bu onların kayıydı- herkesi bayıltabilecek türden uzun, esmer ve yakışıklıydı.

Ama Dante bile zihnimi endişelerimden tamamen uzaklaştıramadı ve bu belli oluyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Gördüğüm bazı görüleri düşünüyorum." Onları düşünmeyi *durduramıyordum*. "Cyrus bu gece ya da başka bir zamanda âşık olsa bile bu, Felicita'nın son kehanetinin bozulduğu anlamına gelmez. Aynı şekilde, başka kötü bir şey olmayacağını da. Olacağından da değil ama... Bu küçük parçalar bir araya geliyor."

"Kötü bir şey olursa," dedi Dante, yumuşak gülümsemesi ve tepesinde yıldız mumlarından oluşan bir haleyle, "Her şey umutsuz görüldüğünde her zaman yaptığımız şeyi yapacağız."

Ona baktım.

"Umut edeceğiz."

"Bu, berbat bir cevaptı. Bilmeni isterim."

Güldü. Şarkı bitti ve pistten çıkarken bana eşlik etti. Dans etmeyi bırakınca büyü bozulduğu için ayaklarım titremeye başlamıştı.

"Gerçek aşka inanır mısınız?" diye sordum "Dürüst ol." Bir parçam, sırf inanacak bir şeye sahip olmak için Dante'nin evet dediğini duymak istiyordu.

"Bu... Karışık."

“Herkes böyle der.”

“Hayır, demek istediğim, bir tarih dersi içeriyor,” dedi ifade-sizce.

Bir garsonun elinden dolu bir şarap sürahesi kaptığımda, sevgi dolu ve mağlup bir iç çekişle başımı çıkışa doğru salladım. “Eh, her şey bundan daha iyidir.”

Saat onu vurduktan bir süre sonra, Dante ve ben bahçelerin unutulmuş bir köşesinde, kucağımızda maskelerle sarhoş ve ısınmış bir hâlde oturuyorduk. Etrafımız incir ağaçları ve bedensiz mermer kafalarla çevriliydi. Görünüşe göre sarayın kırık heykelleri için yapılmış bir mezarlığa denk gelmiştik. Zaten konuşmadıkları için balo salonundaki herkesten daha iyi arkadaşlık ediyorlardı.

Dante beni, şu anki kralımızın adaşı ve Cyrus’ın büyük-büyük-büyükbabası olan Birinci Emilius’un hikâyesiyle eğlendiriyordu. Çağlar boyunca, daha çok Prens ve Köylü olarak bilinen bir aşk hikâyesi vardı.

Yüzyıllar önce, şimdiki Auvény’yi oluşturan topraklar küçük ve bölünmüş hâldeydi. Bu yüzden çoğu yalnızca tek bir hükümdar görecektir kadar ayakta kalabiliyordu. Birinci Emilius çocukken, topraklar yeni yeni tek bayrak altında birleşiyordu. En uzak-taki bölgelerin lordları yoktu ve çoğunlukla çiftçilerdi. Başkent onlara, bu düzenin getirdiği vergiler ve yasalarla bir sistem kurmaya çalışmıştı ama onlar isyan etmişlerdi.

Bu süre zarfında, asilerin bir cadısı Kaderleri çağırmıştı. On altıncı doğum gününe kadar bu savaş bitmezse, prensi boğuk bir sesle şarkı söylemesi ve ayakları sakat kalana kadar dans etmesi için lanetlemelerini istedi. Dükler gülererek, kazandıklarında savaşmayı bırakacaklarını söylediler. Ancak mevsimler çabuk geçti ve prens on altı yaşına geldiğinde savaş alanlarını hâlâ duman kaplıyordu.

Ayaklarını yere vurmaya başladı. Şarkısı tüm gün boyunca sürüyordu.

Kraliçe, Emilius'un durumunu gizlemek için özel bir balo düzenledi. On dört gün dans ettikten sonra Giraldine adında bir köylü kızı geldi. Giraldine'in sarayda bile olmaması gerekiyordu, zalim ve ölümlü olan her şey kızı ondan uzak tutmak için toplanmıştı. Ancak kız, o kadar saf yürekliydi ki Kaderler araya girdi. Onu kristalden bir arabaya bindirdiler. Periler ona öyle narin bir elbise diktiler ki bir fısıltı bile onu kırıştırabilirdi. Balo salonunun karşısından prensin bakışlarıyla buluştu. Prens, onun güzelliği karşısında o kadar şaşırılmıştı ki sesi çoktan gitmiş olmasına rağmen olduğu yerde donakalmış ve elini uzatmıştı.

Lanet bozulmuştu. Masallar kendilerini yazdı.

"Ya da," dedi Dante sürahiyi kaldırıp bir yudum daha alırken, "Şunu bir düşün: Giraldine başarısız bir devrimin külleri arasında doğmuş normal bir kızdı. Yaşlı Emilius ondan yeterince hoşlanıyordu, herkes hoşlanırken onun da böyle hissedip hissetmemesi gerçekten önemli değildi. Onu seçmesinin nedeni tam da buydu... Çünkü o, erkeklerin uğrunda savaşa gireceği türden parlak, genç bir güzeldi ki uğruna savaşa da girdiler. Adamlar ona karşı değil, onun için savaşa girsinler diye onunla evlendi."

"Birinci Emilius'un lanetinin isyanları sona erdirmek için uydurulduğunu mu düşünüyorsun?"

Ben bir sonraki yudumu aldıktan sonra, Dante sürahide son kalanları da ağzına boşalttı. "Dans eden bir prens yanılışmasını iki hafta boyunca sürdürmek zor değil ve barda bir gece geçirdikten sonra sesin kısılarak şarkı söyleyebilirsiniz. İki yüz yıl sonra, gerçeğin ne olduğunu kim bilebilir? Peki, gerçek aşka inanıyor muyum? Böyle hikâyelere inanır mıyım? Cevap her gün değişiyor."

Başımı iki yana salladım. "Kaderlerin neden bize karıştığını anlamıyorum."

“Balıcan hikâyeleri, Kaderlere insani nitelikler katıyor. Kinci, fevri, sempatik olabilirler...”

“Olduklarına eminim.”

“Onlarla doğrudan konuşmuş gibi konuşuyorsun.”

“Belki de konuşmuşumdur.”

“Aha,, bana sırlarını söyle, Kâhin Violet Hanım.” Gözleri parlak, yüzü kıpkırmızıydı; biraz fazla yaklaşmıştı ve o an dudaklarımı onunkine bastırmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Bu şarap yüzündendi. Ayrıca dans ettiğimizde kıvılcımlanan biraz meraktan. Daha önce hiç kimseyle öpüşmemiştim. Roman-tizmi pek düşünmezdim. İnsanlar Kâhin hakkında bu şekilde düşünmezlerdi ve kabul edelim, bir ısırgan otu kadar çekiciydim. Camilla içine kapanık, alaycı ve riske girmekten korkan biri olduğumu düşünebilirdi ama sonları başlangıçlardan daha net görürdüm ve kimseye kendimi adayabilecek bir kalbim yoktu. Bunun yapabileceğim en özverili şey olduğunu kabul etmiştim.

Aşka inandığım kadar yokluğuna da inanıyordum. Hoşgörüyü, alışkanlığa ve karşılıklı bağımlılığa inanıyordum. Ve umarım bu kadarı yeterliydi. Dante’nin ince kemikleri ve gamzeli gülümsemesi dikkatimi dağıtsa da onun kalbiyle asla pazarlık etmezdim, dünyada sahip olduğum iki arkadaşımın biri oydu.

Dik oturarak maskemi tekrar taktım. “Sana sırlarımı başka bir gece anlatırım. Kuleye geri dönmeliyim.”

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama aynı zamanda oldukça da sarhoştı. “Saat on bire geliyor. Biraz daha kalabiliriz.” Loş ışık, bir kaplan gözü gibi yanaklarına yansdı ve bakışlarının siyahlığında parıldadı.

“Zaten her şeyin nasıl olduğunu rüyamda gördüm. O kadar da heyecan verici değildi.” Kalktığımda gecenin serinliği kolumdan aşağı yayıldı. Çalı labirentinden geçen bir kestirme, kuleme giden

en iyi yoldu. Karanlıktı ama buradaki ilk yıllarımda oradan yüzlerce kez geçmiştım.

Korseme takılı olan bir gül kurdelesini çözüp onu öptüm ve gri ipeği Dante'nin bileğine bağladım. "Geceyi buna değer kıldığın için teşekkürler. Şehir ayıldığında görüşürüz."

Lanet çalı labirentinin içinde kayboldum.

Bunun olacağı belliydi ama alkol bana buradan çıkmayı başarabileceğimi söylemişti. Çitlerin üzerinden kulemi görebiliyordum ama ona ulaşamıyordum.

Köşeyi döndüm. Sarayın gürültüsü başka bir bitki duvarının arkasında kayboldu. Çıkmaz sokak. Geri dönüp diğer tarafa döndüm.

"Ah!"

Beyaz takım elbiseli bir beyefendi beni çalılarının arasına doğru itti. Dallar omuzlarımı tırmaladı. Koluma da şarap sıçramıştı.

"Hanımefendi..." Dirseklerimden tutup elbiseme takılan ince dalları silkeledi. Bir eliyle kadehi dengede tutarken boştaki eliyle şarabı sildi. Korseme uzanması ihtimaline karşı geri çekildim. Bu balo gerçekten daha kötüye gidemezdi. "İçtenlikle özür dilerim. İyi misiniz?"

Ses içimde bir şeyleri titretti, tanıdıktı. Gözlerim maskesine kaydı ve neredeyse tökezleyecektim.

Rüyamdakine fazlasıyla benzeyen bir canavarın sureti tepeden bana bakıyordu. Maskesinin burnu bir geyiğinki gibi sivri ve tüylüydü. Narin sarmaşıklar saçlarında altın rengi çizgiler yaratmıştı ve derin kızıl buklelerine parıltılı bir pudra serpilmişti. Yazın ışıltısından doğmuş gibi görünüyordu. Dönüşümünü tamamlayan, kafasından kıvrılan bir dizi kristal boynuzdu. Spiralleri boyunca kan gibi kırmızı güller açmıştı.

“Özür dilerim, ben... bunun bir mazereti yok, değil mi?” Sahte suratın keskin bakışları üzerimde gezindi. Cazibe asla gözleri de-ğiştirmezdi, çok anlamlı bakıyorlardı ve sihir onları tuhaf ve katı bir şeye çevirmişti.

Bunlar Cyrus’ın gözleriydi.

Ama o burada olamazdı. Eğer o buradaysa, o zaman herkesin başına üşüştüğü altın tilkiler...

“Hanımefendi?”

“Burada ne yapıyorsun? Neden böyle giyindin?” şaşkınlığım azalmıyordu. Diğerlerinin üstüne eklenecek bir tesadüf daha ya-şanmıştı. Karşılaşabileceğim o kadar insan arasında, gecenin la-netli prensi Cyrus’a rastlamıştım.

Dünya dönmeye başlamıştı. Sarhoştum. Olmayan şeyler gö-rüyordum. Ondan uzaklaşarak karanlıkta daha iyi görebileceğim bir yer aradım. İki adım attıktan sonra beni yeniden yakaladı. O an maskem kaydı.

“Violet?” Sesi tamamen değışti, artık alçak ve keskindi. Bu *oydu*.

“Tebrikler,” diye mırıldandım, geç kalmış bir utanç dalgası be-denime yayılırken. Maskemin gümüş renkli tüylerini düzelttim. “Kolaylaştırdım değil mi? Balo salonunda flört etmek isteyenleri başından savmak için kullanacağın tuzağı göremedim.”

Ağzının kenarı kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hâlâ kolları-nın arasındaydım ve parmaklarının sıcaklığı elbisemden içeri sızı-yordu. “Kabul et, harika bir numaraydı. Sekiz tilki maskesi sipa-riş et, onları göz kamaştırıcı şovmenlere ver ve kimse başka hiçbir şeye aldırış etmesin.”

“Ve sen de... *böyle* giyinmeye mi karar verdin?”

Uzandı ve sarmaşıklardan küçük bir gül goncası kopardı. “Bir canavar gibi görünsem de gerçek aşkım bunu sorun etmez. Bali-can Kâhin’i maskemin bir görüntüsünü tarif etti ve ben de bunun mükemmel olduğunu düşündüm. Kışkırtıcı. Ayrıca herkes bensiz

eğleniyor ve ben saat on biri bekleyebilirim. Tabii, kehanetin güvenileirse.”

Kendime geldim, gururum bana aptalca bir şey söyletmeden önce derin bir nefes aldım. Haftalarca süren planlamayı son dakikada mahvetmeyecektim. “İyi eğlenceler. Kuleme geri dönüyorum.” Tekrar kendi ayaklarıma takılmamak için eteğimi kaldırdım ve yürüdüğüm yolun beni labirentin çıkışına götürmesini umdum.

“Karşılık vermeyecek misin? Genelde son sözü söylemeyi seversin.”

Cyrus’ın bana tuzak kurduğunu biliyordum ama kendinden çok memnundu. “Kavga mı arıyorsun?” Çok imrendiği sırtışıyla onun alanına adım attım. “Rol yapmana rağmen hep öylesin. *Hile* diğer bir deyişle *yalan* değil midir? Gerçek şu ki biraz sinsi ve kurt gibi olmayı seviyorsun. Biraz benim gibi...”

“Ben senin gibi değilim.”

“Haklısın. Olduğumdan daha iyiymişim gibi davranmıyorum.” Davranışlarındaki fark, benim başka biri olduğumu düşündüğü o otuz saniyedeki kadar net olmamıştı.

Başını eğdi. Kristal boynuzları parlıyordu. Küçük adımlarda, yaptığımız dansta birbirimizin etrafında dönüyorduk.

“Benden nefret ediyorsun,” dedi Cyrus.

“Senden nefret etmiyorum. Bu çok fazla çaba gerektirir. Ama birisi yapmalı.”

“O zaman bana sinirlisin.”

Alay ederek konuşmaya devam ettim: “Sana sinirli olmamın tüm nedenlerini listelememi istiyorsan, bir şişe daha şarap al.”

“Benden korkuyor musun?”

Sadece güldüm.

Nefesi geceye çıplak bir sis gibi yayıldı. “Bir keresinde konu sen olunca neden korktuğumu sormuştun. Benden korksaydın

benimkiyle aynı nedenden olurdu. Birbirimizi mahvedebiliriz ve bunu yapmaktan çekinmeyiz.”

“Bu bir tehdit mi?”

Cyrus gülümsedi. Yüzünün geri kalanı canavar maskesinin arkasına gizlenmişken başka hiçbir şeyi çözemedim.

“Senden korkmuyorum,” diye fısıldadım, uzaktan gelen bir gümbürtü kulaklarımda yankılandığında.

“Birbirimize karşı dürüst olmazsak kral ve Kâhin olarak birlikte çalışamayız.”

Eldivenlerimi çıkardım. “Eğer gerçekten dürüst olmak istiyorsan...”

Cyrus uzaklaşmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım. Ellini yakaladım, kadehi dökülürken geleceğin iplikleri zihnime akmaya başladı.

Düşüncelerinin ön saflarında gergin, eski bir yaranın öfkesiyle nabız gibi atan bir görüntü vardı. Kendi gözlerimle hatırladığım tanıdık bir sahne belirdi.

Hâlâ günü, bir ömür öncesini düşünüyordu. Sadece zihninde, hatıra şöyleydi:

Bir kız birdenbire geldi ve onu Kaderlerin bir lütfu gibi ölümden kurtardı. Kirli ve sevimli bir şeydi. Bir mucize.

Kızı eve, aç babasına ve aç sarayına getirdi. Onu bir kuleye yerleştirdiler, kendi açlığını gideren sözler fısıldadılar.

Çocuk, kızın her şeyden uzaklaştırılmasını izledi.

Kızın dönüştüğü sivri dilli ve kurnaz hâlimden nefret ediyordu.

Kızı bu hâle getirdikleri için herkesten nefret ediyordu.

Cyrus kendini serbest bırakırken dudaklarım sorgulayarak aralandı. Gülmek istiyordum. “Sakin bana seni kurtaran kızın nereye gittiğini merak ettiğini söyleme.” Fısıldadığım cümleyi alay ederek yumuşatmaya çalıştım ama tam olarak inanmıyordum. “Kimse beni böyle olmaya zorlamadı. Sokaklardan kurtulmak için çaresizdim. Seni, o kuleye sahip olmak için kullandım, hepsi bu.”

Sarayda yaşamak beni soğuk bir insan yapmıştı ama bu seçimi kendim yapmıştım.

Bakışları gergindi. “Kalpsiz olmak gurur verici olmalı.”

“Ben kendim olmanın sonuçlarını biliyorum. Sen biliyor musun?”

Prens bana tehlikeli bir şeymişim gibi bakarken balo, şehir ve yıldızlar hiç bu kadar uzak hissettirmemişti. Kalbini söküp almak istiyordum.

“O kadar kızgın olmadığını mı düşünüyorsun?” Bir adım daha yaklaştım. Bundan, hiç hoşlanmadığımı iddia edemeyecek kadar zevk alıyordum. “Yanında yürüdüğüm her gün sana, sandığın gibi bir kız olmadığımı hatırlatıyorum. Babanın sevgisini çaldığımı ve burada sensiz bir hayat kurduğumu gösteriyorum.”

Bir adım daha attım. Göğüslerimiz inip kalkarken vücutlarımız birbirine değiyordu. Gömleğinin altından kalp atışlarını hissedebiliyordum. Belki de benimkiydi. Artık büyümüştük; yakanmaktan kaçınmak için yeterince hızlı kaçtığımız sürece, istediğimiz gibi bağırıp çağıran, yıllar önce büyümekte olan çocuklar gibi değildik. Dünyalarımız hırsla gölgelenerek genişlemiş ve kararmıştı.

İsteyerek.

Dudakları o kadar yakındı ki dudaklarındaki şarabı tadabiliyordum. Başparmağı boğazımda gezinirken, eli sanki ilerlememi durdurmak ya da beni daha yakınına çekmek istercesine boğazımı sıktı.

Çanlar çalmaya başladı. Saat on biri vurmuştu.

“Git, kaderindekiyle tanış,” diye tısladım.

Ağzı tiksintiyle kıvrılan Cyrus gitmeme izin verdi.

9. BÖLÜM

Fikrimi değiştirdim. Kendi uydurduğum hikâyeye tanık olmak istiyordum. Cyrus'ı kimin kollarına gönderdiğimi bilmek istiyordum.

Ve bu lanet labirentten çıkmam gerekiyordu.

Saraya giden Cyrus'ı takip ettim. Yol boyunca beni görmezden geldi. Balo salonundaki gürültü azalmıştı. İnsanların çok içmekten uykusu gelmişti. Altın tilkilerin etrafındaki sürüler bile azalmıştı.

Prens aralarından geçerken kalabalığın arasında şaşkınlık nidaları yükseldi. Bir canavar, kostümün ya da taktığı güzel güllerle kaplı maskenin içinde bile ürkütücüydü. Kaderleri kışkırtıyordu ama belki de zaten bunu yapmak istiyordu.

Kızı henüz görmemiştim. Daha yüksek bir noktaya çıkmak üzereydim ki kafatasımın arkasındaki bir his dikkatimi çekti. Balo salonunun girişine doğru döndüm.

İki tane Kader isimli kemerli heykelin altında silüetini gördüğüm bir insan figürü tek başına duruyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Kız gölgelerden ayrıldı. Yüzünün yarısı bir kelebek maskesinin arkasına gizlenmişti, görünen yüz hatları bir porselen bebek ustasının en iyi eseri kadar narindi. Elbisesi, çocukların rüyaları

ve yetişkinlerin kıskançlıklarından yapılmış gibiydi. Yeşil kumaş, onu Peri Ormanı'nda açan çiçekler gibi sarıyordu. Parıldayan buhara dönüştükçe ilkbahar yeşilinden, sonbahar altın rengine dönüşen taç yaprakları ve yeşil yapraklar dökülüyordu. Eteklerine perilerin bile gıpta ile baktığı, bir sürü altın renkli şakayık yayılmıştı.

Çok şatafatlıydı. Camilla bile bu elbiseyi fazla bulurdu. Ama nasıl olduğunu anlamasam da kız güzel görünüyordu. Onu bir prensin kaderindeki eşten daha aşağısı olarak tanımlayamazdım. En azından, *birinin* kaderiydi.

Bu oydu. O olmalıydı.

Başlar o tarafa dönmeye başladı. Havaya bir tatlılık yayıldı. Kalabalığın ucundaki canavar prensi gördüğümde hâlâ kendinden geçmiş bir geyik gibiydi. Bir çift olmuşlardı, gül boynuzlu canavar ve perilerin kutsadığı gelin...

Göz ucuyla Camilla'nın bana el salladığını görebiliyordum ama henüz bakışlarımı ayırmaya hazır değildim. Bu hikâyeyi sonuna kadar izlemeliydim.

Tilki maskeli sekiz beyefendi, kıza doğru yürüdü. Kimse itiraz etmiyordu, muhtemelen tilkileri ondan daha çok kıskanıyorlardı. Hepsi birden elini uzatıp koro hâlinde, "İlk dansı bana lütfeder misiniz?" dediler.

Kız hepsini gözden geçirdi. Herkes nefesini tutmuş, doğru olanı seçebilecek mi diye merak ediyordu.

"Onunla dans etmek istiyorum." Onları geçerek canavarı işaret etti.

Salona mırıldanmalar yayıldı. Ayık olanlar yavaş yavaş tilkilerle olan aldatmacanın farkına varıyorlardı. Gerçek Prens Cyrus, sanki kızın varlığından büyülenmiş ve hayal ettiği kadarıyla onun için var olmasından korkuyormuş gibi tereddütle onun elini tuttu. Sonunda, onun için önceden bildirilen bir gelecek gerçek olmuştu.

Müzik kaldığı yerden devam etti. Kalabalık hızla etraflarını sardı. Cyrus'ın kristal boynuzlarının uçları dışında çifti göremiyordum.

Birisi bileğimi tuttu.

Tökezleyerek döndüm. Korkunç bir tavus kuşu elini kaldırmış bana bakıyordu. "Camilla?"

"Odadaki en güzel kız kim?" diye gürledi. Elinde batırmaya hazır keskin bir iğne vardı.

"Ne..."

"Bunu sana batırmadan önce bana cevap ver!"

"S... sen!" Geri çekildim. "Ne yapıyorsun, Camilla?"

Burun delikleri genişlerken iğneyi indirdi. "Şu çiçekli elbiseli kız. Balkabağı arabasından daha büyüğü. Bence o bir cadı ya da... Bilmiyorum." Kolumdan tutarak beni üst sahanlığa çıkan merdivenlere doğru çekti. Kendi başparmağı kanlıydı, bileğime bir leke bulaştırdı ve elbisemin kolunda cızırtılı bir delik açtı.

"Dikkatli ol! Cazibeyi eritiyorsun."

Camilla beni nerdeyse hiç dinlemedi. Gözleri aşağıda, kardeşinin gizemli kızın önünde eğildiği yerdeydi. "Hiç böyle bir şey görmedim. O elbiseyi onun üzerinden çıkarmalıyım."

Ahlaksız bir espriyi ağızımdan kaçırmadan önce dilimi ısırđım. "Camilla, dur." Ona gerçeği söylemem de mümkündü. Her şeyi çok geçmeden zaten öğrenecekti. Sesimi en kısık hâline gelene kadar alçalttım. "Bunu gizlice baban ayarladı. Bu kız... önceden seçilmişti. Benden, Cyrus'a onun gerçek aşkı olduğunu söylememi istedi."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "O kim?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

"O zaman, üzerindeki peri büyüğü *bunu* yapacak kadar güçlüyse, bu *tamamen yabancı* kız, babamı da büyülemiş olabilir mi?"

"*Neyi* yapacak kadar güçlüyse?"

“Cazibe. Fazladan cazibe dokunuşu.” Camilla, sanki bu odadaki en tuhaf yaratık benmişim gibi bana komik bir bakış attı. Başını salladı. “Seni neredeyse hiç etkilemiyor, değil mi? Bu, Cyrus’ı hep hayal kırıklığına uğrattı.”

Sadece daha fazla sorum vardı. “Ben hâlâ...”

“Baksana, kız nasıl dikkat çekiyor. İnsanların bana ve erkek kardeşime baktığı gibi ama çok, çok daha güçlü.” Camilla, dans eden çifte bakarken tepsisi kayan bir hizmetçinin önünde parmaklarını şaklattı ama bu bir fark yaratmadı. “Şans eseri bu kadar arzu edilir değiliz. Her zaman üzerimizde peri büyüsü var. Nasıl görüldüğümüzü değiştirmez ama bize özel bir çekicilik, karizma ekler, buna ne dersen de. Bize bakmadan duramazsın. Biraz etkililmiş gibi yap.”

Cyrus’ın etrafındaki sürekli çılgınlık... İkizlerden biri odaya girdiğinde insanların hemen *dikkatini çekerti*. “İşte bu yüzden herkes ikinize âşık...”

“Eh, arzu edilir olmaya *ihtiyacım* yok,” diye ekledi hemen.

“Kesinlikle,” ona katılıyordum.

“Cazibeler en çok bize zaten eğilimli olanlarda işe yarar, bu yüzden biri Cyrus’ı seviyorsa onu çok ama çok seviyordur. Kardeşim ve benim sahip olduklarımızı yönetmemiz için saraydaki perilerin üçüne de ihtiyacımız var. Bu kızdan cazibe *damlıyor*. Hissettiğim anda kendime iğne batırmayı akıl ettiğim için Kaderlere şükürler olsun.” Parmaklarını tırabzana vurdu. “Ne yapacağım... Onlara daha yakın olmalıyız... Ah! Benimle dans et!”

Camilla beni merdivenlerden aşağı itti ve dengemi korumak için kollarımla daire çizmek zorunda kaldım. Dante’nin aksine, prenses güçlü bir dans partneriydi. Daha cevap vermeden beni göğsüne bastırdı. Kolumu havaya kaldırdı ve ben itiraz ederken beni gösterişli bir poza soktu.

“Camilla!”

“Sessiz ol! Ve *odaklan!*” Kalabalığı ayırmak için birleşmiş ellerimizi bir koçbaşı gibi kullanarak bizi ileri doğru ilerletti. Camilla’nın geleceğinden iplikler zihnimde belirliyordu.

Kalabalık, Maskeli Hayvanat Bahçesi’nin duyurusunda onu alkışlıyordu.

İçinde bir damla kırmızı sıvı olan bir cam kolye...

Herkes kardeşinin kolundaki kıza bakarken, boş kahkahalarla dolu partiler...

Şu anda eğer Cyrus ve o kız, seyircilerin tüm bakışlarını cezbetmiyorsa, insanlar neden ikinci bir çift dansçının birdenbire sahneye çıktığını merak ediyor olabilirdi? Ben ve Camilla sarhoş bir danstan, neredeyse daha uygun adımlar attığımız bir mücadeleye doğru döndük. Yukarıdaki mum ışığı durmadan dönerken ben kendi bacaklarıma takılmayı başardım, büyümlü ayakkabılarım bile beni kurtaramazdı.

“Biraz daha yaklaşalım... Nasıl herkesin dikkatini bu kadar dağıtıyor? Hiç bu kadar etkili bir şey görmemiştim,” diye mırıldandı Camilla. “Tamam, paniğe kapılma.”

“Ben *çoktan* panikledim.”

Camilla cebinden bir bıçak çıkardı. Başparmağının yumuşak ucunu kesip kırmızıya dönüşünü izlerken yüzünü buruşturdu. Kalabalığın ucundaki bir hizmetçiden bir sürahi su aldı ve elini içine soktu.

Üzerime su ve kan sıçradı. Elbisemin kolları eriyince irkildim. “Ne...”

Tam kıızı hedef aldım. Kızın nefesi kesildi. Cyrus yavaş yavaş bizi fark etti.

Camilla ileri doğru koştu ve suyu üstlerine fırlattı.

“Ahh!”

Kızın maskesi kıvrılarak bozulmaya başladı. Çenesinden pembemsi su damlarken elleri yüzüne gitti. Elbisesinin incelendiğini, yeşilin solduğunu şimdiden görebiliyordum.

Cyrus, Camilla'ya doğru atıldı. Sürahiye elinden alıp kanlı avucunu yukarı doğru çevirdi. "Aklını mı kaçırdın?"

Kızı arkaya itti. "Seni büyülüyor..."

"Elbette büyülüyor! O benim gerçek aşkımdır!"

"Hayır, *kesinlikle değil*, seni kuş beyinli!"

"Kaçıyor!" diye bağırdı biri.

Balo salonunun kapıları gıcırdadı. Kız, arkasında sihir ağlayan elbisesi ile koşarak dışarı çıktı.

Bacağımda bir ıslaklık vardı. Aşağı doğru baktığımda maskem düştü. Tekrar yüzüme bastırdım.

Cazibem de dökülüyordu.

Biri beni omzumdan tuttu. Arkamı döndüğümde Cyrus'ın bakışlarıyla karşılaştım.

"Hepsi senin yüzünden, değil mi?" diye hırladı.

"Ben yapmadım... Camilla'ydı..." Elinden kaçtım. Sandığımdan daha kolaydı çünkü biraz büyü ve şarap karışımı onu şaşırtmıştı. Kalabalığın arasına dalarak arkasına saklanacak bir şey aradım ama kızın peşinden koşan insan güruhu beni çıkışa doğru itti.

Uzaklaşmam gerekiyordu.

Ben de koşmaya başladım. Yine sokaklardaki bir kız gibi, bir sandaletim eridiğinde neredeyse çıplak ayakla kalarak...

Elbisem paçavraya dönüşerek bacaklarımı açıkta bıraktı. Daha da hızlı koşmaya başladım.

Maskemden geriye kalanlara tutunarak gecenin karanlığına fırladım. Kirpiklerime düşen yağmur damlaları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Arkasındaki saray kapılarının ötesinde dönen parlak ışıklar yüzünden gizemli kızın profilinden fazlasını zar zor görebiliyordum. Gözlerimi kısarak perilerin parlayan şekillerini seçtim. Bir, iki, üç...

Nadir durumlarda, birden fazla peri aynı vasiyi tercih edebilirdi ancak iki periye sahip olmak genellikle bir periye sahip olmaktan daha kötüydü. Öyle durumlarda büyü gücü iki katına

çıkardı ancak periler yardımcı olmaktan daha çok birbirleriyle tartışırlardı. Üç periye sahip olmak ise sadece masallarda olurdu. Sarayın üç perisi vardı fakat bunlar büyük miktarda ambrosia ile satın alınmış ve kraliyet ailesi arasında paylaştırılmıştı. Söylen-tiye göre, birlikte çalışmaya istekli üç peri bulmaya çalışmak bir kâbustu. Bir mucizeden başka bir şey değildi.

Üçten fazlası ise duyulmamıştı.

O kızın arkasında tam beş tane peri vardı.

Kalabalığın gürültüsü yaklaşıyordu. Kulübenin kapısının arkasına koşup gölgesinde çömelerek saklandım. Arkama baktığımda kız gitmişti. Cyrus ise saray kapısında tek başına durmuş, sessiz sokaklara bakıyordu.

Muhafızların ve atların hazırlanmasını istedi. Dakikalar sonra Dante, yanında muhafızlar ve kalabalığın büyük bir kısmıyla birlikte şehre girdi.

Kaos içinde, bahçeleri aşarak kuleme geri döndüm. Kimse beni takip etmiyordu. Odama girer girmez sıırıslıklam olan ipeği çıkardım ve hâlâ nemli olan vücudumla yatağa girdim.

Ancak o zaman ayakkabımın tekini kaybettiğimi fark ettim.

10. BÖLÜM

B irisi kapıya vuruyordu. Yatağımda döndüm ve sesin durmasını bekledim. Soğuk geceliğim bana ikinci bir deri gibi yapıştı. Gün henüz tam doğmadığı için dışarısı hâlâ karanlıktı.

Alt kattaki kapı gıcırdadı. Tekrar tekrar gıcırdıyordu.

Yastığımı başımın üstüne çektim. Örtüleri kaldırmadan önce bu kuleyi kutsayan Kaderlere küfür dolu küçük bir dua fısıldadım. Sabahlığımı giyerken geceliğimin görünmemesi için önümü sıkıca kapattım.

Dün gece, geçmişimin derinliklerine havale etmekten çok mutlu olduğum bir bulanıklıktı. Onu kullandığımı söyleyerek müstakbel kralımızı kızdırmayı başarmıştım. Sonra gerçek aşkı olduğunu düşündüğü kızı uzaklaştırarak onu tekrar kızdırmıştım. Gerçi bu, şimdiki kralımızı da kızdıracaktı. Ayrıca, en başta zaten kimse beni sevmiyordu.

Ama bu saatte gergin olma zahmetine bile giremezdim. “Uyandım!” diye bağırdım, sanki ses geçirmezlik büyülerinin arasından beni duyabileceklermiş gibi. Bir mumla kehanet odasına indim. “Henüz güneş doğmadı ama Kaderler adına ayağa kalkmamı sağladın.”

Kapıyı açtım.

Cyrus tek başına bekleme odasında duruyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Üstünde hâlâ balodaki kıyafetleri vardı. Gömleğinin önü açıktı ve yakası dağılmıştı, bembeyaz giysili canavardan çok uzaktı. Ayaklarının üzerinde zor duruyordu, tatlı şarap ve yağmur kokuyordu. Elinde... *Benim ayakkabım* vardı. “Bunu unuttun.”

Ağzım açık bir şekilde ayakkabıyı elinden kaptım. “Bir trolle bar kavgasına mı girdin?” Tüm söyleyebileceğim buydu.

Burnunu ovuşturarak uzun bir iç çekti. “Bana doğruyu söyle, Violet. Kimdi o? Kaçan kız?”

Aklı, beş perinin yarattığı şaşkınlık ve korkudan dolayı hâlâ karışıkmiş gibi görünüyordu. Elbette Cyrus bütün gece onu aramamıştı. “Ben... onu zar zor gördüm. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?”

“Yorulдум.”

“Muhtemelen hâlâ uyumadığın içindir. Prenscik, daha *şafak* bile sökmemiş.”

“Yorulдум,” dedi tekrar. “Herkesin bana yalan söylemesinden ve bundan paçayı kurtarabileceğini düşünmesinden.”

“Neşeli bir sarhoş değil misin?”

“Kızın bir tuzak olduğunu biliyorum.”

Ağzımdan hangi kelimeler çıkmak isterse istesin sadece öksürük sesi duyuldu. Cyrus, yağmur suyu ve altın tozuyla ıslanmış saçının bir tutamını düzeltirken memnun bir yüz ifadesiyle yuvarı baktı. Her şeyi anlamıştı ve anlamamış olmayı diler gibi görünüyordu.

“Yani, içeri girebilir miyim?”

Ben cevap vermeyince, beni geçerek kehanet odasına girdi.

“Güneş Başkenti ile Verdant arasında tanıştığım her lordun bir planı vardı. Babamın da bir plan yaptığını öğrenmek beni şaşırtmadı,” dedi Cyrus ben kapıyı arkamdan kapatırken. “Benim onurlu bir yarım akıllı olduğumu düşündüğünü biliyorum ve

bunu çok takdir ediyorum. Sana küçük bir sır vereyim, düşmanlarımın beni hafife alması hoşuma gidiyor.”

Cümlelerime dikkat ettim. “Ben senin düşmanın mıyım?”

“Göreceğiz.” Gergindi. Odada volta atıyordu. “Dante kaçan kızın izini sürdü ve az önce bana onun kim olduğunu bulduğunu söyledi. Raya Solquezil. Balica’nın en büyük bölgesinin başkanı olan Lunesseli Raya. En büyük Peri Ormanı bölgesine ve en fazla nüfusa sahip olan kişi. Benim de gerçek aşkım olması ne büyük tesadüf.”

Mumu yere koydum. Şu anki kralımızda yeterince güven oluşturmuştum, müstakbel kralın güvenini onarmak daha iyiydi. “Baban ayarladı. Sadece kızın ne giyeceğini biliyordum. Bu kadar. Raya olduğunu bilmiyordum. Onun kim olduğunu bile bilmiyordum.” Balica Cumhuriyeti’nin tek bir hükümdarı yoktu, dört eyaletinin her biri için bir lider vardı: Lunesse, Gramina, Hypsi ve Solrook. Raya’nın adını sadece laf arasında duymuştum, onun pophohlanacak bir müttefik olduğu söylenmişti.

“Babam beni evli ve iş yarar hâlde görmek için can atıyordu. Ona ve sana şüphe avantajını vermeye istekliydim ancak bu oyunun amacı açıkça komşularımızı müttefikimiz hâline getirmek.”

Cyrus için neden bu kadar sürpriz olmuştu? Üstünde kehanet tehdidi olmasa da krallar asla aşk için evlenmezlerdi, faydalı ittifaklar ve faydalı bebekler yapmak için evlenirlerdi. “Şimdiye kadar gerçek aşkını bulamadıysan, beklemeye devam ettiğin takdirde insanların buna takılmayacağını düşünemezsin. Ve o kehaneti rüyamda gördüm...” Nasıl gitmişti? “Ya bu kız gerçekten senin gerçek...”

“O değil.” Cyrus benimle yüzleşmek için dönerken yüzünü ekşi bir ifade kapladı. Çok hızlı nefes alıyordu. Önünde sadece geceliğimle durduğumu fark ettim. Kızarak sabahlığımı sıkıca kavrayıp üzerime sardım. Bakışlarını dilek çeşmesine, perdelere, çıplak raflara -herhangi bir yere- çevirdi.

Kalbim bir uyarıda bulundu. Kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu. “Burada ne yapıyorsun, Cyrus?”

“Cevaplara ihtiyacım vardı. Ama her şeyi bildiğini iddia eden biri için pek bir şey bilmiyorsun.” Yeniden ayrılmış gibi görünüyordu. Kapiya doğru ilerlerken adımları sertti fakat onu engelledim.

“Gün doğarken kuleme daldın, tuzağı kuran *benmişim* gibi davrandın, oysa onun baban olduğunu çoktan anlamıştın...”

“Bu seninle ilgili değil,” dedi kesik kesik.

“Konu her zaman bana gelir!” Parmağımı göğsüne bastırdım. “Paranoyak olduğun konu ne olursa olsun, beni suçlayacaksın. Her zaman beni çünkü herkes senin saf ve acı dolu olduğunu düşünüyor ama ben seni daha iyi tanıyorum.”

Sözcükler dilimden onları çözümleyebildiğimden daha hızlı çıktı. Her zaman aklımın bir ucunda, onu köşeye sıkıştırmamı bekliyorlardı. “Ne kadar nefret etsen de karşısında rol yapmak zorunda olmadığın tek kişi benim. İşte buradasın. Bana nasıl baktığını görüyorum.” O yeşil gözleri ikiz uçurumlara dönüştü. “Benden nefret etmiyorsun. Daha iyisini bilmeseydim, beni istememek için elinden geleni yaptığını söyledim...”

Bir anda Cyrus’ın dudakları dudaklarımdaydı.

Kapiya çarptık. Vücudum, baskı yüzünden moraracaktı. *Boğucuydu.*

Teslim olma ve pusuya düşme... Şimdiye kadar yaptığı en doğru şeydi.

Damarlarımda dolaşan, herhangi bir şaraptan daha şiddetli olan sıcaklık, yaşadığım şoku bastırdı. Bu, hayallerimdeki o çekingen ilk öpücük değildi. Merakımı gidermek için yapacağım küçük bir hareket de değildi, bu bir saldırıydı. Kan davamız fiziksel hâle gelmişti. Ve o an anladım ki...

Ben de onu istiyordum.

Nasıl yumuşak olacağımı bilmiyordum. Aşka neredeyse hiç inanmazdım. Ama ben Cyrus'ın hayatındaki en kötü şeydim ve hiçbir şeyin tadı bundan daha tatlı olamazdı.

Kesik nefeslerimin arasında tutunacak bir şeyler aradım ve sadece gömleğini buldum. Parmaklarını çeneme yayarak dudaklarımı ayırdı ve beni daha sert öpmeye başladı. Tutuşu çok güçlüydü. Neredeyse dilini ısıracaktım. Kavga etmeden birbirimize uyum sağlayamıyorduk. Ama beden bedene geldiğimizde sonunda çakılan kibritler gibi tutuşmuştuk.

Başını arkaya doğru itmek, çenesindeki o altın makyajın tadına bakmak istiyordum. Bundan zevk almasını istiyordum.

Hayal ettiğimden çok daha fazlasını istiyordum.

Bir sonraki öpücüğümüze dişleri de katıldı. Dilimde kan ve kül tadı vardı. Gözlerimin arkasında güller açılıyordu.

İki parlak mavi ışık belirdi ve bir kıkırdama duyuldu. *Yanacakınız.*

Ellerimi Cyrus'tan çekerek uzaklaştım. İç içe geçmişlerdi.

Fark etti. Elimi tekrar tuttu ancak görüntü gitmişti. Arkasında şu anki durumu çözmeye yardımcı olmayan bir gelecek düğümü bırakarak kaybolmuştu. "Ne gördün?"

Başımı kapıya dayayımda ağrıdığını hissettim. Bilemezdi... Ne gördüğümü *sanıyordu*? Ama yüz ifadesinde farklı bir çaresizlik titreyordu, çenemi yukarı kaldırırken nazikti.

"Söyle bana, Violet."

"Bir şey görmedim."

"Yalancı." Şişmiş dudakları benimkileri sıyrıp geçti. "Seni ikna etmem mi gerekiyor?"

Ondan uzaklaştım, farkındalık intikamla geri geliyordu. "Kendini fazla büyütüyorsun."

Ama biz her zaman blöf yapardık. Boğazından bir kahkaha yükseldi. Cyrus yine de beni derin ve tatlı bir şekilde öptü, sanki

yapılacak en doğal şeymiş gibi. “Çok konuşuyorsun ama ne biliyorsun ki? Sadece *gördüklerini*.”

Elleri sabahlığının altına kayd. Vücudumda ve bacağımanın kıvrımlarında gezinerek geceliğimin kumaşını bir araya topladı. Soğuk hava bacaklarıma çarparken, parmak uçları tenime değince ürperdim.

“Cyrus,” diye inledim.

Onu ittim.

Sertçe yere düştüğünde dirsekleri sıyrılmıştı ve dudaklarından kan damlıyordu. Vücudumu sanki çıplakmışım gibi bir duygu kapladı ve sabahlığıma sarıldım. Tenim alev alev yanıyordu.

Cyrus göğsü kesik nefeslerle inip kalkarken düştüğü yerde kaldı. Başını geriye attı. “Şey, sanırım sen değilsin.”

“Ne?” Sesimin titremesinden nefret ediyordum. Yıkılmadan adım atabileceğimi sanmıyordum.

Acınası bir kahkahayla mırıldandı, “Ben ne yapıyorum?” Titreşen mum ışığı onu altın rengine çeviriyordu. Bakışları bana kayd, dudakları söylemeye cesaret edemediği sessiz sözcüklerle şekilleniyordu.

Sıçrayan bu his durmadı, dokunduğu her yerde derinleşen bir acıya dönüşüyordu. *Biz ne yapıyorduk?* “Cyrus...”

“Auveny’den gitmelisin,” dedi sessizce.

Her an bayılabilirdim. “Ne?”

“Kaderlerin seni nasıl başka bir yere yönlendirdiğine dair bir hikâye uydur.” Yutkundu, bakışları sertleşti. “Yue’ye, Balica’ya, Peri Ormanı’na git; umurumda değil. Burası dışında her yer olur.”

Cyrus ayağa kalkarken onu tekrar yere indirmeye çalıştım ama çenesi kasılmış hâlde beni kendinden uzaklaştırdı. Birkaç dakika önce ellerini benden uzak tutamazken, şimdi aynı *krallıkta* olma düşüncesine dayanamıyordu.

İçime bir ürperti yayıldı. Hayır, asla dayanamazdı. Beni her gördüğünde duyduğu tiksinti şimdi mantıklı geliyordu. Yalancı

olduğum için benden nefret etmiyordu. Sadece beni ve kendini kontrol edememesinden nefret ediyordu.

“Bunu daha da zorlaştırma. Dinlemeyeceğini biliyorum.” Kaşlarını çatmayı bıraktı ve Cyrus, dünyanın geri kalanının tanıdığı o sevecen, Yakışıklı Prens’e dönüştü: onurlu aptal.

Şansım varken dilini ısırmalıydım. “Benden kurtulmanın şimdi bu kadar kolay olduğunu sana düşündüren şey ne?”

“İnsanlara beni baloda sabote etmeye çalıştığını söyleyebilirim. Gerçek aşkımın üstüne kan damlattığını. Kıskanç bir cadı hakkındaki hikâyeye bayılıyorlar.” Saçını ve gömleğini düzelterek yanımdan geçip kapıya doğru gitti.

“Korkak,” diye alay ettim.

Gözlerini kapatarak kelimeyi içine çekti.

Gölgeli bekleme odasına doğru çıkışını takip ettim. Vücudumun tepkileri, hissetmem gereken her şeye ihanet ediyordu.

Korkak, korkak, korkak, *korkak*.

Şu anda bu kuleyi ateşe verebilirdim. Bir yanımda, sadece yaptığım en kötü şeyin Cyrus’ı öpmek olmadığını görebilmek için ne olduğuna dair kanıtları araştırmak istiyordu.

Adım attığımız basamaklar çıtırdıyor, ses merdiven boşluğunda yankılanıyordu. “Bundan kaçamazsın,” dedim ona yetiştiğimde.

Cyrus kıpırdamadan duruyordu, parmakları tırabzanı sıkıkmaktan bembeyaz olmuştu.

“Sen...”

“Şşh.”

Burada başka biri mi vardı? “Bırak...” *duysunlar*, demek istedim ama Cyrus titreyen eliyle ağzımı kapattı.

Göz bebeklerini canlandırıcı bir korku sarmıştı. Kulenin aşağıdaki tek giriş noktasını işaret etti.

Onu görmeden önce işittim: tuttuğumuz nefeslerin sessizliğini dolduran kısık, cızırtılı bir hırıltı.

Biri değil, bir şey.

Aşağıya baktığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Bildiğim hiçbir şey bu sesle eşleşmiyordu ve şimdi kalp atışlarım kulaklarımda olduğundan hiçbir şey duyamıyordum.

Devasa pençeli bir kol kapının kemerini kavradı. Ağaç ve gül yaprakları esinti ile uçuşuyordu. İri bir silüet şafağın loş ışığını engelledi.

Canavar.

İçeride manevralar yapıyordu, iki spiral şeklindeki boynuzu, aynı anda içeriye sığamayacak kadar büyüktü. Cyrus'ın baloda taktığı ince işlenmiş maske gibi değildi. Hayır, bu, rüyalarımda gördüğüm canavardı. Tüylü kürkü ve yosun tutmuş derisiyle zarafetten eser yoktu. Gövdesine takılmış dikenli böğürtlen dalları, çalılıklara yakalanmış bir kurt izlenimi veriyordu. Fakat daha önce hiç arka ayakları üzerinde duran bir kurt görmemiştim. Çocukları başıboş dolaştırmaktan caydırmak için anlatılan korkunç masal yaratıklarından biriydi.

Yaratık parıldayan yeşil gözleri, genişleyen burun delikleri ve dişleri ile merdiven boşluğuna bakıyordu. Burada olduğumuzu biliyordu, bir içgüdü beni uyardı. Kokumuzu içine çekme şeklinden, kafasının anlamlı bir şekilde yana eğilmesinden anlayabiliyordum.

Saldırmaya hazırlanıyordu.

“Kahretsin!” Prens de peşimden gelirken merdivenleri hızla çıkmaya başladım. Canavar merdiven boşluğuna çarpınca tüm bina titredi. Ayağıma takıldım ve zar zor tırabzana tutundum. Cyrus, iki adım atarak beni yakaladı ve yukarı çekti.

Bir tahta parçasının, canavarı uzak tutmaya yetmeyeceğini bil-meme rağmen korkudan beceriksizce odama açılan açık kapıya doğru atıldım. Canavarın bıçak kadar uzun pençelerinin parıltısını görebiliyordum. Kapana kısılacaktık.

Sırtıma keskin ve soğuk bir şey değdi. Döndüm, ellerim bekleme odasının köşesinde bir çiçek vazosu buldu. Arkamdaki şeye doğru fırlattım.

Porselen parçalandı. Canavar tökezledi.

Sağlam demirden yapılmış vazo sehпасına uzandım. Kendimi destekleyerek canavarı onunla geriye doğru ittim ve tekrar kendine gelmeden önce biraz zaman kazanmaya çalıştım.

Gözümün ucuyla çeliğin parladığını görebiliyordum. Yaratık kükrüyor, acı çekerek kolunu tutuyordu.

Cyrus, kılıcını çekmiş, etrafımda daireler çizerek onunla benim aramda duruyordu. Kime ait olduğunu bilmediğim kan, yanağını ve omzunu lekelemişti. “Git! Yardım getir! Ben dikkatini dağıttım.” Kılıcı tekrar indirdi.

Neredeyse hareket edemeyecek kadar şoktaydım. Merdivenlere giden açık bir yol buldum ve kavganın yanından geçerek fırladım. Kanamam vardı ve başım dönüyordu, her an bayılabilirdim ama başaramazsam ölürdük. Nasıl hayatta kalacağımı biliyordum ve bu, koşmayı asla bırakmamam gerektiği anlamına geliyordu.

Kuleden çıplak ayakla yapraklarla dolu sahanlığa çıkarken ciğerlerime soğuk hava doldu. Mücadele sesleri her adımda daha da arkamda kalıyordu. Eğer onlara ulaşabilirsem, saray kapılarının yanındaki köprünün karşısında muhafızlar vardı.

Ama.

Bacaklarım çok yavaştı.

Ya Cyrus’ın böyle ölmesi gerekiyorsa?

Kendimi kurtarabilirdim. Canavara karşı yenilmesine izin verebilirdim ve bu korkunç bir kaza olurdu. Kaderler istediğini alırdı. Zaten yaz bitmeden ölmesi gerekiyordu.

O kadar kolay, cezbedici, bir o kadar da akıllıca ve acımasızca bir seçimdi ki. Kendim için en iyisini istiyorsam yapmam gereken şey bu seçimdi. Cyrus gitmemi istiyordu ve bunu kendisi söylemişti. Birbirimizi mahvetmekten çekinmezdik.

Ama.

Beni korumuştı. Canavarla arama girmişti. Kendisi kaçabilecekken benim kaçmama izin vermişti.

Bu, ağzından çıkan kelimelerden daha anlamlı değil miydi?

Kinimi bir gün daha yutarak ciğerlerimin tüm gücüyle haykırdım, “Yardım edin! Muhafızlar! Biri yardım etsin!” Buna pişman olacaktım.

Arkamda beklediğimden daha yakın bir homurtu duydum. Aptalca bir şey yapıp köprüden geçerek saraya doğru koşmak yerine geri dönmeye karar verdim.

Keskin boynuzlu ikinci bir canavarın bakışları üzerimdeydi. “Hayır...”

Tekrar bağırma fırsat bulamadan beni yere çarptı ve pençesi göğsümü sıkıştırdı. Keskin pençesini çenemin alt tarafına bastırıyordu. Vücudum üstümdeki ağırlık yüzünden acı içindeydi. Burnuma taze toprak kokusu doldu.

Pençesini tırmaladım ve ben kıvranırken boğazımı delmesini engelleyecek kadar altına elimi sokmayı başardım.

Zihnimde görüntüler belirdi.

Tepedeki bir kulübenin etrafında koşturan kıvrırcık saçlı çocuklar babalarını çağırıyordu.

Tuğladan yapılmış bir salonda toplanan kalabalık bir Balican kasabası. Geceleri gerçekleşen gizemli saldırılar üzerine tartışıyorlardı.

Bir grup adam, ellerinde baltalarla sarmaşıklarla kaplı malikâneye yaklaşıyordu.

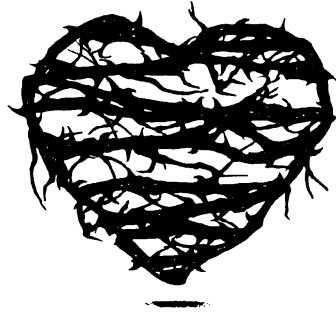
Gözlerimi kırıştırdım ve önümde sadece canavarın parlayan gözleri ve ölümün ağzı vardı.

Emir veren çığlıklar... Kemikleri kıran bir *gümbürtü*...

Canavar gerilirken gözlerindeki ışıltı kayboldu. Alnının ortasındaki arbalet okundan kan damlıyordu.

Üstüme yıkıldı. Kürkü ve gül yaprakları beni boğuyordu. Her şey düşünemeyecek kadar canımı yakıyordu. Uzaktan, metalin tatkırdamasını ve ayak seslerinin gümbürtüsünü duyuyordum.

Biri beni ezici ağırlıktan kurtardı. Karanlıkta duyduğum tek ses onunki olana kadar adımı tekrarladı.

11. BÖLÜM

*S*afak, puslu toprakların üzerinde yavaş yavaş sürünerek, altın ve yeşil renkli tepelerin üzerinden geçerek, vadilerden ve panjurlu pencerelerden, tüm ışığın durduğu Peri Ormanı'nın kenarına kadar çöktü. Kara bulutlar gökyüzünde gezinerek kül yağdırıyordu. Ormanlar yanıyordu.

Yakındaki bir köy sessizdi. Buruşuk, parçalanmış cesetler sokakları doldurmuştu. Dikenler, vücutları ve betonları yiyerek tüm kasabayı kaplayacak kadar büyüyordu. Yukarıda periler kanat çırpıyor, göz kırıyor ve toza dönüşüyordu.

Gölgelerden canavarlar yükseliyordu. Derisi yosunla kaplı, dişleri ve pençelerinden kıpkırmızı kan damlayan, çiçek açan güllerin yükseldiği iki boynuzlu canavarlar... Aç bir ormanın şingırdayan kemikleri ve hantal askerler gibi kırlarda usulca ilerliyorlardı.

Hapşırdım. Bütün vücudum acıyla kasıldı.

"Eh... gidin!" Eina'nın sesi net ve keskindi.

Gözlerimi kırptıştırarak açtım. Hizmetçi, üçlü peri grubunu böcekmiş gibi kovalıyordu. Hepsi kapıdan uçarak kaçtı.

Şatafatlı dekoru tanımıştım, sarayın sayısız misafir odalarından birindeydim. Oda, kana benzer bir tonda çok fazla kırmızı

kadife ile kaplanmıştı. Yakındaki bir tepside balık lapasının ve ekmeğin buharı tütüyordu. Midem kalktı.

Eina gri kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana baktı. “Ah, iyi. Biraz su iç. Tam bir gündür baygınsın.”

Büyük bir güçlkle dirseklerimin üzerinde doğruldum. Yatak alışık olduğumdan çok daha yumuşaktı ve ben sadece şilteye daha da gömülüydüm. Kaslarım sağlam ve işlevsel görünüyordu, sadece kasılmıştı ve bu konuda yüksek sesle şikâyet ediyorlardı. Zihnim garip bir şekilde tazelenmişti. Rüya görmüş olmama rağmen yıllardır uyuduğum en iyi uyku bu olabilirdi.

Periler bir şey mi yapmıştı?

Hâlâ ağızımda kürk tadı alabiliyordum. Eina’nın emrine uyduğum ve ilk sorumu sormadan önce bir bardak suyun tamamını içtim. “Cyrus nerede?”

“Majesteleri nişanını duyurmaya hazırlanıyor.”

“*Neyini?*” Bir anda dikleşip oturunca acıdan yüzüm buruştu. Kaburgalarım birbirinden ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

“Arkana yaslan, çocuğum. Hiçbir yerini kırmadın ama yine de berbat hâldesin,” diye azarladı Eina. “Kafan nasıl? Parmağımı takip et.”

Dilimi ısırarak Eina’nın testlerini yapmasına izin verdim. Olması gerekenden daha fazla başım dönüyordu. Bir sessizlik sırasında tekrar sordum, “Cyrus nişanlandı mı?”

“Leydi Raya. Tatlı şey. Balica’dan onca yolu geldi.”

Luness’den Raya Solquezil. Cyrus kim olduğunu öğrendiğinde ismini tükürür gibi söylemişti.

“Onu bulması iyi bir şey,” diye devam etti Eina, “tam da canavarlar geldiğinde.”

“Evet,” diye gönülsüzce katıldım. Dün gece başka neler olduğunu bilmiyordum. Morluklarım arasında en çok dudağımda hissettiğim acıyordu. “Canavarlara ne oldu?”

“Cesetlerini incelemek üzere bir yere götürdüler. Ama bu seni ilgilendirmez. Sadece dinlen.” Eina yorganı düzeltti, sanki kuleme dönme dürtümünü seziyormuş gibi beni iyice içine hapsetti. “Hâlâ temizlemeye çalıştığımız bir sürü gül bıraktılar. Bu... Felicita’nın son kehaneti miydi o zaman?”

“Başka ne olabilir, bilmiyorum.”

Başını salladı, endişesi kırışık yüz hatlarına yayılmıştı. Kimse bilinmeyeni düşünmekten hoşlanmazdı.

Bir gecede çok şey değişmişti. Gelecek gelmişti, hem önceden söylediğim gibiydi hem de beklediğim gibi değildi.

Kraliyet ikizleri büyüdüğü ve dul kralın yeni çocukları olmadığı için hizmetçinin bana ayıracak zamanı vardı. Eina bana arkadaşlık ederek ve beni tedavi ederek iyilik yaptığını düşünüyordu. Ben yemek yerken o kadar da kötü değildi ama kâsemdeki yulaf lapasını yalayıp yuttuktan sonra da uzun süre kaldı.

Görmem gereken insanlar vardı.

Sonunda bir sürahi taze su ve istediğim kitapları getirmek için ayrıldı. Kütüphane sarayın diğer tarafındaydı, o yüzden yorganı üzerimden atıp yatağın ayak ucundaki yedek kıyafetlere uzandım.

Sonra Camilla, bir kucak dolusu çiçek ve bir tabak kekle koşarak odaya girdi. “Yıldızlara şükürler olsun! Violet, yarı ölü gibisin!”

“Ben iyiyim.” Geceliğimi sıyrarak çıkardım. Kollarımı kaldırmak hâlâ acıyordu.

“Buraya getirildiğinde neredeyse ölmüştün.”

“Hiçbir yerim kırılmamış bile.” En kötü yaralanma, çenemde dikiş gerektiren bir yarıktı.

“Ayrıca Cyrus bana olanlar hakkında hiçbir şey söylemedi.”

“Yoruldum, Camilla,” diyerek onu taklit etti. “Ama seni bizzat saraya taşıyamayacak kadar yorgun değildi...”

Karmakarışık kıyafetlerimden kafamı çıkardım. “Ne yaptı?”

“...ve her şeyi ikinci elden duymak zorunda kaldım, Ziza Lace’den. Bilirsin ki o kadın şekerden yapılmış bir ev kadar güvenilirdir.” Camilla çiçekleri boş bir vazoya, pastayı masanın üzerine koydu ve yanıma çöktü. “Duydun mu? Cyrus nişanlandı. Onu durdurmaya çalıştım. O bir *cadı*, hâlâ bu fikrimin arkasındayım.”

“Leydi Raya?” Sadece zarif ve şaşkın silüetini hatırlıyordum.

“Teknik olarak sadece Raya. Babam ona bu isimle sesleniyor ki düzgün bir unvanı olabilsin. Balica’da soyluluk yok. Daha önce diploması ile uğraşmış olsaydı, Lunesse Başkanı daha makul bir eşleşme olurdu. Ve başkente *beş periyle* gelmeseydi. Bir peri, tamam, çok tatlısın. *Beş peri*? Beş peri, senin bir bela olduğunu gösterir!”

Keten bluzu üstüme geçirdim ve parlak sarı eteğin düğmelerini iliklemeye çalıştım. Camilla’nın haklı olduğu bir nokta vardı ama Camilla maskeli balodaki en heyecan verici şey olmadığı için de biraz rahatsızdı, bundan emindim. “İnsanları cezbetmek için kullandığın *üç perin var...*”

“Bu farklı!” Surat asıp açıklama yapmaktan vazgeçti. İkiyüzlülük kraliyet ailesinin bir özelliği idi. “En kötü yanı, arama ekibinden birinin Ziza’ya perilerden bahsetmesi ve ben ona yapmamasını söyleyemeden haberi *Kadınsı Şeyler*’de yayınlaması. Ziza, Raya’yı iyi gösteriyor. Raya’nın perileri hak ettiğini söylüyor, çünkü *‘prens gerçek aşkından başka kim bu kadar özel olabilir ki?’*” Öğürme sesi çıkardı.

“Ziza, bir sonraki kraliçenin çizmelerini yalamaya can atıyor.”

“Raya’nın başına herhangi bir taş takmadan önce kehaneti kırdığını gerçekten görmem gerekiyor. Ona zerre kadar güvenmiyorum.”

“Ben de. Ama önce onunla tanışmak isterim.” Ve umarım bu garip kızın -ya da kadının- ipliklerini okuyabilirdim. Onu gördüğümde Raya hemen hemen benim yaşımdaymış gibi gelmişti ama onun yıllardır Lunesse’in Başkanı olduğundan oldukça eminim.

Elimi saçımın arasından geçirip biraz şık görünmesi için omzumun üzerinden kıvırdım, sonra yalpalayarak ayağa kalktım. “Benim kaçtığımı öğrendiğinde Eina’yı sakinleştirebilir misin?” diye sordum.

Camilla yüzüklü elini salladı. “Ah, o kocakarıya bir şişe iyi erik şarabı verirsen, eğer istediğin buysa, nasıl konuşulacağını bile tamamen unuttur. Nereye gidiyorsun? Balodan sonra ne olduğunu bilmek istiyorum. Kardeşim kulende ne arıyordu?”

Beni öptü ve o an görülerim harekete geçmeseydi, onu durdurmayabilirdim. Ama tüm gerçekleri yüksek sesle söylemek, bana prensesin yaptığı kadar kolay gelmiyordu. “Kâhin olarak geleceğimi tartışıyorduk.”

“Şafaktan önce?”

Cyrus benimle yüzleşmek için gerçekten daha iyi bir zaman seçmeliydi. Bunun için en doğru zamansa; hiçbir zamandı. “Babasıyla yaptığım anlaşmaya kızmıştı. Ve muhtemelen sarhoştı. O... Beni tehdit etti.” Yüzümü buruşturdum. “Görevimden ayrılmamı istiyor.”

“Ne! Yapamazsın.” Sanki daha fazla tepki vermemi bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

Endişelenmek için düşünmekle çok meşguldüm. Endişe sadece paniğe neden olurdu. Düşünmek en azından üretken olduğumu iddia etmeme izin veriyordu. “Tabii ki gitmeyeceğim! Canavarların gelmesiyle Cyrus’ın öncelikleri değişti. Acele kararlar almayacağım çünkü o öyle yapıyor.”

“Güzel. Onunla konuşacağım. Düzgün düşünemiyor, bunu biliyorum. Peri büyüsü sana bunu yapar.”

Ya da sadece ben. Artan kızarıklığımı saklamak için başımı çevirdim. “Teşekkürler. Şu an hayatımda biraz netlik işime yarayabilir.”

“Kâhin netlik istiyor!” Camilla gürültülü bir kahkaha attı. “Gerçekten dünyanın sonu geldi.”

Beklediğim kaosu sarayın salonlarında buldum. Böcekler gibi üşüşen saraylılar prensin düğün planlarını ve kehaneti soruyorlardı. Kalabalığın içine girip çıkarak onlardan ve sorularından aynı şekilde kaçtım. Cyrus veya Raya'yı görmüyordum ama İmparatorluk Muhafızlarının miğferlerinin mor tüylerini görüyordum.

Onları takip ettim. İmparatorluk Muhafızlarının yanında kral da olmalıydı.

"Majesteleri," diye seslendim arkasından. "Lütfen böldüğüm için kusura bakmayın. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Beni gördüğünde Kral Emilius'un yüzündeki kırışıklıklar bir gülümsemeyle gerildi. "Ah, Kâhin... Uyanmışsın. Evet, bana katıl. Seni daha iyi gördüğüme sevindim."

Hâlâ başkalarının duyabileceği mesafedeyken yan yana yürümeye başladık ve Kader'in, Prens Cyrus'ı nasıl kutsadığını açıkça konuştuk. Kral bugün daha zayıftı, yürümek için hem bastonuna hem de muhafızlarından birinin yardımına ihtiyacı vardı. Hızı bana uygundu, sonuçta ben de en iyi formumda değildim.

Sonunda, doğu kanadının kalbinde yer alan düzenli ve ahşap duvarlı olan çalışma odasına vardık. İki duvarını özel kütüphanesi kaplıyordu. Üçüncü duvarında bir şömine vardı ve masasının arkasındaki alanı portreler kaplıyordu. Odaya bir toz zerresinin bile girmesinin yasalara aykırı olduğunu söyleseydiniz, buna inanırdım.

Kral Emilius kapıyı arkamızdan kapattı. Muhafızları dışarıdayken, ona koltuğuna kadar eşlik ettim. "Canavarlar.. Daha fazlasının olacağını rüyamda gördüm," dedim, artık yalnızdık. "Sayıları krallığı aşabilir." Boş köyün görüntüsü tüylerimi ürpertti ama bu, gelecekteki bir tehditti; hâlâ önleyebileceğimiz bir olaydı.

Kral, sanki buna hazırlanmış gibi, sadece birazcık tedirgin görünüyordu. "Nereden geliyorlar?"

“Yerlerini tam olarak saptayabilirim ama bunun bir önemi olacağını sanmıyorum... Bütün kırsalı dolaşıyorlardı.” Boşta kalmanın gerginliğini azaltamıyordum. Cyrus’ın şiddetli bir tepki görmeden asla ortadan kaldıramayacağı mükemmel bir Kâhin olmam gerekiyordu. Net olmalıydım. Çok değerli olmalıydım. “Peri Ormanı’na yakın durdular. Ancak oradan çıkıp çıkmadıkları...”

“Muhtemelen çıktılar,” diye sözümü kesti. “Canavar cesetlerini incelemeleri için üniversiteden doktorlar getirdim. Bulgular garip. Et oldukları kadar bitkiler de, damarlarında öz su, kürklerinin altındaki derilerinde odunsuluk var. Üzerlerindeki oluşum, Peri Ormanı’nda bulunanlara benziyor ve kan değince siyaha dönüyorlar.”

“Hiç... Hiç insan şeklini aldılar mı?” Canavarın pençesini kavradığımda anılar görmüştüm. Ve rüyalarımda bir erkek gibi konuşmuştu.

“Bir insana dönüşmek mi?”

“Peri Ormanı’nın yaptığı bu değil mi? Büyüsü bir şeyleri büyütebilir. Bir şeyleri değiştirir.” Bordürdeki kara çürüklüğün ve ortaya çıkan güllerin izahını hiçbir zaman bulamamıştık. “Büyüsü toprağı dönüştürebiliyorsa, belki bir insanı da dönüştürebilir.”

Kral, eldivenli parmaklarını çenesinin altında birleştirirken kaşları çatıldı. “İşte bu yüzden, orada yaşayan perileri evcilleştirdiğimiz gibi, o ormanları da evcilleştirmeliyiz. Böylesine serbest akan sihir, kabul edilemez derecede tehlikelidir. Kendimiz için kullanmazsak, onu daha karanlık güçlerin manipülasyonuna açık bırakırız. O zaman neyin mümkün olabileceğini kim bilebilir?” Başını sallayarak sandalyesine yaslandı. “Balica onaylamasa da Peri Ormanı’nı yakmaya devam edeceğiz. Asla durmamalıydık.”

Son rüyamda yükselen dumanı, hayvanların nasıl yürüdüğünü hatırladım. “Ama Felicita’nın kehanetinin *çoktan* zamanı gelmişse...”

“O zaman yapacağımız hiçbir şey işe yaramaz ve Cyrus’ın gelini olarak Raya tek kurtuluş yolumuz olabilir,” diye bitirdi Kral Emilius. “Ben de bunun farkındayım.”

Kurtuluş *ya da* lanet... Ancak Felicita’nın kehanetinin daha kötü sonucuna takılıp kalmak yardımcı olmayacaktı. “Artık çok geç olduğundan endişeleniyorum. Cyrus onu neredeyse hiç tanımıyor.”

Aniden kıkırdadı ve bu ses midemde ender rastlanan bir rahatsızlık hissini çekiştirdi. Beni himaye altına alıyordu. “İlk görüşte aşka inanmadığımı varsayıyorum, Kâhin. Üzülmeye gerek yok, prens zaten onun tarafından büyülenmiş durumda.”

“Ah.” Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Büyülenmiş durumda mı?”

“Onun yanından zar zor ayrıldı. Onu âşık bir köpek yavrusu gibi takip ediyor. Açıkçası, onursuzca ama oğlum her zaman talih-siz bir ahmak olmuştur.”

Cyrus’la ilgili son anılarım bir anda canlandı, vücudumdaki her kas yanaklarımdaki ısıyı uzaklaştırmak için kasıldı. *Aslında Majesteleri, oğlunuzun başarılı bir aktör olduğunu düşünüyorum,* demek istedim.

“Anlıyorum,” aslında söylediğim şey oldu. “Ne... ne mutlu.”

“Felicita’nın kehanetinin gerçekleşmekte olduğundan şüpheleniyordum. Müdahale, kehanet için bir tetikleyici olabilir. Raya ile yapılan anlaşmadan sonra canavarların yükselmeye başlamasının tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Buna her taraftan saldıracağız. Kehanetin gereklerini yerine getirmek için hızlı bir düğün organize edeceğiz. Bu arada Peri Ormanı’nı da yakacağız.”

“Onu da okumalıyım,” diye ekledim hemen. “İplikleri ilginç olmalı.”

Başını sallayarak onayladı. “İkinizin buluşmasını ayarlayacağım. Onu kabul etmesi için zorlayamam, sonuçta casusluk için Kâhin kullanan ilk ulus biz değiliz. Ancak bu özel koşullarda Raya

anlayışlı olmalı. Ne de olsa, kehanetin öznesi o.” Bir eli sandal-yedeyken diğer eli gözleri kapalı bir şekilde çenesini okşuyordu. “Öğrenebildiğin kadar çok şey öğren.”

Casus ol, demek istiyordu.

“Sizin ipliklerinize de bakayım mı?” diye sordum kibarlıktan. “Önceden bilmeniz için.”

Ağzı seğirdi. Kral Emilius büyümün boyutunu biliyordu ve geleceğini görmeme pek izin vermiyordu. “Hayır, geleceğim için endişelenmiyorum. Ama belki de oğlumun ipliklerine bir bakmalısın.”

“Cyrus ve ben hâlâ... yani...”

“Cyrus, Kâhin’iyle düşmanlık başlatmadan da yeterince meşgul olacaktır. Auvény için ektiğim tohumların yeşermeye devam edebilmesi için ona rehberlik edecek kadar iyiysen, onun saltanatı boyunca başarmasını istediğim çok şey var. Bunun anahtarı sen oldun ve olmaya da devam edeceksin.”

Bugün ilk kez içtenlikle gülümseyerek başımı eğdim. Onun gizli planlarından kendi oğlundan daha çok haberdardım. Yararlıydım ve bu sunabileceğim herhangi bir sevgiden daha değerliydi. “Hizmet edebildiğime sevindim.”

“Krallığın moralini elinden geldiğince yüksek tut. Kehanet olaylarının bir an önce geçmesi için dua ediyorum. O zaman Auvény, sonunda Güneş Kıtası’nı birleştirmeye odaklanabilir.”

Şaşırmış görünmeyecek kadar ileri görüşlüydüm. *Birleştirmek, fethetmek* yerine kullanmak için zekice bir kelimeydi. Kral Emilius, daha önce Balican topraklarını ele geçirme konusunu gündeme getirmişti. Çoğu kez Ay Kıtası’nın denizin ötesindeki kudretini savunurken, Yue Krallığı’nı da birleştirdi. Gözünde daha az değerli olan ve bu konuda pek hevesli olmasa da dağların ötesindeki izole krallık Verdant’ı eklemekten de söz etmişti. Verdantese kraliyet ailesi arasında da uğraşmak zorunda kalacağı uzak akrabaları vardı.

Ancak kral tüm bu konuşmalarına rağmen, herhangi bir birleşme planının yürürlükte olduğunu asla ima etmedi.

Lunesse Başkanı ile yapılan bu anlaşma, en azından Balica ile bazı müzakerelerin başlangıcıydı. Peri Ormanı'nı yakmamız ve zayıf Ejderha Muhafızı uygulamalarımız yüzünden güney komşularımızla tam olarak iyi ilişkiler kuramamıştık. Belki de bu bir *müzakere* değildi. *Gözdağıydı*. Auvény, şimdiden tüm Güneş Kıtası üzerinde hakkı varmış gibi davranıyordu. Ne de olsa başkentimize, sanki buradaki üç ulusu da temsil ediyormuş gibi Güneş Başkenti adını vermiştik.

Ama daha fazlasını sormadım. Benim fikirlerim onunkiyle aynı hizada olmasın diye krala asla çok fazla şey açıklamazdım. Aklımda onun şüphesini çekmeden düşüneceğim kadar çok şey vardı.

Kral Emilius, düşman olmadığınız sürece adil ve yüce gönüllü olmasıyla ünlüydü.

12. BÖLÜM

Kraliyet nişan duyurusu, tantanalı ve gürültülü olmalıydı ancak kehanet canavarları prenslerini ve Kâhinlerini yaraldıktan sonra kimse nasıl davranacağını bilmiyordu. Saldırıdan bu yana, beni hiç tanımayanlar bile üzgün olduklarını ileterek iyileşmemi kutlamış, korkularını dile getirmişlerdi. Karşılık vermek istemediğim aşırı samimi davranışlardan oluşan bir ziyafetti. Daha da kötüsü, insanlar aslında bana *iyi* davranıyordu, bu da karşılığında *benim* de iyi davranmam gerektiği anlamına geliyordu.

Yorucuydu.

Yeni çiftimiz için bir kadeh daha kaldırırken burada, seyirci odasında, neredeyse boşalmış bir törensel şarap kadehinin etrafında ellerimi sımsıkı kenetlemiş hâlde dikilip yere yığılmaya hazır hissediyordum kendimi.

Auveny'nin müstakbel kraliçesi sahnede, bu sezonun standartlarına göre moda olmasına rağmen ona pek yakışmayan, fırfırlı, devasa bir elbiseyle doldurulmuş bir leylek gibi beceriksizce duruyordu. Bu görüntü balodaki ilahi görünümünden oldukça uzaktı. Balican elbiseleri daha bol ve ılıman havalar için daha uygundu ancak Raya kabul görmek istiyorsa, buna kullanışsız yerel elbiselere alışarak başlayabilirdi. Auvenese moru yakışmıştı, kahverengi

teni bu zengin rengin önünde parlıyordu ve örülmüş saçlarında şakayıklar çok güzel duruyordu. Tüllü ipekten bir duvak yüzünü gizliyordu.

Cyrus onu tanıtırken tuhaf bir şekilde ketum davrandı. “Raya, zariflik ve becerikliliğin ender birleşimidir,” dedi, onun elini tutarak. “Birbirimizi sadece Balica’dan geçerken görmüştük ama kaderin o çekimini bir anda hissettim. Şüphesiz o da benimle tekrar buluşmak için buraya kadar geldi.” Gülümsedi ve ona *-neredeysen* burnunu değdirecek kadar eğildi. Mide bulandırıcı yalanlara ne kadar da çabuk alışmıştı. “Gelmeseydi, kendim bir dönüş yolculuğuna çıkabilirdim.”

Raya ne zaman kıpırdasa, etrafımda şüpheli bir öksürük daha duyuyordum. Süslü konuşmalar canavarları durduramazdı. Hepimiz onun cesaretini test etmek ve kararlarımızı vermek için zamanımız olacağını düşünmüştük. Fakat kehanet örtüsü çoktan omuzlarındaydı ve şimdi *bize* yapışmış gibi görünen bir *gelinle* sıkışıp kalmıştık.

Odada bir çılgılık duyuldu, ardından bir tane daha. Sandalyeler devrildi.

Düşüncelerimden sıyrılarak gürültünün geldiği yöne döndüm. Sahneye atlamaya çalışan bazı kızlar, acımasızca Cyrus’ın pelerini- nin arkasına saklanan Raya’ya saldırmaya çalışıyorlardı.

“O bir cadı! *Onu büyülüyor!*” diye çılgılık attı biri.

Bunlar zararsız sosyete kızlarıydı, suikastçı değillerdi, bir sineği bile incitmezlerdi çünkü bunu iğrenç bulurlardı. Kıskançlık ya da havadaki bir tür peri büyüğü tarafından ele geçirilmiş hâldeydiler ve tek hedefleri Raya’nın itibarıydı.

Kalabalığın içinde bir yerlerde Camilla’nın kahkaha attığını duydum.

Muhafızlar hızla kızları zapt edip dışarı çıkardı. Seyircilerin çoğu, şoke olmuş kıkırdamaların arasında gizlice gülümsüyorlardı; Raya’dan şüphelenen tek kişi prenses değildi.

Balican büyükelçilerinin de perde arkasında meşgul olduklarını biliyordum. Söylentilere göre Raya'nın gelişi kendilerine haber verilmemişti ki bu garipti. Dante sürekli Cyrus'ın yanındaydı, telaşlı ve kısık bir sesle konuşuyordu. Cyrus'ın müstakbel gelinine karşı olan gerçek hislerinin ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

Şu anda prens, kolunu Raya'ya dolamıştı ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Her ne söylediyse onu rahatlatmış gibi görünüyordu. Çok dikkatli bakmazsanız, âşık olduklarına inanabilirdiniz.

Elbette, prensin gerçekten arzuladığı şeylere bakarken göz bebeklerinin büyüdüğünü bilmiyorsanız. Ya da sizi duvara bastırırken, tırnaklarınızı sırtına geçirmediyse inanamazdınız.

Kaderler, bunu kendileri söyleseler bile, Cyrus'ın onun yerine beni öpmeyi tercih edeceğine kimse inanmazdı. İnsanlar Kaderlere inanmayı bir an önce bırakırdı.

Herkes tekrar sakinleşince Cyrus sonunda düğün tarihini duyurdu: Hetasol'un yirmi sekizi. Sonbahar ekinoksundan bir gün önce.

Şarabımı bitirdim. Kaderlerin Cyrus'ın ölümü için verdiği son tarih yaz sonuydu.

Hiçbir şey tesadüf değildi.

Bahçelerde havai fişekler atılmaya başladı ve kalabalık, çifti kutlamak için dağıldı... ya da kutluyorlarmış gibi davrandılar. Diğerlerini takip etmeden önce bir an Cyrus'ın bakışlarıyla karşılaştım. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Kalkık kaşlar, düz bir ağız, kolalı bir gömlek; tıpkı seyahatten döndüğü ilk günkü gibiydi ve bu, sinirlerimi bozuyordu. Henüz taç giymemişti ve şimdiden tarihi yeniden yazıyordu.

Aksini hiç beklemiyordum. Tahtta aşk hikâyeleri olmazdı. Sadece sırlar, entrikalar ve örümcek parmaklı krallar olurdu.

Yine de merak ediyordum.

Her şeyin farklı olduğu bir geleceğimiz olabilir miydi? Sonunda birbirimize kızmadığımız bir yer? Belki de birbirimizi sevdiğimiziz?

Onu asla kurtarmadığım bir yer?

Kurtarmasaydım, saraya giden başka bir yol bulabilir miydim? Tacı almak için yükselen Camilla mı olurdu? Ya da Konsey ölen prensin yerine kuzenini ya da başka bir kukla mı seçerdi? Bu gelecekte kulemde güvende olur muydum?

Fakat o gün pazar yerinde Cyrus'ı kurtarmıştım. Diğer iplikleri kopararak, bu seçimi dünyanın kumaşına dokumuştum. Balodan sonraki sabah öpüşmüştük ve onu her gördüğümde, yüzümde, sesimde ve mimiklerimde hatıralarını düşünecektim. Yaşananları inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Rüyalarımın yanı sıra, dokunuşları da uykuma musallat oluyordu. O mehtapsız gecede, çarşafplarımın içinde kıvrılıp daha önce hiç hayal bile etmediğim şeyleri yapmak için can atıyordum.

Kulem yanıyordu.

Kömürden ve çürümekten simsiyah olmuştu, etrafındaki sarmaşıklar can çekişirken alevler büyümeye devam ediyordu. Kıvrılarak çoğalan dikenli çalılar büyüyordu, ta ki ateş onları da yakalayana kadar.

Ben yanıyordum.

Dudakları tenime yalvarıyordu; fısıltıları ağzımdan içime doğru, tüm boşluklarımı doldurana kadar takip ediyordu. Elleri, beni her zaman tanıyormuş gibi bana dokunuyordu. Ben onun fani kalbindeki zayıflıktım.

Bedenlerimiz, sonsuz bir açlıkla birbirine dolandı.

Bir malikâne yanıyordu.

*Alevler gök gürültüsü gibi çıtırdadı, çıgılkılar kadar gürültü-
lüydü. Balkonda, geniş kalçalı bir figür, keskin bir silüet hâlinde
durmuş, gülüyordu.*

Balkon çöktü. Figür yok oldu.

Bir kuzgun gökyüzüne doğru yükseldi.

Kulemin okumalar için yeniden açılacağı gün, kralın uşağı bana bir mesajla geldi. “Lütfen bu akşam biraz vakit ayırın, Kâhin Hanım,” dedi. “Leydi Raya kulenizi ziyaret edecek.”

Uşak, ayrılırken bekleme odasının hasarlı bölgelerinden kaçındı. Halının tamamen değiştirilmesi gerekiyordu çünkü pençe izleri ahşabın derinlerine kadar inmişti. Hizmetçiler kanı ellerinden geldiğince temizlemişlerdi ama koyu lekeler barızdı. Bazen mobilyaların arkasına kalmış, taze bir post kadar temiz kürk parçaları buluyordum.

Bir yaz fırtınası başkenti ıslatıp cübbemi koyu griye çevirirken yağmur, kulenin ahşap duvarlarına çarpıyordu. Hava durumuna rağmen makul sayıda ziyaretçi kabul etmiştim. Birkaçı Leydi Raya hakkında iyimser görünüyordu ancak çoğu, hava durumu kadar kötü ve kasvetliydi.

Bazıları kehanetin bozulduğunu nasıl anlayacaklarını soruyordu ve ben de onlara, “Gördüğünüz zaman anlayacaksınız,” diyordum ki bu tamamen saçma değildi. Olmadan önce açıklanabilen bir şeye mucize diyemezsiniz.

Ben de cevaplar istiyordum. Daha fazla kehanet alıyordum ama resimsiz bir yapboz yapıyor gibiydim.

Yağmur, parlak bir gün batımı için yeterince erken dindi. Gece gökyüzünü kaplarken yanık turuncu gökyüzü koyu maviye dönüştü. Saat kulesinin vuruş sayısı arttı.

Raya gelmedi.

Akşam yemeğimi ocağın yanında yedim, tavuk ve kızarmış sebzelerden oluşan doyurucu bir yemektir ve kokusunu gizlemek için hafif tütsü yakmıştım. Sarımsak benden daha inatçı olan tek şeydi.

Biraz daha beklerken tütsü kütüklerinden kül sütunlarını silkeledim. Raya'nın sarayda olup olmadığını kontrol edebilirdim -düşüne kadar orada kalacağını duymuştum- ama henüz taşınıp taşınmadığını bilmiyordum.

Sonunda, saat kulesi yedi kez vurduktan hemen sonra kapı çaldı.

Bir hışımla koşarak kapıyı açtım. "Leydi Raya, ge... Raya değilsin. Merhaba."

"Merhaba," dedi Cyrus. Onu ele vererek konuştuğumda nefesinin kesilmesi dışında neredeyse kusursuz bir soğukkanlılığa sahipti.

Bol gömleği, köprücük kemiğindeki pürüzlü yeni yara izini zar zor kapatıyordu. Cazibenin parıldayan kenarları yüzünde çarpaz bir çizgi oluşturmuştu, canavar tarafından kötü bir şekilde çizilmişti. Yara izlerini neden saklamayı seçtiğini tahmin edebiliyordum çünkü yara izleri çirkin ve şoke ediciydi. Ya aptal olduğunu ya da cesur olduğunu gösteriyordu. Ama tam olarak hangi sebepten sakladığını merak etmiştim.

Birbirimize baktık. İkimiz de aptalca sözler söylemiştik ama en azından benim bir mazeretim vardı. Beni öpen, sonra krallığından defolup gitmemi söyleyen, sonra da bir gecede nişanlanmaya karar vermeden önce beni bir canavardan koruyan prenze ne diyebilirdim ki?

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Öpüşmemiz hiç olmamış gibi davranmak ve normale dönmek için üstü kapalı bir öneriydi bu sorum.

"Ben... gelecek hakkında uzun uzun düşündüm." Cyrus boğazını temizledi. Manşetindeki altın düğmeleri düzeltti. "Benim

geleceğim ve Auveny'nin geleceği. Raya'nın kehanetteki kişi olduğu konusunda iyimser değilim ama bir gelinin olması hiç olmamasından iyidir. Ona âşık olmayı denemek istiyorum.”

“İyi.” Kalbimde, onu yerinden söküyormuş gibi hissettiren yeni bir duyguyu görmezden geldim. Kıskançlık olabilirdi ama bu aptalca olurdu. “Sonunda beni dinlediğin iyi oldu.”

O bundan pek memnun görünmüyordu. İçinde bir şeyler saklıyor gibiydi. Bakışlarını çenemdeki yaraya indirdi ve kaşlarını çattı. Uzanıp parmak uçlarını dikişlerin üzerinde gezdirdi. Bu hareketi karşısında uyuşmuş gibiydim. Dokunuşunun hafifliği de bunu kolaylaştırıyordu ama yine de hain bir yanım sızladı. İrkildim.

“Sen... hâlâ dikkat dağıtıcısın.” Cyrus iç çekerek elini geri çekti. Sanki *benim* hatamış gibi konuşuyordu. “Seni Auveny’den ayrılman için zorlamayacağım ama buradaki işini bitirdikten sonra başkenti terk etmelisin. Kâhin’in Verdant’tan gelmesi için pazarlık edeceğiz.”

Yani hiçbir şey değişmemişti. Benim cevabım da değişmemişti. “Hayır.”

“Camilla’ya söylediğimi sana da söyleyeceğim. Eğer burada kalırsan, her zaman anlaşmazlığa düşeceğiz.”

“Hayır.”

“İnsanlar sürekli taşınır.” Sesi yatıştırıcıydı, kulaklarıma sızan zehrin üzerine bal damladı. “Fidare on yedi yaşındayken sınır bölgelerine gönderildi çünkü babam onun yaptığı iyiliklerden hoşlanmadı. Şimdi Onuncu Bölge’yi yönetmeyi seviyor. Düşündüğün kadar vahim değil. Konaklamayı halledebilirim. Seni dayalı döşeli bir malikâneye yerleştirebilirim.”

“Bilmediğim bir ülkede yapayalnız kalmak... Bu bir *hediye* değil.” Öfkem boğazımda düğümlendi. Benim hakkımda ticari bir malmışım gibi konuşmaya kararlıydı. “*Sen* duygularından utanıyorsun diye ben gitmeyeceğim.”

Gözleri kapandı. “Bir Kâhin olmana rağmen geleceği çok net göremiyorsun. Diğerleri aramızda daha fazlası olduğunu öğrendiğinde ne olacak?”

“Sırf dilini kullanmış olman bir taahhüt anlamına gelmez, Prenscik. *Tek seferlik* bir şeydi.”

“Önce kendini düşünen bir Kâhin’in hâlâ sarayında yeri yok.”

“Önemliymiş gibi.” Parmağımı göğsüne saplayarak kapının önünden hızla geçtim. Cyrus derin bir nefes aldı. Aynen böyleydi, o gece de böyle öpüştük. “Senin yolundan çekileyim, değil mi? Ben de -senin gibi- balo gecesi hiç yaşanmamış gibi davranıp küçük düğününü planlamana izin vereyim.”

Bileğimi tuttu ve beni, gözlerindeki morlukların donuk mavi tonunu görebileceğim kadar yakınına çekti. “Peki, bu ne kadar sürecek? Eski alışkanlıklara düşeceğiz.”

Dalga geçmişim ama gerçek, beni susturdu. Şimdiden kalbim küt küt atıyordu, onu nasıl hayal ettiğim aklıma geldi. İstedğimiz kadar pazarlık edebilirdik ama gerçek şuydu ki Cyrus dudaklarıma yeniden sahip olmak istiyormuş gibi dik dik bakıyordu ve onu düşünerek uyuyakalan yanımda onun bunu yapmasını istiyordu.

“Beni zorlayamazsın... çünkü...” Ancak kekelediğim sözcükler dudaklarımdan döküldüğünde, kulağa bir yalvarış gibi geldiğini anladım. “*Bu adil değil.*”

“Üzgünüm.”

Sarsarak kolumu Cyrus’ın elinden çektim, ürkek azmimle onu öfkeli yapmıştım. Bunu nazikçe yapamazdı. “Gitmiyorum.”

“Eğer gereken buysa, babama öpüştüğümüzü itiraf etmeye hazırım,” diye devam etti, amansız bir sakinlikle. “Seni kendisi gönderir. Verdant’tan Kâhin’i almak istiyorsak, bunu yapmak zorunda kalabilirim. İlk kez babamın seni bu kadar sevmesi talihsizlik, yoksa bahaneye ihtiyacım olmazdı.”

Ona, yaralandığını bildiğim yerden tokat attım. Keskin bir tıslamayla geriye doğru sendeledi, yanağı anında kızarmıştı.

“Siktir git,” dedim tükürerek.

Kehanet odasına girip kapıyı sersemlemiş suratına çarptım.

Şimdi kendime nefes alma izni verdiğim için titriyordum. Akan gözyaşlarını silmek için zonklayan elimi kullandım.

Son çare olarak Cyrus’a fikrini değiştirmesi için yalvarabileceğimi biliyordum. Sıkıntılı küçük kızı oynasam ve kollarında hıçkırı hıçkırı ağlasam gözyaşlarımı silecek, özür dileyecek ve bunu yaptığı için kendini çok hayırsever bulacaktı. Ben de ona borçlandığım için üzülecektim.

Bir sandık içinde denizi geçmeyi tercih ederdim.

Sarsıntım geçene kadar nefes alıp verdim, sonra kehanet odasının soğuk gölgelerinde volta atmaya başladım. Eğer babasına söylerse... Tanrılar, mahvolurdum. Özellikle düğünü yakinken çok fazla yükümlülüğüm vardı.

Birlikte olmamız zaten imkânsızdı.

İnkâr edebilirdim. Cyrus beni öpmüştü, onu öptüğümü kabul etmem gerekmiyordu. Umarım Kral Emilius benim tarafımı tutardı.

Umut... Bu düşünce beni kahkahaya boğdu. Hiç inandırıcı değildi ama yeterli olması gerekiyordu.

Bu arada, ben de yeri doldurulamaz olacaktım. Kuleme ve o tehditkâr malikâneye dair yeni görülerim vardı. Kara büyü yoldaydı, nereden geldiğini anlayabiliyordum. Sonra da krala onu nasıl durduracağını söyleyecektim.

Sadece birkaç adım önde olmam gerekiyordu.

Masamda, ödünç aldığım *Ormanın Gelenekleri ve Büyüleri* baskısını titreyen ellerimle tekrar açtım. Cyrus’ın teşekkür notu elimden kayıp gitti ve bu sefer onu ateşe fırlattım.

Kanın, Peri Ormanı üzerindeki etkisinden bahseden pasajları yeniden okudum. Kan, Peri Ormanı’nı çürütebilirdi ama onu

başka bir şeye dönüştürebilir miydi? Çarpık rüyalarım ve bu mutasyona uğramış canavarlar... bir yozlaşmanın sonucu gibiydiler. Daha da önemlisi, bunun arkasında kim veya ne olabilirdi?

Doğuştan büyüye sahip insanların varlığı bir efsaneydi. Kâhinler ve görüş gücümüz dışında gerçekten var olup olmadıklarından emin değildim. İnsanlar bitkilerle sihir yapmayı ve perilerle sihir için pazarlık etmeyi öğrenmişlerdi ancak kimsenin bu sihri parçalarından daha büyük bir şeye dönüştürdüğüne dair bir kanıt görmemiştim.

Düşüncelerim Kaderlerin kendisine doğru kaydı. *Onlar* neler yapabilirdi? Bizim fiziksel düzlemimizde var olamazlardı ama *bir şekilde* zamanın ipliklerini yönlendirmeleri gerekirdi.

Kaderlerin lanetten söz ederken ne kadar zevk aldığını kimse bilmiyordu. O gece beni tehdit edip ölümüne ve çaresizliğime gülmüşlerdi. Hiçbir şey yokmuş gibi Cyrus'ın hayatını almamı istemişlerdi. Belki de sadece onlara borçlu olan hayatı istiyorlardı ama kendi çıkarları dışında kimsenin çıkarlarını düşündüklerine güvenmiyordum.

Kaderler bu kan, savaş ve gül canavarları kehanetinin geçmesini *istiyorsa*, bunun ortasındaki prensi ortadan kaldırmaktan daha iyi ne olabilirdi?

Sandalyemi eğerek geriye doğru yaslandım ve başım ağrısına kadar düşüncelerle boğuştum. Tüm bu tahminler, yapmama gerek olmamasına rağmen değerimi kanıtlamak içindi.

Hiç önemi bile olmayabilirdi çünkü tek bir skandal beni mahvedebilirdi.

Zihnimde bir ses yankılandı: *Sen çok daha fazlasına layıksın.*

Benimle en son konuşan Kader... Konuşmak için geri geldiydiler *onlar* bana yardım edebilirlerdi. Aralarındaki tek yararlı Tanrı onlardı. Keşke onlarla kendim iletişim kurabilseydim.

Sandalyemin dört ayağını da yavaşça yere indirirken parmaklarımı ahşap koltuğuma vuruyordum.

Belki de yapabilirdim.

Tanrılar da muhtemelen hepimiz kadar bencildi. İnsanlar adaklarına *hürmet* ve *hediye* diyorlardı... Verirken en azından biraz baskı altında değillermiş gibi. Daha çok rüşvet denilebilirdi.

Ben rüşvete karşı değildim.

Ve Kaderler muhtemelen artık kimse fedakârlık yapmadığı için açlıktan ölüyorlardı.

Bu kuledeki bir şeyin ayın gerçekleştirmeme yardımı olmayıydı. Aşağıya indim. Leydi Raya belli ki bu gece gelmeyecekti, onun yerine bunu yapacaktım.

Duvarlardaki dolapları karıştırmaya başladım. Süslü kostümlerin, dokunulduğunda parıldayan kürelerin, çizelgelerin ve hiç kullanmadığım yıldız aletlerinin yanından geçtim. Son olarak, birçok küçük kutu içeren sandıkta bir dizi bıçak buldum.

Bir adağın nasıl yapılacağıyla ilgili üzerinde çalışacak çok şeyim yoktu. Elimde sadece hayal ettiğim sahneler ve üst kattaki kitapta Peri Ormanı ile ilgili olarak birkaç söz vardı.

Birbirlerine bulaşmasını önlemek için kan ritüelleri ve diğer kesme işlemlerini ayrı kaplar ve bıçaklarla gerçekleştirin. Kanın bulaşması odunsu bitkiler için ölümcül olabilir.

Tüm kan türleri arasında insan kanı en güçlüsüdür.

Mücevherli kılıfından bir bıçak çıkarıp ışığa tuttum. Çarpık yansımam bıçaktan bana doğru kaşlarını çattı. Pencerelerdeki yansımalara bakan bir çocukken bile çatılmış kaşlarım, kısılmış dudaklarım ve güve kanatları gibi kızaran ten rengimle asla tatlı görünemeyeceğimi biliyordum. Ama benden iki kat büyük bir şeyle savaşmaya hazır görünüyordum ve bu değişmemişti.

Bıçağın kıvrımlı kenarını bir kumaş parçası üzerinde test ettim. Hâlâ keskindi. Bu işimi görürdü.

Bir mum yaktım ve bıçağın kenarını alevde temizledim. Sonra kehanet odamın girişine, bir zamanlar canlı olan ve şimdi ziyaretçilerimden kalma bozuk para kabı olan çeşmeye gittim. Boş

olması için günün adaklarını temizledim, sonra da önünde diz çöktüm.

Yüzümü ekşiterek, koyu kırmızı bir kan damlası gelene kadar bıçağın ucunu parmağıma bastırdım. Ardından kanı kâseye akıtmaya başladım.

Ve bekledim.

Kesik, bir kalp atışı gibi hafifçe zonkladı. Çok geçmeden kanama durdu. Hiçbir şey olmadı.

Yani *birazcık* kan hiçbir şeyi tetiklememişti.

Dudağımı ısırarak yatak odamda katlanmış bir kumaş buldum. Onu yere yaydım ve yanına bir sürahi suyla temiz bandaj koydum. Önümdeki fiskiyeli çeşmenin ortasına oturup bıçağı avucumun içinde ters çevirdim.

Bu aptalcaydı.

Belki de bunu yapmasam daha iyiydi.

Tanrım, bunu yapmak istemiyordum.

Fakat bunu şimdi yapmazsam, başka bir gece, hüsrana uğrayıp uyuyamadığımda tekrar yapacağımı biliyordum.

Çelik, tenime değdiğinde soğuktu ama hemen ısındı. Benim için bir gelecek varsa, bunu bilmek istiyordum. Ayrıca bir plan yapmak istiyorsam seçeneklerim tükeniyordu.

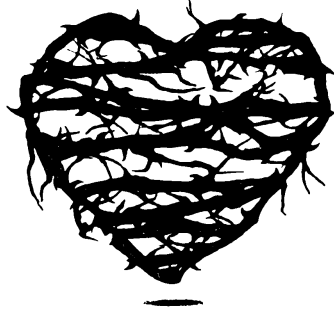
Bıçağı sıktım ve avucumu iyice kestim.

“Kahretsin,” diye soluğum kesildi, yüzümü buruşturdum. Bu seferki... derindi.

Lekeli bıçağı bıraktım. Dizlerimin üzerine doğrulup bandajlara uzandım ama birdenbire beynime hücum eden kanla elimden damlayan kan arasında kendimi toparlayamadım. Başım dönüyordu. Gözümün önünde gözlerimi kırpsam da yok olmayan noktalar belirliyordu.

“Kahretsin.” Sanırım bayılacaktım.

Ve bayıldım.

13. BÖLÜM

Ne kadar çaresiz...

Gözlerimi açtım. Elim acıyordu. *Başım* zonkluyordu.

Sağlam elimle kendimi yerden kaldırdım, başım dönüyordu ama iyiydim. Gömleğimin önünde koyu kırmızı lekeler vardı. Mumlar yanıyordu ve kehanet odası sanki her şeyin kenarları titriyormuş gibi pusluydu. Hayal gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırıp ovuşturdum. Yine rüya görüyor olmalıyım.

Ya da kan kaybindan mustariptim.

Sonunda uyandın.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Refleks olarak arkama baktım ama kimse yoktu, sadece biri kulağımın arkasından fısıldıyormuş gibi gelmişti. Bana o kehaneti veren, ihanet konusunda uyaran Kader'in sesiydi. İhtiyacım olan Kader...

"Bana yeniden yardım edecek misin?" diye sordum.

Buradayım, değil mi?

İlahi ses tonuyla ürperdim. "Kehaneti nasıl durdurabiliriz? Boynuzları gülle kaplı iki canavar çoktan başkente saldırdı -bana saldırdı- ve köylerde daha fazlası olduğunu rüyamda gördüm.

Doğru söylüyorsun... Kana bulanmış toprak, gül boynuzlu canavarlar, sonu gelmeyen savaş... Geliyorlar. Onlar kaçınılmaz. Ve durdurulamazlar.

“Farklı gelecekler olmalı. Kehanet, prensin kalbinin kurtuluş ya da lanet olacağını söylüyordu. Bir gelin seçti. Raya Solquezil... Senin kehanetinde tarif edildi.”

Bu bir tartışma değil. Tekrar söyleyeceğim: Onlar kaçınılmaz.

Dudaklarımı yalayarak ayağa kalktım. Oda hâlâ sallanıyordu. “Sana inanmıyorum. Bence bu kolay çıkış yolu.” Tanrılar, diğer herhangi bir otorite kadar basit itaati seviyor olmalıydı. “Görülerim gerçek kaderi gösterseydi, yedi yıl önce Cyrus’ı kurtaramazdım. O geleceği değiştirdim.”

Ve şimdi bunun bedelini ödüyorsun.

“Ama bu mümkündü.”

Düşünüyormuş gibi bir süre durdu. *Önce buna cevap ver, neden bu ülkeyi kurtarmak istiyorsun?*

“İstiyorum... yani...” Hiçbiri tam olarak doğru gelmediği için cümlelerin başında takılıp kaldım. “Burası benim evim. O tehlikedeysen, ben de tehlikedeyim.”

O zaman sadece kendini kurtarmayı umursuyorsun.

Kızardım. Cyrus’tan buna benzer sözleri ne kadar çok duymuştum? “İş o duruma gelirse, ama yapmazdım.”

Seni azarlamıyorum. Bence akıllıca. Bence yeteri kadar kendini düşünmüyorsun. Yumuşak kalplisin.

“Ben mi yumuşak kalpliyim?”

Canavarların prensi yemesine izin verebilirdin ama bunu yapmadın.

“Beni koruyordu.” Seçimimden şüphe ederek güçlkle yutkundum. “O anda... Yapamazdım.”

Ama yine de ölmeli. Ya o ölecek ya da sen. Bunu biliyorsun.

Kaderlerin Cyrus’ın ölmesini istemeleri konusunu anlamlandırmıyordum. “Siz Kaderler gerçekten beklediğim gibi değilsiniz.”

Tanrılar asla beklenilir olmaz. Seslerinde sanki çok sevinmişler gibi bir tını vardı. Bu çok dünyevi ve sarsıcı bir duyguydu. *Pekâlâ.*

Aradığın şey bir seçimse, sana bir seçenek sunacağım. Kulenin dışına, yeni yeşeren bölgeye doğru git.

Umut, kendime rağmen göğsümde yeşerdi. Elimden akan kanın yarı bilincinde olarak döner merdivenden sendeleyerek indim, pençe işaretli kemerden geçerek dışarı çıktım.

Dışarısı, gece olarak bildiğim şeye göre oldukça aydınlıktı. Saraya giden köprüünün karşısında herhangi bir muhafız göremiyordum, muhafızların genellikle iki tanesi kapıyı korumakla görevlendirilirdi. Rüzgârdan başka bir şey duymuyordum.

Duvara yakın durarak kulenin dış merdivenlerinden indim. Tırabzan yoktu ve gölgede, yağmurdan ıslanmış basamakları görmek zordu.

Yarı yolda, ince yeşil dallar kulenin ahşap duvarlarına bir damar gibi tırmanmaya başlamıştı. Etraftaki sarmaşıklar başka duvarda da yarım daire çizmişlerdi. Filizlendikleri günkü kadar parlak, kalın ve yapraklı gibi görünen sarmaşıkların arkasında tamamen kayboluyordu.

Sarmaşıklara dokun. Kanın karışsın.

Elimi kaldırdığımda yaramın etrafındaki deri gerildi, rüzgâr elimi kurutuyordu. Acı, bir an her şeyi netleştirdi ve elimin havada asılı kalmasına izin verdim. “Kan, Peri Ormanı’nın büyümesini engeller,” dedim.

Senininki bundan çok daha fazlasını yapar, küçük yıldız.

Titriyordum. Bu sefer ses yüzünden değildi, kendimde henüz keşfetmediğim bir tuhaflık olduğunu ima etmesindendi. Görüşüm sınırsız olabilirdi ancak gerçek dünyada, herkes gibi ben de etten ve kemikten ibarettim. İçinde yaşadığım bedenın uzuvları ve sınırlı bir hacmi vardı. Kışın soğukta üşürdüm, kırılığandım. Bunun altında bir gizem yoktu.

Yine de kanlı avucumu yeşil duvara bastırdığımda, altındaki bitki titredi. Beklediğim gibi büzüşmeye başladı ama aynı

zamanda bir şeyler de büyüyordu ve büyüyen şey çürümenin dışına doğru itiliyordu.

Bir diken fırlayınca geri çekildim.

Geriye sendelediğimde topuğum boş havayla buluştu. Dikene tutundum ama bir çırpıda kırıldı. Dengemi zar zor kontrol ederek kendimi duvara doğru attım.

Titreyerek merdivenlere doğru kaydım. Diken neredeyse kolum kadar uzundu ve inceliğine göre çok ağırdı. Ucu çekici bir elma kırmızısıydı. *Zehir*, diye düşündüm aniden o rengi görünce. Kırılan uçta öz su, neredeyse bir kulp gibi sertti ve kehribar renğinde kabuk bağlamıştı.

Bir hançer gibiydi.

Bunu kanım yapmıştı. “Nasıl?”

Görüş, bir Kâhin’in büyüünün yüzeyidir. Henüz keşfedilecek daha çok şey var.

“Yine esrarengiz davranıyorsunuz.” Daha pek çok sorum vardı. Bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi? Kanım başka ne yapabilirdi? Kâhinlerin azlığı ve farklı krallıklara olan sadakatimiz arasında, bilgiyi paylaşma şansımız neredeyse hiç yoktu. Başparmağımı dikenin keskin ucuna doğru kaydırdım. Etime ne kadar kolay batabilirdi.

En önemli soruyu sordum: “Bununla ne yapacağım?”

Prensin kalbine sapla.

“Bu cinayet,” dedim. Sonra neden burada olduğumu ve seslerin bana ne vereceklerini hatırladım. Bir seçim... Vücudum buz kesti. “Cyrus’ı öldürmeyeceğim.”

Oğlanın yasını mı tutacaksın? Bir kahkaha duyuldu. Kaderlerin dediği gibi, oğlan yaz bitmeden ölmeli yoksa yanan sen olursun. Dikeni kullan ve bundan paçayı sıyr. Kalbine değdiğinde vücudunu yok eder.

Kaşlarımı çattım, kelimeleri yeniden çözümledim, içime yeni bir ürperti yayıldı. *Kaderlerin dediği gibi...* “Sen bir Kader değil misin?”

Öyleyim ve değilim.

Yarı Tanrı, yarı ölümlü müydü? İkisinden de mi doğmuştu? Ama Kaderler bu dünyaya inmezdi. “Açık konuş.” Elim, önceki çaresizliğimi hatırlatırcasına yeniden zonklamaya başladı. Kendimi ikinci kez kaptırmamam için bir uyarıydı. Bir yabancıyla pazarlık yapıyordum. “Kader değilsen nasıl zihnimin içindesin?”

Eski gücümün gölgesi bile uçsuz bucaksızdı. Ama uzun zaman önce yanlışlıkla ölümlülere güvendim ve şimdi size ne kadar benziyorsam Kaderlere de o kadar benziyorum. Bu yüzden sana yardım etmek istiyorum. Ses neredeyse şefkatliydi, hatta bir ebeveyn gibiydi, tıpkı kralın unvanım yerine ilk adımı kullandığı zamanki gibiydi. Sende ne olduğumu görüyorum. Kaderinde seni terk etmek olan insanlara tutunan birisin. Seni asla senin istediğin gibi sevmeyecekler. Asla senin gördüğün gibi göremeyecekler.

Boğazım kurudu. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Bunu inkâr etme. Burası seni hak etmiyor. Prens de öyle. Biraz aklın kaldıysa, ihanetleri artmadan önce onu öldür. Kaderlerin isteklerini yerine getirirsen istediğin yaşam ne olursa olsun özgür olacaksın.

Nefret dolu bir yanımla söyledikleri her şeye inanmak istiyordu çünkü bazılarını kesinlikle inanıyordum. Cyrus beni bir kenara atabilirdi. Ve o beni hak etmiyordu.

Ama daha iyi olan yanımla, bu sesin beni bu kanlı yola bile rek yönlendirdiğini biliyordu. Onlar her kimse, kehanete ve gelecekte hangi olasılıkların yattığına yakından aşinaydılar. Belki de son olayların arkasında olacak kadar tanıdıktı. Önce rüyalarım girdiler, Cyrus’ın bana güvenmesini sağlayacak bilgilerle beni hazırladılar, böylece ben de *onlara* güvenebilirdim.

“Cyrus ölürse canavarlara ne olur?” diye sordum dikkatlice. Olduğumdan daha istekli görünmeye çalıştım. Bana daha fazlasını anlatsınlar diye. “Dökülen kan ve gelecek savaş? Bunlar nasıl durdurulacak?”

Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil.

“Savaşları rüyamda gördüm. Ne kadar yıkıcı olabileceklerini gördüm.”

Savaş sensiz olacak. Bu dünya kan ve külle yıkanmıştır. Savaşlarla inşa edilmiştir.

Bir an için, Kral Emilius’un bir imparatorluk kurmak istediği aklıma geldi. Planlarının bir yerinde, amaçlarına ulaşmak için kesinlikle güç kullanacaktı. Tarih, Tanrıların yardımı olmadan da yeterince soğuk ve zalim olduğumuzu kanıtlamıştı. Ses bu konuda haklıydı: Kehanet olsun ya da olmasın, kan ve savaş gelecekti.

Benden şüphe ediyorsun. Hissediyorum.

Dişlerimi gösterdim. “Beni bu kadar iyi tanıyorsan, dikkate almam gereken çok şey olduğuna şaşırمامalısn. Hâlâ gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Ve sırf yenilerine ulaşmak için bir kralla olan bağlarımı koparmak istemem.”

İplikler çözülecek, küçük yıldız, senin isteklerin ne olursa olsun. Güçlerinin derinliklerini keşfettiğinde, gerçekten göreceksin.

Sözlerinden zehrin tadını alabiliyordum. Bileklerimi saran ipleri hissediyordum. Ama sözleri baştan çıkarıcı, vaatleri yeniydi. Kulemin kaygan kenarında dururken kendimi hiç bu kadar demir atmış hissetmemiştim; bir esinti beni aşağıdaki dünyaya çekebilirdi. Zemin o kadar uzaktı ki düşerken pişman olmak için zamanım olabilirdi. Krallar ve lanetler, kızlar ve tanrılar ... bunlar masalları yaratırdı. Tek yaptığım kanamak ve sormaktı.

Cyrus’ı öldürmeye dayanabilir miydim? İnsanların sanki kaderde hiçbir rolleri yokmuş gibi kaderden bahsetmelerinden her zaman nefret etmiştim. Suçluluklarını kalpleri yerine nasıl

yıldızlara saklayıp, kararları için Kaderleri suçluyorlardı. Bunu Cyrus'ın kalbine saplasaydım, kendimden başka kimseyi suçlamazdım.

Oyalanma. İplikler dokunmuş olmalı.

Çılgınlığın kaynağını arayarak taze bir çaresizlikle yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım. "Daha fazlasını bilmek istiyorum."

Çok açgözlüsün. Ah, o zaman sana bir ihanet daha açıklayacağım, Raya diye bildiğin kadın size canavarları getirdi.

"Ne?"

Aynı zamanda, bu dünyada olması gereken her şeyden daha gerçek bir haykırış çınladı: "Violet!"

Yeni ses, tanıdık bir tınıya sahip uzun, gölgeli bir figürün durduğu merdivenlerden gelmişti. Rüyam yırtılırken ve kulaklarımdan bir kahkaha yankılanırken figür bana doğru koşuyordu.

Kule ikiye bölünerek sarmaşıklar çözüldü; gökyüzü sayısız akıl almaz renge bürünmüştü. Nefes nefese, o bana uzanmışken elimi şekle doğru uzattım.

Altımdaki zemin çöktü.

Acı beni rüya ile uyanıklık arasında bir köprüde tutuyordu. Gözlerimi açtığımda dünya donuk bir renge büründü. Bayıldığım yere geri dönmüştüm, kehanet odasının soğuk cilalı zemininin üstündeydim. Ateşten yansıyan ışık bakışlarımin kenarında dans ediyordu. Taburedeki fırfırlı yastık zonklayan başımın altına tıktırılmıştı.

Ve yalnız değildim.

Dante ocağın üzerine çömelmiş, buharı tüten bir çaydanlığı çıkarıyordu. Kıvrıkcık saçları arkadan toplanmış, kolları sıvalı; ceketini sanki bir süredir buradaymış gibi bir yana bırakılmıştı. Arkasını döndüğünde rahat bir nefes aldı. "Kaderlere şükürler olsun."

"Burada ne yapıyorsun?"

“Sana Raya’nın gelemeyeceğini söylemeye geliyordum.” Çaydanlığı küvete boşalttı ve sıcaklığını parmağıyla kontrol etti. “Sonra kuleye geldim ve kapıların ardına kadar açık olduğunu gördüm. Dışarıyı kontrol ettiğimde her yerin kan içinde merdivenlere yığılmıştın. Başka bir canavar tarafından saldırıya uğradığını sandım.”

“Ben... Bir görü yaratmaya çalıştım.” Sisli anılar geri döndü. “Avucuma kesik atmaya düşünmüştüm...”

Homurdandı. “Ne halt etmeyi düşünüyordun, Violet?”

“İşe yaradı.”

Hâlâ başını iki yana sallıyordu. “Umarım buna değer. Potansiyel olarak ölümcül kan kaybı olmadan aynı işe yarayan bazı lezzetli mantarlar olduğunu biliyorum.” Sol kolumu tutarak elimi küvetin üzerine getirdi ve yaranın üzerine bir kepeyle ılık su döktü. Avucumdaki yarık genişlerken tısladım.

“Leydi Raya hakkında ne biliyorsun?” Kepeğe kendim uzandım ama yardım etmeme izin vermedi.

“Şehre yerleşmesine yardım ediyordum. O...ilginç.”

“Sen de ondan şüpheleniyorsun.”

Dante gömleğinin fırfırlı yakasını çekiştirerek içini çekti. “Aueny ve Balica arasındaki ilişkiler gergin. Her şeyi kaynama noktasında tutmaya çalışıyorum. Biraz anlayış göster. Lunesse Başkanı beklediğim gibi değil. *Güya* çok saygı duyulan bir lider ama... Kibarca söylemek gerekirse; umarım Lunesse’deki standartlar o kadar düşük değildir.”

“O kadar mı kötü?” Kaşlarımı çattım. “Bugün neden kulemi ziyaret edemedi?”

Omuz silkti. “Onun dairesini ziyaret ettiğimde tuhaf bir bahanesi vardı... Yüzünde kurdeşen çıktığını söyledi. Yükseklik korkusuyla ilgili bir şey gibiydi? Histerikti, ben de bıraktım. Burada kraliçe olarak kalacaksa yeni bir Lunesse Başkanı seçmeyi tartışmak için onu dışarı çekmeye çalışıyoruz. Ancak bazı danışmanlar

onun her *ikisi* de olması gerektiğini düşünüyor ve bu da emsalleri tamamen bozuyor...”

Sesi gitgide azaldı. Gözlerinin altında çukurlar vardı; bunca zamandır onunla mı ilgileniyordu? Cyrus fırsat buldukça ona etrafı gezdiriyor olmalıydı ama diğer zamanlarda müstakbel eşinin yanında olması için güvenebileceği çok az kişi olduğunu tahmin edebiliyordum.

Dante’nin bu duruma yakınlığı beni rahatsız ediyordu. Ama *birisine* gördüğüm görüden bahsetmeliydim. Canavarları buraya Raya getirdiyse, Camilla ve diğerlerinin ondan şüphelendiği gibi cadıysa; durdurulması gerekirdi.

“Cyrus kral olduğunda sen ne olacaksın?” diye sordum.

Dante’nin mırıldandığı yanıt dikkat dağıtıcıydı. “Bu gidişle kır saçlı.”

“Onun için çok fazla iş hallediyorsun.”

“Sadece Cyrus için değil. Büyükelçi Pincorn’un da yardıma ihtiyacı var, özellikle de son zamanlarda. Evrak işleri ve toplantılar, hatırladığım kadar kötü değil.”

“Madem bu kadar sıkıntı çekiyorsun, seni de büyükelçi yapsınlar. Ya da Cyrus seni danışman olarak atamalı.” Dante, Auvény’de o kadar uzun süre yaşamıştı ki Güneş Başkenti’nde ona aşına olan çoğu kişi onu Auvényli olarak görüyordu. Sadece ona bir yabancı gibi davrananların sesi daha çok çıkıyordu.

“Resmî olarak değil.”

“Neden? Bir unvan sana saygı gösterilmesini sağlar.”

Bir düşünceyi söylemekte tereddüt ediyor gibi görünüyordu. “Ben... Resmî bir pozisyon olmadan bazı şeyleri halletmek daha kolay olabilir.”

Saray, Dante’yi sadece prensle takılan bir arşivci olarak görüyordu. Cyrus’tan ayrı olunca onun özel biri olduğunu düşünmüyorlardı. Her zaman kendisine yazık ettiğini düşünmüştüm ama belki de Dante’nin istediği buydu. Ya da sinir bozucu bir durumu

en iyi bu şekilde çözüyordu. Küçümsenmenin nasıl hissettirdiğini bilirdim.

Yaram temizlendikten sonra, Dante balla ıslatılmış gazlı bez uyguladı ve elimi sıkıca sardı. Mahremiyetine saygı duyarak parmaklarımın avucuna dokunmamasına özen gösteriyordum. Bitirdiğinde dizine yaslandım. Yorulmuştum, baş dönmesi baş ağrısına dönüşmüştü.

Onunla arkadaşlığımızı özlemiştim. Taçlar, ittifaklar ve görevine bağlı Kâhinler hakkında endişelenmeyen biriyle konuşabilmeyi özlemiştim. Ama sanırım artık Dante de öyle olamazdı.

“Görüm, canavarları buraya Raya’nın getirdiğini söylüyor,” dedim giriş yapmadan.

Dante çok ama çok hareketsiz kaldığında, uzun bir süre sadece şöminenin çıtırtısı duyuldu. Gözleri ağır ağır kapanırken bir elini yüzünden aşağı çekti. Kaşındaki çizgi, bir çiviye yerine oturacak kadar derindi. Biraz daha stresli olsaydı, kocaman bir kırışıklığa dönüşebilirdi.

“Lütfen bana şaka yaptığını söyle,” dedi.

“Bazı ilahi entrikalara kapılmış olabilirim ve bir Tanrı -yani Tanrı *gibi* biri- beni manipüle ediyor olabilir, bu durumda karşımızda tamamen *farklı* bir sorun var demektir.” Derin bir nefes aldım ve ben konuşmaya devam ettikçe Dante daha da solgunlaştı. “Ama değilse, o zaman kehanet durdurulamaz. Ve *yapabileceğimiz* onca şey arasında, sarayımızda yaşamak üzere olan leydinin yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek, üzerini çizmesi en kolay görev gibi görünüyor, yani... Bu suçlamanın doğru olup olmadığını öğrenebilecek misin?”

Dante uyandığımda çok yorgun görünüyordu. Ama şimdi beş yaş daha yaşlanmış gibiydi. Beni diziyle dürterek tüm vücudunu halının üzerine bıraktı, uzuvları gevşek bir yenilgiyle açıldı. “Bu oda ses geçirmez mi?”

“Çılgılık mı atacaksın?”

“Yastığa kapanıp mı yapmalıyım?”

“At gitsin.”

Çığlığı attı ve yüzümü buruşturdum.

“Bana bildiğin her şeyi anlat,” dedi boğuk bir sesle, “ve sonra uluslararası bir olay olmadığından emin olmak için Raya’yı kontrol etmem gerekiyor.”

“Rüyamda sınır bölgelerini ve bozuk ormanları ele geçiren canavarları gördüm. Bu, kötü şeylerin geldiğinin işaretleri ama bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir şey yok.” Yanına oturmak için ilerledim ve koltuk olarak kullanmak için kanepeden bir minder indirdim. “Elimi kestiğimde, daha önce benimle konuşan bir sesi çağırdım. Kader olduklarını düşündüm ama görünüşe göre yalnız çalışıyorlar. Cyrus’ın lanetinden ne çıkarları var, bilmiyorum ama gelecek hakkında bir şeyler biliyorlar. İlk konuştuğumuzda, bana Cyrus’ın Balican Kâhini’nden duyduğu kehanetin aynısını söylediler. Bu ses doğruyu söylüyorsa, Felicita’nın kehanetini daha da detaylandırıdılar. Yeni satırlar eklediler. *Kana bulanmış toprak, gül boynuzlu canavarlar, sonu gelmeyen savaş*,” dediler.”

Dante elini havaya kaldırıp saymaya başladı. “Canavarlar geldi ve Auveny, Raya’nın Balica tarafından hepimizi öldürmek için gönderildiğini düşünüyorsa diğer ikisini de tek seferde kontrol edebiliriz.” Kollarını uzattı. “Bunu şimdiden görebiliyorum: Majesteleri ve Konsey, Balica’nın Peri Ormanı’nı korumalarını kınıyorlar. Onları, bunca zamandır temel koruma yerine uğursuz bir nedenle ormanı korumakla suçluyorlar. Balica *zaten* Kral Emilius yeniden yakma emri vereceği için delirmiş hâlde. Asılsız suçlamalar karşısında kızıyorlar.”

“Balica ne yapabilir? Savaş için donanımlı değiller.”

Tereddüt etti. “Bir noktada, sonuçlarına katlanmak zorundasın. Savaş yoluyla hızlı bir ölüm veya imparatorluktan gelen yavaş bir ölüm... Bana kalsaydı, savaşıp ölmeyi tercih ederdim.”

Bunun söylediğini duyunca boğazımda bir yumru oluştu.

“Öte yandan, bu yakışıklı yüz için ne büyük bir kayıp olur.” Dante dudaklarını büzdü ve bu beni biraz gülümsetti.

“Lanet olsun, krala Raya hakkında ne söyleyeceğim?”

“Hiçbir şey. Onu Balica’nın yakalaması gerekiyor.”

“Yani her şey yolundaymış gibi mi davranmalıyım?”

“Biraz zaman kazandırır.” Oturup dağınık saçlarını eliyle ovuşturdu. “Sana söylenenlerin doğru olduğuna dair kanıta ihtiyacımız var. Ve sonra Konsey ya da bunu kendi amaçları için çarpıtacak o gayretli dedikoducular olmadan, kanıtların doğru ellere geçmesini sağlamalıyız.”

“Eğer yapabilirsen onu bana getir. Onun ipliklerini okuyacağım.” Raya benden kaçmaya çalışıyor olabilirdi ama mecbur kaldığımız takdirde onu buraya sürükleyebilirdik.

“Seni gereğinden fazla bu işe karıştırmak istemiyorum.”

Kahkaha attım. “Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim.”

Dante kesinlikle ayık kalarak ağzını buruşturdu. “Violet... Şimdiye kadar bu durumla ilgili bilgileri son derece gizli tuttum. Kişisel değil ama Kral Emilius’a tereddüt etmeden itaat ettiğin sürece niyetinden şüphe edeceğim. Raya’nın ihanetini, hafta bitmeden orduları güneye göndermek için kullanabilir ve ben bunu riske alamam.”

Gülümsemem yok oldu. Elbette. Önce kendi çıkarlarımın geldiğini yüksek sesle ilan etmiştim. Ve Dante, Cyrus’ın Raya ile eşleşmesini ayarlamak için krala yardım ettiğimi biliyor olmalıydı. “Sadece Kral Emilius’a *boyun eğmiyorum*,” dedim yine de, kendim için değersiz bir savunmaydı. “O, kral. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Cyrus tacı takar takmaz ona sorgusuz sualsiz itaat edecek misin?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu aynı şey değil. Kral Emilius’un saltanatı yakında sona erecek. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyor.” Ergenliğimi elimden geldiğince çok şey öğrenerek, etki kısıntılarını tırmalayarak geçirmiştim. Ben saraydaki

yerime hâkim olmaya çalışırken hiçbir anlaşmazlık onun gazabını uyandırmaya değmezdi. “Kral Emilius itaatimi *bekliyor*. Cyrus’ın *beklemediğine* eminim.”

“İlk meydan okuma en zorudur.”

Başım la onayladım. “Emilius’a çok şey borçluyum. Bende potansiyel gördü ve bana sarayda nasıl kurnaz olunacağını öğretti. Sanırım onu bir ebeveyn gibi...”

Dante olabildiğince nazık bir şekilde, “Korku ile saygıyı karıştırmak kolaydır,” diyerek araya girdi.

Aşağı bakarak avucumun içindeki kırmızı kesiğı inceledim. Cyrus’a söylediğim gibi kendimden emin bir şekilde itiraz etmek, *korkmadığımı* söylemek isterdim ama içime bir ürperti yayıldı ve tüm odaklanabildiğim bu oldu. Dante, benim kendimde tanımadığım yanlarımı, omuz silktiğim endişeyi ve sevinci görüyordu. Beni tehlikeli olacak kadar uzun süredir tanıyordu.

Cyrus ve ben ne kadar savaşırsak savaşıalım, gizli bir yanımla yeni bir başlangıç olarak prensin yükselişini dört gözle bekliyordu. Ya da balo olmadan önceki ben böyle hissediyordu.

“Geç oldu. Gitmeliyim,” dedi Dante minnetle sessizliği bozarak. Benim tarafımı boş bırakarak ayağı kalktı. Paltosunu giydiğini ve ayak seslerinin kapıya doğru ilerlediğini duydum. “Kafandaki o yeni ses için bir şey yapmalı mıyız?”

“Geri dönerlerse kim olduklarını öğreneceğim.” Gitmesini izlemek için döndüm. “Sadece konuşuyorduk. Bana zarar verebileceklerini sanmıyorum.”

“Pekâlâ, bir şey değişirse...” Belli belirsiz yorgun hâlini işaret etti. “Yarın pansuman yaptırmak için bir şifacıya gitmelisin ya da ben uğrayabilirim.”

“Sen yeterince meşgulsün. Sadece biraz uyu.”

Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. Kapı arkasından kapandı ve ben yine yalnızdım.

Birkaç dakika sonra, Dante'nin gittiğinden emin olunca kalan bandajları alıp kulenin dışına çıktım.

Güneş Başkenti'nin ışıkları tıpkı hatırladığım gibi aşağıda parlıyordu. Kiremitli çatılar, uyuyan bir ejderhanın pulları gibi yamacı kaplamıştı. Burada yaşadığım sürece köklerimi sığ tutmuştum ama yine de orası evimdi. Bahçenin uşaklarını ve sessiz köşelerini bilirdim. Parmaklarımı sanki benimmiş gibi paha biçilmez sanat eserlerinin üzerinde sürükleyerek sarayda yürüyordum. Ayrılmak zorunda kalabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Sokaklarda rahatça dolanmak mideme saplanan bir bıçak gibiydi. Burada da sırlar bir o kadar derindi.

Çok fazla sırrım vardı.

Kulenin dış merdivenlerinin yarısındanayken asmaların üzerinde koyu bir leke gördüm. Aynı noktada, kopan bir şeyden taze öz suyu fışkırıyordu. Kulenin dibine kadar indim ve çimenli bir ot öbeğinin arasına sokulmuş, parıldayan, kırmızı uçlu bir diken bulana kadar tabanın etrafında döndüm.

Bir bandajla sararak yenimin içine soktum.

14. BÖLÜM

Dante, Raya'nın gerçek niyetini ortaya çıkarmak için her ne yapıyorsa, yeterince hızlı değildi. Ayrıca kesinlikle prenste doğru bir kendini koruma duygusunu tetikleyememişti.

Cyrus ve Raya, âşıkmiş gibi davranarak romantik randevulara çıkmaya başlamışlardı. Düğün takıları için alışveriş yapıyorlardı. Birbirlerine iffetli öpücükler veriyorlardı. Güneş Başkenti sakinlerinin onları gözetlediğini görünce, gölde özel olarak kürek çekmek için muhafızlarından *kaçmışlardı*. Bir tiyatro oyunu bile bundan daha iyi sahnelenemezdi. Tek eksik, çalılarının arasına gizlenmiş bir yaylı sazlar dörtlüsüydü.

Kıskanmamıştım.

Tamam, biraz kıskanmıştım.

Şimdiye kadar anlatılan tüm masallar, sadece güzel oldukları için âşık olan güzel erkeklerden ve kızlardan bahsederdi. Ama en güzel cadı bile tuhaf ve kötüydü. Sonsuza kadar mutsuz, kalbi bozuk, dilekleri dikkate alınmamış ve yalnız, her zaman yalnızdı.

Cyrus, düğün gününde gül yapraklarıyla yıkanacaktı.

Bana da dikenleri düşecekti.

Kanımdan oluşan diken, dolabın arkasında kilitli bir kutuda saklıydı. Bunu unutmaya çalışıyordum, ta ki kırmızı ynaklı bir

çiftlik işçisi olan bir ziyaretçi bana, “Kâhin Hanım, gördünüz mü, emin değilim ama kulenizde çürük var,” diyene kadar.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak çürüyen yeri kontrol etmek için onu takip ettim. Çürümenin yarattığı siyah iz sadece dikenin koptuğu yerle kalmıyor, aynı zamanda yayılıyordu.

Çiftçiye bolca teşekkür ederek onu yoluna gönderdim. Sonra kararmış kısımları kazımak amacıyla keskin bir bıçak almak için içeri girdim. Elim yaralıydı ve basamaklarda manevra yapmak için çok az yer varken, bu zor bir işti.

Bunu kimseye anlatamazdım. Saray dikenini ve bu çürüğün neden burada olduğunu bilemezdi ama ben yine de paranoyaktım. Herkes Felicita’nın kehanetine dair yeni işaretler arıyordu.

Hikâyede eksik olan tek şey bir kötü adamdı. Ve saygı duyulmakla aşağılanmak arasındaki çizgi, bir suçlama kadar inceydi.

Dikenini kullanmayı düşünmüyordum. O sese güvenmiyordum, güvenmiş olsam bile... Belki beni gözetleyenlere göre, kendimi kurtarmak için Cyrus’ı öldürmek kolay bir karardı ama ben kötü adam değildim, sadece herkes gibi bir fırsatçıydım.

Ayrıca, gerçekten istediğim şey onu yendiğimde Cyrus’ın gözlerine bakmaktı. İnsanlar benim gördüğümü görene kadar onun her hilesini ve kurnaz gülümsemesini yok etmekte.

Beyaz Atlı Prens’in gözden düşmesini istiyordum.

Raya bugün resmen saraya taşınyordu. O bana gelmezse ben ona giderdim.

Gardırobumun arkasından bir elbise çıkardım. Mavi, yaz için koyu bir renk tonuydu ama ben işlemelerine bayılıyordum çünkü elbisenin tüm korsesi ve eteği boyunca ayçiçekleri vardı. Sonrasında örgüme taç şekli verip inci tokalarla tutturdum.

Aynamın köşesinde bir şey parladı.

Pervazda altın bir gerdanlığın durduğu açık pencereme yaklaştım. Yapraklardan bir çelenk şeklindeydi, -büyüyle yapılmış süslemelerden oluşan bir tasarımı- ve gerçek altına göre tüy kadar hafifti. Dışarıya baktım ama bunu hangi peri yaptıysa gitmişti.

Camilla göndermiş olmalıydı. Hiç benim tarzım değildi ve kıyafetim için fazla gösterişliydi ama aynı zamanda karşı koyulamayacak kadar da güzeldi, bu yüzden onu boynuma taktım. Mükemmel uymuştu.

Raya'nın gelişinin gayriresmî olması gerekiyordu ancak insanlar erkenden kapılarda toplanmıştı ve saraydaki sinsilerin çoğu öyle ya da böyle salona girmişti. Cyrus ve Raya'nın gezileri heyecanı körüklemişti. Onun, kötülüğün vücut bulmuş hâli olduğunu düşünenlerse onu gözlemlemek için ön sıralarda oturmak istiyordu.

Avlulardan birinde küçük bir parti veriliyordu. Katılımcılar bitkiler, sandalyeler ve hediyeler arasında yer kapmak için mücadele ediyordu. Katılımcıların küçük köpekleri, eteklerin etrafında çığına dönmüştü. Sahipleriyle gelen periler tepelerindeki ambrosia yüksüklerinden dolayı sarhoşlardı. Tozları havaya yayılmıştı ve bu, hapşırmamı tetikliyordu.

Üç oda ötedeki holde Camilla'yı gördüm. Elbisesi gösterişli bir pembeydi ve gri dama tahtası desenliydi, eğer isteseydim muhtemelen onu şehrin varoşlarından seçebilirdim. Ona doğru ilerledim.

Beni görür görmez hayranını gönderip kolunu benimkine doladı. "Violet! Parti için mi buradasın?"

İç çekmeme engel olamadım "Kabuğumdan çıkmam gerektiğini düşündüm." Tamamen yanlış değildi. İşe yarayacağından şüpheliydim ama yakın bir zamanda sınır dışı edilmeye karşı karşıya kaldığımdan, arkadaşça davranmaktan *zarar gelmezdi*.

Camilla mırıldanarak başını salladı. “Gizli amacın ne olursa olsun, bilmeme gerek yok. Sonuçta buradasın. Tam zamanında geldin!”

Ana avludaki herkesin dikkati, kapıda duran bir arabaya odaklanmış durumdaydı. Muhafızlar, kapının dışında yolu açmak için iki sıra oluşturdu. Raya, ortadan yırtmaçlı eteğinin iki yarısı taç yaprakları gibi ayrılmış zümrüt bir elbiseyle öne çıktı. Yüzünün alt kısmı bir peçe ile örtülüydü ve geri kalanını koyu bukleler ile gizlemişti.

“Yüzünü her zaman saklıyor,” diye mırıldandım.

“Anlaşılan o kadar güzel ki bunu bizim iyiliğimiz için yapıyor.” Camilla çirkin bir homurtuyu zar zor durdurdu. “Ya da herkesi büyülediği için baloda yaşayanlar tekrar yaşanacak. Anlatacakları hikâye de *şu*: en büyük kusuru, *fazla* güzel olması.”

“Senden daha mı güzel?” Cebime koyduğum muhallebili çöreği ısırdım.

“Kendimizi kaptırmayalım.” Boynuma ikinci bir bakış attı. “Ah! Bunu sevdim.”

Parmaklarımı gerdanlığa bastırdım. “Bunu *senin* gönderdiğini sanıyordum.”

Başını iki yana salladı. “Perilerden biri muhtemelen sadece seni kutsamaya karar vermiş.”

“Beni mi? Onların beğenisini kazanacak kadar *kibarsam*, bu üzücü bir gün.”

“Belki de bir evcil hayvan projesine ihtiyaçları vardı. Bu yüzden *şu* anda benden uzak duruyorlar.” Camilla, koyu kırmızı bir sıvıyla dolu küçük bir koku şişesini kendi boynuna hafifçe dokundurdu. “Dünyadaki en iyi şeyler gibi skandal bir dokunuş.”

Bu şişeyi, balo sırasında ipliklerinde görmüştüm ama fazla kurcalamamıştım. Yakından bakınca şaşırtıcı olan şeyin ne olduğunu hemen anladım. “İçindeki *kan* mı?”

Tüm dişlerini göstererek sırttı. “Zekice, değil mi? Her fırsatta Raya’nın üzerine kan dökmem ama bunu kullanmayı bir moda hâline *getirebilirim*. Yakındaki peri büyülerini oldukça iyi bir şekilde etkisiz hâle getiriyor, bunu oda hizmetçileri üzerinde test ettim. Periler de onlardan hoşlanmıyor ama sorun değil. İlginç olmak için cazibelerine ihtiyacım yok. Bunu herkes için söyleyemem elbette.”

Mor erik rengi bir paltoyla şık görünen Cyrus’ın, el ele yürüyerek Raya’ya yolun geri kalanında eşlik ettiği yere doğru keskin bir bakış attı. Raya endişeli görünüyordu. Sinsi, gizli planları olan biri gibi değil, daha çok büyük kalabalıklardan korkan biri gibiydi.

Çift, salona varınca Camilla, “Hoş geldiniz, Leydi Raya,” dedi. “Peki, kehanet bozma işine ne zaman başlıyorsunuz?”

Raya duraksayarak kıkırdadı ve bir ipucu beklermiş gibi Cyrus’a baktı. “Ah, son birkaç gündür kehanet hakkında çok şey öğrendim, Majesteleri. Omuzlarımda böyle bir sorumluluk olduğunu bilmiyordum.” Güney aksanı, kelimelerinden fazlasıyla anlaşılıyordu.

“Umarım tekrar bir *kurdeşen* saldırısı olmaz,” dedim, Dante’ye kullandığı bahaneyi hatırlayarak. Raya irkildi. Onun Camilla kadar coşkulu olmasını beklemiyordum ama elbette bir şeyler *bekliyordum*. Şimdiye kadar pek akıllı değildi. “Biliyorsunuz, Kâhin olarak her türlü kehanete aşinayım. Bu öğleden sonra için başka bir okuma ayarlamalıyız.”

Yeniden kıkırdadı. “Ah, bu kulağa...”

“Harika geliyor,” diye bitirdi Cyrus.

Kaşımı kaldırdım. Prens, kendi sahte gülüşünü takınmıştı; sesi ilk değiştiğinde ve herkes onun hemen evleneceğini düşündüğünde uyguladığı gamzeli gülümsemeyle birlikte. Yüzü tamamen iyileşmiş görünüyordu. Umarım tokatım günlerce canını acıtmıştır.

Yanımızdan geçip Raya'yı partiye doğru yönlendirdi. Raya ile konuşmak istiyordum ama diğerleri de bunu istiyordu. Şimdilik, diğerlerinin arasına karışan Camilla'yı takip etmekle yetindim.

Ama dikkatim dağıldı. Bir gruptan diğerine geçerken, konuşma ne hakkında olursa olsun, Cyrus'ı dinlemeyi bırakamıyordum; kahkahası avluda yankılanıyordu.

"Yapabilseydim, her birinizi gelinim olarak seçerdim," dediğini duydum arkamdan. Nişanlanmış bile olsa, prensin flört edecek zamanı vardı.

Hâlâ çocuk olsaydık, kafamı bizi ayıran leylaklı duvardan içeri sokar ve partideki herkesi korkutmak için korkunç bir surat yapardım. Uzun zamandır büyümek ve ciddiye alınmak istiyordum. Ama artık *büyüdüğüme* göre -boyumu ve dişlerimi hesaba katarsak- umursamadan pervasız olmayı özlüyordum. Bu kalabalığın içinde bir lordun korkunç şakasına yalandan gülmek istemiyordum.

Bazen *keşke yapabilseydim*, diyordum. Bu kalabalığın içinde olmak *istiyordum*. Bildiğimi bilmeseydim, düşündüğümü düşünmeseydim ve *herkes gibi olabilseydim* her şey daha basit olurdu.

Bu hâlimden nefret ediyordum.

Ayrıca, öyle olsaydım kendimden nefret etmem gerektiğini bile bilmezdim.

O Violet, görüş gücüne sahip olduğu ve sarayda bir yeri olduğu için minnettar olurdu.

O Violet, belki de *mutlu* olurdu.

Camilla'nın beni sürüklediği bir sonraki grup, yaşlı hanımlardan oluşuyordu. Camilla kan kolyesini göstererek soranlara vermek için çantasından boş kolyeler çıkarıyordu. "Şahsen," dedi prenses eğilerek, "bence perileri kullanmamız artık çok ileri gitti. Bir düşünün, Leydi Raya'nın perileri bugün onu kutsamayı atlamış görünüyor ve aradaki fark son derece çarpıcı." Grup kıkırdadı. "Kardeşimin aşkı bulmasından başka bir şey istemiyorum ama umutlarımızı olası bir şarlatana bağlamak..."

Karşımızda kırmızı şallı bir kadın eliyle ağzını kapattı. “Belina’dan başka kimseden şüphem yok. Fakat hatırlıyorum da kırk yıl önce, ben küçük bir kızken, periler Kaderlerin düşmanı sayılırdı. Artık kimse masalları böyle anlatmıyor ama kan ve peri büyüsünün iyi bir birleşimi olamaz. Kanımız, Kaderlerin hâkimi-yetidir ve onlar büyülü müdahalelere kibar davranmazlar. Bu, geleceği gerçek yolundan saptırır!”

Dördüncü Bölge’nin asil Leydisi olarak tanıdığım bir başkası homurdandı. “Biraz inancımız olsa ve iftiramızı kanıtımız olduğu zamana saklasak iyi ederiz.”

“İftira mı?” diyerek güldü Camilla. “Raya haber bile vermeden, üzerinde beş perinin sağlayacağı cazibeyle, tüm kıtayı geçip geldi. Bu bir iftira değil. Bu *garip*.” Bu kadar huysuz olmasına rağmen prenses, sözlerini her zaman dikkatle seçerdi; ne zaman hoş sözler söyleyeceğini ve ne zaman laflarını yumruk gibi indireceğini iyi bilirdi.

“*Kaderler* gariptir, Majesteleri. Ve açlardır.” Herina parmağını havaya kaldırdı. “Çağlardır iyi bir hikâye çıkmadı... Tuhaf lanetler ve kutsamalar, evet ama gerçek dram en son ne zaman toprakları kasıp kavurdu? Majesteleri’nin gerçek aşkı, bir kehaneti bozan ve türünün tek örneği olmalı. Bu da sadece her gün gördüğümüz gibi olmadığı anlamına geliyor. Garipliğin gerçekte ne olduğunu unuttuk. Ah, Kâhin Hanım...”

Herina ellerini açarak bana doğru geldi. Berbat biri olduğunu düşünmüyordum. Okumalar sırasında her zaman kibardı ve Dördüncü Bölge’nin mali durumlarını yönetme konusundaki kayıtsızlığından daha fazla bilgelik kazandığı söylenebilirdi ama bana sanki cevabı bulmuş gibi bakma şeklinden hoşlanmıyordum. “Kaderin şekillendiği zamanlarda yaşıyoruz. Canavarlar aramızda dolaşüyor. Gerçek aşk bizi büyülüyor. Auvény’nin geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Bildiğimden daha az şey biliyormuş gibi davranmaya, ziyaretçileri diğer okumalarda geleceklerinden bir parça görmemişim gibi selamlamaya ya da kehanetlerim gerçekte uyuşmuyorsa bahaneler uydurmaya alışkındım. Mantıklı bir şekilde, “Birbiriyle çelişen hikâyeler gördüm,” dedim. “Leydi Raya’nın kurtarıcı olmasıyla ilgili beklentilerimizi yumuşatmalıyız. Gelecek, Prens Cyrus’ın kalbinin kararına bağlı ve o *kararsız*.” Kelimeyi kastettiğimden daha fazla vurguladım ama kendi aralarında tartışırken kimse bunu anlamamış gibi görünüyordu.

Birisi, “Kabul ediyorum, Majesteleri âşık bir adama benzemiyor,” dedi.

“Önemi var mı? Felicita’nın kehaneti sadece bir gelinden bahsediyordu.”

“Hayır, hayır, kehanet onun kalbinden de bahsediyordu, unutmama...”

“Herina doğru söylüyor. Dedikleri gibi kansız kader olmaz.”

“Peri sihri onu büyüledi. Belki de şimdi pişmandır...”

“Asıl neden, Leydi Raya’ya baktığından daha çok bu tarafa bakması.”

Yukarı baktım. Elbette, Cyrus’ın bakışları bizim üstümüzdeydi; kibirli ve net olursam benim üstümdeydi. Grubumuzu kibarca selamlamak için dudaklarına en yumuşak gülümsemesini yerleştirdi ama bakışlarının benimkileri takip ettiğini, gerdanlığın durduğu boğazımda oyalandığını hissettim. Tenim karıncalandı, sıcak basmıştı.

Bu sadece bakışlarından yayılan sihirdi.

Ama şu an bana cesaret veriyordu. Yeterince dikkatli olmuştum. “Neden şimdi Leydi Raya için bir okuma yapmıyorum?” dedim. “Henüz fırsatım olmadı.”

Camilla sevinçle haykırarak alkışladı. “Bu harika bir fikir. Raya!” Çılgınca bir el işaretiyle tüm odanın dikkatini çekti.

“Kâhin’imiz boşken okumanı yaptırmalısın. Programı çok yoğundur.”

Birkaç saniye içinde, prenses hizmetkârlara çeşmenin yanına dekoratif mumlar ve üstünde temiz bir dantel örtü olan masa kurmalarını emretmişti. Duvağına sarınan Raya, bir sandalyeye oturuldu. Bakışlarını etrafta gezdirirken, kendisini bir kurdun ininde bulan yerden fırlamış bir sincap gibi görünüyordu.

Karşısına oturdum. “Ellerinize ihtiyacım olacak, Leydi Raya.. Şey, sadece bir tanesine.” Sağ elimi uzattım. “Diğerini yaraladım.”

“Doğru. Elbette,” diye yanıtladı titrek bir sesle. Avucu benimkiyle buluştuğunda fark ettiğim ilk şey, elinin nasırlı olduğuydu. Bilezikleri parmak uçlarımda kayarken soğuktu.

Ve sonra sadece zihnime akın eden görüntüler vardı:

Bunaltıcı, uykusuz geçen seyahat geceleri. Kırdan üç araba geçiyordu. Büyülü sandıklarda kilitli, tehlikeli yükler taşıyan iki araba.

Orkestranın hızlı ritmine benzer korkulu kalp atışları. Saray, cümbüşle canlı bir şekilde uzaktan parlıyordu. Arabaları kapılardaki trafiği görmezden geliyordu.

Sarayın arkasındaki uçurumun yamacına iki sandık düştü. Aşağıdaki nehrin akıntısında yüzmeye başlayan ahşap sandıklar...

Sudan hantal silüetler çıktı. Canavarlar hırlıyordu.

Elini daha sıkı tuttum. Sakinleşmek için dudağımı ısırdım. Ses haklıydı.

Güneş Başkenti arkasında kalmıştı. Kayalık bir tepeye tırmanırken, ellerinde periler vardı. Bir fısıltı duyuldu: “Biraz daha uzağa.”

Bir dizi taç... Bir dizi yüzük... Görkemli, beyaz manolya ve altınla kaplı bir salon...

Prens, kaşlarını çatmış bir şekilde kürsüde bekliyordu.

Kaşlarım çatıldı. Bunlar gelecekte olacaklar mıydı?

Havada yoğun demir kokusu. Kan... Çok fazla kan...

Siyah dikenli balo salonunda korkmuş bir ses... “Bunu neden yapıyorsun?”

Bir kıkırdama, bir şimşek çakması ve siyah tüylerin uçuşması...

“Kâhin.” Cyrus’ın sesi görüş alanımı yarıp geçti. “Leydi’mın elini eziyorsun.”

Kısa bir nefes vererek gözlerimi açtım. Raya’nın uzun parmakları benimkilere kenetlenmişti, terliydi ve titriyordu. Herkes bize bakıyordu.

“Ah.” Bıraktım ama yüzümdeki şoku gizleyemiyordum. Korkunç bir şey görmüştüm. Hâlâ kanın kokusunu alabiliyordum.

Ne diyecektim? Raya canavarları getirmişti ama bu bir anlam ifade etmiyordu. Korkmuş görünüyordu. Bir düğün vardı -*olacaktı*- ve ardından bir felaket. Ama neden?

Ya benim yüzümdense?

Cyrus’ın çevremizdeki sessiz kalabalığa söylediklerinin geri kalanını zar zor duydum. “Bizi affeder misiniz? Neredeyse unuttuyordum, bugün babamla bir toplantımız vardı. Uzun sürmez. Hadi gidelim, Violet. Geç kalmadan.”

Ayağa kalkarken sandalyem zemine sürtündü, bilinçsizce hareket ediyordum. Beni kurtarmak için berbat bir bahaneydi ama tek kelime etmeden prensin peşinden gittim.

15. BÖLÜM

Cyrus babasının çalışma odasına değil, doğu kanadında daha az insan trafiği olan bir salona yöneldi.

“Ne gördün?” diye sordu.

Hâlâ titriyordum ama artık partiden çok uzaktaydık. Artık onu takip etmek zorunda değildim. Topuklarımın üzerinde döndüm.

“Violet!”

Adımları arkamdan geliyordu. Kolumu tuttu. Dudaklarımı büzerek ona döndüm. Tutuşu, bir ay önceye göre daha tanıdıktı. Vücudumun başka noktaları hatırlıyordu. Ne yaparsak yapalım, bu mesafeden bana bakışı samimiydi.

“Sana bir şey söylememe gerek yok,” diye tısladım.

Prens bir küfür mırıldanarak en yakın odanın kapısını açtı ve kaba bir tavırla beni içeri soktu.

Az kullanılmış bir cephaneliğe benzeyen bir odaya girdiğimizde sıcak, boğucu hava beni karşıladı. Cilalı zırhlara ve emaye kabızlı kılıç rafları, ince bir toz tabakasının altında parlıyordu. Burada çelikten yapılmayan hiçbir şey için yer yoktu.

Cyrus kapıyı arkasından kapattı. “Bir şey gördün.”

Köşeye sıkıştırılmış bir kedi gibi öfkeyle zırhlardan birine yaslandım. “Belki görmüşümdür.”

“Dante bana geçen gün bir görü gördüğünü söyledi. Leydi Raya’nın, canavarları buraya getirdiğini söyleyen bir ses duyduğunu.”

“Tanıdık geliyor.”

Bikkın bir şekilde homurdandı. “Aynı taraftayız. Raya’nın bir şeyler sakladığına inanıyorum ama kanıta ihtiyacımız var ve senin iş birliğin her şeyi değiştirebilir.” Sanki burada kafası karışan benmişim gibi davranıyordu ve ben onun kafasından neler geçtiğini tam olarak anlıyordum. “Eğer herhangi bir bilgin varsa...”

“Ah, pardon, *artık birlikte mi çalışıyoruz?*” Kahkaha attım. Onu öldüremeyeceğimi düşünmek istiyordum ama beni çileden çıkarıyordu. “Prenscik, ilişkimizin doğasını yanlış anlıyorsun. Yardımını istiyorsan, belki de beni *sürgün* etmemelisin!”

Cyrus, etkilenmiş gibi görünmeye cüret etti. Gözlerini kapatarak sadece, “Dediğin gibi, odaklanmamız gereken daha acil tehlikeler var. Geleceğini daha sonra tartışabiliriz ama şu anda gergin bir durumu kontrol altına almak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum...”

“Kulağa çok trajik gelen bir cesaretin var.” Parmağımı tam göğsüne bastırdım. Bileklerimi tuttu, her zaman ellerime dokunmamaya dikkat ediyordu. Yine çok yakındık. Gömleğinin kıvrımları üzerime değiyordu. “Beni kapı dışarı etmeden önce yardımımı istemek için buraya geliyorsun. Balo gecesinin *çok farklı* geçtiğini ikimiz de biliyorken, sanki o senin gerçek aşkınmış gibi Raya’yla ortalıkta dolanıyorsun.”

İfadesinde bir anlığına, büyürken tanıdığım prensi gördüm; boyun eğmeyen ama kararsız, kaderin gölgesinde... “O gece bir hataydı.”

“Öyle miydi?” Neredeyse ateş basmış, yarı sarhoş ve peri tozu almış hâli hâlâ aklımdaydı ki neredeyse kulemin kapısını kırmıştı. Sanki haftalardır bunun için can atıyormuş gibi elleri üzerimde gezinmişti. “Bana duyduğum an inanacağım bir şey söyle.”

“Keşke hayatımda hiç olmasaydın.”

“Kısa bir hayatın olurdu,” diye söylendim.

“Belki,” dedi, ikimizi de duraksatan bir hüznle. “Fakat sen. Hayatımdasın.”

Hâlâ bileklerimi havada tutuyordu. Örümcek ağları arasında bulduğumuz bu mahremiyet kırıntısında derin derin nefes alıyorduk. Aramızda toz ve şehvet dışında hiçbir şey yoktu.

Acı bir memnuniyetle, “Şu anda bile hâlâ beni öpmek istiyorsun,” diye fısıldadım. “Bu yüzden bu kadar kırgınsın, değil mi?”

Cyrus daha da yaklaştı. Çarpışmamızın yaklaştığını biliyordum ama kendimi geri çekmedim, kibrim ve kendi bedenim bana ihanet ediyordu.

Birleştik. Dudaklarımızın birbirine dokunuşundan sonra devamı geldi. Boğuluyormuş gibi beni içiyordu. Vücudumu kendine doğru çektiği an gözlerim kapandı. Bir ses çıkarırsam, dili dişlerimin arasından kayarken onu bastırırdı.

Unvanlarımızı unuttum. Her kehanet uyarısını unuttum. Dünya onun tadı kadar küçük ve likörlü bir meyve gibiydi. Parmaklarımı yakasına geçirdim. İlk öpüştüğümüzde, içgüdüsel şeyler dışında bir şey yapamayacak kadar şaşkındım ama bu defa onu aşağı çeken, yakına çeken bendim. Hızlı öğrenirdim, her zaman böyle yapmak zorunda kalmıştım ve onu şaşırtmak benim açımdan her türlü çabaya değerdi.

Belki gitmemi istemesine asla engel olamayacaktım ama onu bu şekilde çözebilirdim.

Böyle yanabilirdim.

Gölgelerin içinde kaybolduk. Ellerini belime doladıktan sonra saçlarıma gömülen Cyrus, beni bir dizi zırhın ve güvelerin ısırdığı bir kalkanın arkasındaki boşluğa itti. Benden ne kadar nefret ediyorsa o kadar da beni istiyordu, bunu şimdi daha iyi anlıyordum. Ben onun kalbindeki kıymıktım, beni uzaklaştırmak için her uğraştığında daha da derine batıyordum.

Kaçınılmazın ne demek olduğunu şimdi anlıyordum.

Uzak bir düşünce *bu* tehlikeli diye hatırlattı.

Bir tıkırtı geldi. Ardından gıcırtı duyuldu.

Bir kapı.

“Şşt.” Cyrus parmağını gerdanlığımdan geçirip beni kendisine doğru çekti. Beni hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi öpüyordu ve ben de onu inandığım gibi öpüyordum.

Kalp atışım odadaki en gürültülü şeydi. Bu aptalca ve tehlikeliydi ama durursak yeniden tartışmaya başlayacaktık. Eğer durursak, beni rahatsız eden bir anım olacaktı. Dokunarak bağlanmış, bunun ötesinde hiçbir şey bilmeyen iki çılgın âşıktık. Kendimi tanıyamıyordum. Kontrolü kaybetmekten korktuğumu sanıyordum.

Bunu sevdiğimden daha çok ondan korkuyordum.

Kapı kapandı. Dağınıklık yok oldu. Yine yalnızdık ve zaman akıyordu.

Başının arkasından tutarak nefes nefese Cyrus’ı üzerimden ittim.

“Violet.” Gözleri büyük ve karanlıktı. Labirentteki sözlerini hatırladım: *Birbirimizi mahvedebiliriz ve bunu yapmaktan çekinmeyiz.*

“Ne istediğini anladım.” Elimin tersiyle ağzımı sildim. “Anladım, böylece seni düzgün bir şekilde mahvedebilirim.”

Yere dağılmış saç tokalarını alıp cephanelikten kaçtım. Cyrus bana seslense bile, kalbimin gümbürtüsünden dolayı onu duyamazdım.

Kuleye geri dönmek için uzun bir yolum vardı.

Odama girer girmez kendimi yüzüstü yatağıma bıraktım ve beni iyileştireceğini umarak yastığımı ısırdım. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ve Cyrus’ın vücudunun ısısı tenimi yakıyordu.

Yakalanmaktan endişe etmeseydim onu durdurabilir miydim? Onunla ilgili gördüğüm rüya benimle alay ediyordu, onu sadece hayal ettiğim şeyleri yapmaya davet ettiğim rüya... Gömleğinin düğmelerini açmayı çok isterdim. Açarken çıkan sesi ve iniltisi dudaklarımdayken... Gömleğinin düğmelerini açmayı, açarken çıkan sesi ve dudaklarımda iniltisini hissetmeyi çok isterdim.

Vücudumdan ayak tabanlarıma kadar bir ürperti yayıldı. Tırnaklarımı avucuma geçirdim. Aklımda, biraz fazla büyük olan kulaklarından başlayarak prens hakkında nefret ettiğim her şeyi listelemeye başladım. Gittiği her yerde kılıcını bir şeyi telafi ediyormuş gibi beline bağlı tutmasıyla başladım. Çenesini sıkmadan bana birkaç saniyeden fazla bakmaya nasıl dayanamadığını da unutmadım. Benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi konuşma şeklini de sayabilirdim.

Yatağında dönerek tavana gömülü mücevherlere baktım.

Yine de Raya'nın geleceğindeki o vahşi sahneler yerine Cyrus'ı düşünmeyi tercih ederdim. Anlamıyordum; herhangi birimizin ölmesini istiyorsa, bunu yapmak için eline birçok fırsat geçmişti. Geçmişinde -şimdi bile- Raya korkmuş görünüyordu, kötü niyetli değildi. Bir kukla gibiydi.

Ama bu doğruysa, o zaman ipler kimin elindeydi?

Biri aşağıdaki kapıyı çalmaya başladı.

Bana kalsa, bugünün geri kalanında hatta bu hafta, ay ve yılda hiçbir insanla görüşmezdim. Kabuğumdan çıktım ve bunu yapmamı sağlayan tek şey, o travmatik görüntülerdi. Ama Camilla'nın elinde bir sepet dolusu artan kekle kapıma gelmesinden daha kötüsünü de bekleyebilirdim.

Partiden sonra kıyafetini değiştirmişti. Terziye yaptırdığı yonca desenli bluzun üzerini parlak kırmızı bir frak kaplıyordu ve kedisi Catastrophe, bir kürk gibi boynunda uzanıyordu. Cazibeyle ya da cazibesiz, Camilla her zaman bir farklılık yaratmanın yolunu bulurdu.

“Yani,” dedi kendini içeri davet ederek. “Bu tuhaftı.”

Ne demek istediğini bile bilmiyordum ama katılıyordum. “Üzgünüm. Partinin geri kalanı nasıldı? Raya taşındı mı?”

“Kraliyet bölümündeki en kötü odaya! En son, doldurulmuş ayıları toplamaya takıntılı bir büyük teyze yaşıyordu. Oradaki mobilyalar *onlarca yıl* önceden kalma.”

“Bu, sandığın gibi bir ceza değil.”

“Bırak da bu zaferin tadını çıkarayım.” Dönüp kanepeye oturmadan önce sepeti ocağın üzerine koydu. “Raya’nın ipliklerinde ne gördün? Herkes merak ediyor.”

Camilla’yı severdim ama ona bir şey söylersen, bunu çatıya çıkıp tüm Güneş Başkenti’ne haykırırdı ve sonra da duymayan herkese özel mektuplar yazardı. “Şey gördüm... Onun düğününü.” Kadife puftaki bazı tabakları kaldırdım ve Camilla bacaklarını üzerine uzattı.

“O kadar kötü, ha?”

Ceset sayımı da dâhil olmak üzere tüm süslemeleriyle göz alıcı bir düğündü. “Sen fazla heyecanlanmadan söyleyeyim, kardeşinin de düğünüydü.”

“O ikisi törene kadar birlikte mi kaldılar?”

“Belki. Gelecek sabit değildir.”

“Ama olma ihtimali yüksek.”

Yüzümü buruşturdum “Özellikle de onu nasıl durduracağımı bilmediğim için.”

Camilla’nın ağzı bir *oh* diyerek açıldı. Prensesten daha şımarık tek yaratık olan Catastrophe, sahibinin kucağına yerleşti ve sanki kedinin tüm günlük çalışmasının sonu buymuş gibi orada kıvrıldı. Camilla neşeli bir melodi mırıldanarak kedisinin seçiren kulağının arkasını kaşdı. “Düğüne engel olmak mı *istiyorsun?*”

“Sen istemiyor musun?” Yanındaki koltuğa çöktüm.

“Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz.” Kan şişesi kolyesini bir sarkaç gibi sallıyordu. Göz kapaklarını boyayan parıltıyı

ve gölge kadar kaprisli, bir an sonra çekingen, hemen ardından uyarı dolu bakışını hızlı çözemedim. “Düğünü durdurmak için *başka* bir nedenin var mı, merak ediyorum. Bugün, Cyrus’la salonu terk etmen garipti...”

“O da Raya’nın ipliklerini öğrenmek istedi,” diye alay ettim. “İşe yaradığımı görene kadar benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.” Ve babasından çok farklı olduğunu düşünüyordu.

“Mmm, *o* bir piç. Ve bugünlerde Cyrus’la konuşurken giysilerinin ne kadarını çıkarıyorsun? Ya da üstünde kalanları saymak daha kolaysa onu da söyleyebilirsin.”

Yanaklarım bir sobayı yakabilecek kadar ısındı. “Bütün kıyafetlerimiz *üstümüzde* oluyor.”

Prenses dirseğine yaslanıp çenesini elinin kıvrımına dayamış, kapımı çalmadan önce aklıma gelen her pis düşünceyi okuyabiliyormuş gibi kendini beğenmiş hâlde bana bakıyordu. Tanrım, belki de Cyrus haklıydı. Belki de Auvény’den sonsuza kadar *ayrılmalıydım*. “Bu ne kadar süredir devam ediyor?” diye sordu, mırıldanarak.

“*Bu* diye bir şey yok,” dedim dişlerimin arasından.

“Ah. Bağlanmak yok, anlıyorum.”

“Biz sadece... öyle *değil*...”

“Ah. Bu ikiniz için de *yeni*. İlk... hayır, ikinci yakınlaşmanız. Ve şimdiden kekeliyorsun?” Camilla’nın suratı düşünceli bir ifadeyle bir yana, sonra tiksintiyle diğer yana döndü. “Demek öpüşme konusunda *o kadar* iyi... Aslında, bunda nasıl olduğunu bilmeme gerek yoktu. Sorduğum için pişmanım.”

Artık yüzümü hissetmiyordum. Pes ettim. “O kadar iyi *değil*... hiç iyi *değil*... o...”

“Genlerinde var.” Göz kırpıttı.

“-*Ciddi bir problem.*”

Camilla sonunda iç çekti. “*Ne yazık*. Muhtemelen bu konuda haklısın, şu anda *her* konuda olduğun gibi. Başka kim biliyor?”

“*Hiç kimse.* Ve bu şekilde kalmasını umuyorum.”

“Dante bile mi? Onun bildiğine eminim. Sadece bu konuda kibar davranıyordur.”

“Öf.” Divana gömüldüm. Catastrophe uludu ve ağırlığım kuyruğuna binince daha küçük bir daire şeklinde kıvrıldı. Özür dileyerek ensesini kaşıdım. “Ciddiyim. Cyrus ve ben diye bir şey yok. Tek seferlik bir şeydi... iki seferlik bir şey.”

“Ve bahse girerim iki seferlik bir şey olmadan önce de tek seferlik bir şey olacağını düşünmüşsündür,” diye laf soktu. “Korunmak için bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır!” Kızarıklığım yeniden alevlendi.

Ama düşüncelerimin şimdiki andan kaymasına izin verdiğim an, vücudum beni istememem gereken şeyleri istemeye ikna edecekti. Mahremiyetin sınırlarını aşmak, beni yarıda kalmış bir akşam yemeğinden çıkmış gibi meraklandırıp acırtıyordu. Cyrus’ın yanında hiçbir zaman utangaç olmamıştım ve belki de tüm sorun buydu.

“Bundan emin misin?” Camilla kek sepetini aldı ve yığının ortasına uzanıp yoğun bir şekilde bitki kokan bir kese çıkardı.

“Zaten getirmişsin...”

“Ah, tahmin etmiştim. İkiniz de tuhaf davranıyordunuz ve saçların darmadağınık hâlde kuleye gelirken seni gördüm. Bu da bana dedikodulara dikkat etmen gerektiğini hatırlattı. Lafların nasıl yayıldığını bilirsin. Tek bir kor bile tehlikeli olabilir.”

“Cyrus’tan *hoşlanmıyorum* bile,” diye mırıldandım son bir itirazla.

“Bu, daha önce birbirinizin üstüne atlamanızı engellemediyse, şimdi neden sizi durdursun?” Kırpiklerini kırıpıştırması çok fazla şey ima ediyordu. “İsteniyor olmamıza engel olamayız. İnsanlar biz Lidinelere *çok* kolay âşık olur. Senin geleceği gördüğün gibi biz de kalpleri görüyoruz. Senin büyük bir kız olduğunu biliyorum ama bu, aptal olmayacağın ya da incinmeyeceğin anlamına

gelmez. İşler çok ileri gidebilir. Tanrım, ikinizi de tanıyorum, kesinlikle öyle olacak.”

Yüzümü kanepenin arkasına gömdüm. “Raya konusuna dönersek...”

“Artık sarayda olduğuna göre, onu yakından izleyebilirim. Ama *ilk olarak*, henüz bir yeğen istemiyorum, Violet. Ne kadar sevimli olurlarsa olsunlar.” Camilla keseyi uzattı. “Burnunu her şeye fazla sokan hizmetçi Eina bana verdi ama onlara ihtiyacım yok. Bir bardağa iki yaprak atıp demle ve her sabah iç. Şimdi kullanmayacaksan sonraya sakla.”

Ben almayınca cebime doldurmak için uzandı. Kaşlarımı çatınca yanağımı okşadı.

“Bunu Cyrus'tan hoşlandığın için bir teselli hediyesi olarak düşün.”

Camilla gidince kapıyı kilitledim. Odanın önündeki karmaşık dolapların ve fal masasının arkasındaki perdenin yanından geçerek; henüz tasnif edilmemiş alet kasalarının yanında duran sade bir dolaba doğru yürüdüm. Üst raftaki kumaş yığınlarını bir kenara ittim ve ellerim saf oniksten oyulmuş, bir kuzgunun kanadının arkası gibi parlayan kutuya değene kadar arka tarafa uzandım. Yatak odamdan getirdiğim anahtarla kilidi açtım.

Kapağı kaldırıncı dikenini tam bıraktığım gibi buldum.

Herhangi bir normal diken şimdiye kadar kurumuş olurdu. Buysa, çelik kadar sert ve kulenin dışındaki yeni sarmaşıklar kadar yeşil kalmıştı. Onu bir bıçak gibi kavrayıp havaya kaldırdım. Şimdiye kadar tuttuğum tüm bıçaklardan daha hafifti; sanki benim için yapılmış gibiydi, büyü kadar gerçekti.

Elimde başka bir silah olsaydı kendimi güvende hissetmemi sağlayacağı kesindi ama bu, sadece midemi bulandırıyordu.

Çünkü benim için yapılmışsa onu kullanmam gerekiyor demekti.

Bununla Cyrus'ın kalbini delmeyi hayal bile edemiyordum. Ucunu rafın ahşabına bastırduğımda derin bir iz bıraktı Derinin üzerinde test etmeye cesaret edemiyordum çünkü uç hâlâ doğaüstü duran kırmızı rengiyle parlıyordu.

Kalbine değdiğinde vücudunu yok eder.

Onu düşünmek bile beni öfkelenirse de Auvenese sarayındaki çoğu kişi kadar aşağılık olsam da ben katil değildim.

Yine de... Dikeni almıştım. Elimde tutuyordum.

Belki de yanılıyordum.

Bunu yapmaya ikna edilebilirdim, değil mi? Eğer bundan paçayı kurtarabileceğimden emin olsaydım, her şeyi yapardım.

Beni durduran sadece cezalandırılma korkusu muydu?

Yalan söylemek gibi öldürmek de ilk seferden sonra kolaylaşıyor muydu?

Toplum için nasıl kehanette bulunacağımı bana öğretenin Kral Emilius olduğunu hatırladım. *Sen sadece kehaneti ulaştırın kişi değil, aynı zamanda onun bir tercümanısın, demişti. Gördüğünü tarif etme şeklin, hediyenin kendisi kadar önemlidir.*

Kâhin olarak ilk yıllarımda tek dinleyicim kraldı. Ona gördüğüm ilginç rüyaları anlatırdım ve o da buna göre hareket ederdi. Bir felaket gördüğümde yardım göndermek ya da önemli bir gelecek gördüğümde o kişiyi aramak için beni kullanırdı.

Kehanetlerimde yaptığım ilk değişiklik küçüktü. Rüyamda kırsalda dolaşan ejderhaları gördükten sonra Kral Emilius, ejderhaların özellikle On Üçüncü Bölge'yi kasıp kavuracağını sarayına duyurmamı istemişti. Bu şekilde, sınırın o bölgesine daha fazla Ejder Muhafızı gönderebilirdi.

Daha sonra şimşeklerin çakmasını, suçlamaları ya da herhangi bir sonuç bekledim ama asla gelmedi. Gerçeği değiştirmiştım ve yıldızlar düşmemişti. Daha sonra, kralın sınırdaki Balican tarafını

korkutmak için ejderha muhafızlarını oraya göndermek istediğini fark ettim. Üstünden o kadar çok zaman geçmişti ki suçluluk duygum da bayatlamıştı.

Rüyalarım her zaman Auvény'yi en iyi şekilde göstermiyordu. Ayrıca sarayın salonlarında yapılan rüşvetler, ikili oyunlar ve muhaliflerin susturulması gibi daha az eğlenceli işlerin geleceğini de görmüştüm. Kral Emilius bunlar içinse sessiz kalmamı söylemişti. Bu, onlar hakkında hiçbir şey söylemeden kehanetimi tercüme etmemin başka bir yoluymuştu. Karışmayarak.

Bu küçümsemeler yanlış gelse bile, itaatsizlikle ne kazanırdım? Kimsenin iyi niyeti kralınki kadar önemli değildi ve benim sözüm onunkinden üstün olamazdı.

Ancak bu düşüncenin de gizli bir bedeli vardı. Her zaman krallara borçlu olacaktım.

Cyrus taş giydiğinde, muhtemelen hayatımın geri kalanında ona hizmet edecektim. Eğer kalırsam. Eğer yaşarsa. Geçmişimizi değiştiremezdim ve -bu düşünceye dirensem de- geleceğimizi değiştirebileceğimizden de şüphelerim vardı. Her görüntü bir öncekinden daha kötüydü ve uçarı dansımızın bir sonunu göremiyordum.

Ses kulağımda yankılandı, hafızamda o kadar yakındı ki bu odada durduklarına yemin edebilirdim: *Burası seni hak etmiyor. Prens de öyle.*

Dikeni elimde evirip çevirdim. Güç kısıntılarıyla yetinirken çok mu rahattım? Bu dünyada hiçbir şey kalıcı değildi, en azından hayatlarımız. İplikleri zamanın sonsuz örgüsüne karşı yerleştirildiğinde, Cyrus'ın hayatının gerçekten değeri neydi? Yas bittiğinde hepimiz yolumuza devam edecektik, özellikle de ben.

Bunun düşüncelerimin sapması için tehlikeli bir yol olduğunu biliyordum. Herkesin, bunları düşünmenin yanlış olduğunu söylediğini biliyordum ama bu doğrudu. Krallar savaşlarında ne kadar kan dökerdi? Fatihler, muzaffer bir baskınla tarih yazar ve

tarihi yok ederdi. Kendi hayatım için bir prensin hayatına son verdiğem, bunlarla karşılaştırıldığında kötülüğüm ne kadar küçük kalırdı?

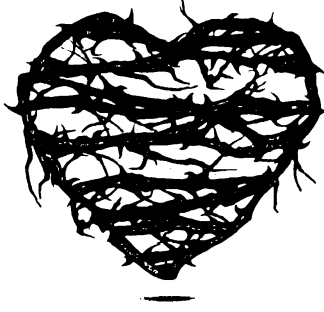
Oyunun kuralı, yıldızların da sempatisi yoktu. Belki de asıl yanlış kısım, kalbime ekilen herhangi bir yumuşaklıktı.

Seni asla senin istediğin gibi sevmeyecekler.

Belki de zalim olmak yapabileceğim en iyi şeydi.

Dikeni kutuya geri koydum ve kutuyu dolaba kilitledim ama düşüncelerim açıkta kaldı.

Yatağa tekrar yattığımda, rüyamda çiçek açmış çalıların kulede süründüğünü gördüm. Kan gibi kırmızıydılar ama sonra çürüyerek siyaha dönüşüyorlardı.

16. BÖLÜM

Haberciler sınır bölgelerinden geliyordu. Haberler kötüydü, canavarlar harekete geçmişti.

Kral Emilius, lordlarla raporları tartışmak için beni is kokan Konsey Odası'na çağırdı, durumu sarayın geri kalanından önce bilen birkaç kişiden biri idim. Saray, olabildiğince uzun süre, en azından düğüne kadar, ayyuka çıkmış canavar haberlerini hafife alıyordu. Ancak bu son gelişmeler farklı bir ölçekteydi.

Neredeyse bir gecede, On Birinci, On Üçüncü ve On Dördüncü Bölgelerdeki Peri Ormanı'ndan düzinelerce gül boynuzlu canavar aynı anda çıkmıştı ve en yakın köyleri ezip geçmişlerdi. Ben görülerim konusunda kralı uyardıktan sonra, yakındaki fazladan ejderha muhafızı birimleri tarafından bir miktar hasar engellenmişti ancak raporlar zayıfları da içeriyordu. Canavarlar kuzeye, Güneş Başkenti'ne doğru ilerliyor gibi görünüyordu.

Masanın başındaki Kral Emilius, "Elbette daha fazla asker gönderiyoruz ancak bu canavarların kökenlerini anlamalıyız," dedi. Uykusuzluktan gözleri kararmıştı. "Yakında canlı yakaladıkları canavarı taşıyan bir nakliye aracı gelecek. Bu arada Peri Ormanı'nı ortadan kaldırmak için çabalarımızı iki katına çıkaracağız."

Canlı. Güneş Başkenti'nde bir canavar olduğunu düşününce dizlerimde aniden bir zayıflık hissettim. Kimse fark etmeden kendimi toparladım.

"Leydi Raya Solquezil'den ne haber?" On Üçüncü Lord Ignacio purosuna bir fiske attı. "O bizim kurtuluşumuz mu olacak yoksa konukseverliğimiz sonunda azalana kadar çay partisinden çay partisine koşturmaya devam mı edecek?"

Kibar arkadaşlığının dışında, Lunesse Başkanı için bu sözler sertti. Prensesin ona karşı olan amansız tiksinden cesaret alan saray, perileri, görgü kuralları, elbisesi gibi onunla ilgili her şeyi incelemeye başlamıştı. Leydi Ziza Lace, *Müstakbel Gaf-lar Kraliçemiz* diye yazmıştı gazetesinde. Camilla'nın skandal kan kolyeleri de ortalıkta dolaşıyordu.

"Kâhin." Kralın seslenmesi üzerine dikkatler bana çevrildi. "Raya'nın ipliklerine baktın. Bir hareket stratejisi öneriyor musun?"

Raya'nın itibarının aşağı doğru giden gidişatını görmek için kişinin görüş gücüne sahip olması gerekmiyordu. Burada bir planı olup olmadığından emin olmasam da *bir şeyler* saklıyordu ve sakladığı şeyi açığa çıkarmamız gerekiyordu. İpliklerini okuduğundan beri ya odasında saklanmış ya da Cyrus'ın yanında olmuştu ve ben ikinci bir okuma yapamamıştım.

"Onu test et," dedim, korkumu yendiğim sürece gelecek için hazır olacaktım. "Değerini kanıtlama zamanının geldiğine inanıyorum."

"Hımm, katılıyorum," diye yanıtladı kral. "Şimdi, onun bizim lanetimiz değil, kurtuluşumuz olduğuna her zamankinden daha fazla güvenmeye ihtiyacımız var. Bu canavarların kökeni şüpheli... Balica'nın Peri Ormanı'nın büyüsünü silahlandırarak bu canavarları kendilerinin yaratması olasılığını henüz ekarte etmedik."

Lordlar bunu daha önce tartışmış gibi gruptan hafif mırıltılar yükselince kaşlarımı çattım. Kâğıt üzerinde, Raya ve canavarların yeri şüpheli olabilirdi ancak Balica'nın böylesine şiddetli

bir hamle için ne gibi bir nedeni olabilirdi? Dante'nin annesinin Hypsi'nin Başkanı olduğu ve yerel bir sınır anlaşmazlığının yaşandığı çatışma dışında hiçbir zaman saldırgan olmamışlardı.

Kral Emilius, "Komşularımız hakkında bu kadar kötü düşünmekten nefret ediyorum," dedi ve yemin ederim ki bir an için hafifçe gülümsediğini gördüm.

Toplantı ertelendiğinde, kral geride kalmamı rica etti. Ayrılan son danışman kapıyı arkasından kapattı. Maun masanın diğer ucundaki koltuğumdan kalkıp kralın yanında durdum ve ellerimi arkamda kavuşturdum.

Ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi ve sonra, "Raya'nın ipliklerinde başka ne gördün?" diye sordu.

Dante, *Raya'nın ihanetini orduları hafta bitmeden güneye göndermek için kullanabilir*, demişti.

Korku ile saygıyı karıştırmak kolaydır.

Bir savaşı başlatan silah olmamak için yeterince şey yapabildim. "Cyrus'la düşünlerini gördüm."

"Ya geçmiş?"

"Auvény'nin çıkarları için yararlı hiçbir şey yoktu. Onunla fazla vakit geçiremedim."

"Bu kadar mı?" Kral, kafası karışmış kadar hüsrana uğramış görünmüyordu. Onu gerçekten sinirliyen görmüştüm. Çalışma odasına girmek için beklerken, bazen o ve Cyrus tartışırdı. Pervazın arasından onu bir çaydanlık kadar kıpkırmızı ve tıslar gibi görürdüm. Sadece kapalı kapılar ardında ortaya çıkan çirkin bir öfkesi vardı.

Hayır, bu sadece benim için yeni bir hoşnutsuzluk ifadesiydi. "Bu şaşırtıcı, Violet," diye devam etti. "Senden, özellikle de böylesine önemli biri söz konusu olduğunda daha fazla bilgi almaya alışkınım. Son partide gördüğün şeyin epey heyecan yarattığını duydum, öyle değil miydi?"

İğneleyici bir şekilde yaptığı çıkarım karşısında bir şey söyleyemedim. “Cyrus sözümü kestiği içindi. Olduğundan daha dramatik görünmesini sağladı.”

“Anlıyorum.” İfadesi değişmedi.

“Ancak... Onunla tekrar görüşebilirim,” diye teklif ettim. Dışlerim, dudaklarımın arkasında kenetlenmiş durumdaydı.

“Çok iyi.” Kral Emilius sanki bahanelerim cam kadar kırılğan ve şeffafmış gibi titreyen elini salladı. “Ama vaktimizi boşa har-cama. Ne onun ne de benim.”

Bir düzineden fazla askerin eşlik ettiği üstü kapalı muazzam bir vagon, yakalanan canavarı yavaşça Güneş Başkenti’ne taşıyordu. Canavarın gırtlaktan gelen hırıltıları, ağzı kapalı bile olsa kendi başına yeterince korku uyandırıyordu. Kaşınma, tıkırtı, çenesinin ıslak şapırtısı... Tek bildiği açlıktı.

Vagonu güvenli bir mesafeden izlerken, buna dayanabileceğimi düşünmüştüm. Ama canavarın çenesinin neredeyse başımın üzerine kapandığını hatırladığımda kendimi boynumu kavrarken buldum. Taze kan kokusu...

Daha cesur olsaydım, canavarın iplerini okumanın bir yolunu bulmayı önerirdim ama herhangi bir girişim, balo gecesinde ne kadar sarsıldığımı ortaya çıkarırdı. Aptalcaydı çünkü bana saldıran canavar ölmüştü, artık güvendediydim. Şehir de ekstra muhafızlarla her zamankinden daha güvenliydi. Korkunun şoktan sonra hissedilebileceğini duymuştum ama bu, daha önce hiç başıma gelmemişti. Kontrol edemediğim her duygudan nefret ettiğim gibi bundan da nefret etmiştim.

Canavar saraya varmadan önce kuleme döndüm, böylece onu nerede barındırdıklarını ve kaçabileceği tüm yolları düşünmek zorunda kalmayacaktım. Gördüğüm kâbuslar yetmişti artık.

O gece yine yeşilin siyaha dönüştüğü dalgaları ve kömüre dönüşen altın renkli defne çiçeklerini rüyamda gördüğüm için huzursuz uyudum. Duyamasam da Peri Ormanı'nın çürümüş ve yanmış hâldeki sessiz, ölmekte olan feryadını hissedebiliyordum.

Ertesi sabah haberci kuşlardan biri pencereme bir haber getirdi. Haberde şöyle yazıyordu:

Raya başkente geldiğinden beri sahnedeysen neredeyse hiç konuşmamıştı ve şimdi halka açık bir gösteri yapacak kadar cesur muydu? Zaten bu gösteri aşırı zorlama gibi görünüyordu ama belki de şüpheye yer bırakmak istemeyen biriydi. Özellikle de başarısızlığı, Balica'yı Auvény'nin günah keçisi yapacağı anlamına geliyorsa...

Cübbemi ve eldivenlerimi giymem gerekeceğinden, içime giydiklerime pek aldırmış etmeden hazırlandım. Dış avluya indiğimde, seyirciler dikkatlice iplerle çevrilmiş bir alanda toplanıyordu.

Camilla'nın yanında yer alarak İmparatorluk Muhafızları'ndan oluşan bir birliğin arkasında, saray merdivenlerinde kraliyet ailesine katıldım. Prenses hevesle parmak uçlarını birbirine vuruyordu, daha iyi görebilmek için boynunu muhafızların tüylü miğferlerine yaklaştırmıştı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Sana saldıran *bu* mu? Hâlâ nasıl tek parçasın?"

Ancak o zaman, bir parmaklıklı kafesin şimdiye kadar gördüğüm en kalın çelik eldivenlere sahip dört korumanın eşliğinde, ahırlardan getirildiğini fark ettim. Yeşil gözlü bir canavar, boynuzları çelik çubuklara sürtünerek içeri girdi. Bu, kuleme saldıran iki canavar kadar büyük değildi. Aç kalmıştı ve bahçedeki en uzun insandan sadece bir karış daha uzundu ama bir o kadar da canavardı. Kurt kafalı, insan figürlü, kürk ve ağaç kabuğuyla kaplı hantal bir vücuda sahipti.

"Ne oluyor be?" diye mırıldandım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Raya'nın gösterisi için ona ihtiyacı var. Tedavi edebileceğini iddia ediyor."

Ciddi bir iddiaydı. Kafes onu tutmalıydı, benzer boyutta dış ve pençe keskinliğinde olan ejderhaları tuzağa düşürmek için kullanan türdendi. Ejderhaların farkı şuydu ki onlar sadece bizim ısıltılı eşyalarımızın peşindeydiler, bize *jiyecekmişiz* gibi bakmıyorlardı.

Canavar kendini kafesin kapısına doğru fırlatınca seyircilerden bazıları nefeslerini tutarken bazıları çığlık attı. Yirmi adımdan fazla uzakta olmasına rağmen fiziksel olarak geri çekildim.

Eldivenimin içindeki parmaklarımın ucunda bir basınç hissettim ama sonra bu basınç yok oldu. Geçici bir rahatlamaydı.

Bu dokunuşu tanıyordum. Camilla'nın bir noktada gizlice benim sol yanımdan sağıma geçtiğini, kardeşiyle beni yan yana getirdiğini o an fark ettim.

Ellerimi arkamda birleştirdim ve ona bakmadım.

Öndeki bir seyirci iplerin üzerinden baktı. “Canavar ne yapıyor?” diye sordu.

“Bu, ona verdiğimiz oyun etini görmezden geliyor. Bitki de yemiyor,” dedi bakıcı. On Üçüncü'nün Ejderha Muhafızları'ndan bir yüzbaşısıydı. “Hazır yiyecekleri bile denedik...”

“İnsanları avladıklarını duydum.”

Huysuz mırıltılar yayıldı. Bakıcı sessizleşti.

“Evet,” dedi. “Evet, ah, aslında kırsal kesimde bazı rahatsız edici sahneler gördük ki... doğru olabilir.”

Daha fazla soru gelmeye başladı.

Kral Emilius bastonunu mermer basamaklara vurduğunda herkes sessizliğe büründü ancak korku devam ediyordu. “Leydi Raya hazır. Hiç vakit kaybetmeyelim.”

Zamanı gelince kadın, aç seyircilerin ve aç canavarın önünde tek başına muhafız duvarını geçti. Kabarık sarı elbisesi, güzelliğine hiçbir şey katmamıştı. Acaba en azından kollarını sıvayabileceği daha pratik bir şeyler mi giymeliydi? Camilla'nın dediği gibi, “Randevu ya da ölüm, her zaman *sık ol*.”

Duvağının tül kumaşının altında, daha önce onda görmediğim bir kesinlikle çenesini kaldırdı; bu hem sinirlerimi bozdu hem de onu biraz daha sevmeme neden oldu.

Göz ucuyla yanıma baktım. Cyrus'ın ağzı ince bir çizgi hâline gelmişti ve kılıcının kabzasını kavradığı parmak boğumları bembeyazdı.

Raya kafese yaklaşırken titreyen kolunu canavarın salyalar akan ağzına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Nefesini tutmuş bakan herkes gibi eminim ki birkaç saniye içinde Lunesse

Başkanı'nın uzuvlarının dörtte birini kaybetmesine tanık olacaktık ve ben bakmaktan ürküyordum.

Ama kolunu bir parıltı sararken canavar donup kaldı. Kör edici bir flaş omzundan parmaklarına doğru parlayarak ilerledi.

Geri çekildim. Göremiyordum.

Bağırışlar...

Canavar kükredi. Ardından boğuk, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

Bir gürültü yükseldi:

"Yukarıdaki yıldızlar."

"O seçilmiş kişi!"

"Değişti..."

Gözümün önündeki benekler kaybolduğunda, hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyordum. Önceden olduğu yaratık mı yoksa şu anda ağzım açık baktığım kafesin zemininde yatan çplak, yarı dönüşmüş acınası adam mı?

Derisi kürkle yamalı olmasına rağmen, canavardan çok insandı. Gürültünün altında onu zar zor duyabiliyordum. "Teşekkürler. Cadı..." Adam tutarsız cümlelerle inleyerek yere yığıldı.

Heyecan dalgası yayıldı. İleriye doğru koşan insanlar, kordonu tutmaya çabalayan muhafızlar, saray merdivenlerinde sıralanan bizler -genelde daha metanetli olan kral bile- ağzımız açık bir şekilde bakıyorduk.

Camilla elindeki yelpazeyi kapatarak, *"Yaptı,"* dedi. Daha çok kızgın mıydı yoksa şaşkın mıydı, anlayamadım. Eliyle ağzını kapattı, aklına yeni gelen bir fikir onu ürkütmüştü. "Oh, hayır. Oh, hayır. Bu, tüm canavarların böyle olduğu anlamına mı geliyor?"

"Öyleler," diye fısıldadım. "Saldırıya uğradığımda, anılarını gördüğümü sandım... Anıları insanlarınkine benziyordu... ben..." Ne oluyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve Raya onu nasıl iyileştirmişti?

Raya da hepimiz kadar şaşırmış gibi görünüyordu.

Kargaşayla çevriliydi, dikkati üzerine toplamıştı, yalpalıyordu, bir anda gözleri kaydı. Cyrus'ın merdivenlerden aşağı atlaması için yeterli bir uyarıydı. Tam bayılırken onu yakaladı.

"Kenara çekilin!" Cyrus onun gevşek vücudunu taşıyarak saraya girdi Kafes gösteri alanından çıkarılırken adam yerde kıvranıyordu.

Şok ve heyecan uçup giderken, Kral Emilius emir yağdırmıyordu. Haykırışlara sadece kendi hayretini katıyordu: "Bugün tarihin yazılmasına şahit olduk, dostlarım! Leydi Raya'nın bir an önce iyileşmesi için dua edelim ki bu toprakları saran kara büyüü bozabilsin. Sıradaki kraliçemiz Raya olduğu için çok şanslıyız."

Seyirciler coşkuyla alkışladı.

Raya'nın inanılmaz sayıda perisi vardı, canavarları buraya getirmişti ve o canavarı tekrar bir adama dönüştürmek için *bir şeyler* yapmıştı.

Bu başka bir numara olmalıydı.

Onda kehanet havası vardı ama iyi anlamda değildi. Geçtiğimiz aylardan çıkarılacak bir çıkarım varsa o da Tanrıların ve kehanetlerinin her zaman *bizim* istememiz gereken şeyler olmadığıydı. Cyrus'ın ölmesini istiyorlardı ve eğer Raya'nın geleceği kesinse, kana bulanmış bir düğün istiyorlardı.

Gösteriden sonra, dönüşmüş adamı sormak için sarayı dolaştım. Birçok kez yanlış yere yönlendirildim ve hiçbir yerde kafesini göremedim.

Sonunda, gardiyanlardan birinin yanında, onu dışarı çıkaran yüzbaşısı buldum. İki genç subaya, Ejderha Muhafızları'nın ne kadar önemli olduğu konusunda böbürlenerek, komik bir hikâye anlatmanın ortasındaydı.

Ona kafesi sorduğumda, parmağını şatafatlı bir şekilde salladı. “Onu koruyan üst düzey adamlarımız var. Endişelenmenize gerek yok, Kâhin Hanım.”

“Ne kadar çok çalışıyorsun,” dedim ona hiç inanmayarak.

Burada olduğu için ona hızlı bir okuma yapmayı önerdim ve o da incelemem için terli avuçlarını seve seve bana uzattı. Yakın geçmişine göz attım ve iplikleri görüş alanımdan kıvrılarak geçti:

Zindanlara girip çıkan gölgeler.

Tüylü yaratıktan gelen bir hırlama. Sallanan bir kafes. “Ne... neden...”

Kralın danışmanlarından biri kaşlarını çatı. “Onu hemen sakla.”

Adam bir canavara dönüşüyordu. Bunun anlamı... Raya’nın yaptığı büyü her ne ise çoktan etkisini yitiriyordu. Bu adamlara nişanı tehlikeye atmamaları emredilmiş olmalıydı.

“Kaderler sana gülümsüyor,” dedim yüzbaşına. Açıkça yalan söyleyerek onları mutlu etmek daha iyiydi. “Eğer kartlarını doğru oynarsan, yakında bir terfi alabilirsin.”

“Hah!” Her ikisi de bir cenazeye uygun kutlama kıyafetleri giyen memurlarla yumruk tokuşturdu.

Adamları geride bırakıp kendime küfrederek kraliyet odasına çıkan merdivenlere yöneldim. Bunun çok ileri gitmesine izin vermiştim, Raya ile daha erken yüzleşmeliydim. Geleceği bilmek, ne zaman harekete geçeceğimi bildiğim anlamına gelmiyordu. Bu, bir şeyin önümden kayıp gitmesine izin verdiğimde iki kat daha fazla pişman olduğum anlamına geliyordu.

Daha önce Camilla, Cyrus’ın Raya’yı odasına taşıdığını ve bütün gün dışarı çıkmadığını söylemişti. Kralın kişisel şifacısı onunla kısa bir süre ilgilenmişti ve Raya’nın birileriyle görüşmeden önce iyileşmesi gerektiğini söylemişti.

Neyse ki nezaket hiçbir zaman benim en güçlü noktam olmamıştı.

Raya'nın odası koridorun sonundaydı. Oraya giden rotayı portreler çiziyordu. Solumda, Camilla ve Cyrus'ın çilli çocuklar olarak resmedildiği bir resim vardı, ardından da en parlak dönemindeki Kral Emilius geliyordu. Sağında salonun en büyük resmi vardı; merhum Kraliçe Mercella, tazısının yanında kraliçelere yakışır bir şekilde oturuyordu. Camilla ve Cyrus, babalarından çok ona benzerlerdi. Elmacık kemikleri, kızıl-kahverengi saçları; hatta yakalanması zor bakışları bile canlı renklerle çizilmişti.

İnsanlar onu severdi. Ben Kâhin olduğum sırada Auvény yas döneminin sonlarındaydı; her hafta birisi, Ölü Majesteleri'nin si-lüetine benzeyen bir sebzeyle tapınak inşa ediyordu. İlk ziyaretçilerimin çoğu, sanki görüşüm bunu yapabirmiş gibi, onun ruhunu sorardı. Öyle değildi. İnsanların umutla gölgelendiklerinde ne kadar aptallaştıklarını çabucak öğrenmiştim.

Portreler koridorda giderek seyrekleşti. Cyrus'ın iki kişisel muhafızı Raya'nın odasının kapısında duruyordu. Gülümseyerek selam verdim. Hepsi benim etrafta olmama fazlasıyla aşındı ki bu iyi bir şeydi; geçmeme izin vermenin daha az zahmetli olduğunu biliyorlardı, öyle de yaptılar.

Bekleme odasında durup yatak odasının kapısını çaldım. Biraz bekledikten sonra tekrar vurdum.

Herhangi bir hareket duymadım.

Kapıyı iterek açtım. Oda mağara gibiydi, porselen mavi-beyaz temaya sahipti ve Camilla'nın söylediği kadar çirkin değildi. Normalde daireye ve şifonyerlerin üzerine dağılmış bavulların seyahat kıyafetleriyle dolu olmasını beklerdim ama Raya yanında neredeyse hiçbir şey getirmemiş gibi görünüyordu.

Ayrıca o da burada değildi.

Serin bir esinti yanaklarıma çarptı. Çıtalı balkon kapısı aralıktı. Hızlıca göz gezdirdim.

Sarayın bu tarafı, etrafı çevrili bir bahçeye bakıyordu. Sabahın erken saatlerinde bakıcılar dışında kimse yoktu. Uzun selviler,

ikinci katta meydana gelen herhangi bir skandal için orta düzeyde bir mahremiyet sağlıyordu.

Mesela, aşağıdaki çalılıklara atlayan müstakbel bir kraliçe gibi.

Balkonun korkuluklarına baktım. Çalılardan birinin büyük bir girintisi vardı ve onun arkasına ip olarak kullanılabilecek bir yığın çarşaf dolanmıştı.

Lanet olsun.

Raya kaçmıştı.

İşte yalan söylemekle ilgili ara sıra yaşanan bir sorun da buydu. Bir şeyi hiç bilmiyormuş gibi davranmaya takılıp kalmıştım. Neden kimseyi Raya hakkında uyarmadığıma dair bir bahane uydu-rabilirdim ama yalanları üst üste dizmeyi sevmezdim çünkü devrilirlerdi. Dante dışında herkesin bildiği kadarıyla bu aceleci gelin hakkında en fazla hafif şüphelerim vardı.

Uzağa gittiğinden şüpheliydim. İplerinde gördüğüm bir sahneyi hatırladım; başkentin dışında, şu anda onun gibi burada olmayan perilerini kucaklıyordu. Bir ormanın yakınında, kuzeydoğudaki avlanma alanlarına benzeyen kayalık bir tepedeydi.

Hava yürüyüş yapmak için yeterince aydınlıktı ama ben döndüğümde tamamen karanlık olacaktı. Ama bu *benim* oraya yürümek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Hüsranla inledim ama neyse ki çizme giymiştim. Onu bir dahaki görüşümde, *sahip olduğum her soruyu* yanıtlamasını sağlayacaktım.

Saray arazisinin doğu kapılarından çıkarak Julep Nehri'ne bakan kayalıklardan aşağı inen dik patıkaya girdim. Bu mesafeden çatıdaki tabelalar, düzenli parklar, şehrin plansız büyüdüğü tuhaf binalar, vadiye doğru yükselen nehir tekneleri ve arabalarla dolu ana yolları bile küçük ve bakımlı görünüyordu.

Kayalıkların dibinden, nehrin diğer yakasına uzanan ahşap köprüyü geçtim. Botlarımın altında pürüzlü ve kayalık zemini hissedebiliyordum. Bir meradan geçen kısa yola saptım ve daha

sonra biraz tökezleyerek de olsa, Raya'nın anılarında gördüğüm tepenin tam zirvesine ulaşmayı başardım.

Bir işçi, iyi giyimli bir hanımefendinin aynı yöne doğru ilerlediğini gördüğünden bahsetti, yani önsezim sağlam görünüyordu. Ama buraya gelmek için gereken süreyi hafife almıştım. Güneş çoktan batıyordu. Tepeyi tırmanmak, aşağıdaki avlanma alanlarına giden en hızlı yol olacaktı. Kâhin olmak, artık hiçbir yere koşturmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu ama bir yanım eteklerimi kaldırıp tırmanmak için can atıyordu.

Ama ek olarak son zamanlarda etkileyici miktarda yaralanma yaşamıştım, bu yüzden cırcır böcekleri ve porsuk cıvıltıları eşliğinde daha az dik olan alana doğru yürümeye başladım.

Eski bir Kader sunağı olan, yüzeyi kara lekeli, ıssız ve çatlak bir kaidenin yanından geçtim. Çanak çömlek parçaları ve kumaş artıkları yakınlardaki yabani otları çevreliyordu. Uzaktan konuşma sesleri geliyordu.

Arkamda çimenler hışırdadı. Kaşlarımı çattım. Yoksa konuşanlar beni mi takip etmişti?

“Violet?”

Yerimden zıpladım. Omzuma biri dokundu ve dirseğimi geriye doğru salladığımda bir vücuda çarptım

“Of. Bilerek mi... nişan aldın,” dedi tanıdık, hırıltılı bir ses. “Yoksa ben... şanssız mıyım?”

“Dante?” Arkamı döndüm. İki büklüm, acı çekerken gözlerini kocaman açmıştı. “Kahretsin, üzgünüm. Burada ne yapıyorsun?”

“Raya'yı takip ediyorum. *Sen* burada ne yapıyorsun?”

“*Ben de* Raya'yı takip ediyorum. Kayboldu ve daha önce, ipliklerinde... İyi olduğuna emin misin?”

“Evet, evet,” dedi yüzünü buruşturarak. Desenli pantolonuna ve topuklu çizmelerine çamur bulaşmıştı, ayrıca kenar mahallelere doğru bir yürüyüş için hazırlanmış gibi de görünmüyordu. “Büyükelçi Pincorn için casusluk yapıyordu.” Bir kez daha

hırıldayarak ayağa kalkmayı başardı. “Ayrıca Lunesse’den gelen habere göre Raya’nın malikânesi yanmış ve bu en şok edici gelişme bile değil. Tanrım, bu bir karmaşa.”

“Bir kadın vardı,” dedim aniden. “Rüyamda yanan bir malikâne nede bir kadın gördüm.”

“Ne yapıyordu?”

“Gülüyordu... Bu kötü bir işaret gibi görünüyor.”

“Şeytani gülüşlerin hayranı değilim, hayır.” Yüzünü buruşturdu. “Bu o olabilir. Bu gidişle Raya’nın kim olduğunu kim bilebilir?” Derin, canlandırıcı bir nefes alan Dante, avlanma alanlarını işaret etti. “Ama spekülasyon yapmak yerine Raya’yı gerçekten *bulmalıyız*. Bir noktada ikinizi karıştırdık ve onu kaybettik.”

“Biz mi?” Yaklaşan ayak seslerinin çıtırtılarını duydum.

Gölgelere saklanan Cyrus, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, dalgalı saçları gün batımının parıltısında neredeyse altın rengine dönmüş hâlde, bize doğru yürüyordu. İç çekerek bana baktı. Ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

Dante burun kemerini sıktı. “İlk olarak, ikinizin baş başa konuşmanızı gerektiren bir şey mi var?”

“Hayır,” dedik ikimiz de aynı anda.

Bakışları ifadesizdi. “Ben aşağı ineceğim. Bu arada, sorununuz her ne ise, savaşın ya da *sevişin* yoksa yemin ederim...”

“Sen *biliyor muydun?*” *Bizi?* Hatamı anladığımda dudaklarımı sımsıkı kapattım.

“Şimdi biliyorum.” Dante sırtıtmaya başladı. Solan ışıktaki bile, arkadaşı sahte bir korkuyla göğsünü tutarken Cyrus’ın gitgide kırdığını görebiliyordum. “Cyrus, seni adi, ben de senin onurlu biri olduğunu düşünmüştüm.”

Cyrus, Dante’yi ileri iterek, “Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye söylendi.

“Ya da hiçbir zaman, sanırım? Ona söylemelisin dediğimde, sen *nişanlanmadan önce* demek istemiştin.” Suçlamasında bir tepki vardı.

“Söylemek mi?” İkisine baktım, merak her türlü utancı geride bırakıyordu. “Bana neyi söyleyecek?”

Şimdi Dante kızarmıştı ve muhteşem burnunu ovuşturan da Cyrus’tı. Porsuk sesleri sessizliği dolduruyordu.

“Her neyse,” dedi Dante, ben söylenmeye devam ederken. “Kaçıp gitmeden önce Raya’yı bulmalıyız.”

“*Bana neyi söyleyecek?*” Şu anda, bugünün herhangi bir anından daha fazla, bir şeyleri bilmemekten nefret ediyordum.

“Sessiz ol.” Cyrus kaşlarını çatı. “Bunu duyuyor musunuz?”

Hepimiz arkamızdaki ormanın kenarına doğru döndük. Birisi çalılardan arasından yüksek sesle ilerleyip uzaklaşıyordu.

Burada tepe hâlâ dikti ama düşersem de hayatta kalırdım. “Ne olacaksa olsun,” diye mırıldandım. Dizlerimin üzerine çöke- rek kayalık çıkıntıya tırmanmaya başladım, herhangi bir dayanak noktası arıyordum.

“Dikkatli ol!” Dante arkamdan tırmanıyordu. Kolları daha uzun olduğu için benden daha hızlı ulaştı. Prens en sondaydı, vücudunu saran ceketle ağır ağır geliyordu.

Üçümüz de yere indik, sonra ormana doğru farklı patikalardan geçerek dağıldık. Patikalar, dar ama temizdi; büyük meşe ağaçlarının etrafından kıvrılıyor ve dolanıyordu.

Buradaki her kimse sessizdi. Saklanıyordu.

Gizliliğin canı cehenneme. Raya onu aradığımızı biliyor olmalıydı. “Ortaya çık!” diye bağırdım, ağaç köklerinin üzerinden tırmanarak. Ezilmiş bir çalılığın arasındaki yoldan saparken tepedeki gölgeler karanlığa karıştı. Onu ortaya çıkarabilirdim, rüyamda perileri için çok endişeli görüldüğünü hatırladım. “Perileri kurtarmana yardım edebiliriz!”

“Gerçekten mi?” diye yumuşak bir yanıt geldi. Bukleleri bir böğürtlen çalısının ötesinde ortaya çıktı.

Aha. Tenime batan dalları umursamadan harekete geçtim ve Raya’yı yere yatırdım.

Çığlık attı. Etrafına loş ve yanıp sönen ışıklar saçılmıştı.

Benzer kiloda ve boydaydık. Şaşkın olduğu için onu kolayca alt ettim. Göğsüne oturup dizlerimle kollarını toprağa sabitledim. Üzerinde kalmak için boğuşurken saçlarım örgüsünden kurtulmaya başlamıştı. Memnuniyetle nefes aldım. “Bize cevaplar verene kadar senin üzerine oturacağım.”

“K-Kâhin?” Raya benim kim olduğumu daha yeni fark etmiş gibi görünüyordu. Her gün birisi krallığın önde gelen ilahi figürü tarafından yere serilmiyordu.

“Evet, merhaba. Benim.” Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. O Raya’ydı, değil mi? Acaba onu yanlış mı hatırlıyorum diye merak ettim. Çenesi onunki gibi değildi ve burnu daha düz görünüyordu ama sesi Raya’ya benziyordu. Ayrıca geniş, kahverengi gözleri ve orman zeminindeki yapraklarla karışmış koyu saçları da aynıydı. “Bugün hangi büyüü yaptığın umurumda değil. Anılarında canavarları serbest bıraktığını gördüm, bu yüzden yalan söylemeyi aklından bile geçirme yoksa gece bitmeden kızgın demirden yapılmış ayakkabılarla Saray Bölgesi’nde dans etmeye gönderilirsin!”

Şaşırtıcı bir şekilde, ağzından çıkan ilk kelimeler bir inkâr değildi, bunun yerine, “Anıları görebiliyor musun? Belirli bir tane-sini görebilir misin?” diye sordu.

“Ne?” Dante ve Cyrus’ın bize doğru koştuğunu duydum. “Genellikle ben... insanların en çok düşündükleri anıları görüyorum ya da o anda düşündükleri anıları...”

“Bırak beni!” diye hırladı.

“Hayır! Neden bırakayım?”

“Beni bırak ve anılarıma bak. Bakmalısın!” Kıvranıp çırpınarak bir kolunun tamamını kurtarmayı başardı, ben de çırpınırken onu yere sermeye çalışıyordum. Eldivenimi çıkardı ve elimi tuttu. “Lütfen!”

Odaklanmadığım için görüşüm, uçmakta olan bir kuş kadar bulanık bir dizi görüntü yakaladı. Zihnimdeki his yerleşti ve onun ruhuna bağlı ipleri seçmeme izin verdi. Bu kişi görülme ihtiyacıyla titriyordu. Ben ona uzanırken o da bana uzandı.

Anı, sanki dehşet içinde resmedilmiş gibi canlı ve yıpranmış bir şekilde belirdi:

Bir hanımefendinin yatak odası ve açık verandada şiddetli bir fırtına. Mobilyalar dağınık ve ıslanmış. Odanın tarzı Auvény'deki hiçbir şeye benzemiyor. Turkuaz karo zeminler, yaz çiçeklerinin zengin tonlarıyla boyanmış çarşafklar; kıvrımlı, cömert bir döşeme şekli.

Çürük kokuyor.

Mücadele eden iki kadın. Daha uzun olan, ucunda parlayan bir kürenin görüldüğü asasını sallıyor, onu her salladığında duygusuz gülümsemesi rahatlıyor.

Doğal olmayan bir zarafetle hareket ediyor. Yüzü, olması gerektiğinden genç; sanki yılları ondan silinmiş gibi.

Bir cadı.

Diğer kadını diz çökmesi için zorluyor.

Diğer kadın başını kaldırıyor. Raya, yüzüne saç ve kan yapışmış, neredeyse tanınmaz hâlde. “Yardım et,” diyor zayıf bir sesle.

Cadı, Raya'yı karo zeminde sürüklüyor. Raya tırmalıyor, tekmele ve çılgınlık atıyor fakat o asa tarafından kısıtlanmış, altın rengi bir enerjiyle çitirdiyor. Bu sadece bir asa değil; ucundaki küre, perilelerle gıcırdayan bir kafes.

Cadı serbest eliyle pelerininin içinden bir hançer çıkarıyor.

Ve onu Raya'nın göğsüne saplıyor.

Ellerim titredi.

Altımdaki Raya'ya canlı ve bütün hâlde bakarken, "Ölmüş-sün," dedim nefesim kesilerek.

Bu anıların bu kadar uzak bir bakış açısına sahip olması garipti. Genellikle, iplikler hikâyeyi bir kişinin gözünden anlatırdı. Bazıları daha fazla detay içerebilirdi ancak Raya'nın ipleri neredeyse bir izleyicinin bakış açısındanmış gibi görünüyordu.

Raya'nın yüzünün her açısı, aklımı karıştıran küçük farklılıklarla dalgalandı ve onun neye benzediğini gerçekten hatırlayamadım. Bakışlarına odaklandım, cazibe asla gözleri değıştirmezdi. Tam olarak görümde gördüğüm kişi değildi, sadece ona benziyordu.

Ama yanında beş peri olan biri herkese benzer hâle gelebilirdi.

"Sen kimsin?" Nefes aldım. "Sen... değilsin..."

Altımdaki kız öfkeyle başını salladı. "Ben Leydi Raya değilim. Gördün, değil mi? Gerçek Raya *öldü*."

17. BÖLÜM

Dante, Cyrus ve ben Raya *olmayan* kızı ormanın nemli bir köşesinde kısırdık. Raya *olmayan* bir fener getirmeyi akıl etmişti ve bizim için tek ışığı o sağlıyordu. Onu şaşırttığımda dağılan perilerini toplamasına izin verdik. Uçmak için neredeyse hiç güçleri yoktu. Cyrus, kirli elbisesinin içinde titreyen kıza ceketini uzattı. Kız sessizce teşekkür ederek ceketini aldı.

“Benim adım Nadiya Santillion,” dedi, üçümüzün önünde diz çökerek başını öne eğmişti. “Peri Ormanı’ndan bir cadı çıkıp malikânesine saldırdığında Raya’nın nedimesiydim.”

“Bize ne söylersen söyle, ipliklerine bakarak doğrulayacağım,” diye uyardım.

“Yemin ederim gerçek bu.” Cazibesi tamamen kaybolmuştu. Başını kaldırdığında ilk kez gerçek yüzünü gördüm. Çok daha genç görünüyordu, benim yaşıma daha yakındı. Yüz hatları daha az keskin ve zarifti. Burnunda nokta şeklinde çiller vardı ve kulakları bir tarla faresi gibi dışarı doğru çıkıktı. “Kendisine Kâbus Cadısı diyordu. Hanımı öldürdü ve onun yerine geçmem için zorladı. Bunu yapmazsam evin geri kalanını da öldüreceğini söyledi. Bana Güneş Başkenti’ne gitmemi ve baloda hanımımın yerini almamı söyledi. Ve haklısınız, Kâhin Hanım; canavarları ben serbest bıraktım ama ben... benim onlardan haberim yoktu! Cadı

beni iki tahta sandıkla birlikte gönderdi ve onları kayalıklardan başkentin nehrine atmamı söyledi. Sanırım içine kötü bir şey sakladığını biliyordum ama ben... korkmuştum. Düşünmüyordum. Sadece bitsin istedim!”

“Bu cadı neden senden bunları yapmanı istesin ki?” diye sordu Dante.

“Savaş başlatmak için.”

Üçümüz de birbirimize bakmaya başladık.

Cyrus, Nadiya’nın hizasına inmek için çömeldi. “Bir savaşı nasıl başlatırsın?”

“Bütün söylediği buydu, Majesteleri ve ben bir katilden açıklama isteyemedim.” Tiz, ürkek bir şekilde kıkırdadı ve bunu gerginlikten yaptığı belliydi.

Dante, “Korkmamızın nedenleri bunlar olabilir,” diye mırıldandı. “Aveny’ye canavarların ayaklanmasına Raya’nın -yıldızlar ruhuna rehberlik etsin- neden olduğunu ya da senin gerçek aşkı bulma şansını sabote ettiğini düşünmesini sağlamak. Nadiya’ya kılık değiştirmiş bir suikastçi demek kolay olurdu... Baban ve Konsey gibi birileri Balica’yı suçlamak isterse bunu sağlayacak çok şey var...”

“Biliyorum, biliyorum,” diye homurdandı Cyrus.

Dante parmaklarını açtı. “Fakat cadı bu savaştan ne kazanacak?”

“Yalnız çalışmıyor olabilir.”

“Ülkelerden birini ya da her ikisini birden zayıflatmak isteyen biri tarafından mı tutuldu?”

“Ama onun hakkında *bazı* söylentiler duyardık...”

Tahminler kendilerini çürütürken, Nadiya güreş kaşlarını çattı. “Kan. Kan dökülmesini istiyor. Büyüsünü daha güçlü hâle getirdiğinden bahsetti.”

Bir nefes aldım. Herkes bana bakıyordu. Arkamdan, yaralı olan avucumu sıktım. “Kâbus Cadısı’nın bir Kâhin olması mümkün mü?”

Nadiya kaşlarını daha fazla çattı. “Emin değilim, Kâhin Hanım. Kaderler hakkında bir şeyler söyledi.”

“Eğer o bir Kâhin ise, bu sana neden bu görevleri verdiğini açıklayabilir. İstedığı geleceğe giden bir yol görmüş olabilir.” Olsılığı yavaşça parçalara ayırıyordum. Cadıyı düşündüğümde, Balica ve Verdant’ın bilinen Kâhinleri olamayacak kadar genç görünüyordu ama belki de görüş gücü olduğundan kimseye bahsetmemişti. “Gelecekteki olaylar değişebilir veya çelişkili olabilir... Ama belki de görüşü benim aşına olduğumdan daha güçlüdür. Ya da belki Kaderler ona yol gösteriyordur.”

Cyrus ayağa kalktı. “Kaderler mi? *Kaderler* neden cadıya yardım etsin ki?”

Keşke onların isteklerine itaat etmediğim için hâlâ hayatta olduğumu bilseydi. Buna karşılık en azından bir teşekkür notu daha hak ediyordum ama bir tane alacak mıydım? Şüpheliydim. “Senin lanetli kehanetinin en başta var olmasının nedeni Kaderler. Sonunda bunu gerçekleştiren birine neden yardım *etmesinler*?” diye alay ettim. “Kaderlerle hiç konuşmadın. Eğer konuşsaydın, bizi umursamamalarına şaşırmazdın. Peşinde oldukları tek şey kan. Canavarlar ve savaşlar ne yapar? *Kan dökülmesine* neden olur.”

Cyrus inanamıyor gibi görünüyordu. “Kaderler *şeytani* değildir.”

“Öyle diyorsan. Eğer düşündüğün buysa, kesinlikle *adil* de değiller.” Kan *benim* sihrimi daha güçlü yapıyorsa, Kaderleri de daha güçlü yapıp yapmadığını merak etmek o kadar da zor değil.

“Kâhin Hanım, Ekselansları... Üzgünüm, bölmek niyetinde değilim.” Nadiya tereddütle ayağa kalktı ve sanki ona tekrar saldıracağımdan korkarcasına özellikle bana baktı. “Perilerim çok zayıf ve ben de onlara yardım etmek için buraya geldim.”

Bir anda, yardım isteyen gözleri Cyrus’ın dikkatini dağıttı, o da açıkçası saldırgan bir tavırla hızla benden uzaklaştı. “Ne oldu?”

“Biraz onurlu ol, Prensçik,” diye mırıldandım alçak sesle.

“Perilerim daha önce canavardan kara büyüü söktüler. Yeniden adama dönüşen canavardan... Sürekli kolumda saklanıyorlardı. Aslında ben hiçbir şey yapmadım.” Nadiya kavuşturduğu ellerini kaldırdı. İçerideki parıltı titriyordu ve küçücük, çırpınan kanatların şeklini seçebiliyordum. “Büyülerini tüketmelerini riske atamazdım ama kral kendimi kanıtlamam için bana baskı yapıyordu ve hilemi öğrenmeye çok yaklaşıyordu. Bu yüzden kabul ettim.”

“Bu benim hatamdı,” diye araya girdi Cyrus. “Onu durdurmalıydım.”

Yanaklarında hafif bir kızarıklık oldu. “Yanlış bir şey yapmadınız, Majesteleri. Perilerimin iyi olacağını düşünmüştüm. Onları ilk kurtardığımda neredeyse ölüydüler ama Auvény’ye girmek için Peri Ormanı’nı geçtiğimizde iyileştiler. Ben de onları tekrar Peri Ormanı’na getirirsem diye düşündüm...”

Cyrus, çevremize göre gümr, bizi saran, budaklı ağaçlara bir göz attı. “Bunlar sadece avlanma yerleri. Başkente iki günlük mesafeden daha yakın Peri Ormanı toprağı yok.”

“Ah.” Dudağını ısırđı. Kesinlikle ağlamak üzereydi.

“Ölecekler mi? Yolculuğa mı çıkmamız gerekiyor?” Cyrus mide bulandırıcı bir şövalye edasıyla ellerini onunkilere doladı. Gözlerimi devirdim, sanırım ona güvenmesi için fazla bir şey gerekmiyordu. “Ambrosia yardımcı olur mu? Şehirdeki pek çok peri ambrosia ile yaşıyor...”

“Denedim. Evlerine ihtiyaçları var. Ormanın büyüüne ihtiyaçları var.”

“Benim kulem...” Sıkıttığım dişlerimin arasından sertçe nefes aldım. Şimdi ben bile ona yardım ediyordum. Ne yazık ki onun masum olduğunu düşünüyordum ve cadıyı bulma yolundaki en iyi ipucumuz oydu. Ayrıca, zavallı kız ona tamamen yabancı bir sarayda bu hâlde yakalanmıştı. Kendi başlangıcımıyla olan benzerliği gözümünden kaçmadı. Hâlâ bir kalbim olduğu için şanslıydı.

“Gerçek ve canlı Peri Ormanı enerjisine ihtiyacın varsa, kulem teknik olarak işe yarayabilir.”

Büyük, utangaç ve zavallı gözleri parladı. “Oraya gidebilir miyiz, Kâhin Hanım?”

“Bu yüzden söyledim,” diye homurdandım. “Perilerin toza dönüşmeden gidelim.”

Kuleme giden yolda, grup hâlinde kümelenmişken ironik bir şekilde daha az şüphe çekiyorduk. Görünüşe göre Prens Cyrus ve en yakın arkadaşlarından birkaçı -ve ben- hızlı bir av gezisine çıkmıştık. Tuhaf ama şarabın varlığıyla açıklanamayacak bir şey değildi. Camilla bir keresinde gece yarısı sarhoş bir şekilde saraya, üzerinde sadece uyumsuz iç çamaşırları varken geri dönmüştü ve bu, tatillerde hâlâ gururla anlattığı bir hikâyeydi.

Nadiya ile el ele yürürken anılarını kontrol ediyordum. Tanık olmama can atarak bana açılıyorlardı.

Cadının Nadiya’yı Raya’ya benzemesi için büyülediğini öğrendim ama büyü sadece balo boyunca sürmüştü. Balica’yı şüpheli duruma düşürmek için Nadiya’nın her zaman bir sahtekâr olduğunun ortaya çıkması gerekiyordu. O gece balo salonundan kaçması gerektiğini düşünmüyordum. Çaresiz bir hayatta kalma dürtüsü hâkim olmadan önce, kılık değiştirdiği anda şüphesini hissetmiştim. Sadece rol yapma yorgunluğu ve pes etme arzusuyla kaçmıştı. Bu duyguyu iyi bilirdim. Ne kadar beceriksizce davranırsa da Nadiya duvağı ve peri büyüğü sayesinde hilesini sürdürüyordu.

Nadiya’nın nasıl bu kadar çok perisi olduğunu anlamıştım. Bu periler aslında cadının esasına hapsedilmiş olanlardı. Nadiya, asayı gizlice çalıp parçalamıştı ve Auvény’ye gitmeden hemen önce onları serbest bırakmıştı. Periler o zamandan beri ona sadıklardı. Ayrıca bugün canavarla yapılan gösteri sırasında hayatlarını riske atmışlardı.

Kâbus Cadısı... Keşke onun hakkında daha fazlasını görebilseydim. Onun başka bir Kâhin olduğuna dair teorimin doğru

olup olmadığını merak ediyordum. Yaptığı sihir benim hayal gücümün ötesindeydi. Ancak çok kısa zaman önce, kanım ve biraz Peri Ormanı dışında elimde hiçbir şey yokken bir diken yaratmayı hayal bile edemezdim. Cadının bir peri asası vardı. Sadece deneseydim, büyüü aynı şekilde manipüle edebilir miydim?

Kulemin dibine yaklaştığımızda düşüncelerim ürperdi. Buradaki patika dardı, son yağmurla kabarmış olan nehir ile saray arazisinin altındaki uçurum arasında çok az boşluk vardı.

Nadiya, perilerini kulenin merdivenlerinin yanındaki çimenli bir köşeye bırakarak hevesle ilerledi. Periler duvara tırmandılar. Gözümüzün önünde parıldamaya başladılar, küçücük kanatları sanki bir rüzgâr esmiş gibi çırpınırken içimiz rahatlamıştı. Periler ve sarmaşıklar arasında ince ince altın şeritler oluştu, sanki bir şey çekiliyormuş gibiydi. Asmalar kurudu.

Karardılar.

Ölü gül kokusu... Burun deliklerimi aniden o kadar doldurdu ki, öğürdüm ve burnumu kapattım.

Tekrar yukarı baktığımda, perilerin izi boyunca çürüme yayılmıştı. Leke, keskin bir mürekkep izi gibi yayılıyordu ve çürümüş damarlardan dışarı doğru akıyordu.

Nadiya'yı kenara itip elimi duvara bastırarak onu durdurmaya çalışırken başım dönmeye başladı. "Ne oluyor be?" Diğerlerinin itiş kakışlarını arkamda hissederek tısladım. Ölü kısımlarını parmaklarımla parçalayabilirdim ama altında daha çok çürük vardı ve genişlemeye devam ediyordu. Kararmış sarmaşıklar ufalandı, dıştan taşlaşıırken içi çürüyordu.

Yarattığım dikenin etrafındaki çürüme gibiydi.

Rüyalarımındaki çürüme gibi.

Dönüp Nadiya'nın ödünç aldığı ceketin yakasından tuttum. "Ne yaptın?"

"Ben... ben bunun olacağını bilmiyordum, yemin ederim!" diye ciyaktadı ellerini kaldırarak. "Sadece iyileştikleri yerin Peri

Ormanı olduğunu biliyorum. Lütfen beni yere çarpmayın, Kâhin Hanım!”

“Periler, canavarlardan gelen kara büyüü saklamış olmalı ve onu serbest bırakmak için de bir yere ihtiyaçları vardı.” Kaşlarını çatan Dante feneri aldı ve sarmaşıkları kendisi incelemeye başladı, kokudan o da rahatsız olmuştu. Çürümenin yayılması durdu ancak hasar şimdiden geri döndürülemeyecek kadar büyüktü. “Sihirleri Peri Ormanı ile akıyor, bu yüzden onu sünger olarak kullanıyor olmalılar.”

Canlanan periler uçmaya başladı ve sanki özür diler gibi cıvıldaarak etrafımda dolandılar. Nadiya’yı silkelerken tek yaptığım hapşırmaktı. “Onlar kulemi lanetlemeden *önce* bunu bilmek güzel olurdu!”

“B-ben hallederim! Böyle olmasını istemedim.”

“İyi niyetler, hatalarını yok etmez. Sana baktığımda ne görüyorum, biliyor musun?” Gözlerimi kıstım. “Bir yük.” Kızın kendini çekiştirerek gitmesine izin verdim. Bir daha asla hayırsever olmayacaktım.

Cyrus bir uyarıda bulunarak aramıza girdi. “Sakin ol. Yarın işçilere çürük kısmı kestiririm.”

Sevgili Beyaz Atlı Prens için söylemesi kolaydı. Hayatında hatalı bir işaret için asla endişelenmek zorunda kalmamıştı. “Çürümenin burada oluşunu *nasıl* açıklayacaksın? Kulemdeki kara büyü, asıl yozlaşan *benmişim* gibi gösteriyor.”

“Bir yolunu bulacağım.”

Nadiya’ya yaklaştığı aynı nezaketle koluma uzandığında irkildim. Onun tesellisini istemiyordum. Bakışlarında bir şeyler göründü ama ben daha çözmeden yanımdan geçip gitti.

“Perilerini kurtarabildiğimiz için şanslıyız, Nadiya ama bu, sorunlarımızın sadece başlangıcı.” Cyrus çamurlu zeminde volta atıyordu. “Her yerde olabilecek bir cadıyı bulmak için askerleri seferber etmem gerekiyor. *Tüm* canavarların arkasında o olabilir,

açıkça gücüne ve kendi planına güveniyor. Ah, ayrıca...” Elini göğsüne bastırdı. “Raya’ya âşık olmamama şaşırdığını sanmıyorum ama seni tersine inandırdıysam özür dilerim. Kimliğinle ilgili gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor.”

Dante, “*Bu kadar erken değil,*” diye karşı çıktı.

“Neden?”

“Baş ağrıları arasında seçim yapıyorsak, sahte bir Raya ile evlenmek daha az baş ağrısı olabilir.” Ellerini siyah el izleri bırakarak pantolonuna sildi. “Halk ona inanıyor. *Şimdi* bu güveni niye kıralım? Bu hasar ikiniz için de daha kötü olur. Henüz bir gelin bulamaman nedeniyle yükselişinin risk altında olduğu zamanlar çok uzun zaman önce değildi, Cyrus.”

Prens yüzünü buruşturdu.

“Ve dürüst olmak gerekirse, Nadiya, Violet haklı. *Sen* bir yüksün. Kimliğini açıklamak için asla iyi bir zaman olmayacak ama karadan canavarlar yükselirken, bunu yapmak için şu an *kesinlikle* kötü bir zaman.”

Nadiya elbisesinin eteğini avucuna aldı. “Rol yapmaya devam etmem mi gerekiyor?”

Cyrus, “Bu maskaralığı uzatma düşüncesinden hoşlanmıyorum,” dedi.

Dante omuz silkti. “Sadece fikrimi söyledim.”

“Düşünülmesi gereken bir düşün var...”

“En kötü senaryoda, siz ikiniz evlenirsiniz. Elbette, başka biriyle evlenmeyi planlıyorsan.”

Prens, arkadaşının makul ses tonundan hırpalanmış bir hâlde başını geriye atıp içini çekti. “Hayır, haklısın.”

“Ben her zaman haklıyım.”

Açık olmak gerekirse Cyrus’ın en çekici, gamzeli hâline dönüşüğünü görebiliyordum. “Benim için Leydi Raya olmaya devam etmek gibi bir iyilik yapabilirsen, Nadiya, bunun bana çok

yardımlı dokunur. Cadıyı bulup adalete teslim edeceğimize söz veriyorum.”

Gözlerimi o kadar sert devirdim ki başım döndü. “Verdiği hiçbir söz soluduğu havaya değmez,” dedim kızı. Onun o aşırı duygusal ses tonuna daha fazla dayanamıyordum.

“Violet, zamanı değil...”

“Cyrus, Auvény için en iyisini yapacak. Yapmak zorunda,” dedim onu duymazdan gelerek Nadiya’ya. Sarayda bocalayacaksa, en azından bu kıza gerçeği söylememe izin vermeliydiler, sözde hayırseverliği için prensle yaltaklanan başka bir ruhum olmayacaktı. “Seni kullanmak ve sana şantaj yapmak isteyen insanlarla çevrili olacaksın. Onunla taht arasında durursan, prensin sana sadık kalacağına dair bahse girmem. Rahatsız olduğu için seve seve *sürgüne göndereceği* biri olarak konuşuyorum.”

Dante ona tek kaşını kaldırırken Cyrus bana ters ters baktı.

Cyrus, Nadiya’ya yeniden gülümseyerek dönmeden önce, “Sonra konuşuruz,” diye fısıldadı. “Violet’in durumu farklı. Kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmeseydim, bu aklımın ucundan bile geçmezdi. Gittiği her yerde iyi olacak...”

“Tam da bir kızın duymak isteyeceği türden bir iltifat,” diye mırıldandım. “*Sürgün edilmek için yeterince güçlü.*”

“...ve bu önemli değil çünkü söz veriyorum.” Elini Nadiya’nın koluna koydu. “Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım.”

Soluduğu havaya değmez, dedim Nadiya’ya dudaklarımı kıpırdatarak.

Biraz daha tartışırsak, Nadiya stresten elbisesine bir delik açabilirdi. İkimizden de korkmuş görünüyordu. “Şimdi mi karar vermem gerekiyor?”

“Hayır, hayır, elbette şimdi değil...” diye söze başladı Cyrus.

“Hayır, gerekmiyor,” dedim onun yerine. “Gidip uyu ve sonra prensin planını uygula, teknik olarak Dante’nin planını uygun

olduğunu buradan anlayabilirsin. Bunun için sana musallat olmayacağım.”

Arka planda Dante iç çekti. “*Ben* de eve gidip uyumak istiyorum. Bak, tekrar görüşelim. Mesela *yarın*. Artık *Raya*’nın malikânesinin tehlikede olduğunu bildiğime göre eski yazışmaları gözden geçirmem gerekiyor.”

Böyle garip bir şekilde ayrıldık. Cyrus ve Dante bazı özel konuşmalar yaptılar, ardından Dante veda ederek Üniversite Bölgesi’ndeki dairesine doğru yola çıktı.

Cyrus, Nadiya’yı kulemin etrafında dönen merdivenlerden çıkardı. Her gün kullandığım kuzey kapısı saraya en yakın girişti. Sona kalmış gibi hissederek onların peşinden yürüdüm.

Kulemin ortasındaki sahanlığa vardığımızda, Cyrus önce Nadiya’yı köprüden geçerek saraya gitmeye teşvik etti. Fenerin ve perilerin ışıkları köprüde ilerlemeye başladı. Ardından yıldızların aydınlatığı karanlıkta sadece ben ve prens kaldık. Kulemin girişine doğru ilerledim, siteminden dolayı tüylerim diken dikendi.

Manşetleriyle oynuyordu, tam olarak gözlerime bakmıyordu. Raya, Nadiya ve benim dışımdaki insanlara sakladığı yumuşaklıkla, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ben... Bugünkü yardımın için minnettarım. Yardım etme yöntemine bile.”

“Daha büyük sorunların bittiğinde, yine peşime düşeceksin,” diye alay ettim.

“Hâlâ en büyük sorun sensin.” Ses tonu kabaydı ama başını kaldırıp baktığında, bakışlarında benim alıştığım ihtiyattan eser yoktu. Sakin ve kederliydi.

“Bana öyle bakma.”

“Nasıl?”

“Senin için önemliymişim gibi.”

Kaşlarının arasındaki boşluk bir çizgi hâlinde seğirdi. Yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Bu o kadar kötü mü olur? Benden ne istediğimi bulmamı istedin. Ya istediğim şey sen olsaydın?”

İçimden bir ürperti geçti, akşam soğuşuna bağlayamayacağım bir ürpertiydi. “Sana inanmazdım.”

“Tabii ki inanmazsın. Sen kolay bir hedef değilsin. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun, bu yüzden asla oyuna gelmezsin.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama aslında... “Bu doğru.”

“Her zaman çok zekice.” Cyrus bir şey kazanmış gibi gülümsemiş ve tüylerim diken diken oldu.

Böyle daha tehlikeliydik, oyun oynuyormuşuz gibi şakalaşıyorduk, birbirimize karşı açık oluyorduk ve verebileceğimiz zararını unutuyorduk. Sanki Cyrus bunca zamanını benden kurtulmak için harcamamış gibi. Sanki kalbini defalarca hançerlemek için ayartılmamışım gibi. Sanki varlığımızla dünyayı şekillendirmiyormuşuz gibi.

“İyi geceler, Violet,” dedi bana yapmamasını söylediğim şekilde bakarak.

Odama doğru ilerlemeye başlamadan önce ona veda etmedim.

Rüzgâr, açık balkon kapılarından eserek kıkırdamaları odaya taşıdı.

Vi-o-let...

Aşağılık cadı...

Aptal topraktan doğan.

Hemen yataкта doğruldum, ter içindeydim ve üşüyordum. Başımın ağrıyacağına emindim. Dışarıda yoğun sis vardı ve gökyüzü her zamankinden daha yakındı. Odamın karşısında, boy aynasında ay dalgalanıyor gibi görünüyordu.

Kaderler yine buradaydı.

Tırnaklarımı avucumun içine bastırdım ama fısıltılar yok olmadı. Bugün yeterince şey olmamış mıydı? Yataktan sıvışarak odamın karanlık bölümünden aynama doğru yürüdüm, ta ki ay

ışığıyla taçlanmış yansımana elimi bastırarak kadar yaklaşıncaya kadar.

Aklımın bir köşesinde, gelecekte kavrayamadığım iplikler olduğunu hissediyordum.

Bir hayat borçlanıldı. Sesler ilahi söylüyordu.

Onun için yanacaksın.

Yanarak kül olacaksın.

“Senin için bir savaş başlatmayacağım. İstedğin bu, değil mi?” Sonunda büyük resmi görüyordum: Tanrıların entrikalarını. Kana olan isteklerini. Güçten aldıkları zevki. “Sen de o cadıya yardım ediyorsun, değil mi?”

O seçti, o seçti,

kan, gül ve savaş.

Bir piyon, bir kukla, bir oyuncu...

Hangisi olacaksın?

Yani bu doğruydı. “Bana cinayet ya da ölümden başka bir yol sunmaman bir seçim mi? Beni izliyorsan, ne yapacağımın söylenmesinden daha çok nefret ettiğim bir şey olmadığını biliyorsundur.”

Yas tutmayacağız

sana ihanet ettiklerinde.

Sen hiç kimsesin, hiçbir şeysin...

Bir gölge, bölük pörçük.

“Ya da kim olduğumun söylenmesinden.”

Aynaya baktığımda yüzüm yorgundu ve dağınık saçlarımın arkasında, loş ışıkta yüzümdeki tüm renk çekilmişti. Geceliğim rahatsız uykum yüzünden kırılmıştı. Elimde diken tutuyordum ama gerçekte elime baktığımda onu göremedim.

Kaderini inkâr ediyorsun.

O senin kalbini zehirliyor.

“O hepinizden daha iyi.”

Diken canlandı; kollarımı, boynumu, bedenimi sarmaşıklar sarıyordu. Geriye sendeleyerek aynayı kıracak bir şeye uzandım ama yaralı elimin donuk zonklaması bana şunu hatırlattı: Uykuda mıydım yoksa uyanık mıydım, bilmiyordum.

Titreyen yansıma, ben bir göz zerresi olana kadar tüm yansımamı kapladı. Sesler birleşti, kutlama yapıyormuş gibi şarkı söylüyorlardı:

Toprağında çürümüş bir şey yatıyor.

Ortaya çıkaracak, ortaya çıkaracak.

“Kapa çeneni, kapa çeneni, *kapa çeneni!*” Yatağıma kadar tüm yol boyunca bağırdım. Sesler sadece gülüyordu.

Kalbinde çürümüş bir şey yatıyor.

Çürümüş bir şey yatıyor.

18. BÖLÜM

Kaderler bu dünyaya inemezdi ama canavarlar ve cadılar ine-bilirdi. Tanrılar ne kadar şey bilseler ve neyle tehdit eder-lerse etsinler, burada değillerdi. Askerlere ve stratejiye ihtiyacımız olacaktı ancak canavarları dönüşene kadar tutabilirdik. Kâbus Cadısı'nı bulursak bunları durdurabilirdik.

Kader'den kendi imkânlarım ile kurtulacaktım.

Kral Emilius, kara büyü'nün ardındaki keşiflerimizden çok, be-nim Cyrus'la çalışma odasında medeni bir tonda konuştuğumuzu görünce şaşırdı.

“Peri Ormanı canavar yaratmıyor,” dedim, Cyrus'la ben bu ha-beri daha yeni keşfetmişiz gibi davranarak nefes nefese içeri dal-dıktan sonra. “Arkasında bir cadı var. Bence gücünü Peri Orma-nı'ndan alıyor ve çürümeye de o neden oluyor.”

Krala Nadiya'yı ya da gerçek Raya'nın öldüğünü söyleyemez-dim. Bu yüzden Leydi Raya'nın ve Cyrus'ın geleceklerini okuya-rak cadıyı gördüğümü iddia ettim. Onun öngörülemeyen güç-leri ve Cyrus'ın düğününde yaşanacak korkunç sahne konusunda uyarılarımı yaptım. Cyrus, âşık müstakbel koca rolünü oynaya-rak, cadıyı alt etmek için saldırı planlarını bizzat denetlemekte ısr-ar etti.

“Yapabilirsen bir kuzgun ara,” dedim cadının dönüşümüne dair bir anımı hatırlayarak.

Kuledeki çürüme bir gecede yayıldı ve dış sarmaşıkların sökülebilmesi için tüm kaidenin iple bağlanması gerekiyordu. Suçu cadiya atarak geldiğinin bir işareti olduğunu söyledim. Başka türlü kimse inanmazdı. En azından kendime böyle söylüyordum.

İşin olumlu tarafı, bu durum, kulemin okumalar için kapalı olduğu anlamına geliyordu. Yani telaşlı ziyaretçilerle uğraşmak zorunda değildim. Nadiya’nın odasında gizli strateji toplantıları için zamanım vardı ve bunu, düşündüğüm kadar umursamıyordum. Dante’nin getirdiği haritalar ve mektuplar arasında dolaşmayı, Balica’nın canavarlarla mücadelede yaptığı atakları duymayı seviyordum. Güçlü bir orduya sahip olmadıkları için istila altındaki bölgeleri boşaltmaya ve insanları daha iyi korunan şehirlere taşımaya odaklanmışlardı. Balica’nın her yerine yayılmış Peri Ormanı parçaları, canavarların ilerlemesini de yavaşlatmış görünüyordu. Onları geçtikleri nadiren görülmüştü.

Odada prensle aramdaki mesafeyi korudum, yani yatağının kenarında oturan Nadiya’ya katıldım. Saf olmasına rağmen çekilmez değildi çünkü çoğunlukla ortam sessizleştğinde sohbet başlatmaya çalışmıyordu. Geleceğini daha iyi inceleme fırsatını değerlendirdim ancak düğün sahneleri çok fazla önüme düşmeye başlayınca vazgeçtim.

“Çılgılık ve kaos. Dikenli çalılar balo salonunu kaplıyor,” diye mırıldandım, titrememi gizleyerek. “Yine de aydınlatıcı bir şey yok.” Görüş alanımda bir şeylerin eksik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Sanki ipler elimden çekiliyormuş gibiydi.

Nadiya artık yanımdayken rol yapması gerekmediği için açılmıştı. “Peki, cadiya tuzak mı kuracağız?” diye sordu duraksayarak, parmakları tılsımlı bileziğinin etrafında dönüyordu.

Şezlonga yayılmış olan Dante belirgin bir homurtu çıkardı. “O zamana kadar onu yakalayamazsak, *orada* da yakalayabilir miyiz, bilmiyorum ama bu da bir fikir.”

Cyrus, “Düğünü elimizden geldiğince koruyacağız,” dedi.

Ya yeterli olmazsa diye sormadım. *Ya geri teperse?* Çünkü o zaman gelecek hakkında ne öğrenirsem öğreneyim onu durduramayacağımı kabul etmiş olurum.

Dante bize Raya’nın malikânesindeki başka korkunç bulgular hakkında bilgi verdi. Bir büyü haftalarca insanları malikâneyi araştırmaktan uzak tutmuştu. Dış duvarlara veya kapılara dokunanlar anında neden orada olduklarını unutmuşlardı. Malikâne ateşe verildiğinde büyü nihayet bozulmuştu. Daha sonra yerel halk, binanın yanmış kabuğunun canavar cesetleriyle dolu olduğunu görmüştü.

Nadiya, Lunesse’deki son gününü anlatmaya başladı. “Diğer hizmetçiler tam cadı saldırdığı sırada erkenden kaçtılar. Arkadaşım Lili, ev halkını arka kapıya yönlendiriyordu. Üst katta hanımımıza ulaşmaya çalışan tek kişi bendim. Cadının istediğini yaparak onları güvende tuttuğumu sanıyordum ama onun emirlerine uysam da uymasam da herkesi öldürebileceğini çok geç fark ettim. Ya da daha kötüsü, onları canavara dönüştüreceğini...”

“Bilmiyordun. Bunu bilemezdin,” diye teselli etti Cyrus ve bunca zamandır kızın elini tutup başparmağıyla eklemlerini okşadığını o an fark ettim.

Nadiya onun dokunuşuna tepki vermiyordu, hiçbir şey ifade etmediği için miydi yoksa alıştığı için miydi? “Keşke aileleri, başlarına gelenlerle ilgili gerçeği bilse.”

“Umarım yakında öğrenebilirler. Tüm bu lanet işleri sona erdikten sonra,” dedi Dante.

Yine de Nadiya’nın aldatmacasının sona erme *olasılığı* her geçen gün artıyordu ama hiçbirimiz bundan bahsetmiyorduk.

Düğün kıyafetleri ve sarayın bir yıl boyunca yiyebileceği kadar pasta kalmasın diye Camilla'nın bir daha parti yemeklerinden sorumlu olup olmayacağı gibi daha hafif konulara geçtik.

Nadiya, dans etmeyi bilmediğini ağzından kaçırdı. "Bence maskeli baloda herkes fark edemeyecek kadar büyülenmişti."

"Periler ayakkabı yapabilir, böylece öğrenmene bile gerek kalmaz," dedim gururla, sanki bu benim açımdan bir başarıymış gibi.

"Ama öğrenmen iyi olur." Cyrus, her zamanki zarıflığıyla-benim dışımda herkese karşı nazikti- onu ayağa kaldırdı. "Bu da kolay. Sana gösterebilirim."

Odanın içinde dönüp durmaya başladılar, Nadiya dansın yarısında tökezleyince yanakları güzelce kızardı. Bir prens ve bir köylü, tıpkı masallardaki gibi birbirlerinin arkadaşlığından zevk alıyorlardı. Görüntü, midemde acı bir tat bırakmak yerine karanlıkta bir parlaklık gibi olmalıydı.

Dante'ye doğru eğildim, Cyrus'ın bana karşı hiç bu kadar nazik davranmadığı ve Nadiya'yı kışkırtmanın ne kadar sıkıcı olduğu konusunda söylenmeye hazırdım. Ancak şunu merak ediyordum, belki de Cyrus'ın davranışındaki değişikliğin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de her şeyin Nadiya'yla ilgisi vardı.

Farklı bir düşünceyi yüksek sesle fısıldadım. "Kehanet hâlâ uyuyor."

Arkamda oturan Dante okumasını bırakıp bana döndü. "Hımm?"

"Balodan önce o sesin bana söylediği ve Balica Kâhini'nin de tekrarladığı şey. Cyrus sana hiç tam kelimeleri söyledi mi? *'Aşka giden yolculuk asla sorunsuz ilerlemez ve seninkini baban onaylamaz.'* Bu satırları." Şimdi her şey mantıklıydı. Bir şeyleri kaçırdığımı düşünmüştüm çünkü babası Cyrus'ın Raya ile evlenmesini ayarlamıştı o hâlde duyduklarım nasıl doğru olabilirdi? Ama aslında o *Nadiya* olduğu içindi... "Babası onun Nadiya ile

evlenmesini *onaylamaz*, bu yüzden belki de Nadiya tam olarak onun gerçek aşkıdır.”

Yüzüne komik bir ifade yerleşti, sanki aklına bir fikir gelmiş ama onu bir kenara atmış gibiydi. “Bu mümkün.”

“Bu iyi bir şey olabilir, değil mi?” Beş peri, olması gerekenden daha uzun süren bir oyun ve şimdi de prensin ilgisi... Nadiya özel *biriydi*... Sonunda bu kehanetle ilgili umut verici bir şey bulunmuştu.

Kalbim, aksini söyleyerek ritimsiz bir davul gibi atıyordu.

Başımı ovdum. Uykumun sürekli kesintiye uğraması yüzünden de böyle çarpıyor olabilirdi. Uzun zamandır iyi dinlenmemiştim ve daha fazlasını düşünmek zordu.

Camilla, her adımda sıçrayan altın rengi buklelerden oluşan bir parıltıyla huysuz bir hâlde yatak odasının kapısından içeri dalınca, düşüncelerim yine kesintiye uğradı.

“Demek buradasın!” Cyrus’a sarılan Nadiya’ya dik dik bakarken elindeki bir şişe kanı sallıyor ve tıpkı güve ezen bir kedi gibi çevikçe hareket ediyordu. “Hepiniz Raya ile *son derece samimisiniz*.” Küçük şişeyi sanki tuz kokulu bir şişeymiş gibi burnumun altına soktu ve parmaklarını şaklattı.

Kolunu indirdim. “Büyülenmedim.” Prensten ayrı düşen Nadiya’ya bir kez daha gizlice baktım.

“Bu, tam olarak büyülenmiş bir insanın söyleyebileceği bir şey.”

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Camilla gitmeyi ya da ona sunduğumuz herhangi bir bahaneyi kabul etmeyi reddetti. Fısıldaşmalarımız onu daha çok heyecanlandırıyordu ve sonunda dördümüz onu fazla büyük bir koltuğa oturtup açıklamaya çalıştık.

Sakince oturan Camila, gerçeği sessiz bir şokla kabul etti. “Yani, tüm bu zaman boyunca Raya hakkında haklıymışım, değil mi? Herkesi kandırıyormuş.”

“Evet.” Cyrus içini çekti.

“Ama haklı *değilmişim* gibi mi davranmalıyım?”

“Evet, lütfen.”

“Tanrım, bana borçlusunuz.”

Nadiya başını dizlerine doğru eğdi. “Sebeup olduğum karışıklıklar için çok üzgünüm, Majesteleri,” dedi ve Camilla yalnızca öksürdü.

Nadiya’nın arkasından, “Ona iltifat et,” diye fısıldadım.

“Ah... Ah, özellikle de siz... Güneş Başkenti’ndeki en güzel kadınsınız,” diye aceleyle ekledi kız. “Ve peri cazibem yüzünden dikkatleri üzerime çektiğimi görmek çok sinir bozucu olmalı.”

Prences hemen rahatladı, kaşlarını çatarak sakince somurtmaya başladı. “Pekâlâ. *Bunu* bildiğin sürece sorun yok.” Ayağa kalkıp yere saçılmış kâğıtların üzerinden geçerek Nadiya’ya baktı. Camilla parlak pembe tırnaklarını çenesine batırırken zavallı kız ciyaktı. “İyi bir kemik yapın var. Hanımın gibi davranmayı becerebilmiş olmana şaşmamalı. Sen kendi başına da oldukça güzelsin.”

“Te-teşekkür ederim, Majesteleri.”

Camilla, Nadiya’yı çenesinden ve omuzlarından tutarak bir o yana bir bu yana çevirdi, sonra kollarını kaldırdı. Geriye kalan bükülmüş vücudu, buruşmuş elleri ve cazibeyle süslenmemiş mütevazı mavi elbisesini kavrarken yüzünü buruşturdu. “Eğer ortalıkta dolaşıyorsan, önemliymiş gibi davranmayı öğrenmen gerekecek. Ve *benimle* takılıyorsan, en az benim kadar modaya uygun olmalısın.”

“Te-teşekkür ederim, Majesteleri.” Nadiya yine kekeledi, ifadesi hayranlıkla korku arasında bir yerdeydi.

Camilla’ya, “Evcil hayvan projelerine bayılıyorsun,” dedim.

Camilla homurdandı. “*Evet.*”

Nadiya’nın bir anda Camilla’nın kanatları altına alınması hem sosyal konumu hem de kılık değiştirmesi için iyi bir şey olacaktı. Neler olacağı konusunda iyimser olmaktansa daha yorgun ve inatçıydım ama bu konuda seçici bir dilenci olmayacaktım.

Her ne kadar Kaderlere karşı çıkmış olsam da uyarıları zihnimin bir köşesinde baş ağrım gibi ısrarla yankılanıyordu. Odaya göz gezdirdim. Buradan herhangi biri bana ihanet eder miydi? Cyrus kolay cevap olurdu ama sonunda uzlaşmayı öğrendiğimize göre bunu yapmak için bir nedeni yoktu. Nadiya'yı kısa bir süredir tanıyordum ama onun geçmişini de geleceğini de herkesten daha iyi biliyordum ve o da pek olası görünmüyordu.

Oyun planı değişmişti ve tam olarak nerede durduğumu anlamıyordum. Hayal etmesi zordu ama eğer *-ne zaman olursa-* bu kehaneti atlatırsak, Auvény'nin yeni bir kralı ve kraliçesi olacaktı.

Ne olursa olsun, ideal olarak Güneş Başkenti'nde çok fazla telaşlanmadan kalacaktım. Bir sonraki krala daha az itaat edecek olsam da bunun dışında daha önce olduğum kişiden hiçbir farkım olmayacaktı.

Kulemde yapayalnız hâlde, her şeyi görerek ve hiçbir şeye sahip olmayarak yaşayacaktım.

Yavaş yavaş bu tartışmalar için Nadiya'nın odasına gitmeyi bıraktım.

Zaten bana ihtiyaçları da yok gibiydi. Dante genellikle en son verileri ve hareketleri analiz ederken iki adım öndeydi. Cyrus ile Nadiya ise kaderlerinde yazılı olan aşkla flört etmekle meşgulken bana yer yoktu. Canavar akınına karşı savaşmak ve cadıyı bulmak için askerler çoktan sınır bölgelerine gönderilmişti. Saray, Leydi Raya'nın yokluğuyla sarsılmıştı. Nadiya'nın bu hastalıklı oyunu düğüne kadar sürdürebileceğini umuyorduk.

Pencere pervazıma Cyrus'ın şahininin taşıdığı bir not gelene kadar kimsenin yokluğunu fark edeceğini düşünmemiştim. *Bu- gün buluşalım mı? Beşinci Bölge'den yeni gözçüler geldi.*

Notu şömineye attım. Canım isterse onunla görüşürdüm.

Çabucak görmek istemediğime karar verdim.

Bunun yerine sivil kıyafetlerle ve okumalarımın kazandığım bir kese bozuk parayla Ay Bölgesi'ne gittim. Canavarlar ve düğün hakkında konuşmalar burada da vardı ama daha az ölçüdeydi ve neredeyse sakindi. Pazardan seramik biblolar, şeker bilezikler, çatlayarak doğum-takımıyıldız falını ortaya çıkaran ceviz kabuğu gibi ıvır zıvır şeyler aldım. Çocukken asla satın alamayacağım aptalca şeylerdi. Sanat Sokağı'nın yakınında, ziyarete gelen herkesin övgüyle söz ettiği süslü çayevinde oturdum. Mekân mükemmel olmakla birlikte fazla kalabalıktı. Midemin geri kalanını şiş lezzetleriyle doldurdum ve parmaklarımı yalayarak temizledim.

Gezinmeyi bitirdiğimde, bir arabaya atlayıp saraya geri döndüm ve prens, yabani ot gibi anında aklımda belirdi.

Notunu buruşturup tekrar ateşe atmak istiyordum.

Ben ve Cyrus bazı şeyleri hiç yaşamamış gibi davrandığımız, sözlü olmayan bir anlaşma yapmış gibiydik. Planlardan bahsederken, sanki burada Kâhin olmadığım bir gelecek yokmuş gibi beni de bunlara dâhil ediyordu. Nadiya'nın beklenmedik bağlantımız olduğu bu olayda hepimiz karşılıklı aldatmacayla birbirimize bağlıydık.

Yine de odanın diğer ucundan bakışlarını takip ettim. Bazen onu öpmek ve bazen de mahvetmek istiyordum ama çoğu zaman bunların aynı anda olmasını istiyordum.

Balo uzun zaman önce değildi ve düğün de uzak bir gelecekte değildi. Bu yaz her şey nefes kesici bir hızla gerçekleşiyordu ama yakında daha iyi olacaktı. Tüm bu kehanetlerle birlikte bu duygular da ortadan kalkacaktı.

Kuleme çıkarken kehanet odasının anahtarını aldım. Kapiya yaklaştığımda kilidin açık olduğunu fark ettim.

Bir hırsız mı? Yıllardır kimse bu kadar cesur olmamıştı.

Hızla içeri girdim ama ortalığı karıştıran kimseyi bulamadım.

Bunun yerine, fal masasına yaslanmış, bekleyen Cyrus'ı gördüm.

Kollarını çapraz kavuşturup bacaklarını uzatmıştı. Üzerinde süslü kraliyet kıyafetleri yoktu, sadece kendine ait bir günü -artık pek olmuyordu- olduğunda giydiği bol gömlek ve binici pantolonu vardı.

“Cevap vermedin,” dedi.

Hemen de anladın, demeyi düşündüm ama ağzım kurudu. Öğleden sonranın bal rengi ışığında yüz hatları mükemmel görünüyordu. Yakası olması gerekenden biraz daha aşağıdaydı ve alışılmadık dağınık görüntüsüyle alnının üzerine bir tutam saç düşmüştü. Çekiciydi.

Biraz fazla çekiciydi. Gözlerimi kıstım. “Ne zamandır böyle poz veriyorsun?”

Cyrus kendini masadan uzaklaştırdı. “Merdivenlerden çıktığını duydum.”

“Yarım saattir?”

“On dakikadır.” Yani yirmiydi.

Cyrus’la ilgili her şey, planlanmış baştan çıkarma çılgınlıkları atıyordu. Burada olmasının bir nedeni vardı ve Yakışıklı Prens unvanını sıfırdan kazanmamıştı. Ama hareket etmezsem korktuğumu düşünecekti, bu yüzden bacaklarımı öne doğru ittim. “Ne istiyorsun?”

“Benden kaçıyordun.”

“Senin yanında olmama *gerek* yok.”

“Yaptığın birçok şeyi yapmana gerek yok.” Bakışları kuşkuluydu. “Nadiya’ya davranış şeklimi mi kuskandın?”

Kahkaha attım.

“Sadece onun rahat hissetmesini istiyorum.”

“Gerçekten umurumda değil. Ne istiyorsun?” diye tekrar sordum. Bu soru -asıl cevaplanması gereken soru- kaç kez gündeme gelirse gelsin cevapsız kalıyordu.

Cyrus tereddüt etti. Tuttuğu o nefesin boşluğunda, bu andan itibaren çözülebilecek her ipi hayal ettim; o kadar çok kişi

seçimleri için emrindeydi ki. Her şeye sahip olarak doğan çocuk bakışlarımla buluştu.

“Seni,” dedi, net bir şekilde süslü cümleler olmadan.

Söylediği şeyin bilincinde olarak yutkundum. Ellerimi meşgul edecek bir şey bulma umuduyla ocağa doğru ilerlerken Cyrus’tan uzaklaştığımı çok fazla belli ettim. Ödünç alınmış kitaplar ve kirli tabaklar açık pencerenin altındaki masaya yığılmıştı. Geçen haftalarda çok az temizlik yapmıştım. Baloda giydiğim elbise bile hâlâ bir köşede kırıksık hâlde, sihri solmuş ve eriyip mutfak paçavralarına dönüşmüş gibi duruyordu.

“Violet.”

“Beni göndermeye çalıştığın için seni affetmeyeceğim,” diye çıkıştım ona bakarak.

“Biliyorum.”

“Burada her ne yapıyorsan, bu sadece bir oyun.”

“Eğer inandığın buysa.”

Cyrus yaklaşırken kemiklerime bir ürperti yayıldı. Sözlerime karşılık vermiyordu ve bu benim dengemi bozuyordu. Söylemeye fırsat bulamadığım hazır cevaplarım dilimde takıldı. Üstünde hafif bir nehir kokusu vardı. Öğleden sonralarını yüzerek geçirmeyi se-verdi ve yakasının altındaki nemi görebilecek kadar ona yakındım.

Ellerim gömleğini kavradı. “Beni baştan çıkaramazsın.”

“Bence çoktan çıkardım.”

Cyrus başını eğdi ve dudaklarını boynuma bastırarak köprücük kemiğim boyunca öpmeye devam etti. Ona karşı çıkmak için yaptığım hiçbir şey işe yaramazdı. Nefes alabilsem küfrederdim. Onun için bu kadar kolay olmamalıydı, bunu bu kadar kolay hâlde getirmemeliydim.

Kendimi tamamen kaybetmeden önce, “Evleniyorsun,” demeyi başardım.

“Yani?”

“Yani? Kehanet ne olacak? Ne diyeceksin... *Cyrus.*”

“Bir gelinim var.” Dudakları kulağımın altında hareket etti.
“Ama ben seni istiyorum.”

Onu saçından kavradım ve itmeyi düşündüm ama boğazında bir şeyler pürüzlendi ve onu orada tutmak istememe neden oldu.
“Ben Kâhin'im. Senin *metresin* olmayacağım.”

“Kraliçe olmayı mı bekliyorsun?”

Ortada anlamsız bir kahkaha yankılandı. Bunun *devam etmesini* beklemiyordum. Artık Cyrus'ın bir zamanlar tanıdığım küskün çocuk mu yoksa beni kollarına alan kurnaz velet mi olduğunu takip edemiyordum.

Karşılık vermek üzereyken midem bulandı. Beni yerden kaldırıırken ona yenildim. Bildiğim bir sonraki şey, beni kanepeye taşıdığıydı.

Eteklerim dizlerimin üzerinde toplandığında kadife minderler altımızda ezilmişti. Henüz daha fazlası için baskı yapmıyordu. Bunu bile muhtemelen önceden planlamıştı. Beni sadece bir soru sorar gibi hafifçe öpüyordu. Dürüst olmak gerekirse, biraz küçümseyici bir şekilde bunu benden daha fazla yaptığının ve benim her türlü dezavantajlı olduğumun açıkça farkındaydım.

Bu yüzden onu beceriksiz gibi hissettirecektim. Elleri olması gereken yeri test ederken dokunuşuyla titredim, ben çenesini yakalayıp onu kendim öpene kadar ağzını kaçırdı. Gülümsediğini hissediyordum... Alt dudağım ona teslim olmuşken bunu yapmaması imkânsızdı.

Cyrus yaralı avucumu öpmek için dönerken yara izinin hâlâ parıldayan, derin kesiğinin üzerinde oyalandı. “Bunu da mı canavar yaptı?”

Kanımdan oluşan diken on adım ötedeki dolapta saklıydı. Farklı bir durumda olsak onu şu anda kalbine saplardım. O, köşeye sıkıştırılmış ve benim yüzümden dikkati dağılmışken her şey çok kolay olurdu. Bunun geldiğini asla göremezdi.

Yutkundum. Gerçeğin bir kısmını söyledim, “Bıçak kullanırken dikkatsizdim.”

Yalanımı fark etmedi. Bunun yerine parmakları boynumun arkasına kaydı, bu küçük yakınlık şu anda anladığımdan daha fazla haince ve gelecekte yeni ipleri çözecek türdendi.

Her mantıklı düşüncem bana durmam için bağıırıyordu. Prensler yarı cadılarla birlikte olmazlardı. Biri öğrendiğinde ne olacaktı? Yatak odası dedikoduları, insanların her zaman çirkin, koca burunlarını sokmayı en çok sevdikleri şeylerdi. Gazeteleri okuyordum; *Kadınları Şeyler*, doğum-takımıydız analizlerinin yanında bir dizi skandalla birlikte her sabah pencereme geliyordu. Cyrus ve ben sadece bir manşet olmazdık. Tarih kitaplarındaki ibretlik masal olurduk.

Ama beni kendine çektiğinde ve onu boğazına kondurduğum nefes kesici bir öpücükle karşıladığımda, üzerinde bu güce sahip olmama karşı koyamadım.

Onu bir dizimle kanepeye ittim. Merhametime bağlı olarak minderlerin üzerine yayılırken dudaklarını kurnazca büktü. Aramızda sallanan örgümün uçlarıyla oynuyordu ve onu öyle bir çekti ki üzerine düştüm. “Bağlanmak yok,” dedi.

Kalbim atıyordu, vücudum ateş içindeydi. Saraydaki rollerimiz duygularımızdan ayrı düşünülemezdi, bu yüzden herhangi bir gün bana iyi geceler öpücüğü vermektense beni alçakgönüllü görmeyi tercih ederdi. Ama onun güvenine veya bağlılığına ihtiyacım yoktu. Aramızdaki çekim basitti: İkimiz de bir adım önde olduğumuzu düşünüyorduk ve diğerinin yanıldığını kanıtlamamız gerekiyordu. Onu istiyordum *çünkü* ona güvenmiyordum.

Aşk, aptalların yaşadığı kararsız bir şeydi ama şehvet tam olarak buydu, bağlanmayı gerektirmiyordu. Açlıktan ölmek üzere olan herhangi bir yaratık kadar açtı ama istediği şeyde dürüsttü.

Ve ben de onu istiyordum.

“Bağlanmak yok,” diye yanıtladım ve açık dudaklarını öptüm.

Cyrus ürperdi. Elleriyle kıyafetlerimi çekiştirdi. Uzaklaşabilir ve onu rahat bırakabilirdim ama ne anlamı olurdu ki? Önünde sonunda buraya geri dönecektik.

Balodan sonraki ilk öpücüğümüz bir hataydı. İkincisi bir meydan okumaydı. Sonrasıysa artık alışkanlıktı.

Örgümü serbest bırakırken, parmaklarını aralarından geçirerek saçlarımı dağıttı. “Violet,” diye inledi, espriden eser kalmamıştı. İsmimin onun dudaklarındaki sesini çok seviyordum.

Ben onunkilerle uğraşırken, o benim giysilerimin düğmelerini ve iplerini kolaylıkla çözdü. Bunu daha önce kaç kez yapmıştı? Gömleğini yukarı doğru sıyırdım ve altımdaki vücudunun bu kadar formda olmasına sinirlendim. Gömleğimi sabırsızlıkla kalçalarıma doğru itmeye başladı, dikkatsizliğinden dikişleri geriliyordu.

Camilla bir sürü kişiyle birlikte olmuştu. Bana bazılarından bahsetmişti ve genel olarak nasıl ilerlediğini biliyordum. İlk seferde düşündüğünüzden daha hızlı gerçekleştiğini, erkeklere karşı dikkatli olmanız gerektiğini de biliyordum. Yaptığımız şeyin aptalca, pervasızca, gerçekleşmeyi bekleyen bir hesaplaşma olduğunu biliyordum. Bilmek istiyordum...

Elleri gömleğimin altına kaydı. Onu şimdi durdurmalıyordım. Çok ileri gidiyorduk ve daha sonra istesem bile onu durduramayacaktım. Gururuma lanet okudum. Her dokunuşunda titreyen dizlerime lanet okudum, nefes nefese kalmıştım. En çok da ona lanet okudum.

“Daha fazlasını istiyor musun?” Cyrus, yer değiştirip beni yas-tıklarla arasında kalacak şekilde yuvarladığında soru nefes kesici bir yalvarışla ağzından çıktı.

Evet, dedim, kafam geriye doğru savrulurken. *Evet. Evet. Evet.*

Cyrus beni geri dönölmez bir noktaya getirmişti ki kapı çalındı. Oda ses geçirmez olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kapıya ikinci defa vuruldu. Gerçek olamayacak kadar uzak görünüyordu. Bedenlerimiz birbirini sarmışken vücudum heyecandan titriyordu.

Sonra Dante'nin sesi bir buzlu su gibi geldi. "Violet? Orada mısın?"

Ayağa kalkarak, "Ah, *lanet* olsun," dedim, nefesim kesilmişti. Cyrus pantolonuna dolanarak üstümden yuvarlandı.

Hızlı bir şekilde art arda üçüncü, dördüncü ve beşinci vuruşunun sesi duyuldu. İçeriye kontrol etmek üzere olan birinin kibar ama sabırsız uyarılarıydı. Gömleğimi indirip devrilmiş minderlerin arasında bluzumu aradım, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Cyrus nefes nefese ve kızararak kapı aralığından baktı. Kanının çoğu muhtemelen şu anda beyinde değildi ama bu, gömleğini yüzüne fırlatırken sesimi yumuşatmadı.

"Acele et," diye tısladım. "Kapıyı kilitlemedim. Cevap vermezsem açacak."

"Neden kilitlemedin?"

"Dikkatimi dağıttın!" Eteğimi yukarı çekip belime oturttum, düğmeleri kapamak için zamanım yoktu. "Beni baştan çıkarmak için bir saat poz vermeyi planlayabildin ama bunu planlayamadın mı?"

Bacaklarım titriyordu, girişe doğru yürürken Cyrus, "*Yirmi dakikaydı,*" diye mırıldandı.

Ben kolu tutarken kapı gıcırdayarak açıldı.

"Vi-?"

Kapının daha fazla açılmasını engelledim. Başımı dışarı çıkararak vücudumun geri kalanını gizledim. "Selam. Banyo yapmak üzereydim." *Ve nefes nefeseyim çünkü aşağı koşmak zorunda kaldım, en iyi arkadaşımın altında olduğum için değil,* demedim.

Dante telaşla başka tarafa baktı. Kolları defterler ve dağınık kâğıtlarla doluydu. "Ah, kusura bakma, senin fikrine ihtiyacımız

olan birkaç düğün günü önlemi var ama... Sonra da olur. Üzgünüm! Sonra gelirim.”

“Seninle birazdan bahçede ya da kütüphanede buluşalım mı?” diye önerdim. Tabii, Cyrus pencereden dışarı çıkmak istemiyorsa.

Arkamda, sanırım dışarıdan duyulamayacak kadar yumuşak bir hareketlenme oldu, ta ki Dante kaşlarını çatıp yavaşça bana dönene kadar. “Şey, orada biri mi var?”

Sert bir şekilde, “Hayır,” dedim.

“Yalan söylediğinde hikâye uydurduğunun belli olduğunu biliyor muydun?”

“Ne?” Surat astım. Bunu yapmayı bırakmalıydım. “Hayır, ben...”

Kısa bir kahkahayla, “Birisini ağırlamak utanılacak bir şey değil,” dedi. İfadesi dondu, kafasında bir düşünce yeşerdi. “Eğer...”

“Kimse yok!”

“Onu da bulamadım, lütfen bana onun...”

“Evet, benim,” diye mırıldandı odanın içindeki ses.

Dante elleriyle yüzünü kapattı ve kollarındaki kırışmış kâğıtlar yere düştü. “Tanrı aşkına...”

Cyrus kapıyı elimden çekti ve ben de çılgık atarak düşmesinler diye kıyafetlerime sarıldım. Dağılmış olsa da tamamen giyinikti.

Dante uzanıp Cyrus’ın saçını düzelterek, gömleğini pantolonunun içine sokarken gözlerini devirdi. “Bilmek istemiyorum... Aslında... Hayır, hayır, istiyorum. Tacını ve krallığı tehdit eden bir kehanet, potansiyel olarak yaklaşan evliliğine dayanıyor ve pantolonunun düğmeleri tam olarak kapalı değil. Bu yüzden buna değse iyi olur.”

“Sen araya girene kadar öyleydi.” Cyrus kaşlarını çatı.

“Tek seferlik bir şeydi,” dedim onun yerine, mahcup bir şekilde.

Dante yere düşen kâğıtları aldı. “Size toparlanmanız için bir dakika vereceğim... Bu her neyse... Anlamanız için.” Cyrus’a

şiddetle bir şekilde parmağını sallayarak merdiven boşluğuna doğru geriledi. “Çıplak olman umurumda değil, beş dakika içinde bu kulenin dışında olmazsan seni buradan çıkarırım.”

Kapıyı kapattım ve elimle alnımı tutarak kapıya yaslandım. Parmaklarımın arasından baktığımda prensin sırtığını gördüm. “Bu kadar kendini beğenmiş görünme.”

Eteğimi düzgün bir şekilde ilikledim. Sonra Cyrus’ın elleri belimi buldu ve beni kendine doğru çekti.

Şaşkınlıkla yukarı baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Beş dakikamız olduğunu sanıyordum.” Gülümsemesi zahmetsiz ve ölümcüldü.

“Cidden bunu yapmak...”

“Bu belaya çoktan bulaştım. Beni buradan çıplak hâlde çıkarabilir.”

Önceki heyecanımıza göre hislerim sönmüştü ama ne kadar beklenmedik olsa da onun flörtöz hâli karşısında içimde başka bir şey kıpırdandı. Cyrus beni istediğini söylemişti ama yaptığımız onca şeye rağmen şimdiye kadar buna inanmamıştım.

Parmakları benimkilere dokundu ve beni bir kez daha öperken zihnim onun iplikleriyle doldu:

Saat on biri vurmuştu. Çalı labirentinde sisden oluşmuş gibi görünen bir elbise giyen maskeli bir kız sırtıyordu.

Kıvrımlı Balica Kâhin’i avucunu onunkilerin arasına alıyor ve kafiyeyle bir kehanet söylüyordu.

Kum, sarmaşıklar ve kanlı vücudunu saran parçalanmış dikenler. “Violet,” dedi nefesi kesilen bir dehşetle.

Cyrus’ı iterek uzaklaştım.

“Violet?” Adım dudaklarında yumuşak bir soruydu ama gelecekte gelen o dehşetli yankıyı hâlâ duyuyordum.

“Sen...” Ona neredeyse gerçeği söyleyecektim. Daha önce onun kanlı vücudunun olduğu bir sahneyi rüyamda gördüğümü... Ama bu sefer ipliklerinde geleceğini görmüştüm.

Sarayda bir odada.

Onun hayalî bir versiyonunu değil, kendisini görmüştüm.

“Ne gördün?”

Cyrus beni şaşırtan her neyse onu düzeltmek istiyordu. Düzeltmek istiyordu çünkü beni istiyordu ve bu düşünce aklımda ne kadar uzun süre yaşarsa o kadar saçma geliyordu. Bir soru boğazıma takılmıştı. Asla sormayacağım aptalca bir soru... Ama sorsaydım, retorikmiş gibi bazı neşeli ifadelerin sonuna yapıştırdım: *Ben senin başına gelen en iyi şeyim ama yine de bu çabaya değmiyorum ve birbirimizden hoşlanmıyoruz bile, bu yüzden...*

Neden ben?

Fakat aklıma çok fazla cevap geliyordu ve hiçbirini yüksek sesle duymaya dayanamazdım. “Önemli değil,” dedim her kelimeyle kendimi biraz daha uzaklaştırarak. “Bizim için bir gelecek yok. Ben...” Kendime rağmen içimden bir kahkaha yükseldi. “*Kral* olacaksın. Ben de senin Kâhin’in olacağım.”

İşte bu kadardı. Tanrılar yukarıda alay ederken, dünyadan ve görevlerimizden uzakta, bu ilahi odada mola vermiştik. Şimdi yolumuza devam edecektik çünkü mecburduk.

Cyrus kımıldamayınca, kararı ona bırakmak için kapıyı açtım. Sonunda giderken ne kırılmış ne de çileden çıkmış görünüyordu, sadece teslim olmuştu. Üzerine eskimiş bir maske gibi soğukluk çökmüştü.

19. BÖLÜM

Dükler Konseyi bağışmadan bir toplantı bile yapamıyordu. Kehanet zamanlarının en kaygılı döneminde on dört bölge silahlar, erzak ve askerler için rekabet ederken, her bilgi kıntısı yeni bir müzakere yolu açıyordu. Gerçek bir kurt sürüsü, bir leş için Konsey Odası'ndaki sahneden daha düzenli savaşırdı.

Yeni canavar raporları yavaşılamış olsa da bölgeler hâlâ dolaşanları kontrol altına almakta zorlanıyordu. Artık bu yaratıkların bir zamanlar insan olduğunu bildiğimize göre, yeniden insan olma şansları olabileceğini umuyorduk. Eski kaleler hızla derme çatma ağillara dönüştürülüyordu ancak bu zor ve tehlikeli bir işti.

Bir saati biraz geçtikten sonra -tartışmalar kızışıp hakaretler uçuşmaya başladığında- Konsey Odası'na girdim. Duyduğum ilk şey, Lord Ignacio'nun Lord Oronnel'e "kuş beyinli" demesi ve misilleme olarak Oronnel'in Ignacio'nun boyalı peruğuna "beceriksiz sincap" diye bağırmasıydı.

Duvara yaslanmış olan kralın karşısındaki koltuğa oturdum. Kral Emilius bu toplantı için benim hizmetimi istememişti ama mevcut planlardan haberdar olmamı isterdi.

Odanın karşısında, Cyrus ayağa kalktı ve yumruğunu masaya vurdu. Paltosunun altın düğmeleri puslu ışığın altında parlıyordu. Halkın içinde asla yapmayacağı sert bir bakışla Lord Denning'in

tartışmasına katıldı. “Peri Ormanı’nı yakmanın daha fazla canavarın yaratılmasını önlediğini söyleyen hiçbir istihbaratımız yok. Aslında Raya, Peri Ormanı’nın bu lanetli adamlardan kara büyüü uzaklaştırmak için en büyük varlığımız olabileceğine inanıyor.”

“Gösterisi beni kandıramaz.” Lord Denning, Lord Ignacio ve Lord Arus ile birlikte uzun süredir canavarlarla uğraşıyorlardı. En az iki köyün zayıat verdiği On Birinci Bölge’den kısa süre önce dönmüşlerdi. “Büyüyü peri kutsamalarına bağlıyor ama adam birkaç saat içinde eski hâline döndü. Karım, kendisinin bir şarlatan olduğuna dair sağlam bir kaynağa sahip. Bunun için özür dilemiyorum, Majesteleri ama geliniz o Kâbus Cadısı ile iş birliği yapıyor, kendisi bir cadı olmasa bile.”

“Bu ne *cüret*.” Prens âşık rolünü şevkle oynuyordu, aramızda geçenlerden kimse şüphelenmezdi. “Söylentiler yersiz...”

“Öyle bir şey yok...”

Ses, gürültüyü böldü. Kral ve ben canavarların suçlusunun cadı olduğunu ilan etmiş olsak da onun hakkındaki bilgi eksikliğim söylentilerin büyümesi için uygun bir ortam yaratmıştı. Ben de cadı hakkında insanları yatıştırmak için yalan söyleyecek kadar bilgi sahibi değildim. Konseydeki pek çok kişi Raya’dan şüphelenmeye devam ediyordu.

Sonunda, Kral Emilius masaya vurdu. “Sessizlik,” dedi zorlukla duyulabilen alçak bir sesle ve bu, masanın aşağısında bir suskunluk yaratmaya yetti. “Leydi Raya’ya iftira atmayacağız. Komşularımızla iş birliği en önemli önceliğimizdir. Leydi Raya, kehanet edilen kurtuluşumuzdur ve ben de buna katılıyorum. Kaderlerin Aueny ve Balica’nın bir gün birleşeceği anlamını kanıtlayan bir işareti. Kaderlerin topraklarımızı kara büyü ile lekelemek için bir nedenleri olmalı. Bir düşünün... Auenese prensi ve Balican bir liderin katılımıyla onu yenmemiz için mi? Kâhin, düşüncelerin nedir?”

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. Kral Emilius, konuşmamı isterse genellikle önceden uyarırdı ama ben hiçbir şey hazırlamamıştım. Cevabımı beklerken sabrın resmedilmiş hâline benziyordu ama bakışları ağırdı ve bunun sadakatimi sınamak için olduğunu biliyordum.

Raya'nın itibarını koruma konusunda hata yapmıştım. "Leydi Raya hem periler hem de Tanrılar tarafından seçildi. Bazıları şimdi ondan şüphe duysa da on yıl sonra hatırladığımız şey, şevkli bir yabancının Kaderlerin isteğiyle baloya katıldığı, hepimizi büyülediği ve karanlığa umut getirdiği olacaktır. Auvény'nin yeni döneminin ilk adımı." Aşırı müsamaha göstermeden sadece olması gerekenleri söyleyen güzel sözlerdi.

Cyrus dudaklarını birbirine bastırdı. İsteddiği cevap bu değildi ama kavgası benimle de değildi. Babasına ters ters baktı. "Ne olursa olsun sınırlarımızı genişletmeyi düşünmemeliyiz. Canavarlar yeryüzünde yürüyor. Önce kendi sorunlarımıza odaklanalım."

Lord Ignacio masadan, "Bunun için en iyi zaman olduğunu düşünüyorum," diye lafa girdi. "Balica'nın dikkati dağılmış durumda. Zayıf. Yardım etmemiz için yalvarıyorlar. Onlardan, gönderdiğimiz askerler karşılığında bir şey talep etmeliyiz."

"Yardımdan bahsetmişken, Lunesse'e *çok fazla* asker gönderiyoruz. Raya, eyaleti işgal edecek kadar çok değil, başkentin güvenliğini sağlamak için küçük bir tabur istedi. Bu konuşlandırmaları genelle benim koordine etmem gerekiyordu ama onunla önce başka biri konuştu. O kimdi?"

' Kral Emilius kesin bir sesle, "Emirler doğrudan benden geldi," dedi. "Fazla askerler, arazisinin güvenliğini garanti edecekti."

"*Güvenliğini...*" diye alay etti Cyrus. Sanki bu sözler gerçekten benim içinmiş gibi gözleri benimkilerle buluştu. "Bu, daha kibar bir dille istila demektir ve Lunesse iyileştiğinde Balicanlar tarafından hoş karşılanmayacak."

Yanağımın içini ısırarak oturduğum yerde sessiz kaldım. Bu planlardan zevk alıyormuş gibi yapmayacaktım ama bunun olacağını görmemiş gibi de yapmayacaktım.

Toplantı bitene kadar bağırımlar tekrar baş ağrısı seviyelerine yükseldi. Lordlar ve danışmanlar şakalaşarak ve tartışarak odadan çıkıp konuşmalarına dışarıda devam ettiler.

“Kâhin,” dedi kral ben ayağa kalkarken. “Vaktin varsa çalışma odama bekliyorum.”

“Elbette, Majesteleri.” Kemerli kapının yanında onu bekledim.

Cyrus selam vermeden yanımdan geçti. Elinin tersi benimkini sıyırdı, öyle bir andı ki ellerim eldivenliyken bile olduğundan daha haince geldi. Kral Emilius hemen arkasından onu takip ediyordu ve tam zamanında dudaklarıma zoraki bir gülümseme kondurdum.

Kralın bugün yürümek için başka birinin yardımına ihtiyacı yoktu ama kibarlığımdan kolumu uzattım ve o da tutundu. Stres, her şeyden çok onu kızdırıyor gibi görünüyordu. Yazın başından beri saçları bir ton ağarmıştı.

Düğün hazırlıkları hakkında konuşmaya başladık. Ana odalar beyaz ve altın tonlarında yeniden dekore edilmişti. Mutfakta her saat başı pişen tatlıların kokusunu alabiliyordunuz.

Çalışma odasına giden koridora dönerken daha ciddi konuşmaya başladım. “Cyrus’ın söylediklerinde haklı olduğunu düşünüyorum,” dedim tarafsız görünmeye özen göstererek. “Korkarım Balica ile savaşı kızıştırıyoruz ve Felicita’nın kehaneti savaş konusunda bizi uyarmıştı.”

Kralın boğazından çıkan ses küçümseyiciydi. “Balica’nın çok küçük bir ordusu var. Olaylar oraya giderse onları ezeriz.”

*Ama bu, zafer kazanmakla ilgili değil demek istedim. Savaş sa-
vaştır, savaş kandır, savaş ölümdür.*

Çocukken savaşları rüyamda görürdüm. Onları kitaptan okumakla aynı şey değildi. Yazılmamış şeyleri görüyordum; gözyaşları, korkaklık, son nefeste yapılan itiraflar... Tarih öncesi zamanlara veya belki de hiç olmamış zamanlara değinen unutulmuş konular... Şimdi hepsi aynıydı, hatırlanmayan ya da hiç var olmamış bir tarihti.

Sınırlarımızın ötesindeki insanlar ve topraklar, Kral Emilius için sadece birer sayıydı. Bir haritadaki rozetler ve bayraklar, yalnızca bize nasıl yardımcı olabilecekleri açısından değerliydi. Umu-runda değildi.

Çalışma odasının kilidini açıp masasına oturdu. “Cyrus’ın bu krallığı yükseltmek için gerçek bir tutkusu olduğunu söyleyebilirim,” dedi. “Fikirlerinden bazıları yanlış, ama onları öğrenirken büyüyecek. Daha iyi anlaşımanıza sevindim. Leydi Raya’nın ihtiyaçları konusunda onunla yakından çalıştığınızı anlıyorum.”

“Evet.”

“Mükemmel, mükemmel. Ancak onu aşırı düzeltme ve ona karşı çok yumuşak olma. Hâlâ aceleci, idealist. Seyahatlerinden ve arkadaşlarından fazlasıyla etkileniyor.” Arkadaşları derken Dante’yi kastediordu. “Oğlum, toplanmak için olgunlaşmış olan meyvelerden uzaklaşmamız gerektiğini düşünüyor. Sorumluluktan korktuğu için bize yeni topraklar vermeye direniyor. Sen bunu asla yapmazsın... Parıldayan her fırsatı yakalarsın. Gerçek hırsın işareti budur.”

İltifatları beni birdenbire sinirlendirse de gülümsedim.

Kral, duvarındaki Güneş Kıtası haritasına ellerini yaydı. Yakından bakarsam, Auvény’nin sınırlarının nerede çizildiğini ve Peri Ormanı’nın yeni egemenliklere yer açmak için temizlendiği yerlerde yeniden çizildiğini görebilirdim. Balica güneye kıyasla çok küçük görünüyordu, kendi büyüklüğünün üçte biri kadardı.

Bir mendile öksürdü, sonra mendili katlayıp cebine geri koydu. “Auvény güçlü bir krallık. Bunu biliyorsun. Nazik ve cömertiz,

ayrıca büyükbabamın zamanından beri savaş çıkmadı. Anlaşmazlıklarımıza rağmen Cyrus iyi bir kral olacak ve eğer iyi bir kralı olan büyük bir krallık olursak, Balica veya diğerleri nasıl şikâyet edebilir? Minnettar olacaklardır.”

Elbette Aueny büyük bir krallıktı, alternatifi kabul edilemezdi. Çünkü büyük bir krallık olmasaydık, vahşi ve saldırgan olurduk.

“Ne zaman tahta çıkacak?” diye sordum.

“Şimdilik, yönetmeye devam edecek kadar iyiyim. Belki bir yıl veya daha fazla bir süre için bile... Oğlumun aptalca görüşlerinden vazgeçmesinin ne kadar süreceğine bağlı.”

“Ah.” Şimdiye kadar kral, Cyrus yaz sonunda evlendikten sonra tahttan çekileceğini ima etmişti. Fikrini yeni mi değiştirmişti?

Kral Emilius kafa karışıklığını fark etmişe benzemiyordu, parmağını sakallı çenesine vururken yeni bir konuya geçti. “Küçük bir isteğim var.”

“Nedir, kralım?”

“Düğün sırasında Cyrus ve Raya’nın evliliği hakkında konuşmanı istiyorum. Kaderlerin kutsamasını resmileştir. İlahi sözler, karşı çıkanları dizginlemeye yardımcı olacaktır. Bildiğin gibi, sağduyunun işe yaramayacağı yerde kehanet, düzeni sağlayıp birliğin ilk tohumunu eker.”

“Elbette. Bir şeyler hazırlarım.”

“Harika.” Gülümsedi. “Sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum.”

Önünde eğilerek salondan ayrıldım.

Koridorun dışında, nihayet yeniden nefes alabildim. Rüyalarımda ve kralın yaptığı planlarda gördüğüm gelecekte bıkılmış usanmıştım.

Kafamın içindeki ses, savaşın kaçınılmaz olduğunu söylüyordu. Benim de inandığım bu değil miydi? Dünya kurtlar ve

onların savaşları için inşa edilmişti. Fethedilmek için inşa edilmişti. Her yüzyıl yeni krallar ve yeni çekişmeler getirirdi ama aynı dar görüşlülük, aynı açgözlülük her zaman var olacaktı.

İyi biri olarak hatırlanmak için iyilik yapmalıydınız.

Harika biri olarak hatırlanmak için, dirseğinize kadar saçmalıklara girmeli ve lekesiz görünmeliydiniz.

Kral Emilius büyük biri olarak hatırlanacaktı.

Kral Emilius, Aueny'yı sekiz bölgeden on dörde çıkarmıştı. Sihirsiz yaratıklar için tehlikeli ve yaşanmaz olduğunu hepimizin bildiği Peri Ormanı'nı yakmıştı. Bu inancın ne kadarının krala kadar uzandığını hep merak etmiştim.

Eylemlerini akıllıca ve gerekli gösterme konusunda uzmandı. Yakılan her dönüm Peri Ormanı ile Aueny'nin de bir dönüm arazi kazanması ne kadar ilginçti. Bu, sınırlarımızı genişletmenin bir yoluydu ve bir gün Dante işaret edene kadar bunun farkında bile değildim.

Botanikçiler ambrosiayı nasıl damıtacaklarını öğrendikten sonra, Kral Emilius bu bilgiyi servete dönüştürmüştü. Tüm bu yeni verimli araziler, ambrosia yapmak için altın sarısı defne tarlalarına dönüştürülmüştü. Peri cazibesi bir moda hâline gelmişti, satın alınabilecek bir erdem işaretiydi. Eski peri masalları yeniden su yüzüne çıkıp yeni neslin sonsuza dek mutluluğu satın alması için tatlandırılmıştı. Bu fanteziyi teşvik eden, Kâhin olarak geçirdiği süre boyunca Güneş Başkenti halkı için sık sık çöpçatanlık yapan Kâhin Hanım Felicita'ydı.

Ayrı ayrı alınan bu ayrıntılar çok az şey ifade ediyordu. Zama dağılmış tesadüfler ve hikâyeler gibi duruyordu. Ama hepsi birleşince? Belki de kralın yaşlı gözündeki zekice parıltı biraz fazla parlıyordu.

Aueny'nin başarısı kudret, toprak ya da peri ihtişamı değildi. Büyüklüğümüz hakkında anlatılan masallardı. Başardıklarımızın

kader olduğunu, bu dünyadaki her şeyi ve daha fazlasını hak ettiğimizi anlatırlardı.

Gerçek, göreceli olduğunda eksen sen olurdun.

Yemek salonunda günün tek parlak noktasını buldum. Yani, kam-bur, şiş gözlü, kırışık giyimli bir akademisyenden resmî olmayan bir danışmana dönüşmüş birinin olabileceği kadar parlak. Dante de öğle yemeği yiyordu, bu yüzden bu sefaletin arkadaşına ihtiyacı olabilirdi.

Yanına çöküp bugünkü *Kadınsı Şeyler*'in atılmış bir kopyasını çorba kasem için servis altlığı olarak kullandım. Yemeğimin altında bir manşet vardı: YÜKSEK TOPUKLARIN DÖNÜŞÜ: CAMILLA BÜYÜLENDİ. Makale, prensesin ve Leydi Raya'nın şehirdeki gezintilerini detaylandırıyordu. Ziza Lace, her zaman olduğu gibi dedikodulara ağırlık vermişti.

Her mahallede alışveriş yapıp yemek yediler. Keskin gözlü tanıklar, moda anlayışlarını bile paylaştıklarını söyleyerek bizi şu soruyu sormaya yöneltti: Bu, arkadaşlık mı yoksa daha fazlası mı? İki hafta sonra düğün çanları çaldığında, Ekselansları'nın gelini için mihrapta kardeşine meydan okuduğunu görebiliriz. Yıldızlar bilir ki prensesimiz her zaman istediğini alır.

Böyle bir şey olursa zevkten dört köşe olurdum ama Nadiya, Camilla'nın tipi olamayacak kadar huysuzdu. Yine de prenses onu dönüştürmeyi bitirdikten sonra olmayabilirdi. Ziza genellikle en azından yarı haklı olurdu.

Nefret dolu makaleyi yarılamışken Lord Denning'in kâhyası bir tabak beyaz balıkla yanımızda belirdi. Haber bültenine ve ardından Dante'ye bir göz atarak yüksek sesle, "Daha çok seyahat etmeliydim. Açıkçası, kraliyet ailemizin egzotik bir zevki var," dedi.

Yumuşak tavırları göz açıp kapayıncaya kadar buharlaşıırken Dante'nin manşetini tutmam gerekti. Ağzından çıkmadan bile

verdiği yanıtı hayal edebiliyordum. *Belli ki suratına vurulmasından zevk alıyorsun.* Ancak Dante, Auenese sarayında başkaları bunu hak etmese bile kendini nasıl dizginleyeceğini bilmesi sayesinde bu kadar uzun süre kalmıştı.

Kâhya ayrılırken Dante, “Pislik. Onu yumruklamalıydım.” Attığım ekmek kabuklarını aldı ve bitirmek için bir parça tereyağına uzandı.

“Ve sana düello mu teklif edecekti?” diye azarladım. “Konsey toplantısı zor geçti. Kral, Balica ile birlik fikrini yaymak istiyor ama bence bunun yerine daha çok muhalif kazanıyor.”

“En sinir bozucu olan şey şu ki Balica, Aueny’ye *güvenebilsydi* cadıyı bulmak için birlikte çalışırdık.” İç çekti. “Ne demek istediğimi anlıyorsan, insanlar sadece tek bir şekilde birlikte çalıştığımızı düşünüyor. Kraliyet kanadına yaptığım ziyaretler dikkatlerden kaçmadı. Sanki taca sunmak zorunda olduğum tek şey *çok fit* olan vücudummuş gibi!”

“Eh, *çok fit*,” dedim kuru bir sesle. “Kralın danışmanı olduğunda sana saygı duyacaklar.”

Kasığı şiddetle salladı. “Bu olursa, *orada uyuyakaldığımı* düşünecekler. En kötü yanı -kesinlikle en kötü yanı- açıkçası, ben yaktakta *harikayımdır...*“

İçtiğim çorba boğazımda kaldı.

“Ve koşullar farklı olsaydı, bazı düzenlemelere karşı çıkmazdım. Cyrus’ın yüksek standartlara sahip olmasını isterdim.”

“Ne kadar da cömertsin.”

“Teşekkür ederim.” Dante bana yan yan baktı. “Senin de yararına olabilir.”

“*Kes sesini.*”

Yemeğimizi bitirince bahçeye çıktık. Cyrus ne zaman gündeme gelse Dante’nin bu konuyu ele aldığını hissedebiliyordum ama bu konuda tartışabileceğimiz herhangi bir şeyden toplum içinde bahsetmek güvenli olmazdı.

Düşüncelerimi okuyabildiği için, “Şehrin dışına çıkmak ister misin?” diye sordu.

“Meşgul değil misin?”

“Çok meşgulüm. Ama Gramina’ya ait başka bir el yazısını daha deşifre etmem gerekirse, tüm okuryazarlığımı kaybedeceğim.” Belindeki tabancayı kılıfından çıkarıp parmağında döndürdü. “Hiç ateş etmeyi öğrenmek istemedin mi?”

“Hayır, Camilla bir keresinde bana öğretmek istemişti.” Geçen kış sürekli yağmur ve sulu kar yağmıştı, Camilla ise içeride kalmaktan çılgına dönmüştü. Bir Yuenen prensesi ona ikiz yılan şeklinde oyulmuş kabız bir tabanca seti hediye etmişti fakat yer, avlanamayacak kadar bataklıktı. Saray bu durumdan, bir dizi yeni kurşun deliği ve iki kısa yemek tabağı takımı zararıyla çıktı. Camilla benim de denememe izin vermişti ama ben berbat bir nişancıydım ve o berbat bir öğretmendi.

Dante, “Sana nasıl dövüşüleceğini gösterebilirim,” diye önerdi. “Bugünlerde bir daha ne zaman bir canavarla karşılaşacağını asla bilemezsin.”

Onu Camilla ile dövüşürken görmüştüm ama onunla dalga geçtiğini düşünmüştüm, bundan hoşlandığını bilmiyordum. “Bunu sana üniversitede mi öğrettiler?”

“Pek çok canı sıkkın aristokrat, babalarının parasıyla oraya gönderildi.” Sırıttı. “Her şeyi hızlı bir şekilde algılıyorum, hepsi bu. Hadi, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.”

Sadece atış ve okçuluk antrenmanı için geniş bir açıklığın olduğu avlanma alanları tarafına gittik. Alana yayılan çim kalın ve altın yeşiliydi. İçinden geçmek, bakımlı bir atın yelesini taramak kadar tatmin ediciydi. Rüzgârı yakalamak için kollarımı havaya kaldırdım.

Dante kıvrıkcık saçlarını bir lastikle arkadan bağladıktan sonra başladık. Bana birkaç zayıf noktayı, vücudumu kaldıraç olarak kullanabileceğim bir duruşu ve hangi bölgelerimin sıkıştığını

bağlı olarak uzuvlarımı en iyi nasıl kullanabileceğini gösterdi. Daha iyi hareket etmek için eteğimi düğümledim. Hareketlerini yeterince iyi karşılayabiliyordum ancak hızıyla boy ölçüşemiyordum. Güçlü olduğunu biliyordum ama yine de beni şaşırtmıştı.

Yumruk atmaya çalışırken onu uyarmayı unuttunca avucumun içiyle neredeyse burnunu kıracaktım.

Dante elimi olduğu yerden, yüzünün bir santim önüne indirdi. “Peki. Cyrus’la olan ilişkinle ilgili.”

“Gerçekten bununla ilgili konuşmamız gerekiyor mu?” Ona tekme atmaya çalıştım ama kaçtı.

Abartılı bir küstahlıkla omuz silkerek, “Merak ediyordum da,” dedi. “Sen... Cyrus’a âşık mısın?”

“Buna yanıt bile vermiyorum,” diye tısladım.

“Öyle olsa da seni yargılamazdım.”

“Bunu düşündüğün için bile seni yargılıyorum!”

Tokatımdan kolayca kaçtı. “Yalnızca çene hattı bile kalpleri kırıyor...”

“Erkek zevkin berbat. Beni seninle aşağı sürükleme.”

“Ve içine işlediği çok açık.”

Derin bir nefes aldım.

Ciddiyetine rağmen kıs kıs gülüyordu, sanki bu konuda daha çok eğlenmeyi *diliyormuş* gibiydi. “Cyrus’la ilişki kurmanın tehlikeli olduğunu söylememe gerek yok.”

“O başlattı, biliyorsun. Kuleme gelen oydu. Kehaneti bozacak gelini buldu, şimdi de Kâhin’inden bir metres yapmak istiyor,” diye homurdandım. “Ama bu doğru, düğünü riske atmamalıyız ve...”

“Yani, *senin* için tehlikeli.”

Dante o kadar hızlı hareket etti ki havalanıp midem bulanana kadar beni bacaklarımın arkasından tuttuğunu fark etmedim bile. Beni bir kolu sırtımda, diğeri başımın arkasında; dirseklerim sürtecek kadar yere yakın bir şekilde yakalamıştı.

Üzerimde dururken arkasında parlak mavi gökyüzü parlıyordu. “Bazı insanların Kâhin’i krallıktaki en yüksek kulede tutmayı neden sevdiğini biliyor musun?” Alnından ter akarken atkuyruğu gevşedikçe omzunun üzerinden sarkıyordu. “İşler ters giderse, herkesi uyarabilsin diye.”

Nefesim ciğerlerime yeniden doldu. “Biliyorum.”

“Öyle mi?” Gözlerindeki parıltı bir sır kadar tuhaftı. Şaşırtıcı bir an için bana Cyrus’ı hatırlattı. Yıllar boyunca, yorum yapamayacakları saçma bir şey duyduktan sonra ellerini saçlarına götürme ya da başlarını eğme gibi hareketleri aynıydı. Acaba baloda Cyrus yerine Dante’yi öptüğüm bir zaman çizgisi var mıydı ve o versiyonum daha az pişmanlıkla mı yaşıyordu? “Kendini yenilmez olduğuna inandırma alışkanlığın var.”

Kaşlarımı çattım. “Hayatta kalıyorum çünkü bunda iyiyim. İyi olduğum için *buradayım*.”

“Bu, senin başarılı olduğunu göstermez, Violet. Ama ne kadar yükseğe uçarsan, düşüşün o kadar ölümcül olur.” Dante beni bileklerinden tuttu.

Bıraktığında, parmaklarım avucuna dokundu.

Kırda bir yolculuk. Dağınık ufku üzerinden batan güneş. “Söz veriyorum,” dedi Cyrus.

Anı çok net ve keskindi, yakın zamana ait olduğu belliydi. İçgüdüsel olarak daha fazlasını görmek için uzanıp avucumu onun kine bastırdım. Sahne tamamen açıldı:

“Auveny’yi Balica’nın sınırlarından uzak tutacağıma söz veriyorum,” dedi Cyrus. “Hem şimdi hem de kral olduğumda.”

“Eğer yapamazsan?” diye sordu Dante.

“Onlar için adil bir kral olacağıma söz veriyorum. Adilden çok daha fazlası.”

Başını iki yana salladı. “Yapamazsan savaş çıkar.”

“Balica’nın ordusu yok.”

"Direnenin mutlak bir intihar olmayacağını söylemiyorum. Ama barışçıl olmayacağımızı söylüyorum."

Dante hızla uzaklaşırken görüntü birdenbire zihninden silindi.

"Özür dilerim!" dedim hemen. "Bunu yapmak istemedim..."

"Gerçekten mi?" Öfkesinin enderliği, arkadan güneş tarafından aydınlanarak gölgelendiğinden, normalden daha güçlü bir bakışla beni sabitledi. "Merak mı ettin?"

"Sadece Cyrus'la gezintiye çıktığınız zamandan bir konuşma gördüm." Dante'nin benden şüphe etmeye hakkı vardı ama başkalarıyla bu oyunları oynayabilsem de onun mahremiyetini asla bu şekilde ihlal etmezdim.

Kaşlarını çattı ve sanki bu gördüklerimi silebilirmiş gibi ellerini ovuşturdu.

"Balica'nın savaştan kaçınmaya çalıştığını sanıyordum," dedim sessizce. "Savaş çıkmasına izin veremezsin. Cadının istediği de tam olarak buydu. Tam olarak kehanetin uyardığı şey."

Gergin bir nefes vererek duruldu. "O zaman belki de bu, kaçınılmaz olduğu anlamına geliyor."

"Öyle söyleme." Bu kelimeyi kafamda yeterince duymuştum.

"Krallıklar arasına güvensizlik tohumları eken bu cadı... tam bir baş ağrısı ama zaten var olan sorunları daha da ağırlaştırıyor. Onu bulup canavarlarından kurtulsak bile, Cyrus ve 'Leydi Raya' evlense bile, Auveny'nin aşırı istilacı yaklaşımı otomatik olarak çözülmeyecek. Olan her şeyi kehanete bağlamak kolay ancak sorunun özü... *burada*. Bu krallığın açgözlülüğünde."

Dante'ye kralın birleşmeyi desteklemek için düğünde konuşmamı istediğini anlatmadım. Bu, dolabımdaki diken gibi gizlice taşıyacağım bir suçluluktu. Hayatta kalma savaşında sempatiye yer olmadığını bilmeme rağmen *bu kararı zamanı geldiğinde vereceğim*, dedim kendi kendime.

Kurtlar tarafından yutulmaktansa onlarla birlikte koşmak daha iyiydi.

“Ne yapabiliriz?” diye sordum yine de.

“*Umarım* Cyrus’ın döneminde ilişkiler farklı olur ve bunun sonucunda gerilim azalır. Bu evliliğe en yakın zamanda ihtiyaç duymamızın bir başka nedeni de bu. Onunla hemfikir olan dük-leri var ama şu anda sessizler ve o taç giyene kadar zamanlarını bekliyorlar.”

“Ama Kral Emilius henüz tahttan çekilmeyebilir.”

Kaşları çatıldı. “Düğünden sonra çekilir diye düşünmüş-tüm...”

“Sağlığı biraz daha iyi.” Ayağımı yere sürttüm. “Sanırım Cyrus harekete geçtiği için ve Cyrus, ah, idealist dürtülerinden kurtulana kadar biraz daha hükmetmek istiyor.”

Dante elini yüzünden aşağı kaydırarak yanağına bir ter damlası bulaştırdı. “Tanrım, bu çalışmanın rahatlatıcı olması gereki-yordu. Planladığımız hiçbir şey fark yaratmıyor gibi.”

Gökyüzünde ay yavaşca yükseliyordu. Sürüklenen bulutlarda ve kararan gökyüzünde az da olsa sakinlik vardı... Bu, yazın biti-şiyle gelen daha serin ve kısa günlerin işaretiydi. Başıboş bir peri, başkente doğru uçarken tepemizde iz bıraktı.

İşığın şekli tuhaf bir şekilde tanıdıktı ve ona bakarken, son za-manlarda Kaderler benimle konuşmadan önce gördüğüm birkaç rüyayı, perilerin içeri sızmış gibi görüldüğü rüyaları düşündüm. Kırsal kesimde canavarlar gördüğümde periler gökyüzünü aydın-latıyordu ve ondan daha da önce beni çalılar tarafından sarılmış Cyrus’a yönlendirmişlerdi. Doğuştan gelen görüş gücümün bana gösterebileceğinin ötesinde beni uyarmaya çalışıyor gibiydiler.

Dudaklarım gerildi.

Cyrus’ı kurtarmamı sağlayan yedi yıl önce gördüğüm görüm de buna dâhildi.

Bunu rüyamda gördüğüm geceyi o kadar net hatırlıyordum ki. Prens altlarında ölürken, pazar yerinin üzerindeki gökyüzü inanılmaz sayıda ışıkla dolmuştu. Ama şimdi o zamana göre daha iyi biliyordum... O ışıklar periydi.

O zaman da beni uyarıyorlar mıydı?

Uzun süredir aklımda dönen bir düşünce yeniden şekillenerek yerine oturuyordu.

“Bir fark *yaratacak*,” diye mırıldandım. “Kaderlerin korktuğu şey de bu.”

Dante yukarı baktı. “Ne gibi?”

“Cyrus kral olacak.” Zihnimde sürüklenen iplikler net bir resimde birleşiyordu. “Bence Kaderler onun hüküm sürmesini istemediği için lanetlendi. Çünkü kan dökülmesini önleyebileceğimiz tek gelecek, o gelecek olmalı.” Kaderler kan istedikleri için savaş istiyorlar ve bu yüzden de bunun olmasına izin verecek bir kral istiyorlar. “Bu yüzden yedi yıl önce ölmesini istediler. Tam da bu yüzden onu kurtarmamam gerekiyordu.”

Ben düşüncelerimden uzaklaşırken dünya gözümde daha net bir hâl aldı. Bu, sadece bir teoriydi ama aklımin her katmanında bir doğruluk payı vardı. Dante’ye bir umut sunabilirdim... Belki de Cyrus hayatta kalıp tahta geçtiği sürece tüm çektikleri boşa gitmeyecekti.

Ama şu anki rüyalarım hâlâ tehditler ve dikenlerle doluydu, ona itiraf edemeyeceğim çok şey vardı. Hâlâ en önemli soruyu cevaplayamıyordum.

Bu kehanetten kurtulduktan sonra ben nerede duracaktım?

Geceleri bacaklarımın arası karıncalanıyordu. Rüyalarımda Kader olmayan Kader iç çekiyordu. Zihnimin yıldızsız gölgelerinde, görüşümün orada bir şey olduğunu bilmesine rağmen anlaşılmaz bulunduğu yerde pusuda bekliyorlardı.

Oğlan hâlâ yaşıyor.

Beklediğim gibi küçümseyici tavırları bile yerle bir olmuştu. “Burada ne yapıyorsun?”

Sana prensin ihanetini hatırlatmaya geldim. Ve aptallığın için gülmeye.

Gözlerimi kısıtım. “Cyrus’ı öldürmemi bu kadar çok istiyor-
san, bana tam olarak nasıl ihanet edeceğine söyle.” Kehanetin be-
lirsiz sözleriyle işim bitmişti.

*Senden sıkıldığında ne olacak? Onu ezip geçtiğinde? Hayal gü-
cünü kullan. Kralların doğruluğu böyledir.*

“Bu kanıt değil.” İkimizin de kendi başımıza halledemeyeceği
kadar büyük bir soruna mal olmuştu ama Cyrus ile çalışmak o ka-
dar da imkânsız değildi. Özel faaliyetlerimiz akıllıca olmasa bile...
Zihnimdeki bu ses bana en dip noktadayken o dikenini verdi ve
bunu biliyorlardı. Şimdi beni tekrar aşağı itmek için çaresizlerdi.

Ancak gerçek benlikler, işlerin umutsuz bir hâl aldığı zaman-
larda ortaya çıkardı. “Bir Kader olmadığını söylüyorsun ama on-
larla çalışıyorsun, öyle olduğunu biliyorum,” dedim özellikle
kendini beğenmiş bir tavırla. “Ve hepiniz bu kehanetin en kötü
şekilde gerçekleşmesini istiyorsunuz. Diğer cadiya yardım ediyor-
sun, değil mi? O bir Kâhin. Ve şimdi beni yanına çekmeye çalı-
şıyorsun. Bana bir cevap ver, yoksa beni sadece oyalıyor musun?”

*Yüzleşemeyeceğin bir gerçek olana kadar cevaplar istediğini söylü-
yorsun. Kelimeleri hızlandı ve sertleştirdi. Sen onun oynacağısın. Ger-
çek şu ki onu istediğin için kendinden nefret ediyorsun. Neden bu
nefretin büyümesine izin veriyorsun?*

Yüzüm kızarmaya başladı. Bilinçli bir yanımda parmaklarımı ya-
tağıma geçirmemi söyledi. “Vermiyorum...”

*Utanmaz, utanmaz Ayın Violet’i... Kalbind
nin bile göremeyeceğin kadar derin, karanlık
inde gittikçe büyüyen.*

*var, se-
üklüğü*

Dudaklarımı yaladım, Cyrus'ı çok sert öptüğümde gelen o kanın tadını hâlâ alabiliyordum. "Beni manipüle etmek için aklıma girmeye çalışıyorsun."

Manipülasyon ölümlülerin ortak dilidir. İşte aşk budur, umut budur.

Coşkusu arttıkça seslerindeki o insani niteliği yeniden duydum ve hareketsiz kaldım. "Gerçekten sen kimsin?"

Ah, küçük yıldız. Yanlış cevapların peşindesin.

Karanlığa gözlerimi kısarak baktım ve yemin ederim onların varlığını, seslerin diğer tarafında birinin varlığını hissedebiliyordum. Dilimi dişlerimde gezdirerek o demir tadını son damlasına kadar içime çektim. Kan, bir Kâhin'in büyüsünü daha güçlü kıldı. Ama sınırlar nelerdi? Başka birinin zihnini işgal edecek kadar güçlü olabilirler miydi?

Kader olmayan Kader.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sen bir Kâhin'sin."

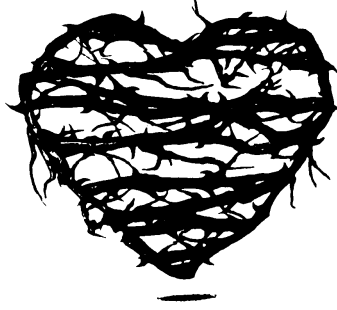
Ah, yine yanlış tahmin. Ve artık senden bıktım.

Bu sefer bağlantımızın koptuğunu hissediyordum. Rüyaya tutundum, karanlık geri çekilirken henüz uyanmamak için kendimi zorluyordum.

Sert bir şekilde dilimi ısırdım.

Acı ağzıma yayıldı. Ağzım kanla doldu. Ağzımı açınca kalın ve acı ama içimde yükselen, beni çözülen bu gölge dünyaya bağlayan yeni bir güç hissettim. Kahkaha, çılgınca, delice ve her zamankinden daha yakın bir şekilde karşılık verdi. Yanan bir balkondan ve Raya'nın cansız bedeni üzerindeki zafer anından yankılanan bu sesi hatırladım. Uyanmadan önceki aydınlık alanda, yüzünü kuzguni tüylerle örtmüş, kapanan bir çift kara göz gördüm.

Kâbus Cadısı.

20. BÖLÜM

D ikeni yaktım.
Kalbimdeki küllerden başka bir şey kalmayana kadar kararıp büzüşmesini izledim.

Farkında olmadan cadıya ne kadar yardım etmiştim? Aklımda ne kadar casusluk yapmıştı? Kendine Kâhin dememişti ama görüş yeteneği vardı, geleceği biliyorsa güçleri olması gerekirdi. Onlarla konuşuyormuş gibi Kaderlerden bahsediyordu.

Kötü olabilirdi ama onun becerilerini gördükten sonra merak ediyordum, denesem ne yapabilirdim?

Görüş gücün, sihrinin yalnızca yüzeyidir.

Kötü olması, haksız olduğu anlamına gelmezdi.

Ama sanırım benim tam olarak bunu düşünmemi istiyordu.

Düğüne sadece iki hafta kalmıştı. Kaderin gerçekleşmesine iki hafta... İstesem de istemesem de cevaplar gelecekti ve tamamen korku olmayan bir beklentiyle doluydum.

Bu sırada prens, gelini dışında her şeyle meşguldü. Sarayın üç perisi, babasının Balica ile ilgili planlarına herhangi bir soğukkanlılık gösteremeyecek kadar öfkeli olan, salondan salona gezen Cyrus'ı sürekli olarak takip ediyor ve büyülerini artırıyordu. Keşke bu tür büyüler Konsey'de de işe yarasaydı, çok daha fazla müttefiki olurdu.

Bir sonraki Konsey Odası toplantısında general, devriyelerin gökyüzünde dönen alışılmadık derecede büyük bir kuzgunu izlemeyi başardıklarını, ancak onu vuramadıklarını bildirmişti. Her seferinde Peri Ormanı'na kaçmıştı. En son Üçüncü Bölge yakınında görülmüştü, Güneş Başkenti'ne şimdiye kadar hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Cadı ile yaptığım konuşmaları birine -Kral Emilius, Cyrus, Dante ve hatta Camilla'ya- anlatmayı düşündüm. Onun ne kadar tehlikeli ve dünya dışı olduğunu anlayabilmeleri için benden ne istediğini itiraf etmeliydim. Ama itiraf edilecek, açıklanacak çok şey vardı ve şimdiye kadar unuttuğum tüm gerçeklerden dilim düğüm düğüm olmuştu. Onlara benden Cyrus'ı öldürmemi nasıl istediğini anlatırsam, baştan çıkarıldığımı anlayacaklardı.

Dikeni bilseler *benden* korkabilirlerdi bile.

Sıradan sorumluluklarımın geri dönüşünü, beklenmedik bir şekilde dikkatimi dağıttığı için hoş karşılamıştım. Kulemde çürüme yoktu, bu yüzden ziyaretçi almaya devam edebilirdim. Kulemin dibindeki manzara tırmanırken ürkütücüydü; tüm karar-mış kısımlar oyulmuşken, yeni filizler boşluğu doldurmak için yukarı doğru tutunuyordu. O kadar hızlı büyümüşlerdi ki, odaklanırsanız gözlerinizin önünde olduğunu görebilirdiniz.

Kötü tarafı, daha çok başım ağrıyordu. "Kulenin çürümesi bitti, zihinsel çürüme başladı," diye homurdandım, kehanet odasının kapısını açarken.

Kendimi üç kişinin yarı saçma geleceklerini mırıldanarak okumaya zorladım. İnsanlar yeterince şeffaftı, başım zonklarken bile ne duymak istediklerini anlamak zor değildi. Güvensizlikleri konuşmalarında gizlenmiş, umutları bir kahkahaya hapsedilmişti.

Bir anne iki kızıyla kuleme geldi. Biri benim yaşlarımdaydı, diğeri ise iç çekip masayı tekmelemek dışında bir şey yapamayacak kadar gençti. Büyük kız, varlıklı kuzenlerine mürebbiye olmak için Altıncı Bölge'ye taşınmaya hazırlanıyordu ancak canavarlar

ara sıra ordunun kordonunu geçtiği için seyahat tehlikeli olmaya devam ediyordu.

Okuma yaparken ellerim terledi. İpliklerinde sadece gelişinin bir kısmını gördüm.

Annesi beni yarı yolda durdurup, “Kâhin Hanım, haddim değilse beni bağışlayın ama hasta mısınız?”

Elimi alnıma götürdüm. Sıcak basmıştı.

Yorgunluk gün ortasında üstüme çöktü. Yatakta kalmaya çalışıyordum ama uyumak ürkütücüydü. Rüya görüp uyanıyordum, rüya görüp uyanıyordum. Duyduklarımdan ve gördüklerimden sadece kesitler hatırlıyordum; geriye kalan, zihnimin başka bir yerinde izlenme korkusuydu.

Cadı en karanlık gölgelerden alay ediyordu:

Gücü talep etmeye cüret ettiğim için kaderimiz nasıl değişti. Daha iyisini bilmezken ben de bir zamanlar senin gibi meydan okurdum. Zor yolu seçiyorsun. Ama öğreneceksin.

Düşüncelerimin kenarları yıprandı; bir canavarın sivri dişli, ağzı açık hâline dönüştü.

Canavarlar aç. O ölecek ve savaş yükselecek. Sen onun laneti olacaksın.

Karanlık, kör edici bir ışığa dönüştü. Yatakta doğruldum ve güneş ışığı gözlerime vurdu. Küfrederek yorganı başıma çektim ve yastığıma geri döndüm, huzurum tükenmişti.

Önümüzdeki birkaç gün Camilla ve Dante’nin endişeli ziyaretleri arasında geçti ama yatak istirahatinden sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Ateşim düştükten sonra artık hiçbir ses uykumu bölmüyordu.

Tanıdık bir şahin, pencere camıma hafifçe vurduğunda birkaç sabahım sersemlikle geçmişti.

Pencerenin mandalını açarken boncuk gözleri bana bakıyordu. Ayağına üstünde Cyrus'ın mührü olan krem renkli bir not bağlanmıştı. Prensi birkaç kez öptüğüm için bana mektup göndermeyi birdenbire bırakmazdı.

Mesajı diğerleri kadar basitti: *Kendini daha iyi hissettiğini duy-
dum. Çalışma odamda buluşabilir miyiz?*

Bazen güneş ışığı fal masamın üzerine düştüğünde, Cyrus'ın ona yaslandığı anı düşünüyordum. Dudaklarının bir sır gibi sinsi-
sice boynuma değmesini... Diğer notlara yaptığım gibi bu notu da
buruşturmalıydım. Onu görmezden gelmeye devam etmeliydim.
Düğün günü neredeyse gelmişti ve artık başka bir sükûnete ka-
vuştüğumuza göre ortalığı karıştırmak tedbirsizce görünüyordu.

Ya da ona kendi ilacından tattırabilirdim.

Bir parça mutluluk için can atıyordum, karşı koymak çok
zordu. Örgümü biraz düzelttim. Gardırobumun arkasını karıştı-
rırken, Camilla'nın ılık çalacağı kalp yakalı bir elbise seçtim. Üs-
tüne gümüş rengi iplikle yusufçuklar işlenmişti ve belinde de ku-
şağı vardı. Ardından ilgi çekici, koyu renk bir ruj sürdüm. Her
zamanki kıyafetlerime göre biraz daha narin ve biçimliydi ama
açıkça çekici değildi, sanki onu baştan çıkarmak için yolumdan
çıkıyormuşum gibiydi.

Kim bilir, belki de öyleydim.

Üstüne cübbemi giydim. Sonuçta bu, resmî bir ziyaretti.

Köprüden saray arazisine geçerken, kafamda Cyrus'ın beni ne-
den çağıracağına dair her türlü konuşmayı planladım. Babasının
düğünle ilgili planlarını sorarsa, yalnızca ana detayları biliyormuş
gibi yapacaktım. Bir iyiliğe ihtiyacı olursa, hafif bir şantaj yap-
caktım. Aramızdaki güvende geçerli olan tek para birimi buydu.

Bir de daha az masum senaryolar vardı. Dudaklarının sıcaklı-
ğını hatırlayınca yutkundum. Elbisemin askıları sadece omuzla-
rımda asılıydı; tek yapmak istediği buysa, ne kadar kolay ağzın-
dan kaçırabilirdi.

Kendimi çimdikledim.

Daha az kalabalık patikalardan geçerek yan girişten dış avluya girdim. Manolya ağaçlarından kremsi çiçeklerin çoğu dökülmüştü ve koparacak kusursuz bir tane bulmak imkânsızdı. Karşı kemerli yolda mor bir pelerinin uçuşması gözüme takıldı, ardından kuleme doğru gelen altın uçlu botların parıltısı geldi.

“Cyrus?”

Çizmeler geriye adım attı. Bu Cyrus’tı. “Günaydın.” Ona doğru yürüdüğümde boğazına bir şey takılmış gibiydi. Cübbe-min yırtmacı ayrılarak altındaki elbisemi ortaya çıkarıyordu.

“Çalışma odanda buluşmamızı istediğini sanıyordum.”

“Mektuplarımı yine görmezden gelirsin sanmıştım.” Dikkatim kanat vuruşlarının sesine yöneldi, bakmadığımı düşünürken Cyrus bana bir kez daha baktı. Şahini tepedeki sarkık bir dala konmuştu. “Böyle üşüteceksin,” dedi.

“Böyle bakmaya devam edersen olmayacak. Bu sefer ne istiyorsun?”

Beni böyle görmek isteğini yeniden değerlendirmesine neden olmuş gibi durakladı. “Taze gelinimin evlilik öncesi gerginlikleri var ve Kâhin’in bunları çözmesi yararlı olur.”

Böylece onun çalışma odasına gitmedik. Nadiya’nın odasına bile gitmedik. Camilla’nın odasına gittik çünkü görüşüne göre Nadiya vaktinin çoğunu orada geçiriyordu.

Yürüyüşümüz çoğunlukla sessizdi. Havadan sudan konuşmakla ikimiz de ilgilenmiyorduk ve bu kadar önemli şeyler ortaklıkta tartışılmazdı. Ancak yine de ona sessizce, “Babanla işler nasıl?” diye sordum.

“Henüz beni reddetmedi,” dedi iyimser bir şekilde.

Kraliyet kanadında, yanımızda süzülen perileri görmeden hapşırđım. Onları kovmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yere yükseldiler. İçlerinden biri dönerek havada bir çiçek yarattı ve

bunun mükemmel bir manolya olduğunu fark ettim. Avucumun içine doğru süzüldü.

“Teşekkür ederim?” kulağımın arkasına sıkıştırdım. Periler vızıldadılar.

Cyrus karşıya bakmasına rağmen, yanaklarında bir gülümsemenin gerildiğini görebiliyordum. “Senden hoşlanıyorlar.”

“Neden?”

“Aynı soruyu kendime de sorabilirdim.” Kulağa hakaret gibi gelirken de flört mü ediyordu? “Bazı insanlar, perilerin umuda doğru çekildiğini düşünür.”

“Bazı insanlar yanılıyor gibi görünüyor.”

Camilla’nın dairesinin girişinde oturma odası vardı. Tavandaki aynalara yüzüm farklı açılardan yansıyor. Safir damlalı alçak bir avize sallanıyordu.

Cyrus dış kapıları kapatır kapatmaz omuzları gevşeyip rahatladı, sanki buraya gelirken halkın içindeki yürüyüş için en kötü kısmıymış gibi. Elini saçlarının arasından geçirdi, hâlâ doğrudan bana bakmıyordu. “Camilla, kısa gezileriyle Nadiya’nın öz güvenini artırıyor ama o hâlâ... *ürkek*,” diye açıkladı. “Onunla düğün hakkında konuşulduğu anda gerginleşiyor ki bu gerçek düğün için pek iyiye işaret değil. Geleceğinde gördüklerinden ve cadının ortaya çıkmasından korkuyor. Yeterince makul bir korku ama saraya girişler kapatılacak ve bu düğünün gerçekleşmesine ihtiyacımız var. Ona daha moral verici bir okuma yaparsan, rahatlayabilir.”

“Gelecekte ne göreceğime ben *karar vermiyorum*,” dedim sanki her şey apaçıkmış gibi. “Gelecek, gelecektir.”

“O zaman... En iyi yaptığın şeyi yap.”

Kafamı kaldırdım, kafa karışıklığım ortadan kalktı ve yerinde bir zevk baloncucu yükseldi. “Prenscik. Ona yalan söylememi mi istiyorsun?”

“Senden en iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum.” Yatak odasının kapısını çalarken boğazını temizledi ve duruşundaki her şey bir anda düzeldi. “Ben Cyrus,” diye seslendi. “Violet’ı getirdim.”

Kapılar açıldı ve yüzümde sarı yapraklardan bir bulut patladı. Camilla çiçek saldırısının ötesinde bir yerden, “Violet, iyi görünüyorsun! Yıldızlara şükürler olsun,” diye haykırdı.

Her renkten oluşan elbise askıları prensesin odasını bir labirent hâline getirmişti; brokardan zikzaklar, parlak ipekler ve buruşuk taftalar... Devasa buketler ve atıştırmalıklarla dolu çay masaları boşlukları dolduruyordu. Burada on düğüne yetecek kadar malzeme vardı.

Camilla, ilk kez, odadaki en az dekore edilmiş şeydi; üzerinde sadece bir havlu vardı ve yüzüne de bir maske yerleştirmişti. Arkasındaki banyodan meyvemsi bir koku yayılıyordu. Cyrus homurdanarak başını geriye doğru atıp gökyüzüne baktı ve o da dilini çıkarıp buhara geri döndü. “Bana aldırma. Nadiya kanepede!”

Kanepeyi göremiyordum ama bir hışırtı duydum ve kızın zarif yüzü iç eteklerinin arasından fırladı. “Merhaba, Kâhin Hanım! Sizi buraya getirdiğim için özür dilerim.”

Rafların etrafından dolanırken, Camilla’nın kumaş örnekleriyle ve kurdele makaralarıyla üst üste yığılmış bir dikiş istasyonu ile çevrili sıkışık oturma alanını buldum. Nadiya aceleyle bir tepsi kahve getirdi ve bir güneş ışığı hüzmelerinin içinde uzanmakta olan Catastrophe’un üzerinden düzgünce geçti. Cyrus bir fincan alırken ben istemedim ve tepsiyi büfeye geri koydu.

Hızlıca gevezelik ederek, “Kulenize gelirdim ama ne zaman dışarı adım atsam, sanki tüm şehir biliyormuş gibi,” dedi. “Yemin ederim, saksıdaki eğrelti otlarının arkasında Balica, niyetim ve bir *cadı* olup olmadığım hakkında soru sormaya hazır bekleyen soy-lular var. Nasılsınız? Bugün çok güzel görünüyorsunuz, Kâhin Hanım. Ah... ve siz de Majesteleri.”

“Sadece ‘Cyrus’ demen yeterli,” diye hatırlattı prens, onuncu kez söyler gibi.

“Eminim özellikle çok çalışıyorsunuzdur, Majesteleri,” diye cevapladı, onun ne demek istediğini anlayamayarak.

Getirdiği ikinci tepside bir bisküvi aldım, böylece sağa sola koşuşturmayı bıraktı. “Bugün çok konuşkansın.”

“Majesteleri gizemli bir havaya sahip olmanın abartıldığını düşünüyor, bu yüzden konuşkan olmaya çalışıyorum.” Nadiya nefes nefese kalarak kıkırdadı. “Söyleyecek önemli bir şeyiniz varmış gibi davranmanız gerektiğini ve bunun öz güvenli görüldüğünü söylüyor.”

“Düşüne bu güvenle mi hazırlanıyorsun?”

“Ah. Ben...” Oturdu. Ellerini kucağında kavuşturdu. “Majesteleri muhtemelen size endişelerimden bahsetmiştir.”

“Cadıdan korktuğunu mu?”

“Bundan daha fazlası.” Dudakları uygun bir ifade bulmak için bir o yana bir bu yana kıvrıldı. “B-bu çok uzun bir gün olacak, Kâhin Hanım. Birbiri ardına uzun partiler, bütün bir ziyafet. Perilerimin ihtişamı o kadar uzun sürer mi, bilmiyorum. Balican soyluları, hanımı şahsen tanıyan insanlar olacak. Neyse ki seyahatin zorluğundan dolayı çok kişi gelmeyecek... Ah, canavarların işi zorlaştırmasından dolayı minnettar olduğumu kastetmedim.” Sesi tiz ve cırtlaktı. “Gelmeye niyetli olan kız kardeşinden mektuplar aldım ve ben... onun benim bir sahtekâr olduğumu anlayacağını biliyorum. Korkuyorum...”

“Anlıyorum,” diye araya girdim, o nefes nefese kalmadan önce. “Harika bir durum değil. Ama insanların istedikleri zaman neye inandıklarını bilsen şaşırırsın ve birçok insan senin Raya olmanı ister. Onun hayatta olmasını, umut ışığı olmasını istiyorlar. Seni rahatlatacaksa geleceğine bakabilirim. Belki de geleceği değiştirdik.”

“İyi olur. Keşke bunları hiç yaşamak zorunda kalmasaydım.” Çılınca bir elini sallayarak ekledi: “Alınmayın, Majesteleri. Eminim insanlar sizinle evlenmek için sıraya giriyordur.”

Cyrus bardağına bakarak gülümsedi. “İstediğim bir şey değil.”

“Ben... şey... Beni affedin ama bir gün âşık olmayı dört gözle bekliyorum.”

“Pekâlâ, bu şansı henüz kaybetmedin, değil mi?” dedim kısaca, ellerimi uzatarak. “Hadi, bir bakayım.”

Nadiya ellerini benimkilerin üzerine koydu. Geçen sefer ne gördüğümü bildiğim için kendimi ortaya çıkacak tüyler ürper-tici sahnelere hazırladım. Gözlerimi kapatarak karanlığa daldım. Uzaktan geçmişin iplikleri beni çağırıyordu ama onları görmez-den geldim. Gelecekte...

Gelecekte hiçbir şey göremiyordum. Belirsiz ipliklerin yarat-tığı bulanıklığı bile.

Sadece boşluk vardı. Issız. Burada olması gerekenin eksikliği.

Dudaklarım tam somurtmak için bükülürken Nadiya’yı rahat-latmam gerektiğini hatırladım. “Hımm,” diye mırıldandım cesaret verici bir şekilde, zihinsel benliğim ise yüksek sesle haykırmak istiyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Ama son birkaç gecem garip bir şekilde rüyasız geçmişti. Gö-rüş yeteneğim en son bu hafta başlarında, cadının benimle alay ettiği o nöbetler sırasında kendi kendine harekete geçmişti.

Gözlerimi açtım ve kırpmadan Nadiya’nın bakışlarıyla karşı-laştım. “Düğün sorunsuz geçecek,” diye yalan söyledim. “Çeneni dik tut, fazla içme ve prensin yanında ol. Biraz sihir öneririm ama insanları büyüleyecek kadar değil. Cazibenin etkisi geçecek olursa şüpheli görünecek kadar olmasın.”

“Ah... ah, tamam.” Tereddütle arkasına yaslandı. İçten olmasa da kibarca gülümsüyordu.

Elini bir saniye daha sıkarak ekledim: “Soylular boşboğaz ve omurgasızdır. Beş parasız doğmuş biri olarak söylüyorum bunu.

Bir kralla nasıl pazarlık yapacağını bilmiyor olabilirsin ancak ayaklarının üstünde durabilir ve bir kraldan daha iyi olabilirsin. Buraya kadar geldin, Nadiya Santillion. Gelecek her zaman nazik olmayabilir ama bunun yoluna çıkmasına izin vermedin.”

Parlak bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “Teşekkürler, Kâhin Hanım. Elimden geleni yapacağım.”

Belki güveninin artması geleceği küçük bir şekilde değiştirdi. Tüm umabileceğim buydu. Düşüncelerim sihrimin boşluğuna geri döndü ve midemi korku kapladı. Bana neler oluyordu?

Camilla’nın homurdanması ve banyoda akan suyun sesi yankılandı. Porselen bardağın şingirtısı, sahibinin Cyrus olduğunu bilirken özellikle gürültülüydü. “Gitmeliyim,” dedim, neşeli dekorasyonlar klostrofobik bir hâl alırken.

Cyrus arkamdan ayağa kalktı. “Sana eşlik edeyim.”

Ona bir bakış attım. “Kuleme nasıl geri döneceğimi biliyorum, Prensçik.”

Elini tüm masumiyetiyle kalbine bastırdı. Tanrım, benim üzerimde kullandığında cazibesi gerçekten çok saçmaydı. “Hâlâ iyileşmedin. Ya bayılırsan?”

“O zaman bir gül fidanının kolları beni yakalar.”

Ayrılırken arkamdan Nadiya’ya veda ettiğini duydum.

İkimiz adım adım Camilla’nın odasından çıktık. Etrafta kimse kalmadığında Cyrus, “Ona yalan mı söyledin?” diye sordu.

“Aynen öyle. Bana borçlusun, iki yüzlü.”

“Zaman gerçeğe güvenilmeyecek kadar umutsuz olabilir,” dedi sakince, paltosunun altın süslemelerini elleriyle aşağı kaydırarak kendini rahatlatıyordu. “Elimizde Felicita’nın yıkıcı kehaneti, umutsuz bir şekilde benimle nişanlı olan bir kız, dükkler ve babam var... Sonra da sen varsın.”

Ben. İsteddiği kişi. Onun olmasını istediği kişi hayatında hiç var olmamıştı.

“Ama ne zaman sorundan başka bir şey oldun ki?” Cyrus içini çekti. Birkaç sessiz adımdan sonra parmaklarıyla yakasını çekiştirerek önümde döndü. “Violet...”

“Yanlış bir fikre kapılma,” dedim, sesine tatlılık sızmadan önce. “Bazı kehanetlerin hepimizi öldürmediğinden emin oluyorum. Bu kadar.” Ve ben bu konuda çok iyi bir iş çıkaramıyordum bile.

Sırıttı. “Bu yüzden mi benim için giyindin?”

“Bu kibirli bir varsayım.”

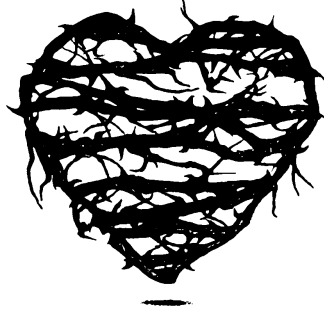
“Çalışma odama gelir misin?” Sorusu bir teklifti, yanlış anlamama ihtimalim yoktu.

Cyrus daha yumuşak bir sesle, “Sadece bir seferlik,” diye eklediğinde reddetmek için ağzımı açtım.

Düğünden önce son kez demek istiyordu. Onun için giydiğim bu elbisenin içindeyken hissettiğim çarpıntı daha da saçma geldi, sanki kalbim göğsümün o çıplak kıvrımından açığa çıkacaktı. Şu anda casusluk yapan biri olsaydı, prens ve Kâhin’in birbirlerini bu kadar yakından gözlemlemeleri için çok az neden olduğunu ve bana bakışında masum hiçbir şey olmadığını söylerdi.

Ama etrafta kimse yoktu.

Bu yüzden onu çalışma odasına kadar takip ettim.

21. BÖLÜM

Calışma odasına adım attığımız an, kapıyı kilitleyip beni duvarla arasına aldı ve dudaklarıma yapıştı.

Masal kitaplarında size bu kısmı anlatmazlardı. Hiç kimse ne olduğunu açıklayamasa da gerçek aşk hakkında atıp dururlardı. Beyaz Atlı Prens sadece oynamak isteyince ellerinin nerelerde dolaştığını size söylemezlerdi. Size onun kırmızı, ıslak, arzulu dudaklarının yakut meyvesi mi, zehir mi, mutluluk mu yoksa hepsi birden mi olduğunu söylemezlerdi. Öğrenmek için tadına bakmak zorundaydınız.

Ve benim onun kollarında olmamam gerekiyordu. Ben yanlış kızdım, cadıydım, asla teslim olmaması gereken kişiydim.

Yine de istediği tek kişi bendim.

Cyrus'ı geriye doğru gitmeye zorladım, neredeyse odanın ortasındaki kürklü haliya takılıp düşüyordum. Belimdeki kuşağı açmak için el yordamıyla uğraşıyordu. Beynim delicesine çalışıyordu ama çok hızlı gitmezsek duracaktık ve ben durmak istemiyordum. Birbirimize bağlanmayacaktık. Hayal edebileceğim bir gelecek yoktu. Çalışma odasından ayrıldığımda bunların hiçbirini olmamış gibi devam edecektik.

Boynumu öperken elbisem bir omzumdan kaydı. Ne kadar kayıtsız kalmaya çalışsam da güldüm. "Okunması çok kolay

birisin.” Cübbemin kayarak ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

“Öyleyse,” Cyrus ellerini tenimden yukarı kaydırarak beni masasına doğru yürüttü. “Ne yapmak istediğim konusunda beni aydınlat.”

Bu dünyada kimseye güvenmiyordum, en az da Cyrus’a ama pazarlık yapmayı bilirdim ve bu dokunuş bir ticaretti. Daha masum duygular için de bir zaman vardı ama sırtıışındaki meydan okuma, onu olabildiğince rahatsız etmek istememe neden olmuştu. Bana burun kıvıran, hor gördüğüm o büyüleyici maskeyi takmıyordu, daha çapkın ve gizli bir şey takıyordu. Onun bu yanını seviyordum. *Benim* olmasını seviyordum.

Dizlerinin üstüne çökmesini sağlayarak cevabımı söylemekten çok emir verdim. “Önümde eğil.”

Masasının üzerinde otururken tahtta tavizin ne anlama geldiğini öğrendim... Önümde diz çökmüş bir prens... Eteklerimi kaldırdı ve çapkınca gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. O bakışıyla, bu andan aldığı zevki görünce ne kadar saklamaya çalışsam da kızardım.

Dudakları nihayet bana değdiğinde nefesim kesilerek saçlarını kavradım, tepkim o kadar ani oldu ki başımı çevirmem gerekti. Bacaklarım titreyene, nasıl tepki verdiğimi artık umursamayınca kadar beni öpmeye devam etti.

Gömleğinin yukarıya çıkan kumaş parçasını el yordamıyla yoklayıp kafasına doğru çektim. Cyrus elbisemi çıkardıktan sonra yere yuvarlandık.

Camilla’nın bana verdiği bitkilerden yapılan iksirleri içiyordum ama birden bunun yeterli olmayacağından endişelendim. Önceki karşılaşmamızdan bu yana, neredeyse yapacağımız tüm aptalca şeyler hakkında endişelenmek için zamanım olmuştu. Vücudu benimkini kaplarken yalpaladım.

“Ben... riske atmamalıyız,” dedim nefesim kesilirken.

“Tamam.” Cyrus nefes nefeseydi ve dilinde tuz tadı vardı. Bir sonraki öpücüğü nazikti. “Tamam.” Bu erteleme sayesinde, işimize geldiğinde nasıl her zaman çok hızlı, çok ileri gittiğimizden bile korkabileceğimi anladım.

Ancak sınırlar da eğlenceli olabilirdi, biz hep onların çevresinde dolaşıyorduk.

Başparmağını vücudumun üzerinde kaydırdı. Halıyı kavrarken parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Ne yaptığı önemli değildi; ben *onu* istiyordum, o beni istiyordu. İkimiz de aynı umursamazlığı seçmiştik. Masallar bir yalandı: Kader, bir prensin kalbinin değişken atışlarından başka bir şey değildi ve o atışlar onun göğsünden benimkine doğru güm güm atıyordu.

Cyrus, çok kendini beğenmiş gibi görününce, kalçamın üstünde doğrularak onu ters çevirdim. Dudağını dişlerinin arasına alarak benimle alay etti ama ben kötüyü oynamakta daha iyiydim ve sanırım bu benim de daha çok hoşuma gidecekti. Bizimki gibi bir kan davasına güven varsa, o da ikimizin de geri çekilmeyeceğimizin güvencesiydi.

Bir elim boğazında, o sayıklayarak dua ederken zaferimin tadını çıkarıyordum.

Şimdiye kadar rüyalarına girmediysem bile, artık girecektim.

Halının üzerine yarı giyinik olarak uzanmış, çalışma odasının yıldız desenli tavanına bakıyorduk. Çıplak kollarımız sıcaklık yaymasına rağmen birbirine değmiyordu.

“Bu kötü bir fikir,” diye mırıldandı Cyrus.

“Fikirdi,” dedim. Bu kötü bir *fikirdi*. Her şey çoktan olup bitmişti, şu anda akli başında olmamızın tek nedeni de buydu. Derimin altındaki sızı hafifledi ve artık her nefes alışında dudaklarını düşünmüyordum. Kötü fikirler ya iticidir ya da çok cezbedicidir;

sarkaç önce ikinci tarafa doğru sallanmıştı ama şimdi geriye sallanıyordu.

Kafamı ona çevirdiğimde bana baktığını gördüm. İnsanlar sırf o yüze dokunmak için birbirlerini eziyorlardı. Hatırladığımdan daha çok çilleri vardı. Anında dudaklarını düşündüm, daha on dakika önce boynumun kıvrımına gömülmüştü.

Hatta buna gülmem gerekiyordu... Ben de öyle yaptım.

“Komik olan ne?” diye sordu Cyrus.

Biz. Her şey. “Bu.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Yakışıklı Prens, sarayın cadısıyla takılıyor. Biz diplomatik bir kâbusuz.”

“Bu komik değil.”

“Birazcık komik.”

Bir devrin kaderi dudaklarımıza bağlıydı. Kralları taçlandıracak kehanetlerde bulunuyordum ve onun öpücüğü, benim dışımda doğru kişiye verildiğinde imparatorluklar kurabilirdi. Riskler, saçmalık derecesinde büyüktü. Koşulların farklı olsaydı... Eh, merak etmenin faydası olmayacaktı.

Ziyaretçilerimin, onlara verdiğim tavsiyelere rağmen kötü kararlar alarak hayatları boyunca tökezlediğini görmüştüm. Ancak işler bir şekilde onların lehine dönerdi ve dar bir pencerede kalp kırıklığından kurtulurlardı. Mutluluk içinde yaşlanırlardı çünkü olabilecek olayları fark etmezlerdi. Daha fazlasını bilmiyorlardı.

Sorun şu ki, ben her zaman fazlasını biliyordum.

Kendi geleceğimi göremiyordum ama hayal edebiliyordum. Cyrus’la alay etmemem gerektiğini biliyordum. Dilimi ısırmalı, rol yapmalı, onu pohpohlamalı ve çocukça bir takma ad yerine uygun unvanıyla hitap etmeliydim. Onu geri öpmemeliydim. İpliklerimizin birbirine karışması yıldızların nezdinde kaçınılmaz değildi. Fakat bir barut fıçısına birini yakana kadar ancak bu kadar kibrit atabilirdiniz. Artık kibrit atmayı bırakmalıydim.

Ama şimdi sessizdi. Perdelenmiş bir ışık şeridi, Cyrus’ın gereksiz derecede ince vücudunun kıvrımlarını sıyrıyordu. Saçları öyle

dağınıktı ki benim göremediğim bir şeyi görüyormuş ve bu anın bir anlamı varmış gibi bana bakıyordu.

“Bana öyle bakmamamı söylemiştim,” dedim.

Cyrus içten bir kahkaha attı ve kalbim bunu duyduğunda tekledi. Sanki serbest bırakmak istememiş gibi özür dileyen bir gülümsemeyle sesi yuttu ve imkânsız bir dilek içimi delip geçti; en aptalca, en saf şey...

Keşke yaşadığımız şey gerçek olsaydı.

O gülüş gerçektir. Ama Cyrus da benim bildiğim gibi, oynamamız gereken rollerimiz olduğunu biliyordu; daha önce riske giremeyecek kadar çok kez birbirimize verdiğimiz sözlerden caymıştık. En önemli anlarda kavga etmeseydik ne kadar farklı olurduk... Şüphe etmek yerine birbirimize aşinalığımızda bile güven bulabilirdik.

Söylediğim yalanlardan, babasının emirlerini yerine getirmekten ve yakmadan önce o dikenin bu kadar uzun süre saklamaktan dolayı pişman değildim. Ama *bu* an pişman, habersiz ve mutlu olduğumuz farklı bir ipliğimizden çalınmıştı.

Böyle güldüğünü hiç duymamalıyım.

“Bana söylediğin kehaneti hatırlıyor musun? O dizeleri?” diye mırıldandı Cyrus.

*Aşka giden yolculuk asla sorunsuz ilerlemez,
ve seninkini, baban onaylamaz.*

“Nadiya’ya uyuyor.” Boğazımdaki hissi yuttum. “Önceden Raya olduğunu düşündüğümüzde kehanet tam olarak uymuyordu ama şimdi mantıklı.”

“Sanırım Nadiya’ya uyuyor.” Önce bana, sonra tavana göz kırptı. “Sana da uyuyor.”

Kılık değiştirmiş hâlde seni şaşırtacak ama gece yarısı vurmadan önce ona sarılmayı bırak.

Labirente karşısına çıkarak onu şaşırtmıştım. Balodan kaçmıştım.

Ve en önemlisi, babası bizi şu anda keşfetseydi sinirden ateş püskürürdü.

Ağzım kurudu. "Sen ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedi.

Doğrulurken kan beynime hücum etti. "Cyrus."

"Önemli değil." Son karşılaşmamızda söylediğim sözleri tekrarlarlarken gözlerini kapattı. "Ben kral olacağım ve sen de benim Kâhin'im olacaksın."

"İstediğin herhangi birine sahip olabilirsin. Neden beni istiyorsun? Neden, bunca yıldan sonra..."

Sadece güldü, yorgun ve gergindi. "Yıllar *sonra* değil. Her zaman böyleydi."

Her zaman.

Her zaman.

Her zaman istemişti...

"Seni ilk gördüğümde farklı olduğunu biliyordum. Tüm hayatın boyunca Ay Bölgesi'nde yaşarken görebileceğinden çok daha fazlasını görmüş gibi konuşmuştun," dedi Cyrus sessizce. "Akıllı ve hızlıydın. Sevmediğin bir kurala asla uymazdın ve bunun genç bir prens için ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlamalısın. Bu sayede senin çok daha fazlası olacağını düşündüm." Bana döndü. "Babama pek çok şey için kızgınım ama en çok da seni yalancısı yaptığı için kızgınım. Seni keşfetmem onun için ne büyük bir nimetti. Yetim bir Kâhin. Babam senin uyumlu olacağına dair bahse girdi..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Kimse beni *bu hâle* getirmedi."

"Ve karşılığında sen ona bin kat daha fazla yardım ettin. Ama artık büyüdün," diye devam etti duraksamadan. "İkimiz de büyüdük. Onun etkisinden kurtulacağını düşünmüştüm. Arkasındaki gerçeği gördün, onun kalpsiz olduğunu biliyorsun. Oğlunu evlendirirken senden de gelecekte bir savaş olacağını söylemeni istedi."

"Baban bu dünyanın kurallarına göre oynuyor ve o bana karşı sadece adil oldu. Sırf yarım yaz boyunca bana tatlı sözler söyledin diye yedi yıllık iyi niyeti çöpe atamam."

“İstediğin geleceği kurabilmek için yap. Dante bana yükselişimin bir fark yaratacağına dair teorini anlattı ki bu güzel bir umut, ama ya bu gelecek *sana* bağlıysa?” Bakışları yeşil ve deliciydi. “Ya *sen* uydurduğun bir kehanetle babamın tahttan çekilmesini sağlarsan? Ya korkmadan...”

“Ondan korkmuyorum!”

Bakışlarım üstündeyken Cyrus dirseğinin üzerinde doğruldu. Gömleği üstünden sarkarken bile *her zamanki gibi* çabasızmükemmelliği beni çileden çıkardı. “Yalan söylerken bakışlarını sabit tutuyorsun. Doğru olmasından korktuğun bir şey söylediğinde, başka tarafa bakıyorsun. Bu senin olayın.”

Nefesim sıkıştı, hızlanan nabzım bana ihanet ediyordu. “Ona meydan okuduğumda beni *kim* koruyacak?” diye fısıldadım.

Elimi tuttu. “Ben koruyacağım.”

“Beni mahvetmekten çekinmezsin.” Kendi sözleriydi.

Parmak uçlarımı öptü. “Bunu benim için yaparsan, hayır.”

“Söz verir misin?”

Tüm çalışılmış cazibesine rağmen, “Evet,” demeden önce tereddüt etti.

“Sana inanmıyorum.” Ayağa kalktım.

Yollarımızı seçmiştik. Kendim için en iyisini yapacaktım ve prens de krallığı için en iyisini yapacaktı. Birbirimizden isteyebileceğimiz tek şey, diğerinin yolundan çekilmektir.

Cübbemi almak için eğildiğimde, Cyrus dizlerinin üzerine doğruldu. Yüzümü tutarak ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu. “Biraz cesaretin olsaydı, ne kadar parlayabileceğini tahmin bile edemezsin.”

Geri çekildim, tatlı sözlerinin ağızda kalan tadı artık acıydı. “*Aptallığa* hoş bir isim takman onu ulaşılmaya değer bir şey yapmaz.” Elbisemi düzelttim ve korseyi eskisinden biraz daha yukarı çektim. Elimini örgümden aşağı kaydırdım. Biraz dağılmıştı ama bu şekilde odadan çıksam da dikkat çekmeyecek kadar temizdi. “*Kendi cesaretini* göster. Beni bekleme.”

“Tekrar karşı taraflarda olmak istemiyorum. Seni gitmen için zorlamaya çalışırken umursamaz davrandım ama nedenlerim vardı. Aueny ile ilgili kendi vizyonumu gerçekleştirmem gerekiyor ve bu, babamı, Konsey’i ve gerekirse seni de kendime düşman etmem anlamına gelecekti.”

Kanım dondu. Tehdidi cümlenin sonunda ortaya çıkmıştı.

Kralların dürüstlüğü böyledir, demişti cadı.

Cyrus nefes nefese, öpüşmemizden çatlamış dudaklarını yaladı. Dudağının kenarındaki donmuş beyaz benekler cildinde kayboldu. “Babamın senden düğünümde konuşmanı istediğini biliyorum. Onu dinlemek yerine tahttan çekilmesini sağla. Lanetin sona ermesi için saltanatımın başlaması gerektiğini söyle...”

“Şimdi bile, sadece sana itaat etmemi diliyorsun.” Her zamanki iğneleyici tavrımı kullanamadığımdan kelimeler ağzımdan donuk bir şekilde döküldü. Yorgundum ve başımdan kalbime kadar her yerim ağrıyordu. “Babandan daha iyi bir kral olabilirsin ama yine de bir *kral* olacaksın.”

“Söz veriyorum, babam gibi olmayacağım. Öyle olmayacağım...”

“Söz vermek yok, unuttun mu?” Sözlerin bir özür gibi çıkmasını istememiştım ve kendi kendime, *bir aptalla ortak olmaktansa bir aptalla dövüşmek daha iyidir*, dedim. Titrediğimi hissettiğimden artık gitmem gerektiğini biliyordum.

Beni burada tutmak için başparmağıyla bileğime bastırdı. Beni tekrar öpmek ister gibi eğildi ama ondan uzaklaştım. Önümde yalvardığı hâli hafızama kazınabilirdi.

22. BÖLÜM

A rtık yazın son günlerini bölen rüyalar ya da mektuplar yoktu. Cyrus ve Nadiya'nın düğün günü sessizce yaklaşıyordu.

Sokaklardaki sessiz eğlenceleri görmezden geliyordum. Kutlama amaçlı her şey kesinlikle moralleri yükseltmek için saray tarafından ayarlanmıştı. Raya'nın onuruna Balican dansçılar ve müzisyenlerden oluşan bir geçit töreni Saray Bölgesi'nden geçiyordu. Kurulan tezgâhlarda çocuklara beyaz çay kekleri ve kâğıt maskeler satılıyordu.

Güneş, kan kırmızısıydı. Peri Ormanı, Güneş Başkenti'nin ötesinde yanıyordu ve duman gökyüzümüzün üzerinde sürükleniyordu. Son haftalarda sevdiklerini kaybedenlerin çığlıkları karşısında öldürülen canavarlarla ilgili daha fazla hikâye duymuştum. Onlara acıyordum, Leydi Raya'nın gösterisiyle ilgili hikâyeleri duymuşlardı ve umutlarını bir salon numarasına bağlamışlardı.

Kulemin mahremiyetinde, üzerimde gömleğimle dolanıp duruyordum ve örgüm arkamda dalgalanıyordu. Zihnimdeki boşluk rahatsız ediciydi mahrem bir yanım çalınmış gibiydi.

Görüş gücümün geri gelmesini istiyordum.

Bunların hepsinin sona ermesini istiyordum.

Ne istediğimi bilmiyordum.

Bir şekilde bunların hepsi doğruydu.

Alacakaranlıkta düğünden önce halkın önüne çıkacaktım ve Kral Emilius'un benden istediğı sözleri söyleyecektim. *Kaderler, Cyrus Lidine ve Raya Solquezil arasındaki bu birlikteliğı kutsasın. Aueny ve Balica arasındaki birlik gibi, onların birlikteliğı de kadere yazılmış.* O zamana kadar birkaç güzel söz daha düşünecektim. Kusursuz senaryo bu değildi ama zaten hayat da nadiren kusursuzdu.

Herkesi memnun edecek bir kehanet bulmaya çalışabilirdim. Kral Emilius'un amaçlarını destekliyormuşum gibi bir şey söyleyip Cyrus'ın gelecekte, Emilius artık tahtta olmadığına, sözlerimi tekrar çarpıtmasına izin verirdim.

Kral bunun arkasındakileri görebilir mi? Düşünce aklımdan otomatik olarak geçti.

Fark etmez, dedim kendi kendime, *çünkü ondan korkmuyorum.*

Ben kralın piyonlarından biri değildim. Aldatmacalarını görüyordum. Cyrus, cesur olmak için yeterince olgun olduğumu söylüyordu; yani, ben de bu dünyada iyiliğın soğuk yulaf lapasından daha az değerli olduğunu bilecek kadar büyüdüğümün farkındaydım. En azından yulaf lapasını yiye bilirdim.

Gözlerimi kapattım. Gülen Cyrus'ı düşündüm. O aptal dizeleri düşündüm.

Yalvardığı anı düşündüm.

Prens benim var olmayan bir versiyonumu hayal ediyordu. İstedığı hikâyenin nasıl devam ettiğini biliyordum. Babasının ve sarayının yaptıklarından nefret ediyordum, bu yüzden isyan edip planlarını mahvedebilirdim. Cyrus'ın hızlı yükselişini sorgusuz sualsiz destekleyebilirdim. Belki de her şeyi değıştiren domino taşı olabilirdim.

Ya da sadece gölde bir damla olabilirdim.

Geleceğime dair kehanetlerden başka hiçbir şeye sahip olmadığım böylesine tehlikeli bir anda ittifakları değıştirmek, kendi

boynumu giyotine doğru uzatmak ve baltayı durdurması için Cyrus'a güvenmek anlamına geliyordu. Cyrus'ın gözü kara inancına sahip değildim. Sıradan insanların anılarını ve olağanüstü insanların miraslarını görmüştüm; bunlar da beni masal kitaplarına ve sonsuza dek mutlu sonlara inandırmak yerine, tam tersini yapmışlardı.

Ama keşke...

Boğazımdan bir inilti koptu.

Keşke onun hisleri benimkini değiştirmeye yetseydi.

Keşke bunların hiç önemi olmasaydı.

Bunu hiç özlememiştim.

Bir parıltı gözüme çarptı. Bir saniye sonra hapşırdım. Sarayın üç perisi, çay takımımin fincanları ve kaşıkları üzerinde dengede durarak fal masama kondular. Üst katta bir yerde pencereyi açık bırakmış olmalıydım.

Kalbim bomboştu ve ağrıyordu, kaşlarımı çattım. "Yine ne var?"

Aralarından havaya bir kumaş şeridi fırladı ve bir su birikintisi içinde ayaklarıma düştü. Camilla dün benim için bir sürü elbise getirmişti ama henüz giymek için bir tanesini seçmemiştim, zaten hepsi bir gelin için daha uygun görünüyordu.

İç çekerek kollarımı kaldırdım ve kendimi perilerin kaprislerine teslim ettim. "Tamam, çabuk olun."

Dekore edilmiş balo salonu, Maskeli Hayvanat Bahçesi'nin nefes kesen büyüüne kıyasla donuktu. Oda hâlâ tertemizdi, kemerler beyaz manolya ve altın sarısı çiçeklerle süslenmişti. Perdeler dökümlüydü ve her detay ışıdayacak şekilde parlatılmıştı. Fakat pusuda bekleyen tuzaklar yoktu. Güncel olaylar, aşırıya kaçan her şeyin bayağı görünmesine neden oldu. Bu nedenle yüzyılın kraliyet düğününde ne mum ışığında bir gece gökyüzü ne de otuz

çeşit pastanın arasında eriyen kötü planlanmış buzdan heykellerimiz olacaktı.

Sandalye sıralarında ve gelinin yürüyeceği orta koridorda gezinen sarhoş davetlilerin ve saraylıların gevezelik sesleri yükseliyordu. Havayı bir huzursuzluk kaplamıştı. Bu düğünün gelecekte daha iyi şeyler getireceğine dair toplu umut, tam anlamıyla kaybolmuştu. Katılan herkesin önlem olarak muhafızlar tarafından aranması ve cazibe tozu konusunda test edilmesi gerekiyordu, bu da kaçınılmaz bir şekilde havayı bozmuştu. Kimse burnuna kan bulaşmasını istemezdi, silmek için mendilleri olsa bile. Fakat bu, yanlışlıkla Kâbus Cadısı'nı içeri davet etmediğimizden emin olmanın en iyi yoluydu.

Kalabalığın arasından sıyrılırken kollarımdaki bağcıkları çekiştirdim. Periler bana vücudumu saran uçuk yeşil bir elbise hazırlamıştı. Etek ve korse kıvrımlarında inci renginde çiçekler ve altın yapraklar yer alıyordu. Dikkat çekmeyen, bu gecenin ana karakteri olmayan biri için iyi bir seçimdi.

Camilla, Nadiya'nın hazırlanmasına yardım ediyordu ve en son gelenlerden biri olacaktı. Dante'yi en arkada gördüğümü sanmıştım ancak benzer çene hatlarına sahip ve sarkık şapkaları seven başka biri olduğu ortaya çıktı. Sanırım o da henüz odada görmediğim Cyrus'la birlikteydi.

Etkinliklerde yalnız kalmaktan nefret ederdim. İzole olmayı seven Kâhin, tek başına kalmamak için yalvarıyordu.

“Bayan Lune!”

Tüylerim ürperdi. Birinin bana bu şekilde hitap ettiğini hiç duymamıştım. Ya patronluk taslamaya çalışan ya da unvanları umursamayacak kadar cesur biriydi.

Her iki tanıma da uyan biri olduğu ortaya çıktı. Profesyonel dedikoducu Leydi Ziza Lace iki kadeh şarapla doğruca bana doğru geliyordu. Siyah saçları yer çekimine meydan okuyan bir kabarıklıktaydı ve elbisesinin cüretkâr dekoltesiyle yanağından

göğsüne kadar kızarmıştı. “Merhaba, merhaba, içki içtin mi? Burada fazladan var.” Elime bir bardak tutuşturdu. “Tören başladık-tan sonra olmayacak, o yüzden hemen iç!”

Uzaklaşmaya çalışırsam, beni takip edecek ve on kat daha ısrarcı olacaktı; bu yüzden onu bir gülümsemeyle ve temkinli bir yudumla geçiştirdim. “Teşekkür ederim.”

“Elbette! Odadaki tek Yuenenli hanımefendi ben olmadığım için heyecanlandım. Bunu tahmin edebilir miydin, Bayan Lune?” Parmaklarını açarak renkli yüzüklerini gösterdi. “Ne kadar aceleyle getirilmiş bir düğün. Elimizdeki tek şey buysa, gerçekten yazık. Umarım bu canavar işleri bittikten sonra daha abartılı bir tören görürüz... Tabii, Cyrus ve Raya o kadar uzun süre birlikte kalırsa.”

Bir cevap vermem için durakladı. Ama cevabım yoktu.

“Söylediğinden fazlasını bilen zeki bir kızsın,” diye devam etti kadehiyle bardağıma vurarak. “Bu çiftin başarısı hakkında ne düşünüyorsun? Sanırım şeye tam olarak sahip değiller... *O kıvılcıma*, ama bu sadece benim fikrim.”

“Gergin görünüyorsa, muhtemelen peşlerinde olan kötü cadıdan dolayıdır,” diyerek bardağımdan büyük bir yudum aldım. Ziza biliyor olmalıydı. Onu Raya ile karşılaştırmak ve Raya’nın sevgisinin bizi kurtarmaya yetip yetmeyeceğini sorgulamak için Kâbus Cadısı hakkında, cadının kökenleri, hedefleri, hatta doğum takımıyıldızı hakkında spekülasyonlar yapan uzun makaleler yayımlıyordu. “Olayların baskısı, romantizmi biraz azaltıyor.”

“Doğru, doğru. Belki de kime sorduğuna bağlı olarak *değişir*. *Gençsin*, benim gibi kırısmadan önce bu zamanların kıymetini bil.” Cildi kusursuzdu. “Majesteleri hakkında çok *ilginç* şeyler duyuyorum ve ününün doğru olup olmadığını merak ediyorum. Sokaklarda Yakışıklı Prens olabilir ama çarşafların arasında bir fatih olduğunu...”

Şarabım boğazımda kaldı. Kahretsin, konuşurken bir şeyler içmeyi bırakmalıydım.

“Şehvet düşkünü ve talepkâr. Şimdiki kızlar kötü erkekleri seviyor. Belki de hepsi bir hayaldir ama küçük bir kuş bana senin de bunu bilebileceğini söyledi.”

“*Benim mi?*” Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştım.

“Benim gözlemime göre, nefret ve şevk kadar tutkulu duygular aynı madalyonun iki yüzü. Doğru koşullar sağlandığında, biri diğerine oldukça hızlı bir şekilde dönüşebilir. Ne de olsa, iş birliği yerine sürtüşmelerden daha fazla kıvılcım çıkar. Bazen birinden o kadar nefret edersin ki âşık olursun.”

Ve belki yeterince sıcak bir ateş yakarsam, buz küpleri saçmaya başladılar. “İçkiyi çok kaçırmışsın, Leydi Ziza.” Uzaklaşmaya başladım.

“Tamamen ayıgım... Ah, şey, belki biraz sarhoşumdur.” Arkamdan sendeledi, sonra dudakları kulağımı sıyrıracak kadar yaklaştı “Gerçeği olabilecek en kötü şekilde ortaya çıkarmamı istemiyorsan eğer, kendin söyleyen çok daha iyi edersin,” diye tısladı. “Sen ve prens kapalı kapıların ardında oldukça yakın durumlarda görülmüşsünüz.” Kalbim sıkıştı. “Sarhoş değilsen, hayal görüyorsun demektir.” Alkol, yanaklarımı çok daha kötü kızartırken bile bakışlarımı aynı seviyede tuttum. “Seni Kâhin’i taciz ettiğin için buradan attırmadan önce peşimi bırak.”

“Ortalığı birbirine katmana gerek yok, Bayan Lune. Sana sadece ayrıntıları kendi şartlarınıza göre ifşa etme şansı sunuyorum. Bizim gibi başarılı hanımlar birbirine destek olmalı. Ama belki bunu daha özel bir zamanda tekrar tartışabiliriz.” Ziza’nın gülümsemesi gittikçe büyüyordu ve arkamı dönene kadar nedenini anlamadım.

Cyrus balo salonunun yan kapılarından içeri girdi. Bembeyaz giyinmişti, takımı vücudunun tüm hatlarını sarmıştı, manşetlerini boncuklar ve işlemeler süslüyordu. Alnına düşen tek bir

bukle, onu daha da yakışıklı kılmıştı ve onun altındaki kıskanç yeşil gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Hâlâ bakıyordu. Dikkati başka bir yere kaymadan önce bakışlarıyla zar zor buluşabildim.

Lanet olsun, çok *belli* oluyorduk.

Odanın etrafında, insanlar yerlerine doğru ilerliyorlardı. Arp sesi romantik bir ezgiyle yükseldi. Bu arada Leydi Ziza kaşlarını çatmış, cevabımı bekliyordu.

“Affedersin,” dedim en keskin bakışlarımla. “Sahnedede olmalıyım.”

Şarap kadehimi yoldan geçen bir garsonun tepsisine bırakarak dedikodudan ve onun sarhoş kahkahalarından uzaklaştım.

Sahneye yaklaşıp yaklaşmaz, odanın bu tarafının neden bu kadar boş olduğunu anladım. Oda o kadar sağlam bir şekilde korunuyordu ki İmparatorluk Muhafızları bir duvar oluşturmuştu. Şarap içerken kimse üzerinde yirmi çift göz olsun istemezdi.

Bu, cadının gelip gelmeyeceği konusunda gerçekten bir planımızın olmadığını bir işaretiydi. Ne yapmayı planlıyorlardı? Ortaya çıkarsa havada uçan kuzgunu yakalamayı mı? Bu toprakların hiç görmediği kara büyü karşısında ne *yapabilirdik*?

Yine de beni sandığı kadar iyi tanıımıyordu. Gelecekteki iplikleri incelemişti ve ben yine de onu şaşırtmayı başarmıştım. Yardımını reddetmiştim. Krallık onu yakalamaya yaklaşıyordu. Umut-suz olan *oydu*.

Tahtında oturan Kral Emilius’un önünde eğilmek için halı kaplı basamakları tırmandım. Gri saçları yeni boyanıp kesilmişti ve altın yakasının etrafına toplanmıştı, ışıkların altında parlıyordu. Gülümsemesi bir babaninki kadar cana yakındı ama ben bugün bunda teselli bulamıyordum.

“Benden sonra ve memurdan önce konuşacaksın,” dedi. “Sözlerinin çok akıllıca olacağına inanıyorum.”

Başımınla onaylayarak sahnedeki yerimi aldım.

Ve hain düşünceler yeniden zihnimde dönmeye başladı.

Ya kralın emirlerini yerine getirmeyip bunun yerine bu düğünden sonra Cyrus'ın yükselmesi gerektiğini söyleseydim? Kral Emilius sözlerimi reddeder miydi yoksa zarar çoktan verilmiş mi olurdu? Elbette Cyrus'a beni babasının gazabına karşı koruyacak kadar güvenebilirdim. Yoksa neredeyse aynı şekilde ona da mı güvenmek *istiyordum*?

Tören yaklaştıkça sabırsızlanıyordum ve Ziza Lace'le yüzleştiğinden sonra sırf yapabileceğimi kanıtlamak için pervasızca bir şeyler yapmak istiyordum.

Kalabalık henüz sessizleşmemiştir. Hâlâ Camilla veya Dante'yi görememiştir. Nadiya son anda korkmasa iyi olurdu.

Bana ait olmayan bir nefes duydum ve yanımda birinin varlığını hissettim. Ona bakmadım.

"Leydi Ziza ile ne tartışıyordunuz?" Cyrus'ın kısık mırıltısını duydum.

Yüzümün kızarıklığı yeni geçmişti ama yeniden yanmaya başladığını hissettim. "Senin sağduyu eksikliğini."

"Benim mi, bizim mi?"

"Yüzde doksan dokuz senin. Önümde *ayılıp bayılan* sensin."

"Merhamet et, aşkıdan ölüyorum."

"Ölmüyorsun."

Neyse ki çevremizde kimse yoktu ve seyircilerin gevezelikleri sohbetimizi perdelemeye yetiyordu. Krala baktım. Kulağına bir şeyler fısıldayan bir İmparatorluk Muhafızı üyesiyle meşguldü.

"Artık konuşmamamız gerekmiyor mu?" diye mırıldandım. "*İnsanlar* görebilir ve sonra konuşurlar."

"İnsanlar hep konuşur. Pişman olabileceğim bir tören yapmadan önce bu son konuşmamız. Riske atabilirim." Prens ayağa kalktığını duydum. "Keşke o çifte kapıdan girecek gelin sen ol saydın."

Cyrus'a baktım. Gülümsemesi beni çekiyordu. Bunu söyleme şekli -yarı şaka, yarı değil- kulağa kurgu olduğu kadar gerçek gibi de geliyordu. Belki de yarı âşık, yarı değil, iki zıt durumdu. İtiraf edecek kadar cesaretliydi ve daha sonra bazı şeyleri inkâr da edebilirdi.

Onunla uğraşmamalıydım. Ama bilmek istiyordum, bu yüzden nefesimin biraz üzerinde alçak sesle sordum ki bunu yüksek sesle söyleyemeyebilirdim: “Bana âşık mısın?”

Sanki dilinde bir kelimeyi döndürüyordu ve bakışlarım sertleştikçe cevap değişiyor gibi geldi.

“Ne duymak istediğimi tahmin etmeye çalışmayı bırak. Evet ya da hayır. *Bana âşık mısın?*”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı, bir şekilde en acı verici yanıtı seçerek.

Müzik yükseldi. Cyrus'ın tahtın önünde yerini alıp gelinini bekleme zamanı gelmişti ama yine de aceleyle son sözlerini söylemek için yanımda durdu.

“Seni sevmemin aptalca olduğunu düşünüyorsun. Herhangi birinin seni sevmesini...” Her cümle, bakışları kadar keskin, hızlı ve sessiz bir fısıltıydı. “Çünkü sen bu kadar aptal olmazdın. Kalbin taş kesilmiş. Ama gerçek şu ki buralara kadar gelmek için asla bu kadar soğuk, zalim ve çıkarıcı olman gerekmedi. Bunlara sadece böyle olduğunu düşündüğünden dolayı kendini suçlu hissetmemek için inanıyorsun.”

O uzaklaşırken titredim. Yanılıyordu, yani tamamen yanıltı. Ona tepki vermek bu noktada içgüdüsel ve boğazımda birikerek bir şeyleri geri almak isteyen bir öfke oluşturdu. Keşke onun düğününde olmasaydık.

Zorladıkça başka bir yanımla uyanıyordu, değişmeyen bu dünyadan bıkmış olan yanımda...

Gururlusun ama yine de mutlu değilsin.

Seyirciler balo salonunun karşısında oturmuş, sessizce bekliyorlardı. Cyrus ile benim aramdaki boşluk hiç bu kadar geniş veya daha soğuk olmamıştı. Yumruklarımı eteklerimin çiçeklerine ve kıvrımlarına saklayarak başka bir yere odaklandım.

Sonunda çift kapı açıldı. Neredeyse fark etmemiştim çünkü önce birisi törenin başladığını anons eder diye düşünmüştüm. Seyircilerin arkasından garip bir uğultu yükseldi.

Kalabalık ayaklandı. Kral bile ayağa kalktı.

Kürsüdeki memur, "Yıldızlar aşkına..." dedi. Bu, kimsenin görmek isteyeceği türden bir giriş değildi.

Ama bu, balo salonuna bağırarak giren iki kadının habercisiydi. Beyaz elbiseleri yırtılmış, örgülü saçları dağılmıştı ve dişleri gözüküyordu. Kafalarını kaldırdıklarında, siyah gözlerindeki öfke aynıydı.

Bire bir aynıydılar.

Girişte birbirine saldıran *iki* Leydi Raya vardı.

23. BÖLÜM

İlk defa, herkes gibi benim de kafam karışmıştı. Sahnenin kenarına doğru ilerledim. Cyrus, bizi olay yerinden ayıran kalabalığı yararak koridorda ilerliyordu.

İmparatorluk Muhafızları Rayaları çevreledi. Davetliler bir şeyler görebilmek için itişip kakışıyordu. Cyrus ve gardiyanlar düzeni sağlamaya çalışırken soldaki Raya, kopyasına suçlarcasına parmağını salladı; sesi gürültünün üzerinde net bir şekilde çınladı. “Bu kız...”

“Ben gerçek Raya Solquezil'im!” diye sağdaki Raya araya girdi. Yüzü kıpkırmızıydı ve onu durdurmak için saldıran bir muhafız olmasaydı, yumruk atmaya hazır görünüyordu.

“Benim yerime geçmiş!”

“Onu dinleme!”

Soldaki Raya elini havaya kaldırıp özür diler gibi gülümserken, siyah buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bu dolandırıcı benim hizmetçilerimden biriydi. Perilerimi ve kimliğimi çaldı.”

“Beni öldürmeye çalıştı!” diye çığlık attı diğer Raya. “Ama karşılık verdim. Asıl tehlikeli olan o!”

“Herkes *sakin olsun!*” Cyrus, sanki *sakin ol* deyince sakinleşen birileri varmış gibi bağıırıyordu. “Bu konuyu kendi aramızda halledebiliriz...”

Soldaki Raya, “Adil bir şekilde yargılanabilmem için bunu *burada*, herkesin tanık olacağı şekilde halledeceğiz,” diye homurdandı. Kollarını genişçe açtı. “Cazibe etkisi olup olmadığını görmek için beni test et. Gerekirse bizi kana bula. *Bazı insanların* aksine benim saklayacak hiçbir şeyim yok.”

Yaklaştıkça siyah gözleri bana döndü. Diğer Raya’ya değil, bana. Kalbim sanki henüz anlayamadığım bir şeyden korkması gerektiğini biliyormuş gibi çok yüksek sesle atıyordu. Sözleri tekrar aklımdan geçti ve sesindeki uğursuz nota bir anıyı çağırarak ensemenden aşağı ürpertiler gönderdi.

Kâbus Cadısı...

Tanıdığımı hissetmiş gibi yüzünde bir sırtış belirdi ve ardından kirpiklerini kırpmasıyla bu sırtış yok oldu. Aniden boğuldum, tüm duyularımdan kaçarken damarlarım buz kesildi.

“O...” Ağzımı açar açmaz hemen kapattım. Hayır. Kalabalığın önünde açıklanamayacak çok şey vardı. Çünkü diğer Raya, Nadiya olmalıydı; Nadiya denese bile başka biri gibi davranamazdı. Ancak Nadiya’nın gerçek yüzü ortaya çıkarsa, asıl tehlikeli olan kişi yanında dururken anında suçlu olarak işaretlenecekti.

“İpliklerine bir bakayım,” dedim muhafızların yanından geçerek. “Bugün kan dökülmesine gerek yok. Gerçek Raya’nın kim olduğunu bulabilirim.”

Cadı bakışlarını kıstı. “Neden sen karar vereceksin?”

“Ben Kâhin’im.”

“Kâhinler de yalan söyleyebilir.” Saçını savurdu. “İkimizi de cazibe açısından test ederlerse kaybedecek neyin var? Eğer bunca zamandır bir sahtekârla çalışmıyorsan?”

Eldivenlerimi çıkarırken, “İki testi de yapabiliriz,” diye homurdandım. “Bununla nasıl *baş*a çıkacağımıza karar vermek

sanıklara bağlı değil. Sanırım Majesteleri de aynı fikirde olur, değil mi, Cyrus?” Umarım hangisinin Nadiya olduğunu ve hangisinin olmadığını net bir şekilde görebilirdi. Diğerinin, onu *bıçaklamamı* önererek kafamı işgal eden kişi olduğunu bilmiyordu.

Prese baktığımda kaşlarını çatmış, sanki çelişki içindeymiş gibi bana bakıyordu.

“Sorun ne?”

Bekleyen kalabalığa ve Rayalara bakıp dilini yanağında gezdirdi. “Nadiya’nın doğruyu söyleyip söyleyemediğini belirleyebilecek... tek insan... *sendin*.”

Bunu olabildiğince sessizce söylemişti ama tüm dikkatler üzerimizdeyken, birilerinin duymasından kaçınamadık. “*Nadiya kim?*” dedi biri kalabalığın içinden.

Başımı salladım. “Yani? Geçmişine baktım. Onlar hatıralardı, tahminler değil. Herhangi bir varsayım söz konusu değildi. Gördüğüm gerçektir.”

Ama Cyrus sadece bana bakmaya devam ediyordu ve demek istediğinin bu olmadığını anlamıştım.

Bana güvenmiyordu.

Ağzım açık kaldı. “Gördüklerimden şüphe ediyor olamazsın... Yemin ederim, gördüğüm buydu. Raya’yı gördüm...” Ama kendimi durdurmalıydım. Herkesin önünde gerçek Raya’nın ölümünü gördüğümü söyleyemezdim. Bu başka bir açıklama gerektirirdi. “Bana inanmıyorsun, değil mi?”

Keskin bir şekilde nefes aldı ve bana cevap vermedi. Sadece kendi kendine mırıldanıyordu: “Kontrol etmediğime inanamıyorum. Sadece senin ifadeye güvenerek vahşi bir cadı avına çıkıyoruz...”

“Yeter artık,” diye kaşlarını çattı cadı. “Tek sahtekâr, eski hizmetçim ve görünüşüne bakılırsa senin Kâhin’in. Açıkça bana iftira atmak için yalanlar söylüyor. Kendisi için prensi baştan çıkarmaya çalışıyor ve görünüşe göre bunu başarmış.”

Bana donmuş bir şekilde bakan Cyrus'a hızlıca suçlu bir bakış atarken; bu durumu kontrol altına almasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Tiksinti dolu bir homurdanmayla konuştum, "Bu çok saçma. Cyrus ve ben birbirimizden nefret ediyoruz..."

"Haklısın." Prens sonunda konuştu fakat benimle konuşmadığını fark etmek için geç kalmıştım. "Violet beni baştan çıkar-maya çalıştı."

Midemdeki bulantı o kadar şiddetliydi ki sanırım beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi. Odada dolaşan iç çekişler bir kükreme gibi geldi. Onunla yüzleşmek için döndüm. *Ne...*

O an arkasındaki kalabalığa doğru baktım. Eğer bir hile aramasaydınız, herkesin yüzündeki genişçe açılmış gözleri ve ağızlarını sanki zihinleri tam olarak kendilerine ait değilmiş gibi bir suratla baktıklarını görmezsiniz. *Büyülenmişlerdi.* Cadı, Nadiya'nın baloda herkesi büyülediği gibi onları da büyülüyordu.

"Kâhin bana Majesteleri ile hiç şansım olmadığını söyledi."

"Dinlememem gerektiğini biliyordum."

"Daha önce başka kehanetler hakkında da yalan söylemiş..."

"Annesi de bir prensin metresiymiş."

Geç kalınmış bir uyarı gibi her saç teli diken diken olmuştu. Cyrus taş gibi bir suratla bana bakmaya devam ederken altımdaki zemini hissedemiyordum. "Violet, Raya'yı kıskanıyordu. Beni kendisi için istediğini biliyordum fakat ona acıdım ve onu affettim."

"Büyülenmişsin... Herkesi büyüledi..." Ama çok aceleyle, çok çaresizce konuşuyordum. Bunu, sözler dudaklarımdan döküldüğü anda anladım. Bu çaresiz öfke, kendimden şüphe ettiğimde güçsüz olduğumu hissettiren duyguyu yeniden açığa çıkardı. Bu, Cyrus'ın asla korkmak zorunda kalmadığı bir şeydi.

Öne doğru atılıp kollarından tuttum. Tam o an muhafızların bana yaklaştığını fark ettim. Güçlü bir el gitmemi engellemeye çalıştı. "Kendine gelmesi lazım! Kan getirin!" Çoktan

uzaklaştırmaya başlamışlardı. “*Durun!*” İtirazlarım dudaklarımdan çıkarken bir kurdun acınası miyavlamalarını andırmaya başladı. Kelimeleri ararken bile kalbim pes etti.

Herkesin büyülenip büyülenmemesi bir şeyi değiştirir miydi? Çok fazla yalan söylemiştim ve bu şehirdeki insanlar bana hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti. Her zaman akıllarının bir köşesinde benden şüphe duymuşlardı ve uydurduklarımı ancak kendilerine uygun olduğunda kabul etmişlerdi.

Kim benim yerime Cyrus’a inanmazdı ki? Kim bir prensle birlikte olmak istemezdi ki? Gülünç olan bendim.

Fısıltılar gitgide daha kötü olmaya başladı.

“*Kulesindeki çürümeyi gördün mü?*”

“*Gizlice dolaştığını duydum...*”

“*Ya asıl cadı en başından beri gözümüzün önündeysen?*”

“*Canavarları getirdi... Hatta kendi saldırısını planladı.*”

Hayır, bu suçlamalar beni öldürecekti. Ama bana bile inandırıcı geliyorlardı. Bunca süre boyunca çok şey bilip az şey söylemiştim. Yalanlardan bir resim çizmek ne kadar kolaydı.

Nadiya kendi içine kapandı. Zayıf bir el hareketiyle belli belirsiz Cyrus’a ulaşmaya çalışıyordu. “*Majesteleri, lütfen... Bana inanmalısınız. Ciddi bir tehlike içindeyiz.*”

“Gerçek tehlikenin nerede olduğunu göreceğiz,” dedi Cyrus onu ve beni görmezden gelerek. “*Muhafızlar, iki Leydi Raya’yı da tutuklar mısınız? Perilerin onları da denetlemesini sağlayın. Dikkatli olun, büyü yapmayı biliyor olabilirler ama bu aynı zamanda basit bir sahtekârlık vakası da olabilir.*”

“*Ya Kâhin, Majesteleri?*” diye sordu en yakındaki muhafız. “*Onu da...*”

“*Canavarların arkasındaki kişi o değil ama bir piyon olabilir. Alın onu...*” Öfkeli bakışlarımla karşılaşınca yutkundü. “*Onu boş bir odaya götürün ve göz kulak olun. Onunla sonra ilgileneceğim.*”

Bir gardiyan kolumu tutarken, itibarım yerle bir olmasın diye yanaklarımdaki ateşi bastırdım. Aklıma gelen her karşılık, işleri daha da kötüleştirecekti. Bu, üstüne giderek kazanabileceğim bir savaş değildi.

Zihnimde o tanıdık gülüşü duydum. Rüyalarımın tanıdığım o gülüş ve rüzgârın uğultusuna benzeyen bir kıkırdama...

Sana söylemiştim.

“Onu büyüledin,” diye hırladım, arkamı dönerek.

Cadı, mükemmel bir oyunculukla zihnimi işgal ederken surat ifadesi bile değişmiyordu. *Kalabalıktaki herkesi büyüledim. O hariç. Bunu kendisi yaptı.*

Ona dönünce Cyrus da bana baktı. Ne büyülenmiş ne kızgın ne de şüpheli görünüyordu. Sadece kararlıydı. “Bu senin iyiliğin için,” diye mırıldandı. O an suratıma bir tokat yemiş gibi oldum.

İki Raya’ya fazla odaklanmışım. Bu benim hatamdı. Ben ve Cyrus’ın ortak düşmanlarımız olmasına rağmen, tanıştığımız günden beri kalbini ve aklını meşgul eden ilk kişi olduğumu unurmuştum. Daha az inatçı olsaydım, benden çoktan kurtulurdu.

Birbirimizi mahvedebiliriz ve bunu yapmaktan çekinmeyiz.

Güzel gülümsemeleri ve sözleriyle dikkatimi dağıtmıştı. Gerçeği unutmam için beni sakinleştirmişti ama şimdi başka bir şey düşünemiyordum. Karanlık bir düşünce, taşan bir zehir gibi ortaya çıktı... Cadı haklıydı. Şansım varken onu bıçaklamalıydım.

Bir alay konusu olmaya neredeyse kendim karar vermişim. Çenesi gevşek saraylılar, yorgun ayakları beni başka bir yere sürükleyene kadar bana bakarak arkamdan fısıldaşmıştı. Kapana kısılmış bir tavşan gibi, mücadele etmekten başka bir şey yapamazdım.

Ama zarıfçe düşmeyi asla öğrenememişim.

“Cyrus *beni* baştan çıkarmaya çalıştı,” diye bağırırken kendimi balo salonunun mermer zeminine attım. Böylece gardiyan dışarı çıkarabilmek için beni çekiştirmek zorunda kalacaktı.

Kahkahalar yükseldi ama umurumda değildi. Cyrus arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

“Beni kullanmak istedi. Beni önemsemediğine ve *cesur* olmamı istediğine ikna etti ama aslında inci beyazı dişlerinin arkasında yalanları yatıyordu.” Bu gece, ne kadar farklı olduğumun bir hatırlatıcısı olmuştu. Görüş gücümün, siyah saçlarımın ve gözlerimin hatta yüzüme kazınmış kaş çatmanın ötesinde, burada yerimi almak için pençelerimi çıkarmıştım. Kendim almadığım sürece hiçbir şeyim olmayacaktı.

Kalabalık, bu şovun keyfini çıkarıyordu çünkü her türlü eğlenceyi kabul edeceklardı. Artık büyülenmiş görünmüyorlardı; hayır, sadece anlamsız, vahşi ve gerçekleri umursamayan insanlar gibiydiler. Sadece konuşmaya değer bir şey istiyorlardı.

“Yakışıklı Prensmiş gibi davranıyor ama siz daha iyi bilirsiniz. Onun nasıl bir alçak olduğuna dair söylentileri duymuşsunuzdur. Pekâlâ, önce o beni istedi.” Kimsenin bana inanıp inanmaması umurumda değildi ama bu son sözü buna rağmen söyleyecektim. Daha sonra cadının onlara ne yapacağı beni ilgilendirmezdi. Hepsi yanabilirdi. Hepsi çürüyebilirdi. “Kuleme gelip beni öptü, birkaç defa, sonra bu yüzden beni krallıktan yollamaya çalıştı. Çünkü benim onun saltanatı için bir tehdit olduğumu biliyordu. Ve belki de umursamıyorsunuz. Belki de bunu hak ettiğimi düşünüyorsunuz. Ama bilin ki ben ne kadar suçluysam, o da o kadar suçlu!”

Ben bir nefes daha alırken, gürültünün içinden Kral Emilius’a ait bir iç çekişle birlikte sert bir emir yükseldi.

“Çabuk alın şunu gözümün önünden.”

24. BÖLÜM

Beni boş bir misafir odasına kilitlediler. Rahat bir hapishaneydi ama yine de bir hapishaneydi.

Benekli kürk halının üstünde neredeyse bir yol oluşturacak kadar volta attım. Sakinleşemiyordum ve sakınlaşmeyecektim. Gelecek, geçmiş, tüm hatalarım; geriye kalan her şey zihnimi doldurup düşünmeye yer bırakmıyordu.

Kaçmam zor bile değildi. Oda, sığabileceğim geniş pencerelere sahipti ve birinci kattaydı. Ama kaçarsam ne yapacaktım? Kuleme geri dönüp burası yerine orada mı somurtacaktım? Gardiyanlar toplanıyordu ve kaçmak, sadece suçlamaları daha da kötüleştirirdi. İnsanların gerçekten saklayacak bir şeyim olduğunu düşünmelerini sağlardı.

Benim hakkımda ne düşündüklerini önemseme tuzağına düşmüştüm. İşin saçma tarafı buydu.

Kapımın dışındaki muhafızlar -Cyrus'ın kişisel biriminden tanıdığım kişilerdi- bana yemem için hazırlanmış bir tepsi yemek ve bir sürahi şarap verdiler. Onları yatağın üzerine bıraktım ve gardiyanlardan birinin onları bırakırken söylediklerini düşünerek yemek için krakerleri seçtim.

"Majesteleri yumuşaktır. Bu hak ettiğinden bile fazla. Cadı olsan da olmasan da utanmazın tekisin."

Kısa bir süre önce, bildiğim tek evden kovulmak, karşılaşabileceğim en kötü kader gibi geliyordu. Fakat hayal gücünden son derece yoksundum. Cyrus'ın beni tüm mahkemenin önünde küçük düşürmesi ve insanların cadının planlarının arkasında olduğundan şüphelenmesine neden olması... Bu çok daha kötüydü. Bu beni başka bir yaşamda bile rahatsız edecekti.

Kapıda keskin bir vuruş duyuldu. Cyrus içeri daldı, beni bulana kadar gözleri deli gibi odayı aradı.

Yemeği bırakıp yanına gittim.

"Violet. Ben..."

İçeriye koruma getirmemişti, bu yüzden ne istersem yapabiliydim. Ben de onu elimden geldiğince sert bir şekilde iterek başladım. "*Siktir git.*"

Yakasını gömleğinden ayırmadan önce bileklerimi tuttu. *Endişeli* görünmeye cüret ediyordu. "Babam birazdan gelecek..."

Kapı açıldı ve tekrar çarparak kapandı. Kral Emilius, bir düğün ziyafetinde kıyafetleri içinde hâlâ titiz görünen ve yaramazlık yapan çocukları azarlamayan tek kişi gibi görünüyordu. İki elini de aslan başlı bastonunun üzerinde kavuşturup bastonunu da ayaklarının arasına yerleştirmişti.

Kral bana hiçbir zaman insan içinde kızmamıştı. Ancak şimdi bunun izlerini çenesinin esnemesinde, sarsılmış hareketlerinde ve nefesinin altındaki öfkede görebiliyordum. Titremesi hastalığından değil, öfkesindendi. "Kimin beni daha çok hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyorum. Ne düşünüyordun, Cyrus? Sonuçlarını anlıyor musun?"

"Evet." Cyrus elimden kurtuldu ve odanın ortasında omuzları dik bir şekilde babasının önüne dikildi. "Artık onu da kullanamazsın."

Bir kahkaha patlattım. Demek onun şövalyeliği buydu. Hangi kralın emrinde olursam olayım, bir daha asla Kâhin olarak

çalışamayacak kadar beni mahvetmek... Tanrım... Bana iyilik yaptığını düşünüyordu.

Cyrus babasının yüz ifadesini görmemi engelliyordu ama kralın yumruğunu sıkıldığını görebiliyordum. Kendimi bağırışmalarını duymaya hazırlamıştım.

Cyrus'ın yüzüne yumruk attı.

Kralın parmaklarındaki yüzükler, darbeden dolayı kızarmış olan Cyrus'ın yanağında bir çizgi çizdi. Bir sonraki hareketinde bastonunu savuran kral, şaşırtıcı bir güçle Cyrus'ın kaburgalarına vurdu. O kadar hızlı olmuştu ki bir çatırtının ardından Cyrus yere yığıldı, yüzü kanlar içinde kalmıştı. Ben daha ne tepki vereceğimi bilemeden içgüdülerim arkaya doğru bir adım atmama sebep oldu. Kendimi korumak için yanımdaki makyaj masasına sarıldım. Boğazım şoktan bağıramayacak kadar kurumuştı.

"Yakışıklılığına çok güveniyorsun." Kral, inleyen Cyrus'ı bastonuyla dürttü. "Başka numaralar öğrenmelisin."

Cyrus öksürünce haliye kan bulaştı.

Kral Emilius buz gibi bakan soluk yeşil gözlerini bana doğru kaldırdığında irkildim. "Bu doğru mu? Oğlumla ilişkin var mı?"

"Önemi var mı?" Titlediğimi fark ettim.

"Hımm. Haklısın. Önemli değil. Bunu nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?"

"Ben... şey." Sesim kısıktı. Aptal. Korkmuş. Kendimi kontrol edemiyordum. "En... en kolay yol, Cyrus'ın sözünü geri almasıdır."

"Maalesef ilk olarak seni yalancı yapmadan önce oğlumun yapmayacağım." Kral bir saniye daha bana baktı. Kaşlarını çatı. "Belki de bu zehir yayılmadan tüm kolu kesmek daha iyidir. Verdant'ta iki Kâhin var. Bir tanesi için pazarlık edeceğiz. Emekli olabilirsin."

Kibrine karşı eğilip kahkahamı bastırdım. Dehşete mi kapılmıştım yoksa rahatlamış mıydım, emin değildim. Bu daha da kötüye gidebilirdi. Cyrus bunca zamandır istediği şeyi elde ediyordu,

benden kurtuluyordu. Ve sonuç olarak sadece birkaç kaburgası kırılmıştı.

İyi bir anlaşılmıyordu, değil mi?

Cyrus dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken sallanıp karınını tuttu. Şimdi ilk şok geçtiği için bir parçam bu acıdan zevk alıyordu. İyileşecekti ama en azından acı çekiyordu. “Leydi Raya konusunda tuzak kurduğunu biliyorum,” dedi babasına bakarak. “Maskeli Hayvanat Bahçesi’nden beri Violet’ın bana yalan söylediğini biliyorum...”

“Ve yani?” diye alay etti kral. “Raya, tahmin edebileceğinden daha iyi bir eşleşme. Her ne kadar bunu boşa harcadığını görsem de... hem de ne için? Önemli olan tek bir sevgi vardır, Cyrus, o da halkının sevgisidir.”

“Ve bir imparatorluk mu onları mutlu edecek? Halkımız krallığın dışına gönderilmek istemiyor. Eğer sen istediklerini söylemeseydin, insanlarımız işgal edilmiş toprak istemezdi. İnsanları şerefle besleyemez veya koruyamazsın. Bu seçimler sadece en kötü dükklerimiz için işine yarıyor...”

“Sana kim destek olacak? Seni desteklemek için hiçbir nedeni olmayanlar dışında. Bir şey yapmak istiyorsan, önce kafanı kullanman gerekir.” Bastonunu bana doğru savurdu, sonra bir yumrukla tekrar Cyrus’a döndü. “Hem zeki hem de gururlusun. Kendi iyiliğin için bu çok fazla. Bugün ihtiyacın olan tek şey utancın tadı olsun. Bıçağı daha derine itmekten zevk almıyorum. Yine de Dante Esparsa’yı utanmış bir hâlde başkentten kovmaktan biraz tatmin olacağım.”

Cyrus keskin bir şekilde nefes alırken, hemen başımı kaldırıp yukarı baktım.

“Sadece bizi cezalandırmak için mi?” diye ağızımdan kaçırıldım.

“O bir casus. Bu gece erken saatlerde bunu kanıtlayan yazışmalara el koyduk. Balica’ya şifreli mesajlar gönderiyordu.”

“Bir *casus* mu? Hayır. Bu imkânsız.” Dante’nin ne zaman *casus* olacak zamanı olabilirdi ki?

Ağzım açık kaldı.

Tabii, tam olarak bu yüzden *hiç* zamanı olmadıysa.

Ve neden ipliklerini okumama asla izin vermiyordu?

Nasıl dövüşüleceğini nereden biliyordu?

Bu yüzden mi onu bu gece görememiştim?

Cyrus, “Savaşta olmamamızın tek nedeni o,” diye tükürdü. Hiç şaşırmış görünmüyordu. “O bir casus değil, kendini her iki ülkeye de yardım etmeye adanmış biri. Ona takas etmesi için bilgi verdim ve hükümdarlığım sırasında yerine getireceğim sözler karşılığında barışı sağladı. Aksi takdirde Balica onlara davranışlarımıza müsamaha göstermezdi.”

Kral Emilius, “Gerçek müttefiklerinin kim olduğunu bilmiyorsun,” diye alay etti. “Ama sanırım onlar aptal yerine kondu. Tahta çıkmayacaksın.” Cebinden saatini çıkardı ve tekrar yerine koymadan önce boş boş kontrol etti. “Kendinizi toparlayın. Sonra bu pisliği temizleyeceğiz.”

Gitti. Kapı arkasından kapanırken oda sağır edici bir sessizliğe büründü. Cyrus temkinli bir şekilde kendini yere bıraktı. Şoktan uyumuş bir hâlde olmama rağmen öfkeden titriyordum.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım. Dürüst olursam, yere düştüğü an Cyrus’ı tekmelemek istemiştim.

“Pişman değilim,” dedi yüzünü buruşturarak. “Yine olsa aynı-sını yapardım.”

“Sakın bunun benim iyiliğim için olduğunu söyleme. Sakın o rolü yapma...” İleri atılıp dört ayak üzerinde olan Cyrus’a doğru eğildim. Ellerim boynundayken, onu yere doğru ittim. “Yaptığın her şeyi *son derece onurluymuş* gibi yapan *prens tavrını* sergileme. Benden kurtulmak istedin, kabul et.”

“Her zaman birimiz ipin üstünde olacak ve diğerimiz de ipi sallayacak.” Gözlerini kapatarak başını eğmesine izin verdim.

Kırmızı lekeli o inci beyazı dişleriyle hüzünlü bir şekilde gü-lümsedi. “Senden kurtulmak isterken asla aceleci davranmadım, Violet. Sadece bunu yapmak için çok uzun süre bekledim. Asla birlikte çalışamayacağımızı biliyordum. Birbirimize asla yeterince güvenmeyeceğiz ve sana olan hislerim bunu değiştirmiyor.”

Başparmaklarımı boğazının boşluğuna daha fazla bastırdım ve kavrayışımla gerilip kendini bıraktı. Karmakarışık bir durumdaydım. Eteklerim, morarmış dizlerimde toplanmıştı ve ellerim hâlâ titriyordu. Sahip olduğum tek keyif, Cyrus’ın zar zor nefes alış ve dirseğimi göğsüne bastırırken çıkardığı tıslamaydı. “Nadiya hakkında yalan söylemedim. Umurunda olduğundan değil,” dedim. “O Kâbus Cadısı herkesi öldürecek ve öldürmesi umurumda bile değil. Bu senin hatan olacak ve umarım buna tanık olursun.”

Kana bulanmış hâlde donakalan Cyrus başını salladı. “General ve adamları onları yakalar,” dedi. “Bir yanlış hareketinde boğazını kesmek için tereddüt etmez. Tüm bu lanet aldatmacadan sonra, bir kez olsun elimizden gelen gayreti göstereceğiz ve onu infaz etmeden önce doğru suçluyu yakaladığımızdan emin olacağız.”

“Algılayamadın mı? O cadı, insanları büyüleme yeteneğine sahip. Rüyalarımı işgal ediyor, o...” Acı acı güldüm. Beni ona katılmaya ikna etmeye çalıştı. Kabul etmeliydim. “Dinlemediğim için şanslısın.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Yakın zamana kadar haftalar boyunca aynı rüyayı gördüm. En son tam bir gece uykusu çektiğim zaman... Tanrım... Balodan önce olmalıydı. Dinlemeyerek iyi yaptığımı düşündüm. Kaderler, seni asla kurtarmamam gerektiği için kendilerine bir hayat borçlu olduğumu söylüyorlardı ve şimdi nedenini anlayabiliyorum.”

Cadı bana söylediğinde Cyrus’ı öldürseydim, bunu yapmanın geçici bir tatminini yaşırdım. Bir kötü adamı yenerdim ama en azından kendi tarzında güçlü bir zafer olurdu. Değiştirilmesi ve unutulması gereken aşk hastası bir aptal olmaktan iyiydi.

Cadı beni uyarmıştı. Kader bile uyarmıştı. *Sana ihanet edecek. Hepsi yapacak.*

Cyrus deliymişim gibi bakıyordu. Yüksek sesle duyunca bana da delice geldi. Felicità'nın kehaneti, onun çürümüş kalbi için *ya lanet ya da kurtuluş*, demişti. Eh, olan olmuştu. Yapmalıydım. Onu bıçaklamalıydım.

Bir cevap gibi, gözümün kenarında bir şey parıldadı.

Bakışlarım ona çekildi; bir şey, istediğinizi bildiğinde sihir-den uzak durmak zordur. Odanın uzak ucunda, antika dolap ile okuma koltuğu arasına sıkıştırılmış bir saksı bitkisi vardı. Yaprak-lar gölgede olmasına rağmen parlak canlı bir yeşildi ve dekorasyon amacıyla budanmıştı. Gövdesi kalın ve sarmaşıklıydı, yıldız gibi açılmış tek bir altın çiçeği vardı. Bir defne çiçeği...

Peri Ormanı'nda bulunan türden bir bitki gibiydi. Ya da kule-min dışındakiler gibi.

Avucumdaki yara izi kaşındı.

Yapabilirdim, değil mi?

Evet, evet, diye yanıtladı uzaklardan, fazlasıyla tanıdık bir ses.

İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum ama kanım uğul-duyordu. Aklımın bir köşesinde, olacağını biliyordum.

Bunu hak ediyor. Hepsi öyle. Acımasız ol ve hayatta kal.

Cyrus'ı bırakıp ayağa kalktığımda başım döndü. İçimde yarı içgüdüsel, tamamen öfkeyle oyduğum her yeri umutsuzluk kap-lamıştı.

"Violet?"

Onu istediğin için kendinden nefret ediyorsun.

Elimdeki yarayı tırmaladım, tırnaklarımla kabuğunu kazıdım. İçimde hiçbir şey kalmamıştı. Dünya aldatma üzerine kuruluy-ken hırslarımın ne önemi vardı? Gerçek hiçbir şey inşa edeme-miştim, başka kimse de yapmamıştı. Auvény'nin imparatorluğu sahte bir umuttan ve sahte bir aşktan doğacaktı çünkü yalanlar,

bu dünyanın para birimiydi. Yalanlar, büyük ve küçük, hayallerin temel taşlarıydı.

Kendinden nefret ediyorsun.

Parmaklarım kanlı bir şekilde uzaklaştı. Yara yırtık pırtık, kırmızı ve taze bir acıyla şiddetlendi. Onlar farklı maskelerin altında korkarken benim duygularımın ne önemi vardı?

“Violet.” Cyrus’ın inlediğini ve yan tarafına döndüğünü duydum. “Ne yapıyorsun?”

İster kral ve Kâhin olarak ister çatışan âşıklar olarak, kontrolü bir daha ona kaptırmayacağımdan emin olacaktım. Benden çok fazla şey almıştı.

Bitkinin sapını aldım ve üzerine kanımı sürdüm.

Bir kâbus gibi elimin altında kırmızı uçlu bir diken filizlendi.

Dikeni kullan ve bundan kurtul. Kalbine değdiğinde vücudunu yok eder.

Onu kırdım. Avucuma tam oturuyordu.

Bunu daha önce kullanmam gerekiyordu.

Cyrus ayağa kalkmaya çalıştı ama ben odayı daha hızlı geçip yaralı göğsüne bir dizimi bastırdım. Onu daha önce de böyle sıkıştırmıştım. Diğer elimi boynuna doladım ve nefesi kesildi. Nefes almak için gerçekten inliyordu. Kaderler bana güç mü veriyordu yoksa o kadar mı zayıf hâldeydi, bilmiyordum ama çok az karşılık veriyordu.

“Tanrılarımızın istediği bu.” İki elimle dikeni kavradım, elimdeki kan yüzünden kayganlaşmıştı. “Onlara meydan okumakla hata ettim. Diğer her şeyde haklıydılar.”

Boğazından bir ses çıktı. Bence gülüyordu. “O kadar ikna olduysan yap.”

Cyrus’ın yaklaşan ölüme çılgınca tepki verdiğini hayal ediyordum ama bileğimi tutarken beni itmiyordu. Sahip olduğunu düşünmediğim bütün gücüyle dikenin ucunu göğsüne doğrulttu.

“Yap şunu.”

Gömleğindeki delikten dikenini etine sapladım ama nabzım parmaklarının altında sıkışırken titrememin durmadığını fark ettim.

Kirli dudakları çatlayıp şişmiş olan Cyrus, “Yaptığım en büyük hata,” dedi, “Camilla’nın beni o gün gizlice Ay Bölgesi’ne gitmemiz gerektiğine ikna etmesine izin vermektir.”

Onun için cümleyi bitirdim. “Benimle tanıştığın için mi?”

“Âşık olduğum için.”

Yalancı. Düzenbaz. Yalancı.

“Bunu kendini kurtarmak için söylüyorsun,” diye fısıldadım.

“Lanetim, yıkımım, Violet’ım... Kalbim sana ait. Her zaman senindi. Al onu.” Cyrus uzandı, başparmağı yanağımı okşuyordu. Tenimdeki ıslaklıkla irkildim, kendi gözyaşlarımdı.

Ondan nefret ediyordum. Bana böyle hissettirdiği için ondan gerçekten nefret ediyordum. “Kapa çeneni.”

“*Sustur beni.*” Gülümseme cüretine sahipti.

Dikenini yukarı kaldırdım. Oyunlarımızdan bıkmıştım. Onu hayatımdan çıkaracaktım. Beni kaderimizden kurtaracaktım.

“Devam et.” Bakışları, daha önce gösterdiği tüm meydan okumalar kadar emindi, bir âşığın hayretiyle yüzümde geziniyordu. Çok emindi, *fazlasıyla* emindi. “En azından korkak değilim.”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye homurdandım.

Ve dikenini göğsüne sapladım.

Demir ve toprak havayı doldurdu. Cyrus’ın dudakları şoktan aralanmak için çok geç kalırken zafer kıvılcımı hızla yanıyordu.

Hiçbir zaman bunu gerçekten yapacağımı düşünmemişti.

Parmaklarımdan arasından kan sızıyordu. Titreyen elim kanı her yere bulaştırdı. Pişmanlık için çok geçti ama yine de midem bulanıyordu ve ona bir saniye daha bakamadım.

Yara, içinden yapraklar çıkarken genişledi.

Sarmaşıklar bir yıldız patlamasıyla kıvrılarak vücudunun, dizlerinin, halının ve döşeme tahtalarının üzerinden büyümeye

başladı. Geriye doğru sıçrarken bitkiye takıldım. Serin bir sihir, ayak bileklerime hevesle dolandı.

Vücudu sanki damarlarında dolaşan bir şeyin kontrolü altındaymış gibi sarsıldı. Canlı ve dehşet içinde göğsündeki deliği kavradı. “Sen ne yaptın? Bana ne oluyor?”

Ama ona sadece ağzım açık hâlde bakabiliyordum çünkü ben de bilmiyordum. Kâbus, anılarımı canlı bir şekilde doldurdu. Cyrus yeşil bir yatakta, dudakları kan gibi kırmızı... Kan kırmızısı... Yara çoktan kapanmış, içine kök salmış bitki şeritleriyle birlikte kahverengi bir kesik izi... Topaklanan kan, kir gibi dökülüyordu. Dikenden eser kalmamıştı.

Kapı sonuna kadar açıldı. Sanki fazladan mesafe beni daha az suçlu gösterecekmiş gibi, geri adım atıp çekilmeye çalıştım.

Ama içeri giren kral ya da saraydan biri değildi. Kapımın önünde duran iki muhafız yere yığılmıştı.

Kapı eşiğinde duran, yüzünün yarısı eriyor gibi görünmediği için Leydi Raya olarak adlandırılabilir korkunç bir figürdü. Sonra parıldayan bir göz kırpışıyla kalan kılık değiştirme büyü-sünü tamamladı. Bir zamanlar Nadiya’nın anılarında gördüğüm Kâbus Cadısı’nı ortaya çıkarmak için değişti.

“Yeterince uzun sürdü,” diye titredi.

25. BÖLÜM

Vücudumu ayağa kaldırmaya çalışırken baş dönmesi yüzünden neredeyse devrilecektim. Cevaplara olan açlığım nedeniyle koşma ya da dövüşme dürtüm körelmişti. “Zihnimi işgal ediyorsun,” dedim alçak sesle ve köpürerek.

“İşgal çirkin bir kelime. Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum.” O kadar siyah bir pelerine sarılmıştı ki hiçbir ışık onu geçemiyordu. O, ne kocakarı ne de bakireydi fakat ikisinin arasında bir şeydi... Gözleri ipeksi, siyah lülelerle çerçevelenmiş; kusurlu görünen genç bir yüze sahipti. Bir krallığa sahip olsaydı, bir kraliçe olabilirdi.

“Sen kimsin?” Kendimi bir itişme için hazırladım ve birdenbire nasıl göründüğümü fark ettim. Göz kamaştırıcı elbisemde Cyrus’ın kanının lekelediği yer yırtılmıştı ve geceliğim görünüyordu. Kendimi gizlediğim bu kostüm çoğunlukla yok olmuştu. Ben ondan daha çok cadıya benziyordum.

“Senin aksine ben kendime asla bir isim vermedim,” diye yanıtladı basitçe. “Bu diyarı geçerken bana Kâbus Cadısı, Kara Ateş Cadısı, İstek Cadısı denildi. Ama sen, küçük yıldız, bana sadece kız kardeş diyebilirsin.”

“Sen... sen olamazsın...”

“Gel, küçük yıldız, hissedebilirsin. Kanda olmasa da ruhta bir akrabalığı paylaşıyoruz. Biz aynı türdeniz.” Cyrus’ın ve ortaya çıkan çalılarının patlamasının etrafında yavaş adımlarla ilerliyordu. “Yakışıklı biri. Peri lekeli, ama yakışıklı.”

Hâlâ nefes alıyordu, sesi düzensiz ve ıslaktı. Derisi huş ağacı kabuğu gibi kül rengindeydi. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve cadının kafasında parçalayabileceğim vazolara ve tepsilere bakarak odanın daha da derinliklerine daldım. “Diken ona ne yaptı?”

“Onu öylece öldürmek mi istedin? Zamanla ölecek, merak etme. O da diğer canavarlar gibi gül lanetli.” Parmağını Cyrus’ın çenesinin altında kıvırdı. Bir gözü benim üzerimdeyken ona doğru eğildi. Bakışları cam gibi, uzuvları gevşekti. Kafasında bir şey parlıyordu.

Boynuzların sapları.

Gördüğüm an bağırımalıydım. Bu mümkün değildi. Ama uzun süre baktıkça boynuzlar daha fazla dışarı çıktı. Cyrus’ın acı dolu homurdanmaları, eklemlerinin yerine oturması ve kemiklerinin hizalanırken çıkan gıcirtısıyla birlikte dönüşümün korkunç seslerini duyuyordum. Yardım çağırıyordum ne diyecektim? Ona bu ölümden beter kaderi ben vermiştim.

Cadı, “Beslenmezse tam bir canavara dönüşecek,” dedi. “Ve sonra avlanacak ya da av olacak. Muhteşem bir kan oyunu.”

“Neden?” Nefesim kesildi. “Neden yapıyorsun...”

“Canavarların gücü bana güç veriyor, yarattıkları kaos da Kaderleri memnun ediyor. Dikenin, prensin kalbini çaldığına göre sen de hissedebilirsin. Onun hayatı sana hayat verecek. Seni seven birinin kalbine sahip olduğun için ne kadar şanslısın... Bu, belki de bütün bir köyün kalbine değer. Geldiğimi görmediğinden emin olmak için aklına koyduğum engeli bile aşabilirsin.”

Rüyasız gecelerim... Kararmış görüşüm... Daha önce hiç duymadığım büyüleri yapabiliyordu.

Fakat az önce prensi kendi kanımdan oluşturduğum dikenle dönüştürmüştüm. Bunca zamandır içimde saklanan sihirle. “Sen *nesin*? Eğer sen de bir Kader değilsen, sadece bir *Kâhin* misin?”

“*Kâhin*, ölümlülere hizmet etmek için kendilerini alçaltan görüş gücüne sahip kişilere verilen bir unvandır. Bana bu şekilde hakaret etme.” Yine de dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aramızdaki mesafeyi süzülerek tek bir adımda daralttı. Cübbesi sanki ayakları yere zar zor değiyormuş gibi dalgalanıyordu. “Görüş gücüm var, bu doğru. Bu, seninle zihnim aracılığıyla nasıl konuşabildiğimi açıklıyordur. Ve neden sana yardım etmek istediğime gelirsek. Küçük yıldız, bir zamanlar Tanrılara daha yakındık, hepimiz görüş gücüne sahibtik. Bağımızdan örgümüze, vücudumuzda oluşan kana kadar bizi özel yapan şey buydu. Biz sadece çok uzun zaman önce düşerek hata yaptığımız için buradayız. Ölümlü olmayı seçerek ve hayvanlardan farkı olmayan yaratıklar arasında yaşayacak kadar aptal olan türümüzün uzun zaman önce kendini dönüştürmesinden dolayı.”

Titreyen ellerime baktım. Yeterince canlıydılar fakat cadı bu kökene işaret ederken, bana neden bir yanımın bu dünyada yürümekten asla tatmin olmadığını açıklamanın bir yolunu vermişti. Sanki derim, kanım ve kemiğim arasındaki dikişler, göremediğim ipler benden daha yaşlıymış gibiydi. Bu dünyaya, zaten çok fazla dönem yaşamış gibi, umuda karşı temkinli gelmiştim.

“Biz onlar gibi değiliz. Hisset.”

Ben her zaman farklı olmuştum. Bunda ne vardı ki?

Cadı avucunu uzattı; bir elma şekeri gibi baştan çıkarıcı bir gelecek teklifiydi. “İplikleri gördüm. Birlikte, büyüklüğe yazgılıyız. Onlara tekrar katılabileceğimiz güne kadar Kaderlere hak ettikleri şekilde hizmet edeceğiz. Onlara istedikleri kanı verelim. Periler zayıf ve suları ısındı, artık hiçbir şey bizi durduramaz. Birlikte, sahip olmamız gereken her güç kırıntısını geri alabiliriz.”

“Seni tanımıyorum bile.”

“Yalancılar asla kimseye güvenmezler.” Sanki bunu bekliyormuş gibi iç çekti ve geleceğin ne kadarını gördüğünü merak ettim. Okuma yaptığım zamanlarda davrandığım gibi kayıtsız bir şekilde devam etti: “Şu anda neler olduğunu düşün, küçük yıldız. Raya bir sahtekârdı. Prens kimseyle evlenmeyecek. Ve saray, bu geceki olaylarla birlikte onun dönüşümünü gördüğünde, suçu sana ve yabancı büyücülüğe atacak. Çoğu kişi canavarların Ballica’dan geldiğini düşünüyor. Ordu zaten orada, onları haftalar önce gönderdiniz. Kehanet edildiği gibi savaş geliyor, onlara olan bir ömür borcunun on bin misli ödenecek.”

Sözleri, bariz cazibesine rağmen kulağa ciddi geliyordu. Cyrus’ı öldürmezsem ne olacağı konusunda beni defalarca uyarıyordu. Barbarca bir yol deneyip kapımıza kan, gül ve savaş getirmiş olabilirdi ama henüz bir yalancı değildi.

Bu bir numara olsa bile, başka seçeneğim var mıydı? Birinin bizi bulması an meselesiydi. Kaçacak yerim yoktu, *kaçsam* bile sığınacak yerim yoktu.

Belki de onun dışında canlı çıkış yolu yoktu. Ne kadar nefret etsem de ona mecburdum. Tereddüt etmemin tek nedeni de buydu... Çünkü ona bağlı olma fikrinden nefret ediyordum.

Krallardan masal kitaplarına, dünyanın neden bu şekilde çalıştığına dair kurallar koyuyor; iyinin iyiyi doğurmasını ve kötünün adaletle yüzleşmesini istiyorduk. Ama hayat adil değildi ve inatçı olmamın bir önemi yoktu.

Onunkini kavramak için kendi yaralı elimi kaldırdım.

Görüşümün geri gelmesiyle, geleceğimi ilk kez gördüm...

Bedene bağlı olmayan, insan ve ışık arasında gidip gelen, düşmüş bir Tanrı'nın bilgisiyle parıldayan ben.

Kanımın toprağa bulaşması. Gölgeler ve dikenlerin yükselişi.

Denizlerin kızıla dönüşü. Canavarların canavarları parçalaması.

Kanlı kollarım geceye doğru uzandı. Ay beni taçlandırıyor.

Dudaklarımdan dökülen soğuk kahkaha, kulağa bir şarkı gibi geliyordu.

Başka bir dünyaya ait görünüyordum. Dokunulmaz. Güç tek gerçekse, belki de en mükemmel tepki zevkti. Belki de hayatta olan tek şey korkuydu.

“Onu dinleme,” diye boğuk bir mırıldanma duydum.

Cadının koyu renkli cübbesinin ardındaki bitkiler yayılıyor ve değişiyordu; yapraklar hışırdıyor, sarmaşıklar kopuyordu. Yeşil damarlı uzuvlar ortaya çıkıyordu fakat buna anlam veremedim çünkü gördüğüm şey Cyrus olamazdı.

Cadı döndü ve gülmeye başladı. “Onu koruyacak mısın? Seni öldürmeye çalıştıktan sonra bile mi?”

Cyrus ayağa kalktı. Ter, dönüşmekte olan kaslarının üzerinde çiy gibi parlıyordu ve derisinin üzerinde yosunlar geziniyordu. Vücudunun üst kısmı, daha önceki mücadelemizden dolayı yırtılmış olan gömleğinin kenarlarına doğru gerilmişti. Saçlarının arasına çalılar ve gül goncalarından oluşan bir taç dolanmıştı. Canavar olarak bile bir prensti. Güzel olduğu kadar ürkütücüydü.

Ağzı açılınca çıkıntılı dişleri ortaya çıktı. “Violet. Kehanet...”

Kalbi ya lanetlenecek ya da kurtuluşu olacak.

“Bizi hâlâ kurtarabilirsin.”

Cyrus bana baktı, gözleri yeşilden daha yeşildi; sanki daha önce dilediği bir yıldızmışım gibi bakıyordu. Hayal ettiği bir kıza âşıktı; buzdan değil, altından bir kalbi olan bir kıza... Cesaretli biriydi, hilekâr değil. Göğsündeki delik asla onun istediği kişi olmayacağımanın kanıtı olmalıydı.

Ama yine de beni seviyordu. Bu onun gerçek lanetiydi.

O filizlenen pişmanlık, duyularıma yayıldı. *Ona ne yapmıştım?* Olabilecek en kötü şeyi. Artık çok geçti. Prensten çok canavara dönüşmüştü. Bense bir kızdan çok bir canavardım artık.

Bizim için bir gelecek yoktu.

“Violet,” diye yalvardı bedeni yok olurken. Dudaklarından dökülen isminin bana ne yaptığını biliyordu ve şimdi, kaburgalarının arasına saplanan bir bıçak gibiydi.

Kafamı çeviremedim. Ona doğru uzanmak, sanki onu tekrar kurtarabilecekmişim gibi bir mucize olacakmış gibi elini tutmak istiyordum.

O hâlâ benimdi. Nefretle, yalanlarla ve gerçeklerle bana aitti. Mahvoluşum. Aşkım.

Ondan nefret ediyordum.

Ama ben de onu sevmiyor muydum?

Kaçınılmaz olan tek şey bizdik.

Cadı, “Gerçekten hepinizi aptal yerine koyuyor,” dedi. Yuvarlak, kara gözleriyle bizi izliyordu. “Sana şimdi söyleyeceğim, insanlar kan emmek için yaratılmıştır. Umut sonradan akla gelen bir şeydi. Sizler çömlekçiler, sülükler, tencerenin dibindeki yanmış kazıntılarıdır. *Beladan* başka bir şey değilsiniz. Aşk seni kurtarmayacak.”

Hızlı bir hareketle cübbesinin içinden bir hançer çıkarıp Cyrus’a fırlattı.

Ben çılgın atacak nefes bulamadan, Cyrus ölümcül olabilecek saldırıyı engelledi. Hançer, göğsü yerine kolunun üst kısmına saplandı; kolu boyunca kanla birlikte süte benzer öz suyu akmaya başladı.

Bedenim benim yerime seçimini yaptı. En yakın çay tepsisini cadıya fırlatıp kalçasına vurdum. Yaptığım şeye sadece kaşlarını çattı ama ben ona saldırırken bu, dikkatini dağıtmaya yetti.

Antika dolabına çarptığımızda cam kırıldı. Yoldaki sıyrıklara ve kesiklere takılıp birlikte yere düştük. Havada asılı kaldım, Cyrus daha yere düşmeden beni yakalamıştı.

Ağırlığını hissediyordum, benim ona tutunduğum kadar o da bana tutunuyordu. “Hançeri al,” diye soludu.

Onu yakalarken ayaklarımın altındaki sarmaşıklar ayak bileklerime tırmanıyor, onları sıkıştırıp sendelememe neden oluyordu.

Cadı ayağa kalkarken yüzü kanlar içindeydi. Cebinden parlayan bir top çıkardı, içinde beş ışık yanıp sönüyordu. Nadiya'nın perileri... Gücünü emerken parmaklarını küreye batırdı. "Demek hâlâ onu seçiyorsun. O zaman onun gibi acı çek."

Bitkilerin geri kalanı beni Cyrus'tan uzaklaştırmak için yukarı doğru uzamaya başladı. Sarmaşıklar daha yükseğe tırmanırken dikenleri bacağıma saplanıyordu. Acıyla haykırdım.

Cadı kırık camların arasından bize doğru geliyordu. Belki de başından beri bu şekilde savaşıyor, yaralanarak ve deli gibi köpürerek yenileceğim belliydi.

Böyle ölmek istemiyordum.

Ölmek istemiyordum.

Cyrus beni seviyordu. Onun kalbi, cadının vadettiği her şeyden daha değerliydi. O, bu büyüyü yapabiliyorsa, ben de yapabiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve görüşüme uzandım. Yakıcı bir enerji zihnimden sızdı, zamanın altın ipliklerine gölgeli bir antitez gibi. Dokunduğumda sarmaşıkların bacaklarımı sardığını hissedebiliyordum. Onları fiziksel biçimlerinin ötesinde, kendi imkânlarım için çarpıp çözebileceğim bir sihir olarak görüyordum.

Sarmaşıkları ele geçirip parçaladım. Özgürce ileri doğru adım attım. Cyrus keskin bir şekilde inliyordu.

"Ah, çabuk öğreniyorsun." Küresinin içindeki periler ciyaklayıp dururken cadı yeni çalılar yaratıyordu. Her bir sarmaşığı sökmeden önce kökünden ayırdım. "Fakat gücünü kullanırken onunkini tükettiğini biliyor muydun? Onun lanetli kalbi sihrini besliyor ama henüz ölümlü. Benden kurtulmak için onu öldürür müsün?"

"Evet," diye soludum. Parmaklarım o an Cyrus'ın kolundaki hançerin kabzasına dokunuyordu. Onu tamamen kavrayıp çıkardım. Acıyla uludu. Bir hamle yapıp cadının cübbesini yırtarak derisini ortaya çıkaran bir yara açtım.

İnledi ve geri adım attı. Tekrar kestim ve o daha da uzaklaştı. Elindeki küreye doğru ilerliyordum. Ben kenetlenirken periler

ciyaklıyor ve sönüyordu. İki tanesi çoktan toza dönüşmüştü. Diğer üçünün ise ışığı azalmıştı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım, bu perilerin duyduklarına ya da anladıklarına dair hiçbir fikrim olmadan. “Türünüz sadece beni uyarmaya çalışıyordu.”

Parmaklarımı garip cama bastırdım ve damarlarıma taze enerji akmaya başladı. Son birkaç peri öksürdü. Eğer kötü adam olacaksam kendi yarattığım kişi olacaktım ama bu gece bu gücü onu kovmak için kullanacaktım.

Zihnimdeki gölgeleri çekiştirerek kendi yozlaşmasını ona karşı çevirdim. Bunu yaparken ayağımızın dibindeki bitkileri ona ulaşmaya zorladım. Fazla bir şey değildi ama sadece dikkatini dağıtmaya ihtiyacım vardı. Küreyi elimden almayı başardı ama artık ona ihtiyacım yoktu.

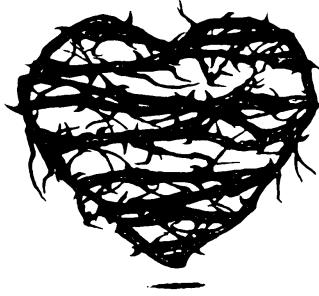
Diğer kolumu yukarı kaldırdım ve hançeri göğsüne sapladım. Siyah gözleri şok içindeydi.

Yine de cadı her öksürüğünde kan püskürterek gülüyordu. “Kendi cehennemini kendin yarattın,” diye tükürdü. “Kaderin olmaya devam ediyor.”

Vücudu eğilirken her sendeleyeni adımda küçülüyordu. Cüb-besinin ucunu tutmak için uzandım ama onunla hareket ederek teniyle birleşti. Kollarından mavi-siyah tüyler fışkırarak kanatlara dönüşüyordu. Bir süre sonra ortada olan kadın vücudu tamamen kayboldu. Sadece pencereden aysız geceye doğru uçan bir kuzguna dönüştü. Kanlı tüy tutamları elimden kayıp gitti.

Rüzgâr esip yanan vücudumu soğuturken başım bir ağırla zonkladı. Nefes almayı hatırladım ve ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

Kahkahasını beynimde duyuyordum. *Seni tekrar göreceğim. Bedenen değilse de rüyanda...*

26. BÖLÜM

Sürünerek, yaptığım sihir yüzünden buruşmuş ve zayıf düşmüş hâlde yatan Cyrus'a doğru yaklaştım. Uzuvarları ve parmakları uzamış bir şekilde halının üstünde yatıyordu. Kandan çok öz suyu pompalayan damarlarından, yırtık pırtık resmî kıyafetinin üzerine yapışkan bir şekilde sıvı akmıştı. İnsan derisinden geriye kalanlar soluktu; geri kalanı ağaç kabuğu, kürk veya gözlerimin önünde büyüyen yumuşak tomurcuklardı. Her bir kulağın arkasında, koçboynuzu büyüklüğünde, üzerinde gül goncaları olan bir boynuz çıkıntısı vardı.

Eğer Cyrus'ı öldürmüş olsaydım, onu aklımdan kazıyabilirdim. Ama kötü adamı oynamak için kalbim çok yumuşaktı ve kurtarıcı olmak için de yeterli değildim. Bu yüzden onu iki kez lanetlemiştim. Bir kez dikenle ve bir kez de bana olan sevgisiyle...

O artık nefret ettiğim dokunulmaz prens değildi. O artık tamamen başka bir şeydi.

Nefesim sıkışıp sığlaşıyordu. Pişmanlık, beni büyüklüğünden ayırma tehdidinde bulunuyordu. İçimde biraz öfke kalmıştı ve hepsini, kendimi bir arada tutmaya harcıyordum.

Düşen hançeri aldım. Görüşüm bulanıktı ve kendi yaralarım-dan dolayı zayıflamış durumdaydım ama çarşaflardan bir kumaş şeridi kesmeyi başardım. Dönüşürken yere yığılır diye Cyrus'ı

yere sabitleyerek kolundaki yarayı aradım. Hançeri çekip çıkardığımda daha fazla hasara neden olmuştum ve tamamen bayılmadığına şaşırıyordum.

Ama sütümsü öz suyu silince yaranın çoğunlukla kabuk bağlamış olduğunu gördüm. Kalbinin üzerindeki yara gibi kahverengimsi lifler ve altın sarısı kehribarla kaplanmıştı.

Kendini iyileştiriyordu.

Boynuzları bir santim daha dışa doğru kıvrılıp üzerlerindeki güller açmaya başladığında Cyrus aniden sarsıldı. "Violet..." Sesi, sanki bir ağaç kovuğundan kazınmış gibi derinden geliyordu. Elimi yanağının pürüzlü derisinde gezdirdim.

Tamamen dönüşmesi için ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordum.

Cadı, *beslenmezse tamamen bir canavara dönüşeceğini*, söylemişti.

Canavarlar insanlarla beslenirdi ama lanetlerinin bu şekilde bozulduğuna dair hiçbir vaka duymamıştım. Ama belki de onu bu hâle getiren sihirle lekelenmiş kanım, onu eski hâline döndürme gücüne de sahipti.

Hâlâ kanayan avucumu ağzına doğru uzattım. "İç."

Cyrus, sanki demir kokusu ilkel bir içgüdüğü harekete geçirmiş gibi öne doğru yalpaladıktan sonra duraksadı. Tiksinti ifadesini çarpıttı ve insan tarafının bunu yapmak istemediğini fark ettim.

"Yapmalısın." Elimi dudaklarına bastırdım.

İçgüdü, kontrolü ele aldı ve dişlerini gösterdi; dişlerinin açtığı delik sıcaktı. Hazırlıklı olmasaydım ve zaten her tarafım incinmiş olmasaydı, buna dayanamayabilirdim. Fakat bu durumdayken, tırnaklarımı kabuklarla kaplı göğsüne geçirip acıyı bastırdım. Beni ayakta tutmak için kolumu sıkıca kavrarken kanı hevesle, duraksamadan içti; dişleri yeni damarlar arıyordu. Bilincim kapanmak üzereyken bağırdım. Gevşemiş bedenimi kendine doğru bastırdı.

Boynuzlarının büyümesi durmuştu. Güller solgun ve kahverengiydi. Vücudu her yutkunmada titriyordu. Dağınık yemeğinden uzaklaşıp ağzı açık bir şekilde dilini yaranın üzerinde gezdirdiğinde, yara kendi kendini kapatarak belli belirsiz kırmızı bir iz bıraktı.

Uzuvları nihayet uygun yerlerine dönmeye başladı. Daha küçük yaralarımı, bacaklarımdaki dikenli yaraları ve omuzlarımdaki sıyrıkları yalıyordu. Kabuk derisinin son parçası da ufalandı. Bana bakan, dudaklarına ve çenesine kıpkırmızı kan bulaşmış tanıdığım Cyrus'tı. Az önce katlandığımız dehşet olmasaydı, bir metresin bulaşmış ruju olarak kabul edilebilirdi.

Ama... “Gözlerin,” diye fısıldadım. Yoksa renk değişmesi, sadece ışığın bir oyunu muydu? Gözleri her zaman yeşildi ama böyle değildi. Yeni doğmuş bir peri pırıltısı kadar canlıydı. Neredeyse bir çift büyü mücevher gibi parlıyordu.

Cyrus makyaj masasının aynasına döndü. Ayağa kalkarken gözle görülür şekilde acı çekiyordu, kesikleri kanamasa da birçoğu hâlâ açıktı. Kıyafetinin geri kalan parçaları alçakgönüllülük gösterir gibi üstüne yapışmıştı.

Uzun bir dakika boyunca aynaya baktı, parmaklarını yüzünde gezdirdi ve göğsündeki yara izine bastırdı. Geri kalanı yeterince insana benziyordu. İnsan gibi hissediyor muydu?

Ona ne diyebilirdim ki? *Seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm* mü? Bir can almak çok kolaydı, öfkeyle yapılan tek bir bıçak darbesi yeterliydi. Ten buna çok zahmetsizce izin verirdi. Böyle anıtsal bir şey yapmak daha zor olmalıydı.

“Neden benimle hiç tanışmamış olmayı dilediğini anlıyorum,” dedim sonunda, neredeyse özre yakın bir şekilde.

Mumlar söndü, ben buraya gelmeden önce yanıyorlardı. Henüz keşfedilmemiş olmamız bir mucizeydi. Cyrus olanları nasıl açıklayacaktı? Benim anlatacağım hiçbir hikâyeye kimse

inanmazdı. Bunun için affedilmeyecektim ve affedilmem gerektiğini de sanmıyordum.

Cyrus sonunda bitkin bir sendelemeyle aynadan bana doğru döndü. “Hadi gidelim.”

Öyleyse gidiyorduk, seçtiğimiz geleceğe doğru ilerliyorduk.

Birlikte kapıdan çıkmadan önce Cyrus ayaklı gardıroptan bir bornoz çıkardı. Destek almak için bana yaslanıyordu. Sağ ayak bileği artık daha iyi ışıktaki gördüğüm için doğru şekilde yerine oturmuş gibi görünmüyordu, belki de sadece bükülmüş ve şişmişti.

Koridora baktım. Sarayın batı kanadında, davetlilerden uzakta bir yerdeydik. Ayaklarımın dibinde, vücutları dikenler tarafından delinmiş, ağızlarına dolan güller yüzünden boğularak ölen iki gardiyan vardı. Yanımda bir nefes titredi.

Yanlarından geçtik.

Saray ürkütücü bir şekilde sessizdi. Balo salonunun yan kapılarından birine vardığımızda, kaygan kırmızı zemin üzerinde bir ışık hüzmeleri parladı. Daha fazla bakmak istemiyordum. Ne göreceğimi biliyordum.

İçeriye bakarken kokuyu almamak ve öğürmemi engellemek için elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Her yere dağılmış cesetler vardı ve hepsi insan değildi. Yerden tavana kadar taşlaşmış ve çürüyen sarmaşıkların kökleri ayaklarımızın dibindeki ölümden besleniyordu. Yapraklar ve gövdeler etrafa yayılırken çıtırdıyor, herhangi bir dehşete aldırış etmiyordu.

Görüntü, acısından boyun eğebileceğimi düşünene kadar zihnimde bir dağ gibi kazındı. Cyrus titrek, ıslak bir nefesle kapıya yaklaşırken yumruğunu şakağına dayadı.

Arkamızdan ayak sürümeye benzer bir ses duyuldu. Taş kesildik.

“Yapmalıyız...” Cyrus koridordaki girintilere ve kapalı kapılara bakıp mırıldandı.

Sonra köşeyi dönünce hantal, boynuzlu bir gölge belirdi.

İkimiz de geriye doğru tökezledik, ellerimiz ve kollarımız birbirini farklı yönlerle çekiyordu. Gül boynuzlu bir canavar kalın gövdeli bacaklarıyla üzerimize doğru geliyordu.

Bu canavar, Cyrus'ın şimdiye kadar olduğundan çok daha ileri seviyedeydi. Fakat yürüyüşleri yeterince insancıldı, adımlarındaki panik onu yürümeye itiyordu.

Birbirimizi geldiğimiz koridordan aşağıya doğru çekiştirdik, en azından oradan ayrılırken o alanın güvenli alan olduğundan emindik. Yine de canavarla aramızdaki mesafe hızla daralıyordu.

En yakın odaya doğru fırladım ama kapı kilitliydi. Koridorun karşısındakine doğru yalpalayarak ilerledim ama o da kilitliydi. Cyrus omzunu kapıya vurdu.

Zemin canavarın adımlarıyla sallanıyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Saçımdan bir toka kopardım ama ellerim bırakın kilidi açmayı, saçımı toplayacak kadar bile sabit kalamıyordu.

"Yardım edin!" Cyrus bağırdı. Aralıklı olarak öksürüyordu.

Sanki yankılanmış gibi canavar da inledi: *"Yardım edin..."*

Kan onları geri dönüştürebilirdi. Ama bu canavarın dişleri fazla büyümüştü ve onlara karşı elimin tamamını kaybederdim.

Tokayı kilidin içinden geçirdim. Bir pençe beni gömleğimin kolundan çekip kendi etrafımda döndürdü. Sivri dişli bir canavarın yüzünden birkaç santim ötede çılgılık attım.

Bir sonraki sözlerimi kendim bile anlamadım. Ağzım açık bir hâlde şoktayken onu itemeyecek kadar uyuşmuştum. Canavar kaskatı bir şekilde yükseldi, boynundan aşağı yeşil öz suyu akar-ken bir yana doğru eğildi.

Bir bıçak daha parladı ve başsız bir şekilde arkalarındaki Camilla'nın kurbanı oldular.

Nefes nefese ve yaralıydı; pantolonuna ve çıplak kollarına pislik sıçramış, yanında ağır bir kılıçla karşımdaydı. Daha az garip görünmesi için bedeni dürttü ve nasıl yas tutacağından emin

değilmiş gibi ona baktı. Ne de olsa onlar da kısa zaman önce in-sandılar.

“İyi misin?” diye sordu aceleyle.

Cyrus bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Hayır.”

“Burada ne oldu?” diye sordum.

Kolunu alnında gezdirerek terini sildi. “Şu Leydi Raya, o *sür-tük*, yüzbaşını öldürdü. Bütün adamlarını öldürdü... Hayır, on-ları dönüştürdü. Ve sonra geri kalanımız onları öldürmek zorunda kaldık.” Yutkundu. “Canavarların çoğu muhtemelen onlardır. Balo salonuna saldırdıklarında başka seçeneğimiz yoktu. Ama çok daha kötü olabilirdi. Muhtemelen davetlilerin yarısı şu anda doğu kanadında, güvende. Buraya seni bulmak için geldim.”

Hepimiz zar zor ayakta duruyorduk. “İyi misin?”

“O cadı, düğünden önce beni ve Nadiya’yı odamda pusuya düşürdüğünde neredeyse beni öldürüyordu ama beni boğmak için birkaç sarmaşıktan fazlası gerekir.” Titrek bir şekilde sıırı-yordu. “Yine de o zamandan beri Nadiya’yı görmedim. O sadece Nadiya, değil mi? İki Leydi Raya olduğunu duydum.”

“Evet.” Cyrus’ın gözleri kapandı, hatasını çok geç fark ettiğini kabul etmişti. “O sadece Nadiya. Dante’yi gördün mü?”

“Daha önce benimleydi ama onu bir itişme sırasında kaybet-tim. İyi olduğundan eminim... Öyle olmak zorunda. Asla perva-sız değildir.” Sonra, sanki hayatındaki *en* pervasız iki kişiye baktı-ğını fark etmiş gibi, “Neden ikinizi yukarı çıkarmıyorum? Orası güvenli olmalı. İkiniz de *berbat* görünüyorsunuz. Burada yardım-dan çok engel olacaksınız.”

Camilla, Cyrus’ı taşıma görevini üstlendi ve pençelerle sıyrılmış halıların ve kırık camların üzerinden geçerek ana merdivene doğru ilerledik. Ona cadının kaçtığını ama öncesinde iyi bir bıçak darbesi yediğini söyledim. Buna sevindi çünkü ona o odada olan başka hiçbir şeyi anlatmadım, Cyrus da anlatmadı.

Kraliyet kanadına vardığımızda nefesim kesildi. Halının üzerine çökebilir ve rahatça uyuyabilirdim. Cyrus'ın kamarasına yakın bir yerde, kanadın aşağısında açık bir kapı gözüme çarptı. Başka bir gecede bunu ikinci kez düşünmeyebilirdim ama bu geceki gibi bir gece hiç yaşanmamıştı.

“Bunlar babanın odaları mı?” diye sordum, dirseğimi ona doğru kaldırarak.

Üçümüz de ürkütücü sessizliğe yaklaşacak kadar şüphelenmiştik. Korku, yorgun kaslarımı hayata döndürdü. Camilla içeri baktığı an hıçkırarak uzaklaştı.

İçerideki muhafızlar ölmüştü. Biri gözünden bıçaklanmış, diğeri sanki kavga ediyormuş gibi pozisyon almış ancak sonunda boynunda bir bıçakla ölmüştü.

Cyrus ikimizi de itip geçerek kralın yatak odasının kapalı kapılarına doğru tökezledi.

“Tehlikeli olabilir!” diye tısladı Camilla, kılıcını hazırlayarak.

Ama Cyrus onu dikkate almadı. Sanki ne bulacağını zaten biliyormuş gibi hiçbir incelik göstermeden nefes nefese ve içeride ne olduğunu keşfetmek için çaresizce yatak odasının kapılarını iterek açtı.

Yanına ulaştığımda, parçalanmış porselen ve yere düşen aslan başlı bastonun yaslandığı şöminenin yanındaki kanatlı koltuğa odaklanmış bakışlarını takip ettim. Tamamen siyah giyinmiş Dante, Kral Emilius'un boğazına bir hançer dayamıştı.

Bir casus.

Bir suikastçı.

“Hayır, hayır, yapamazsın...” Ama Cyrus yaklaşırken Dante, kralın solgun teninde kırmızı bir çizgi belirene kadar hançeri daha derine sapladı. Kral inliyordu, bilinci neredeyse kapalıydı. Cyrus durdu, elleri bomboştı. “Kimse bilmek zorunda değil. Yapma...”

“Bu son çarem olmasaydı, burada olacağımı mı düşündün?” dedi Dante, alçak ve sakin bir sesle. Gözlerinde hâlâ bir sıcaklık

vardı. *Acıyordu*. “Balica Kâhin'i bana pek çok gelecekten söz etti. Bu, bizi kurtarabilecek kehanetlerin sonuncusu.”

“Lütfen...”

Dante, bileğinin bir hareketiyle hançeri kralın boynuna sapladı.

Emilius parlak cübbesinin içinde boş bakışlarla yığıldı, kesik boğazından kan akıyordu.

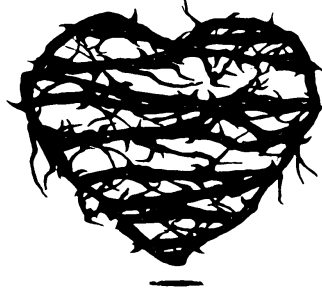
Camilla çığlık attı. Cyrus sanki dünya sallanmış gibi sendeledi. Dante'den gözlerini asla ayırmayan tek kişi bendim. Aniden dehşete kapılmış ve ne yaptığını anlamıştım.

Kaderini görmüştü. Tereddüt etmeden seçmişti.

Dante, arkasındaki açık pencereye doğru geri geri yürüdü ve tek bir kıvrak sıçrayışla pervaza tırmandı. Arkasında gece ve dalgalanan perdelerle sarılmışken durakladı. Söylemek istiyor gibi görüldüğü şeyler ağzında şekilleniyordu.

Sonunda ağzından çıkan tek şey, “Üzgünüm, Majesteleri,” oldu.

Ve başka bir kelime etmeden kendini pencereden geriye doğru bıraktı.

27. BÖLÜM

Güneş Başkenti kaosu ortasında yas tutuyordu. Kutlama pankartları indirildi. Göz alıcı kıyafetler kasvetli siyahla değiştirildi. Fısıltılar her zamankinden daha yüksekti.

Kral Emilius'un yasını tutmuyordum ama berbat bir baba olsa bile benim için bir baba gibiydi. Hayatımdaki her şeye dokunmuştu. Bir zamanlar bu kıtadaki en güçlü adamdı ve şimdi gitmişti. Bunun beni sarsması kaçınılmazdı.

Çoğunlukla Cyrus bunu yapmayı reddettiği için cinayetten sorumlu resmî bir suçlunun adı verilmemişti. Camilla sessizdi ama bu konuda öfkeliydi. Dante'yi doğrudan alt etmeyecekti çünkü kalbinde asla izin vermeyeceği kadar çok duygu yaşıyordu. Fakat aynı zamanda intikamın tadına varmak ya da en azından bir cevap isteyecek kadar da babasına bağlıydı.

Cyrus'a Dante'yi sorduğumda, "Ne pahasına olursa olsun tahta geçeceğimden emin oldu," dedi sadece.

Dante'nin bunu ne zaman planladığını merak ediyordum. İster anlık bir karar almış olsun, ister başından beri lanetli düğünde saldırmayı beklemiş olsun. Cyrus'ın yükselişinin her şeyi değiştirebileceğine dair ona umut verdiğim o zamanlar çok zararsız görünüyordu. Zihnimde şehrin dışında dövuştüğümüz o günü

tekrar tekrar canlandırıyordum. Ve kendi ülkesinin Kâhin'inden ne öğrenmişti?

Zamanla, şok ortadan kalktıkça... Onu özlüyordum. Ya da geçmişte olduğu kişiyi... Düğündeki kan banyosundan önce olduğumuz kişileri özlüyordum.

Sarayın çatlakları arasında gezindim. Şanslıydım ki gözden düşmüş bir Kâhin hakkındaki dedikodular, bir katliam ve suikastın yanında sönük kalıyordu. Cadının insanları canavara dönüştürdüğüne dair yeterince tanık vardı. Bu sayede insanlar artık bundan benim sorumlu olmadığımı düşünüyorlardı ama bazıları ona yardım edip etmediğimi merak ediyordu. Ani ölümün ve defin üzerimde olduğunun yeni farkına vararak kulemden her ayrıldığımda arkamı dikkatle izliyordum. Artık kimse söylediklerime inanmıyordu ve Cyrus'ın etrafındaki iyi niyet de çöküyordu. Elleri savaş için yaygaralarla dolu olduğundan muhtemelen ilişkimizde günah keçisi olabileceğime memnundu.

İlk açık toplantıda herkes bağırış ve kimse birbirini dinlememiştir.

“Kralımız Auvény'nin ya da adaletin önüne kalbini koymaya devam edemez!” diye bağırды Lord Ignacio oturduğu yerden. Cadının saldırısı sırasında bir ayağını kaybetmişti. Kangrene dönene kadar zar zor kurtarılabilmişti. “Bütün kanıtlar Balica'nın Emilius'un ölümüyle ilgili olduğunu gösteriyor.”

Tahtta oturan Cyrus, sakince şöyle dedi: “Cadı, Leydi Raya kılığına giren ve canavarlardan sorumlu olan kişiydi. Muhtemelen babamın da katili o.”

“Cadıyı Balica'nın kendisinin göndermediğini kim söyleyebilir? Gizli anlaşma yapmadıklarını kim söyleyebilir? Bu kalabalığın arasında kimin eksik olduğunu bilmiyor muyuz? Sevgili dostunuz nerede, Majesteleri?”

“Dante Esparsa bir *bilgindir*. Birini öldürmeye gücü yetmez.”

“O nerede, Majesteleri?”

Cyrus, bir zamanlar boynuzun çıktığı noktada oyalanarak elini saçlarından geçirdi. Bazen göğsüne bıraktığım yarayı daha fazla gizlemek istercesine gömleğinin bağcıklarını çekiştirdiğini görüyordum. Beni hiçbir konuda suçlamamıştı, yufka yürekli aptal. “Umarım güvenli bir yerdedir. Başka birinin yasını tutmaya hazır değilim. Ama aynı zamanda tüm canavarların cesetlerini de teşhis edemedik ve büyük olasılıkla onların arasındaydı. Ancak kesin olan bir şey var. Bir savaş başlatmak için hemen sonuca varmayacağız.”

Medlis, tartışma yerine hakaretlere ve *nasıl cüret edersin* gibi bağırışmalara dönüşerek tam bir kaos hâline geldi. Her zamanki gibi çok fazla soru vardı ve yeterli cevap yoktu.

Kral Emilius ölmüştü ve Dante gitmişti. Nadiya da kayıptı. Korkarım cadının gerçek kurbanı olmuş olabilirdi, kimse onu görmemişti.

Halkın gözünde iki Raya vardı, ikisi de krallarının öldürüldüğü ve sarayda canavarların dolaştığı gece ortadan kaybolmuştu. Bir Raya başarısız bir kurtarıcıydı. Tabii, bir kurtarıcıysa... Diğeri neredeyse hepsini öldüren bir cadıydı.

Cyrus, Raya ile ilgili olarak Lunesse'ye başsağlığı diledi ve oyunundan geriye kalanları sürdürdü ancak bu yeterli değildi. Balica'dan gelen bir gelin, bir casus ve bir cadı... Güney komşumuzdan gelen her şey tuhaflik üstüne tuhaflik doluydu.

Savaş kapıdaydı. Lordların yüzlerinden belli oluyordu ve Kaderlerin iradesiydi. Artık kimsenin kehanetin son parçasından kaçma ümidi yoktu. Cyrus işgal taleplerine boyun eğmeliydi. Alabileceği her türlü desteği düklere vermeliydi.

Aksi takdirde bir darbe yaklaşıyor olabilirdi.

Tek iyi haber, toprağın iyileşmeye başlamasıydı. Cadı saklanırken benim kulem dışında yeni canavarlar veya çalılar oluşmamıştı.

Çok geç fark etmiştim. Birkaç çürük olan şey, kulemin neredeyse yarısını karartmıştı. Her yer ceset gibi kokuyordu. Çürüklerin yayılma hızını düşününce, düğün gecesi cadının kanını kuleme döktüğünden şüpheleniyordum. Belki de canavar yapmak için kullandığı büyülü dikenlerin kaynağıydı ya da beni suçlu gösterme çabasıydı.

Ne yapacağımı ve onun yerine nerede kalabileceğimi tartışmak için çalışma odasında Cyrus'ı ziyaret ettim. Oda çoğunlukla en son hatırladığım gibiydi. Kitanın büyük haritası da dâhil olmak üzere babasının çalışma odasından birkaç şey almıştı. Buraya son geldiğimde, kalbimi dinlemem için bana yalvaran Cyrus'ın kollarındaydım.

Bunun bizi nereye getirdiğine bir bakın...

Cyrus masasının arkasında zar zor başını kaldırdı. Gözlerinin etrafındaki halkalar şaşırtıcı derecede koyuydu, boşluklar genellikle cazibeyle gizlenirdi. "Kulen..." diye söze başladı. Doğrudan konuya giriyordu çünkü bu, sahip olduğumuz en kolay etkileşim türüydü.

"Sanırım cadı onu mahvetti. Muhtemelen kurtarılamayacak hâldedir," dedim basitçe.

Sıkıdığı yumruklarını cebine soktu. "Yayılmasından da korkuyorum. Hepsini bir an önce yakmamız gerekiyor. İhtiyacın olan her şeyi çıkar."

Sadece mum ışığının titrekliliği olabilirdi ama yemin ederim, dağınık saçlarının arasında bir şey parlamıştı. Cyrus eliyle gitmemi işaret etti ama ben onun kafasına bakmaya devam ettim. Bakışlarımı yakalayınca görememem için daha dik oturdu. Gözleri hâlâ çok yeşildi.

"İyi misin?" Sözcükler ağzımda tuhaf bir his uyandırdı, tam olarak nazik değildim ama denemiştim. Her neyse, aptalca bir soruydu. Tabii ki iyi değildi.

Ama elbette, "İyiyim," dedi.

“Ondan haber aldın mı?”

Cyrus tereddüt ederken masasının üzerindeki bir sepete yığılmış, okunmamış mektup yığınınına baktı. “Hayır.”

Aramızdaki her konu tehlikeliydi... Babası, tacı, Dante, yaraları... Bu yeni Auvény’de, savaşın demlenmesi ve eski büyüünün topraktan sürünerek çıkmasıyla pişmanlığı tatmıştım. Ona neredeyse söylemek istediğim şeyler vardı ama hiçbirini uğraşmaya değmezdi. Yine de beni isteseydi, bedenimin karmaşasında dünyayı bir an olsun unutmak isteseydi, onu elde ederdi. Daha önce bu konuda hiç utangaç değildi.

Ama yönetmesi gereken bir krallık ve kalbinde bir yara izi vardı. Bu yüzden onu kendi hâline bıraktım ve askerlerin temkinli gözetimi altında kuleme geri döndüm.

Ritüel eşyalarının çoğu zaten kuleden kaldırılmıştı ve ben sadece kıyafetlerimi ve biriktirdiğim parayı aldım. Yıllar boyunca sokak festivallerinden ve ziyaretçilerimden aldığım hediyeler vardı ama hiçbirini saklayacağım kadar önemli değildi. Kimseyi hatırlamak için sakladığım mektuplar yoktu, Dante’nin bana verdiği küçük bir günlük dışında sevdiğim hiçbir hediye yoktu. Onun da sadece ilk sayfasını kullanmıştım. Günlüğü katlanmış bluzlarımla eteklerimin arasına sıkıştırdım. Bir hizmetçiye verdiğimde sandığın bu kadar boş olmasından neredeyse utanmıştım.

Şhrin en yüksek noktası olan balkondan son bir kez bakıp Güneş Başkenti’nin görüntüsünü zihnime kazıdım.

Belki bir rüyada yeniden görürdüm.

Çürük çalılar kulemin etrafına tırmanmaya devam ediyordu. Akşam olduğunda tepeye kadar örtmüş olurdu. Sarayın kuzey kapısından ise kıvrık, dikenli çalılar fışkırıyordu. Kokusu rüzgâra karşı yayılıyor, lağım suyuna karışmış yağmur ve solmakta olan güller gibi pis kokuyordu.

Yanan bahçeleri izliyordum, olup biten her şeyi görebilecek kadar yakındım ama şüpheli bakışları yakalayamayacak kadar

uzaktım. Askerler en kalın sarmaşıkları kesip üstlerine yakıt dökerek yok etmeye çalışıyorlardı. Sadece kulemin yozlaşmış şeklini yıldızlara karşı bir gölge olarak görebiliyordum. Fakat çok geçmeden onun da silüeti tamamen dumanla kaplandı.

Oğlan yaz bitmeden ölmeli yoksa yanan sen olursun, demişti Kaderler. Ama Cyrus yaşıyordu, ben de öyle. Bizi kurtaran şey cadıya meydan okumuş olmam mıydı yoksa neredeyse bizi mahkûm eden şey yüzünden miydi? Diğer gelecek ne kadar yakındı?

Ve bu gerçekten daha mı iyiydi?

Uğruna çalıştığım her şeyin sonunda pek bir değeri olmamıştı. İşe yarayacağını bilseydim, yıldızları ve aralarında yaşayan Tanrıları lanetlerdim.

Başkalarının Kaderlere neden bu kadar güvendiğini anlıyordum. Hepimiz -para veya şöhretin ötesinde- haklı olmayı dilemez miydik? Bir otoritenin bize sahip olduğumuz hayatta elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı kesin olarak söylemesini istemez miydik? Bu yüzden, gerçek niyetlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmasa bile bize ne yapacağımızı söyleyen kralları ve Tanrıları boş boş dinliyorduk. Tek istedikleri kan olsa bile.

Bunu kendi başımıza bulmamızdan daha kolaydı. Yapmamız gereken seçimleri yapmadığımızda pişmanlığı taşımaktan daha kolaydı. Bir kez olsun, hatalarımı onların üzerine atabilmek için kararlarımı başka birinin benim adıma vermesine seve seve izin verirdim. Yaptığım her seçimin bir hata olduğunu hissetmemek için...

Bir zamanlar rüyalarımda olduğu gibi kulemin alevler içinde kalmasını izledim.

Ve sonunda gözyaşlarına boğuldum.

28. BÖLÜM

Gitmeye kendim karar verdim.

Her gece cadının nerede olduğunu merak ediyordum. Her gece rüyalarımda onun sesini duymaktan korkarak uyuyordum. Elini tuttuğumda gördüğüm o gelecekte mutluydum ama kendimde değildim.

Kaderimizde güç gördüğünü söylemişti. Yalan söylediğinden şüpheliydim hatta beni bağışlamasının tek nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. Neden bana ona katılma şansı vermişti? Sonunda onu geri çevirdiğim konuya girmeyi beklemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de beklemiyordum.

Geleceğim her neredeyse, artık Auvény'de değildi. Burada, anıların musallat olduğu, çaresizlikten canı sıkılmış, başıboş dolaşan bir gölgeydim.

Güneş Başkenti'nden ayrılışım için hazırlanmam uzun sürmedi. Kuledeki eşyalarım çoktan toplanmıştı, sadece günlük erzak hazırlamaya ihtiyacım vardı. Sorun çıkarmamak için, ayrıldığımı duyurmadım. Camilla'yı özleyecektim ama yine de mektuplaşabiliydik. Üstelik başka arkadaşları da vardı.

Aklımda bir varış noktası yoktu ama çok fazla seçeneğim de yoktu. Sınır bölgeleri yanıyordu. Balica'ya geçmek bir seçenek değildi ve Verdant'a giden kuzey geçidini bulmak zordu. Geriye

sadece denizin ötesindeki Ay Kıtası kalıyordu, hakkımda çok şey duymamış olmalarını umuyordum.

Sarayda kaldığım misafir odasında gece için yıkanmıştım ve yatmaya hazırlanıyordum. Biri kapıya vurduğunda saç örgümü yeni açmaya başlamıştım.

Dışarıya baktığımda, neredeyse kapıyı tekrar çarparak kapatacaktım. Koridorda kapüşonlu bir figür duruyordu. Fakat nefesinin kesildiğini anladım ve vücudunun şekli tanıdık geldi. “Cyrus?”

Cyrus kapüşonunu çıkardı. Başının üstünde kristal boynuzların uçları parlıyordu.

Ağzım açık kalarak onu hızlıca içeri aldım.

Pelerinini çıkarıp yatağa oturdu. Yüzü köpeksi bir şeye dönüşüyordu. Kollarını sıvayarak yosunla kaplanmış kollarını ve yeni filizler kopardığı kırık dalları gösterdi.

Gördüğüm an titremeye başladım. Tabii ki kan tedavisi geçiciydi, tıpkı Nadiya’nın perilerinin kara büyüünün sadece bir kısmını emebilmesi gibi. Lanet, kalbinde yaşayıp sürekli damarlarına pompalanıyordu.

Odayı geçip bıçağı içine attığım sırt çantamı karıştırdım. “Ne zamandır?” diye sordum, bir rulo bandaj da çıkarırken.

“Cildim günlerdir açılıp kapanıyor. Biteceğini düşündüm. Ama sonra boynuzlar...”

“Öylece *gideceğini* nasıl düşündün, Prenscik?” Ona döndüm, dilimi ısırmakta çok geç kalmıştım; Cyrus artık kraldı. “Bir milyon görevle uğraştığını biliyorum ama bir canavara dönüşmenin hemen ele alınması gereken bir konu olduğunu düşünmüyor musun?”

Bıçakla avucumdaki yaranın kenarını açtım. Acil durumlar dışında etimi kesmek, hatırladığımdan daha fazla acıtıyordu ve gözlerim yaşlarla karıncalandı. Yanına oturup elimi verdim, nazikçe bileğimi tuttu. Dişlerinin arkasından ağzının sulanmasını duysam da yüzünü buruşturdu.

Kendinden tiksiniyordun, farkındaydım.

Sonunda ağzı yaranın üzerine kapandı ve içmeye başladı. Daha küçük bir kesikti olduğu için kan geçen seferki kadar rahat akımıyordu. Bu yüzden boynuzların küçülmesi ve bitkilerin kuruması daha uzun sürecekti. Konuşmuyorduk, hatta birbirimize gerçekten bakmıyorduk ama bazen tutuşunun sıkılaştığını ve nabzımın başparmağının altında hızlandığını hissediyordum.

Değişen kısımları solduğunda, Cyrus rahatlayarak tekrar yatağa düştü. Geceliğimin beyazına kan bulaşmamasına dikkat ederek elimi bandajlamaya başladım.

Bir dakika sonra tekrar doğruldu. Odanın içinde düzgünce katlanmış eşyalarımı ve seyahat malzemelerime bakıp kaşlarını çatı.

“Sen?” diye sorusuna başladı.

“Sonunda yolundan çekiliyorum.”

Cyrus bandajıma bakarken kendinden emin bir şekilde, “Gidemezsin,” dedi.

Ne demek istediğini anladığımda duraksayarak güldüm. “Kanıma ihtiyacın olduğu için mi? Yanlış yoldasın. *Senin* de gitmen gerektiği açık. Tahtı Camilla’ya veya başka birine ver. Kendine bir bak. Böyle yönetemezsin.”

“Tahtımı kız kardeşime vereceğime, krallığı kendim de ateşe verebilirim. Aynı sonuçlara daha hızlı ulaşırım. Bunu isteksiz de olsa yapardı ama... Hayır, yönetmeye ihtiyacım var. Aksi hâlde Dante’nin yaptığının... hiçbir anlamı olmaz.”

Kiminle uğraştığımı hatırladım. Cesaret dediği hastalığa yakalanmış, bir zamanların prensi... Bu yüzden anlayana kadar yüzüne daha yüksek sesle güldüm. “Olan oldu, baban öldü. Nedeni kimin umurunda? Bu krallığın iyiliğinin canı cehenneme! Dükler, henüz gerçekleşmemiş bir kehanete dayanarak seni tahtından uzaklaştırmaya hazırdı. Şu anda da olan bu. Bir *canavara* dönüşüyorsun. *Kelleni* alacaklar.”

Ancak Cyrus, hayatta kalmayı bencillikle karıştırma konusunda her zaman daha hızlıydı. Bakışlarındaki donukluktan anlamadığını görebiliyordum. Bunların hiçbiri gülünç değildi. “Beni böyle görmelerine gerek yok. Bu yüzden kalmalısın. Sen ve ben haftada bir kez bu şekilde buluşabiliriz ve bu yeterli olmalı...”

“Hayır.” Ayağa kalktım ve o da ardımdan aynısını yaptı.

“Bu *senin* hatan!” Şimdiye kadar içinde tuttuğu tüm ısırlıkları döküyordu. Hepsisi benim hatamdı. Ve ondan kaçıyordum, biliyordum.

“İkimizi de öldürteceksin.” Uzağa baktım.

“Seni tehdit etmem mi gerekiyor?”

“Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Cyrus çenemi ona doğru çevirip, “Kalmanın karşılığında ne istiyorsun?” diye sorana kadar çaresiz bir sessizlik içinde bana baktı.

“Bana verebileceğin hiçbir şey yok.”

“Seni kraliçe yapabilirim.”

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

Yüzündeki o bakışı biliyordum. Onu umutlu, bitkin ve canavar gibi; nasıl olursa olsun her zaman yakışıklı, gizemi çağrıştıracak şekilde gölgelerle kızaran yanakları ve birlikte büyüdüğüm çocuk gibi hâlâ çilli gördüm. Bu bakışta aldatma ya da zorlama yoktu. Azıcık iğrenme bile yoktu.

Başparmağı hayretle çenemi okşadı. “Yanımdaki kraliçenin et yerine buzdan yapılmış olmasının daha iyi olacağını her zaman biliyordum,” diye mırıldandı. “Daha az dirençli birini sevmenin zalimce olacağını... Ama kendimi bu kadar istekli bulmayı bekle-miyordum.”

Avucumun içinden sızan kanı artık umursamayarak elbisemi avuç dolusu sıktım. Ona yeterince şey yapmamış mıydım? Baskı altında, Felicita’nın kehanetine karar verecek kişinin ben olacağımı söylediğini hatırladım. Buna hâlâ inanamıyordu. Kehanet geçmişti. Lanet yok olmuştu.

Ama cadı hâlâ dışarıdaydı ve savaş henüz başlamamıştı.

Ve *ben* hâlâ onun gelini olabilirdim.

Oynamamam gereken bir oyunda zaferle başım dönüyordu. “İnsanlar... beni asla kabul etmezler. Ayrıca, kendimi ölüme mahkûm bir krala bağlamamın ne faydası var?”

“İnsanlar yeterince eğlendirilirlerse her şeyi kabul ederler. Bunu herkesten çok sen biliyorsun. Ayrıca aksi takdirde nereye gitmeyi planlıyorsun?” Cyrus birkaç eşyayı işaret etti. “Bu şehrin dışında bir hayat bilmiyorsun. Seyahatlerini o kadar zorlaştırabilirim ki geri dönmek istersin.”

Şimdi sırtıma sırası bendeydi. “Ben başımın çaresine bakarım. Benim sana ihtiyacım olduğundan daha çok senin bana ihtiyacın var.”

“O hâlde ikimizin de hâlâ birbirimize ihtiyacı var.”

Tüm bu süre boyunca, zihnim hızla çalışıyordu. Mesele şuydu ki Cyrus’ın yardımıyla hatırlanmaya değer bir hikâye yazabilirdim. Hâlâ hasret çeken bir genç kız gibi görünsem bile bu, beni tüm yaptıklarım konusunda temize çıkarabilecek bir şeydi. Böyle olmak zorundaydı, küçük yalanlara daha kolay inanılırdı. Kader gibi dünyaya her şeyi unutturacak bir aşk hikâyesi yazabilirdik.

Kalbim hızla çarpıyordu ve bu heyecandı, korkudan değil.

Yüzüne bir sırıtış yayıldı. Bu, yaklaşan düşününden beri onu güldüren ilk neşe belirtisiydi. “Zaten bir plan yaptın, değil mi? Bana nasıl olduğunu söyle, Violet. Şaşırt beni.”

Biraz riskli bir tiyatroydu, asla kabul etmezdi. Oyun alanı değişmişti. Babası resmin dışındaydı. Popülaritesi istikrarsızdı. Dükleri fiilen isyan hâlindeydi. Ama kaçma ya da hepsini kandırma seçeneği göz önüne alındığında... Herkesin gıpta ettiği bir tahta kendim oturmak...

“İkna edici olmalı,” dedim ona elimi uzatarak. “Mucizeden başka bir şey olmamalı.”

Cyrus dudaklarını bandajlı avucuma yaklaştırdı. “O zaman onlara bir mucize vereceğiz.”

ÇALI KRALI'NIN GELİNİ

Bir zamanlar, kızın biri ölüme mahkûm edilen bir prensi kurtarmıştı.

Bu hikâyenin pek çok versiyonunu duyacaksınız ve hiçbiri tam olarak doğru olmayacak. Ancak tarihe not düşülen hikâyede beraber büyüdükleri yazacaktı. Ayrı düşmüşlerdi. Birbirlerinden nefret etmek doğalarında vardı çünkü sarayda büyümüş bir prens ve sokaklardan koparılmış bir kız, çok farklı iki yaratıktı.

Ancak prensin kaderinde gerçek aşkıyla karşılaşmasının yazıldığı gecede, birbirlerini ay ışığının aydınlattığı bir labirentte maskelerin ardında görmüşlerdi.

Sonuçta çok da farklı olmadıklarını anladılar.

Aynı gece kötü bir cadı, prensi kendisi için istedi. Görünüşünü değiştirdi ve kendisine komşu bir ülkenin hanımı dedi. Büyüleriyle prensin kendisine âşık olmasını sağladı. Prensın kızı reddetmesine ve ona ihanet etmesine neden oldu.

Kalbi kırık olan kız ağlayıp öfkелendi.

Cadı, karanlık büyüsünü başkentin güvenli surlarına yaydı. Karada, kıvrık boynuzlu ve yosun gövdeli çalı öbeklerinden canavarlar çıktı. Prensle düğünü yaklaştıkça ondan sıkılmaya başladı, artık bir sürü başka oyuncacı vardı.

Böylece reddedilen kıza bir hançer sapladı. Kulağına, “Bencil olduğu için onu öldür,” diye fısıldadı.

Ama kız yapamadı çünkü onu seviyordu.

Onun yerine hançeri cadıya sapladı.

Cadı şok içinde ölürken nefesiyle kara büyüünün geri kalanını serbest bıraktı ve krallığı onlarca yıl boyunca lanetlemek için toprağa saldırdı. Aynı zamanda prensi de lanetlemişti... Prens bir canavarın kaderini yaşayacaktı.

Artık bir kral olan prens, yavaş yavaş dönüştü. Durumunu daha fazla yapamayacak duruma gelene kadar sakladı, ta ki bir sabah bir hizmetçi garip bir şekilde kralın yatağına kök salmış, uzuvları dal gibi ve başı güllerle kaplı bir canavar bulana kadar.

Saray çılgına döndü. Gözden düşmüş ve unutulmuş kız, dehşete kapılmış seyircilerin arasından savaşıarak geçti. Kendini canavarın üzerine attı ve dudakları kanayana kadar onu öptü.

Sonunda geri çekildiğinde, kral onun kollarında tekrar insana dönüşmüş ve onu sevdiğini hatırlamıştı.

Kralın kalbinin lanet ve kurtuluş olacağına dair bir kehanet vardı. Şafak sökmeden önce karanlığın çökeceğine dair bir kehanet.... Kız, bu sözlerin üzerinde döndüğü eksendi çünkü kralın kalbi onundu. Prens olduğundan beri öyleydi.

Üç kez onu kurtarmıştı. Onları da yeniden kurtaracaktı. Burada iş başında olan daha büyük güçler vardı. Fakat biz sadece Kaderlerin oyun taşlarıydık, anlamak için yaratılmamıştık.

Önemli olan tek şey toprağın kan ve güllerle çiçek açıyor olması ve savaşın yaklaşmasıydı.

Prens ondan kraliçesi olmasını istemişti ve kız da *evet* demişti.

TEŞEKKÜR

On bir yıl önce, dünyayı çok net gören bir kadın kahraman hakkında bir hikâye yazmaya başladım. Küstah, alaycı ve beklenmedik bir şekilde özeldi. Onun hikâyesinin ilk kitabım için ilham kaynağı olacağını içten içe biliyordum. Birçok insan bu yolculuğun mümkün olmasına yardımcı oldu.

İlk olarak, editörüm Hannah Hill: Kaderimizin birbirimizden aldığı enerjiyi en başından hissettik. Akıllı ve zekisin, karakterlerimi benden daha iyi bildiğini hissediyorum. Hikâyelerimi parlatmak için seninle çalışmak büyük bir zevk. Beverly Horowitz, Barbara Marcus, Wendy Loggia, Dominique Cimina, John Adamo, Tamar Schwartz, Colleen Fellingham, Alison Kolani, Casey Moses ve Jen Valero dâhil olmak üzere Delacorte Press'teki inanılmaz anlayışlı ekibe teşekkür ederim. Bu kitap siz olmadan raflarda olmazdı.

Temsilcim Elana'ya: Bu sektörde daha iyi bir ortak isteyemedim. Taslağımın nasıl bir hikâyeye dönüşebileceğini gördün ve oraya varmamı sağladın.

Arkadaşlarıma: Bununla birlikte gelen tüm kaosa rağmen elimi tuttuğunuz için teşekkür ederim. Zeba, sensiz ben nerede olurum? Ne çılgın bir on bir yıl geçirdik ve daha yeni başlıyoruz. Tek okuyucum olsaydın yine de bu yeterli olurdu. Haley, dünya küçük olabilir ama içinde olduğun için memnunum ve sadece

her zaman doğru soruları sorduğun için de değil. Diya, bu kitap senin uzun uzun okumalarının eseri; bununla istediğin kadar övün. Em, el sıkışma-emoji suç ortağım, hiçbir sınıflandırma sana olan sevgimin kapsamını ölçemez. Farah, çöp bidonunu paylaşmayı tercih edeceğim kimse yok ve bu gerçek aşk. June ve Andrea, ikinizin yanında durarak havalıymışım gibi davranmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Hannah ve Allison, siz benim en sevdiğim yumurtalarımınız. Wendy, nefret suçlamasını kendimiz yöneteceğiz. Jade, sen ve havalı oyuncuların oluşan vahan bir merhemsiniz.

En eski yazı grubuma: Artık hepimiz yazmıyoruz ama ne güzel anılar biriktirdik. Yayınlanan ilk kişi olmadığım için gülünç bir şekilde memnunum ve sonuncu da olmayacağım. Annie, Julia, Sarah; komik olmamın sebebi sizsiniz.

Lena'ya: Yayınlanan ilk kişi olduğum için gülünç bir şekilde memnunum ama bunu biliyordun. Haberi aldığımda gerçekten yüksek sesle bağırdığın için teşekkürler.

William ve Sally'ye: Başkaları katlanmak zorunda kalmasın diye bana katlandığınız için teşekkürler.

Destekleri için bloggerlara, kitapçılara ve ilk okuyuculara teşekkür ederim. Pek çok insanın benim huysuz kahramanım için heyecanlı olması her şey demek.

Ve beni yıllardır takip eden dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara: Tüm büyük harfli yorumlarınızı kalbimde saklıyorum. Bir yazar olarak büyümemi izlediniz, sözlerimin bir anlamı olduğunu bana ilk söyleyen sizler oldunuz ve hayatımın mümkün olan en büyük olay örgüsünü siz oluşturdunuz. Sonsuz desteğiniz ve sabrınız için teşekkür ederim. Söz veriyorum, güncelleme çok yakında!

YAZAR HAKKINDA

Gina Chen, kadın kahramanlar, anti kahramanlar ve ardından bela getiren türden bir zekâ içeren fantastik dünyalar hakkında hikâyeler yazıyor. Bilgisayar bilimi diplomasına sahip, kendi kendini yetiştirmiş bir sanatçı olarak her türlü medya türünde yaratıcı saçmalıklar üretiyor. Ayrıca her zaman üzerinde çalıştığı bir projesi vardır. Güneş ışığının çay dükkânları kadar bol olduğu Güney Kaliforniya'da yaşıyor.

actualgina.com